

กิจการของเหล่าอัครทูต

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์
(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 อ. เวสต์ มอร์แกน

คิวล์ช, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระกัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

กิจการของเหล่าอัครทูต

บทนำสู่หนังสือกิจการ: กิจการของเหล่าอัครทูตเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนหนังสือเล่มอื่นๆ หากหนังสือพระกิตติคุณถือว่าเป็นช่วงส่งต่อจากยุคพระบัญญัติไปสู่ยุคคริสตจักร กิจการของเหล่าอัครทูตก็เป็นเนื้อหาส่วนสุดท้ายของการส่งต่อดังกล่าว หนังสือกิจการจึงไม่ใช่การประกาศครั้งสุดท้ายของหลักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่ อย่างไรก็ตามหนังสือกิจการของเหล่าอัครทูตถือว่าเป็นรูปแบบที่แน่นอนสำหรับคริสตจักรในเรื่องของหลักปฏิบัติ มันเป็นรูปแบบที่เป็นระเบียบของการที่พระเจ้าทรงจัดระเบียบคริสตจักรท้องถิ่น หน้าที่หลัก และวิธีการในการบริหารจัดการคริสตจักร ดังนั้นชื่อของหนังสือเล่มนี้จึงเป็นกิจการของเหล่าอัครทูต เราอาจเรียกหนังสือเล่มนี้ว่ากิจการของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้ พระองค์ทรงเป็นพลังที่ทำงานอยู่เบื้องหลัง

ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้คือ ลูคา และท่านก็สานต่อเนื้อหาที่ค้างไว้ในกิตติคุณของลูคา เห็นได้ชัดว่า ลูคาเขียนขึ้นประมาณ ค.ศ. 65 ซึ่งเป็นเวลาที่เปาโลถูกจำคุกครั้งที่กรุงโรม อัครทูตเปโตรมีบทบาทเด่นในสิบสองบทแรก ตั้งแต่บทที่ 13 เป็นต้นไป จุดสนใจก็เปลี่ยนไปอยู่ที่อัครทูตเปาโล

*****

ภาพรวมของกิจการ 1: บทแรกในหนังสือกิจการให้รายละเอียดเกี่ยวกับช่วงเวลาสิบวันระหว่างการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์กับวันเพ็นเทคอสต์ สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนก็คือการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการอธิษฐานและจิตวิญญาณของคริสตจักรที่ยังเป็นตัวอ่อนอยู่ในแปดข้อแรกพระเยซูทรงให้คำสั่งเดินหน้าแก่คริสตจักร นั่นคือ พระมหาบัญชา เนื้อหาส่วนหลังของกิจการ 1 นำเสนอสามเหตุการณ์ ได้แก่ (1) การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ (2) การประชุมอธิษฐานของคริสตจักรที่ยังเป็นตัวอ่อนอยู่ และ (3) การเลือกมัทธิอัสเพื่อแทนที่ยูดาส อิสคาริโอท

กจ 1:1 โอ ข้าแต่ท่านเชอโฟีลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน หนังสือเรื่องแรกที่ถูกพูดถึงนี้คือ กิตติคุณของลูกาซึ่งให้รายละเอียดเกี่ยวกับ “บรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน” เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับท่านเชอโฟีลัสคนนี้ อย่างไรก็ตามทั้งกิตติคุณของลูกาและหนังสือกิจการต่างก็ถูกเขียนถึงเขา เขาอาจเป็นผู้อุปถัมภ์ที่ร่ำรวยซึ่งช่วยสนับสนุนการรับใช้ของลูกาก็ได้ คำนี้อาจเป็นตำแหน่งได้พอๆกับชื่อ คำว่าเชอโฟีลัสมีความหมายตรงตัวว่า ‘เพื่อนของพระเจ้า’ ไม่ว่าจะในกรณีใด ‘กิจการของเหล่าอัครทูต’ ก็ถูกเขียนถึงเขาโดยตรง

กจ 1:2 จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครทูต ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น ลูกา ในการพูดถึงงานเขียนกิตติคุณของลูกา กล่าวว่ามันนำเสนอการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงเวลาที่พระองค์ทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ สิ่งที่พระองค์ “ได้ตรัสสั่ง...แก่อัครทูตซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น” ในบริบทนี้ย่อมหมายถึงพระมหาบัญชาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงบัญชาในตอนท้ายของกิตติคุณของมัทธิว มาระโก และลูกา มันจะถูกกล่าวซ้ำอีกครั้งในอีกรูปแบบในกิจการ 1:8 เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระมหาบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกบรรยายว่าเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสสั่ง นอกจากนี้มันยังถูกประทานให้ “โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ด้วย เมื่อนำทั้งหมดมารวมกัน พระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์จึงเป็นเรื่องสำคัญในขอบเขตของพระคัมภีร์ใหม่จริงๆ

กจ 1:3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า แนวคิดสำคัญที่ถูกพูดถึงตลอดหนังสือกิจการก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ มันเป็นเรื่องสำคัญตรงที่ว่า หากปราศจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว หลักคำสอนทั้งหมดของคริสเตียนก็จะพังทลายลง ให้เราสังเกตว่าขณะที่เราอ่านหนังสือกิจการของเหล่าอัครทูต การฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกพูดถึงบ่อยครั้งขนาดไหน ข้อเท็จจริงก็คือ “ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่” การปรากฏตัวหลายครั้งของพระเยซูคริสต์หลังทรงฟื้นคืนพระชนม์ก็เป็น “หลักฐานที่พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุด” เกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ วลีที่ว่า “หลักฐานที่พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุด” แปลมาจากคำที่มีความ

หมายความว่า (ที่เคมร็อน) ‘หลักฐานที่ไม่อาจหักล้างได้’ หลักฐานที่ไม่อาจหักล้างได้ดังกล่าวก็คือว่า พระองค์ไม่เพียงปรากฏให้คนทั้งหลายเห็นเป็นเวลาสี่สิบวันเท่านั้น แต่ยังตรัสให้คนทั้งหลายได้ยินด้วย ดู 1 โครินธ์ 15:5-8

ในช่วงเวลาดังกล่าวพระองค์ได้ทรงกล่าว “ถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า” แนวคิดเรื่องอาณาจักรนั้นถูกกล่าวถึงในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม โดยปรากฏมากกว่าห้าสิบครั้ง อย่างไรก็ตามในหนังสือกิจการ การให้ความสำคัญก็เปลี่ยนไปอยู่ที่คริสตจักรแทน ตั้งแต่ตรงนี้ไปจนจบพระคัมภีร์ใหม่ แนวคิดเรื่องอาณาจักรนั้นก็ถูกพูดถึงแค่เศษเสี้ยวของจำนวนครั้งที่มันปรากฏในหนังสือกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ถึงแม้ว่าผู้เชื่อทุกคนจะไปอยู่ในอาณาจักรนั้นสักวันหนึ่ง แต่โดยลักษณะเฉพาะของมันแล้ว อาณาจักรนั้นก็ยังมีลักษณะเป็นแบบยิว คริสตจักรโดยตัวมันเองแล้วก็จะประกอบด้วยคนต่างชาติเสียเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม ในช่วงวันท้ายๆก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พระเยซูคริสต์จะไปกับพวกพี่น้องชาวยิวของพระองค์ถึงสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรที่จะมานั้น

กจ 1:4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครทูต จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า "ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ ขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราประชุมร่วมกับพวกอัครทูตในช่วงเวลาสี่สิบวันก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระองค์ก็ "กำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา" พระสัญญาที่ถูกพูดถึงนี้ย่อมหมายถึงคำตรัสของพระเยซูที่ทรงให้ไว้ในลูกา 24:49 ที่ว่า "และคุณเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญานั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน" พระสัญญาของพระบิดาก็คือ การเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนคริสตจักร ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมาพร้อมกับการรับใช้ที่เพิ่มมากขึ้นของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงบัญชาให้พวกอัครทูตรอคอยฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งมาทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนที่พวกเขาจะพยายามทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จ ดูเหมือนว่าคำแนะนำนั้นยังมีผลบังคับใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้

กจ 1:5 เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่เข้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" คำบุพบท ด้วย ซึ่งใช้กับน้ำและพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรงนี้ แปลมาจากคำกรีก *เอน* ซึ่งบ่อยครั้งถูกแปลเป็น ‘ใน’ และยอห์นได้ให้บัพติศมาในน้ำ

จริงๆ คำกรีก *βάπτισμα* ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า *baptize* (ให้บัพติศมา) ก็ถูกนำมาใช้แบบทับศัพท์ และมีความหมายตรงตัวว่า จุ่มลง โดยในกรณีนี้คือ จุ่มลงในน้ำ ในแบบเดียวกันพระเยซูได้ตรัสล่วงหน้าไว้ว่าในไม่ช้า (คือ อีกไม่กี่วัน) พวกเขาจะได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์

นี่อาจเป็นคำอุปมาอุปไมยมากกว่าเป็นการประกาศหลักคำสอนใหม่ ในวันเพ็นเทคอสต์ ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า พวกเขาครุฑได้ถูกจุ่มลง 'ใน' พระวิญญาณบริสุทธิ์จริงๆ และโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาก็ได้รับฤทธิ์เดชจากพระองค์ มันอาจบังเอิญตรงกันพอดีที่ว่าในวันเพ็นเทคอสต์นั้นคริสตจักรที่เป็นตัวอ่อนได้รับบัพติศมาของหรือ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปในพระกายของพระคริสต์ขณะที่มันถูกให้กำเนิดขึ้นมา นี่เป็นหลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่กว่าและยั่งยืนกว่าเรื่องการรับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ดังที่ถูกระบายเพิ่มเติมใน 1 โครินธ์ 12:12-13

กจ 1:6 เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้อหรือไม่" ครั้งต่อมาที่พวกเขาครุฑได้ประชุมกันพร้อมกับพระเยซู "เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้อหรือไม่" พวกเขาครุฑซึ่งทุกคนเป็นยิวยังคงคิดว่าพระเยซูจะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ในครานั้น แน่แน่นอนที่ในการทำเช่นนั้นอาณาจักรของพวกเขาที่ยาวไปนานจะถูกกอบกู้กลับคืนมาเช่นกัน ความสนใจของพวกเขาในอาณาจักรนั้น ณ จุดนี้อาจเป็นเรื่องความเป็นชาติมากกว่าเรื่องจิตวิญญาณ พวกเขาอยากเห็นอิสราเอลถูกฟื้นฟูกลับคืนสู่การเป็นรัฐอิสระที่โดดเด่นท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แน่แน่นอนที่พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูจะทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม จุดสนใจของพวกเขาที่ยังอยู่ที่อาณาจักรของพวกเขาที่ยาวไปนานเหมือนเดิม ซึ่งได้ถูกพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนเหลือเกินในหนังสือศาสดาพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมและถูกขยายความโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

กจ 1:7 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ พระเยซูทรงดูพวกเขาที่ใจร้อนเหล่านี้แบบเบาๆ โดยทรงชี้ให้พวกเขาเห็นว่า ไม่ใช่ธุระของการอะไรของพวกเขาคือที่จะรู้วันและเวลาที่สิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิดขึ้น นั่นเป็นสิ่งที่ถูกสงวนไว้สำหรับพระบิดาเท่านั้น ความจริงข้อนี้ยังเป็นจริงจนถึงทุกวันนี้ จงระวังพวกคนที่ชอบกำหนดวัน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นเยอะกำลังจะถูกกล่าวในข้อต่อไป

กจ 1:8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก" พระเยซูทรงอธิบายแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาจะ "ได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช" เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเหนือพวกเขา วลีที่พูดถึงการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือพวกเขาเป็นแนวคิดในพระคัมภีร์เดิมซึ่งจริงๆแล้วหมายถึงการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นหลักการของพระคัมภีร์ใหม่ ในหลายแห่งทั่วพระคัมภีร์เดิม เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาบนผู้ใด เขาก็ได้รับอำนาจพิเศษโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเยซูทรงใช้วลีหนึ่งที่พวกผู้ฟังพระองค์คุ้นเคย ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนพวกเขาๆ ก็จะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช" ฝ่ายวิญญาณสำหรับภารกิจที่รอคอยพวกเขาอยู่ คำที่แปลว่า ฤทธิ์เดช (คูนามิส) เป็นคำรากของคำภาษาอังกฤษ dynamite หรือ dynamo ในแต่ละกรณี เห็นได้ชัดถึงความหมายที่ว่า พลังอันยิ่งใหญ่ซึ่งถูกปล่อยออกมา

ด้วยเหตุนี้ พวกสาวกจึงจะเป็นพยานของพระคริสต์ คำที่แปลว่า พยาน (มารทอส) มาจากคำตระกูลเดียวกันหลายคำซึ่งมีความหมายคล้ายๆกัน ทุกคำล้วนมีความหมายว่า บอกเล่าให้ผู้อื่นฟังเกี่ยวกับสิ่งที่ตนได้รู้เห็นมากับตัว คำนี้บางครั้งก็ถูกแปลเป็น 'ผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อ' (martyr) ด้วย คนมากมายในคริสตจักรยุคต้น ได้กลายเป็นผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อเพราะพวกเขาได้เป็นพยานจริงๆ ยกตัวอย่าง สเทเฟน เป็นต้น

กิจการ 1:8 เป็นบันทึกครั้งสุดท้ายเกี่ยวกับพระมหาบัญชาซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงประทานให้ มันถูกเรียกว่าเป็นคำตรัสสั่งในข้อ 2 ของบทนี้ ในบทนี้พระเยซูทรงเจาะจงลำดับทางภูมิศาสตร์ของพระมหาบัญชา (ซึ่งก็สมเหตุสมผลมากที่สุดทีเดียว)

พวกเขาต้องเป็นพยานเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนเป็นอันดับแรก นั่นคือสถานที่ๆพวกเขาอยู่ในขณะนั้น มันเป็นสถานที่สำคัญซึ่งมีการตรึงกางเขนการฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกเขาก็เป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็มจริงๆ

แต่หลังจากนั้นพวกเขาต้องเป็นพยานเกี่ยวกับพระองค์ทั่วแคว้นยูเดียด้วย ยูเดียเป็นแคว้นที่กรุงเยรูซาเล็มตั้งอยู่ คือเขตแดน โดยรอบกรุงนั้นนั่นเอง คริสตจักรยุคต้นได้แผ่ขยายออกไป

อย่างรวดเร็วเข้าในแคว้นยูเดีย อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงตั้งพวกเขาด้วยให้เป็นพยานในแคว้น
สะมาเรีย สะมาเรียเป็นแคว้นที่อยู่ติดกันโดยตั้งอยู่ทางทิศเหนือ สิ่งที่สำคัญด้วยก็คือ ความ
สัมพันธ์ทางสังคมระหว่างพวกยิวและแคว้นสะมาเรีย กล่าวสั้นๆก็คือ พวกยิวเกลียดชังพวก
สะมาเรีย พวกเขาไม่ชอบมีปฏิสัมพันธ์กับพวกสะมาเรียและจะพยายามอย่างยิ่งเพื่อหลีกเลี่ยงการ
ติดต่อกับพวกสะมาเรีย กระนั้น พระเยซูได้ทรงบัญชาให้ข้าพระองค์ไปตั้งแคว้นสะมาเรียด้วย
ในบทที่ 8 พระเยซูคริสต์ก็ได้รับการเป็นพยานถึงในแคว้นสะมาเรีย

สุดท้าย พวกเขาต้องเป็นพยานเกี่ยวกับพระองค์จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก จุดสนใจได้
เปลี่ยนจากจุดศูนย์กลางของศาสนายิวไปยังเขตแดนรอบนอกของชาวโลกที่เป็นคนต่างชาติ
(เรื่องนี้ถูกทำให้สำเร็จขึ้นต้นในกิจการ 8 เมื่อการข่มเหงได้ผลักดันพวกคริสเตียนยุคต้นไปยัง
สถานที่ต่างๆ เช่น อันติโอกและไซปรัส ต่อมาเปาโลก็ทำให้พระมหาบัญชานี้เป็นจริงทั้งหมด)

พยานของพระเยซูคริสต์จึงต้องกระจายตัวจากศูนย์กลาง คือ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็มและ
ขยายออกไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก (นี่ยังเป็นหลักการหนึ่งจนถึงทุกวันนี้ในการเริ่มต้น
ประกาศข่าวประเสริฐที่บ้านของตนและจากนั้นก็ขยายออกไป) นั่นยังเป็นการเปิดเผยด้วยว่าข่าว
ประเสริฐจะต้องมาถึงพวกยิวก่อนจากนั้นก็ไปยังคนต่างชาติ

กจ 1:9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์
ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์
ถูกนำเสนอตรงนี้ออย่างละเอียดมากกว่าที่ใดในพระคัมภีร์ มีการพูดถึงเรื่องนี้อย่างสั้นๆในลูกา
24:51, มาระโก 16:19 และ 1 ทิโมธี 3:16 วลีที่แปลว่า “ขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู” อาจแปล
แบบตรงตัวได้ด้วยว่า “ขณะที่พวกเขากำลังมองขึ้นไป” ในแบบเดียวกันวลีที่ว่า “พระองค์ก็ถูกรับ
ขึ้นไป” สามารถแปลแบบตรงตัวได้ด้วยว่า “พระองค์ทรงถูกยกขึ้นไป” วลีสุดท้ายของข้อนี้ “และ
มีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา” บ่งบอกชัดเจนว่าเมฆก่อนนั้นได้หอบพระองค์ขึ้นไป
จริงๆ มันดูเหมือนราวกับว่าเมฆก่อนนั้นเป็นลิฟต์โดยสารจากสวรรค์ที่พาพระองค์ขึ้นไปสู่สง่า
ราศี

กจ 1:10 เมื่อเขากำลังเขม่นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคน
สวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา พวกสาวกยืนอ้าปากค้างอยู่ขณะที่พวกเขา “เขม่นดูฟ้า” ขณะที่
พวกเขาทำเช่นนั้นอยู่ “มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา” แม้ว่าบุคคลทั้งสองนี้ถูก

เรียกว่าชาย แต่บริบทก็บอกชัดเจนว่าจริงๆแล้วพวกเขาเป็นทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงใช้มาพร้อม กับเรื่องราวที่พวกเขาประกาศในข้อ 11

กจ 1:11 สองคนนั้นกล่าวว่า "ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเหมันดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับขึ้นไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น" ให้เราสังเกตว่าทูตสวรรค์ทั้งสองพูดถึง "พระเยซูของคัมภีร์" พระเยซูของคัมภีร์เดียวกันนี้ที่ทรงรับใช้บนโลกนี้ด้วยพระกรุณาและพระเมตตาทรงเป็นองค์เดียวกันกับพระองค์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์และจะเสด็จกลับมาสักวันหนึ่ง นอกจากนี้ พระองค์ "จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น" พระองค์ได้เสด็จกลับขึ้นไปสวรรค์บนเมฆก้อนหนึ่ง ในวิวรณ์ 1:7 มีคำเขียนไว้ว่า "พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์จะเห็นพระองค์" เหตุการณ์ที่จะเกิดใน อวสานกาลซึ่งถูกพูดถึงตรงนี้น่าจะเป็นการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีเมื่อสิ้นยุคเจ็ดปี ถึงแม้ว่าการรับขึ้นไปได้ถูกบรรยายไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:17 ว่าเป็นการ "ถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น" แต่คำกล่าวตรงนี้ก็อยู่ในบริบทของอาณาจักรนั้นมากกว่า (1:6) ที่จะเกี่ยวข้องกับคริสตจักร นอกจากนี้ การเสด็จมาครั้งที่สองก็ถูกพูดถึงอย่างเจาะจงว่าเป็น "ในเมฆ" (วิวรณ์ 1:7) ขณะที่การพูดถึงเมฆซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับขึ้นไปนั้นดูเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญตรงกัน

กจ 1:12 แล้วอัครทูตจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม ภูเขาที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ถูกระบุอย่างเจาะจงว่าเป็นภูเขามะกอกเทศ การเสด็จขึ้นสู่สง่าราศีของพระองค์เกิดขึ้นในวันสะบาโต (วันเสาร์) ดังที่ถูกระบุไว้โดยการพูดถึงระยะทางที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต (ประมาณเก้าในสิบของหนึ่งไมล์) ระยะทางจริงจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังยอดภูเขามะกอกเทศอาจน้อยกว่า แต่ก็อยู่ในขอบเขตระยะทางที่ถูกรับปีกำหนดไว้ เราทราบจากกิจการ 1:3 ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอยู่บนโลกนี้เป็นเวลาสี่สิบวันหลังจากทรงฟื้นคืนพระชนม์ สี่สิบวันนับจากวันอาทิตย์ที่ทรงฟื้นคืนพระชนม์ก็ตรงกับวันเสาร์ (วันสะบาโต) พวกเขาจึงเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ในลูกา 24:49 และถูกทวนซ้ำในกิจการ 1:4)

กจ 1:13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บารโธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท

กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น ที่นั่นเอง อัครทูตทั้งสิบเอ็ดคน “จึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน” ต้นฉบับอ่านตรงตัวว่า ‘ขึ้นไปยังห้องชั้นบนนั้น’ นี่น่าจะเป็นห้องชั้นบนห้องเดียวกับที่พวกเขาได้รับประทานอาหารมื้อสุดท้ายนั้นตามที่บันทึกไว้ในลูกา 22:12 และมาระโก 14:15 ห้องชั้นบนเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งผิดปกติในกรุงเยรูซาเล็มศตวรรษแรกเพราะมันเป็นพื้นที่ชั้นสองหรือชั้นสามของบ้านส่วนตัวหลังหนึ่ง สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า อัครทูตสิบเอ็ดคนนั้นได้ทำให้ที่นั่นเป็นที่อาศัยของพวกเขา นับตั้งแต่เหตุการณ์ตรึงกางเขน เราควรหมายเหตุไว้ว่าทั้งสิบเอ็ดคนมาจากแคว้นกาลิลี กรุงเยรูซาเล็มไม่ใช่บ้านเกิดของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ ห้องชั้นบนขนาดใหญ่ห้องนี้จึงอาจเป็นที่อาศัยชั่วคราวของพวกเขาขณะที่พวกเขา ‘รออยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม’

ในรายชื่ออัครทูตนี้ ซีโมนคนคานาอัน (มัทธิว 10:4) ถูกเรียกว่า “ซีโมนเศโลเท” (หรือตรงตัวคือ ซีโมนผู้ร่อนรน) เพื่อแยกแยะเขาจากซีโมนเปโตร (ลูกาก็เรียกเขาว่า ซีโมนเศโลเทในลูกา 6:15) เห็นได้ชัดว่าครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นส่วนหนึ่งของพรรคคนร่อนรนที่รักชาติ (เศโลเท) และชื่อนี้ก็ติดตัวเขามาตลอด นอกจากนี้ ยูดาส (ซึ่งอาจเป็นน้องชายหรือบุตรชายของยากอบ) ก็ถูกเรียกเช่นนั้นเพื่อแยกแยะเขาจากยูดาส อิสคาริโอท

กจ 1:14 พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ่อนน้อมต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย จุดเด่นของการประชุมของพวกเขาในขณะนั้นก็คือ การร่วมใจกันอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่การร่วมใจกันอธิษฐานมีขึ้นก่อนการเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาสืบวันหลังจากนั้นในวันเพ็นเทกอสต์ แน่นอนที่พระเจ้าได้ทรงคลายให้พวกเขาใช้เวลาช่วงดังกล่าวในการอธิษฐานหลังจากที่พวกเขาได้เห็นและได้ยินสิ่งทั้งปวงแล้ว คำที่แปลว่า *ต่อเนื่อง* สื่อชัดเจนถึงการอธิษฐานอย่างต่อเนื่องยาวนาน วลีที่ว่า “ร่วมใจกัน” สื่อถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของจิตวิญญาณของคริสตจักรที่เป็นตัวอ่อนนี้ อีกครั้งที่ว่ามันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่การอธิษฐานอย่างต่อเนื่องและการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมีขึ้นก่อนการเทพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากนั้นไม่นาน

นอกจากอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้นแล้ว พวกผู้หญิงที่เชื่อ คือ มารีย์มารดาของพระเยซู และพวกน้องชายของพระองค์ก็ร่วมใจกันอธิษฐานต่อเนื่องกับพวกเขาด้วย สำหรับคนเหล่านั้นที่อยากเชื่อตำนานเรื่องความเป็นหญิงพรหมจารีเสมอไปของนางมารีย์ เราเห็นว่าพระคัมภีร์กล่าวอีกครั้งถึงพวกน้องชายบนโลกนี้ของพระองค์ น่าสนใจอีกตรงที่ว่านี่เป็นครั้งสุดท้ายที่พระคัมภีร์เอ่ยถึงนางมารีย์มารดาของพระเยซู ถึงแม้ว่านางเป็นหญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าอย่างไม่

ต้องสงสัย แต่ไม่มีการเอ่ยถึงนางตรงไหนอีกเลยในบริบทของคริสตจักรพระคัมภีร์ใหม่ นั่นน่าจะบ่งบอกอะไรบางอย่างเกี่ยวกับบทบาทของนางในหลักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่ นอกจากนี้ เห็นได้ชัดอีกว่าก่อนถึงตอนนี้ผู้ชายบนโลกนี้บางคนของพระเยซูก็ได้วางใจพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว

กจ 1:15 คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า ขอรวบรวมของสาวกที่มาประชุมกันในห้องชั้นบนนั้นเพื่ออธิษฐานมีประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคน เปโตรที่หุนหันพลันแล่นเห็นว่าสมควรที่จะหาคนมาแทนยูดาสอิสคาริโอทเพื่อทำให้จำนวนอัครทูตกลับมาเป็นสิบสองคนเหมือนเดิม ไม่มีบันทึกไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาพวกเขาให้หาคนมาแทนยูดาส ดูเหมือนว่าเปโตรเห็นว่าเป็นสิ่งที่เขาควรกระทำ

กจ 1:16 "ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู เห็นได้ชัดว่าเปโตรตีความเพลงสดุดี 69:25 เป็นพื้นฐานในการหาคนมาแทนยูดาส ข้อนั้นจะยังไม่ถูกยกจริงๆจนกว่าจะถึงกิจการ 1:20 แต่เปโตรก็เริ่มพูดถึงมันตรงนี้ สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือการยอมรับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยปากของดาวิด นี่อ้างอิงถึงการคล้อยใจของพระคัมภีร์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และอ้างอิงถึงการคล้อยใจของหนังสือเพลงสดุดีโดยเฉพาะ เปโตรระบุชัดเจนว่าเพลงสดุดีบทที่ 69 เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ เขาประยุกต์ใช้มันกับยูดาสอิสคาริโอทและการทรยศของเขาโดยเฉพาะ

กจ 1:17-19 เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้ 18 ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวได้พุ่งทะลักออกมาหมด 19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งโลहित

เปโตรกล่าวต่อไปโดยขยายความเสริมเกี่ยวกับยูดาส ยูดาสได้ถูกนับเข้าในสิบสองคนนั้นจริงๆและได้มีส่วนในการรับใช้ของพวกเขา รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของเขาได้ถูกให้ไว้ตรงนี้ มัทธิว 27:5 อธิบายว่าเขาผูกคอตาย กิจการ 1:18 ไม่ได้ขัดแย้งกับบันทึกตรงนั้นแต่อย่างใด แต่มันให้รายละเอียดเสริมที่เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น เห็นได้ชัดว่าขณะที่ยูดาสผูกคอ

ตาย เชื้อกนั้นกลับขาดและร่างของเขาร่วงหัวที่มลงสู่พื้นเบื้องล่างที่เป็นหินแหลมขรุขระ พอร่าง กระแตกหิน ร่างกายของเขาก็ “ล้มคะมำลงแตกกลางตัวได้พุ่งทะลักออกมาหมด”

เรื่องการฆ่าตัวตายของเขาและเหตุการณ์อันน่าสะอิดสะเอียนที่เกิดขึ้นตามมาได้เลื่องลือ ไปถึงคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงเรียกสถานที่นั้นเป็นภาษาอารามคว่า *ฮาเคลดามา* หรือ “ทุ่งโลหิต” ข่าวประเสริฐของมัทธิวบันทึกใน 27:3-8 ว่าพวกปุโรหิตใหญ่ได้นำ เงินแปดร้อยดึนที่ยูดาสนำมาคืน ไปซื้อทุ่งช่วงหม้อและเรียกมันว่า “ทุ่งโลหิต” ที่ดินแปลงนั้นอาจ เป็นสถานที่เดียวกันกับที่ยูดาสได้ฆ่าตัวตาย

กจ 1:20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่า ให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’ เปโตรจึงยกข้อความจากเพลง สดุดี 69:25 และใช้มันกับยูดาส การตีความของเขาก็คือว่า คนอื่นควรมาแทนที่ยูดาสในตำแหน่ง อัครทูต

กจ 1:21-22 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่ พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา 22 คือตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูก รับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของ พระองค์”

เปโตรอธิบายจุดประสงค์ของเขาต่อไป คำพูดที่น่าสนใจอยู่ในข้อ 22 หนึ่งในจุดเด่นที่ ชัดเจนของผู้เป็นอัครทูตได้ถูกนิยามไว้ นั่นคือ เขาเป็นประจักษ์พยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของ พระคริสต์

กจ 1:23-26 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มี นามสกุลว่ายูลีทัส และมัทธิอัส 24 แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจ ของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน 25 ให้รับส่วนในการ ปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยัง ที่ของตน” 26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครทูตสิบ เอ็ดคนนั้น

ในข้อท้ายๆของบทนี้ มีบันทึกไว้ว่ามัทธิอัสได้รับเลือกให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งอัครทูตต่อจากยูดาส เราควรหมายเหตุไว้ว่ามัทธิอัสไม่ได้ถูกกล่าวถึงอีกเลยในพระคัมภีร์ เราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่าการแต่งตั้งเขาให้รับตำแหน่งนี้เป็นฝีมือของเปโตรมากกว่าพระเจ้า อาจเป็นไปได้ว่าเปโตรทำโดยไม่ปรึกษาพระเจ้าในการคิดว่าตำแหน่งของยูดาสจำเป็นต้องมีคนอื่นมาแทนโดยเร็ว สิ่งที่คุณเหมือนจะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในเรื่องนี้มากกว่าก็คือว่าพระองค์ได้ทรงเลือกเขาโลแห่งทารซัสในเวลาต่อมา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้สืบทอดคนหนึ่งจริงๆ

หากจะยกความชอบให้เปโตรแล้ว พวกเขาก็มีพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้จริงๆ อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็จำกัดพระเจ้าให้ทรงเลือกจากตัวเลือกที่มีแค่สองคนของพวกเขา มันอาจไม่เป็นเรื่องฉลาดที่จะเสนอทางเลือกสองอันให้พระเจ้าและขอให้พระเจ้าทรงเลือกกว่าอันไหนเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ข้อเท็จจริงก็คือ มันอาจไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์ทั้งคู่เลยก็ได้ อีกครั้งที่มีมัทธิอัสไม่ได้ถูกพูดถึงอีกเลยในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่

*****

ภาพรวมของกิจการ 2: บทที่สองของหนังสือกิจการเป็นช่วงเวลาสำคัญในพระคัมภีร์ใหม่ ในบทนี้การเทศนาของเปโตรได้เกิดขึ้นเป็นหมายสำคัญยิ่งใหญ่แก่ชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อ คำเทศนาแรกเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ได้มีขึ้นพร้อมกับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในตอนต้นของบทนี้เห็นได้ชัดถึงการถือกำเนิดของคริสตจักร ในส่วนหลังของบทนี้ รูปแบบพื้นฐานสำหรับโครงสร้างของคริสตจักรได้ถูกสถาปนาในรูปแบบแรกๆของมัน

ส่วนแรกของบทนี้เป็นเนื้อหาที่ถูกเข้าใจผิดมากที่สุดส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ใหม่ ตอนกลางของกิจการ 2 นำเสนอคำเทศนาที่เปโตรเทศนาออกมาเองในวันเพ็นเทคอสต์นั้น โดยไม่มีการเตรียมการมาก่อน มันเป็นส่วนผสมระหว่างข้อพระคัมภีร์ที่ถูกยกมาและการเตือนความจำแบบมีพลังให้กับบรรดาผู้ที่ฟังระลึกถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ มีการเอ่ยถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ในคำเทศนาสั้นๆนี้ไม่น้อยกว่าสี่ครั้ง เขายังเตือนความจำบรรดาผู้ฟังของเขาที่เป็นยิวว่า พวกเขาก็มีความผิดในเรื่องการตรึงกางเขนพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเช่นกัน ในเนื้อหาส่วนท้ายของกิจการ 2 มีบันทึกเกี่ยวกับปฏิกิริยาของผู้คนต่อคำเทศนาของเปโตรนี้ตามมาด้วยการกระทำสิ่งต่างๆในตอนแรกเริ่มของคริสตจักรทารกนี้

กจ 2:1 **เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่**
แห่งเดียวกัน บทนี้ทั้งบทดำเนินตามรอยสองรอยที่สำคัญ (1) สิ่งที่ชัดเจนที่สุดก็คือ เหตุการณ์
ต่างๆที่เกิดขึ้นกับพวกอัครทูตและคริสตจักรที่เป็นตัวอ่อน ให้เราสังเกตว่าพวกเขา “ร่วมใจกัน
อยู่ในที่แห่งเดียวกัน” เหมือนเดิม แน่แน่นอนที่พวกเขาทำเช่นนี้ต่อเนื่องมาจากการร่วมใจกัน
อธิษฐานดังที่ระบุไว้ในกิจการ 1:13-14 ผ่านไปสิบวันแล้วนับตั้งแต่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เมื่อนับ
จากวันเพ็นเทคอสต์ (การคิดเลขง่ายๆยืนยันว่าวันเพ็นเทคอสต์ ซึ่งอยู่หลังวันเทศกาลปัสกา 50
วัน ตามมาหลังการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์สิบวัน ดู กิจการ 1:3)

ถึงแม้ว่ามีได้ระบุไว้ชัดเจน แต่สิ่งที่คุณเหมือนจะถูกลืมก็คือว่า คริสตจักรที่เป็นตัวอ่อนนี้
ได้ใช้เวลาส่วนใหญ่แม้ไม่ใช่ทั้งหมดในการร่วมใจกันอธิษฐาน เห็นได้ชัดว่าพวกเขายังรวมตัว
กันอยู่ในห้องชั้นบนนั้นที่ถูกพูดถึงในกิจการ 1:13 เหมือนเดิม

ร่องรอยที่สองซึ่งสำคัญต่อความเข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมดของบทนี้ก็คือ บริบทของ
เหตุการณ์ต่างๆซึ่งมีลักษณะแบบยิว วันเพ็นเทคอสต์เป็นวันเทศกาลที่สำคัญเทศกาลหนึ่งซึ่งมี
บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม มันถือว่าเป็น 'ฤดูกาลศักดิ์สิทธิ์' ในช่วงฤดูใบไม้
ผลิของบรรดาชาวยิวทั่วโลกที่สัตย์ซื่อ

เพราะการกระจัดกระจายไปทั่วโลก พวกยิวจึงไปอยู่ตามส่วนต่างๆของโลกที่มี
อารยธรรมเหมือนกับสังคมในปัจจุบัน พวกยิวที่ถือเคร่งจากทั่วโลกจึงคืบคั้นที่จะเดินทางไปยัง
กรุงเยรูซาเล็มอย่างน้อยให้ได้ครั้งหนึ่งในชีวิตและบอกว่านั่นหากพวกเขามีเวลาและเงินทองที่
จะทำได้ พวกเขามักเดินทางมาในช่วงหนึ่งในสอง 'ฤดูกาลศักดิ์สิทธิ์' ของปีแบบยิว ฤดูแรกจะ
ตรงกับฤดูใบไม้ผลิ (เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลปัสกา และเทศกาลเพ็นเทคอสต์) อีกฤดู
คือ ฤดูใบไม้ร่วง (เทศกาลเสีียงแตร เทศกาลอยู่เพิง และวันลบมลทิน) ด้วยเหตุนี้จึงมี 'นักเดิน
ทาง' ชาวยิวจำนวนมากมหาศาลทั้งในและรอบๆกรุงเยรูซาเล็มในช่วงฤดูกาลศักดิ์สิทธิ์สองฤดูนี้ใน
แต่ละปี มีคนประมาณการว่ามีผู้มาเยือนจำนวนมากถึงหนึ่งล้านคนเลยในฤดูหนึ่งๆ การเข้าใจ
ลักษณะเฉพาะของบริบทแบบยิวนี้จะช่วยให้เราเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในบทนี้

กจ 2:2-3 **ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้ำล้นท้องทั่วบ้านที่เขา**
นั่งอยู่นั้น 3 มีเปลวไฟสถฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาลิ้นทุกคน

ขณะที่คริสตจักรที่เป็นตัวอ่อนนี้รวมตัวกันอยู่ใน “บ้านที่พวกเขาตั้งอยู่นั้น” เหตุการณ์เหนือธรรมชาติเหตุการณ์หนึ่งก็ได้เกิดขึ้น พวกเขาได้ยิน “เสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้า” ซึ่งดังไปทั่วบ้านหลังนั้น จากนั้น “มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาลิ้นทุกคน” เราควรหมายเหตุไว้ว่าปรากฏการณ์เหล่านี้เป็นเหมือนเสียงพายุกล้าและเหมือนเปลวไฟรูปลิ้น สิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ชัดว่าเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้ได้ทำให้สิ่งที่เราไม่อาจรับรู้ได้ปรากฏชัดออกมา นั่นคือ พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ปรากฏการณ์ทั้งสองนี้แสดงให้เห็นถึง พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำที่ปกติแล้วแปลว่า พระวิญญาณ (พเนอมา) มีความหมายตรงตัวว่า 'ลมหายใจ' หรือ 'การเคลื่อนไหวของอากาศ' คำที่แปลว่า ลม (พนอเอ) เป็นคำที่ 'สัมพันธ์' กับ พเนอมา โดยตรง ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม พระวิญญาณของพระเจ้าถูกเปรียบเทียบว่าเป็นเหมือนกับลมหายใจหรือสายลม อีกปรากฏการณ์ที่เหลือถูกเปรียบเทียบว่าเป็นเหมือนไฟ อีกครั้งที่การรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์บางครั้งก็ถูกเปรียบเทียบว่าเป็นเหมือนไฟฝ่ายวิญญาณ ทั้งสองอย่างเป็นภาพบรรยายถึงการรับใช้ส่วนใหญ่ของพระวิญญาณที่ทรงมีต่อประชากรของพระเจ้า

สิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้เมื่อสิบวันก่อนหน้านั้น (การรับบัพติศมาด้วย หรือตรงตัวคือ 'ใน' พระวิญญาณบริสุทธิ์) ได้เกิดขึ้นตรงนี้อย่างเห็นได้ชัด อีกครั้งที่บัพติศมาของพระวิญญาณเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เชื่อคนหนึ่งถูกจุ่มลงในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า (ดู 1 โครินธ์ 12:12-13) เห็นได้ชัดว่านี่เป็น 'บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์' ในตอนแรก นั่นคือ ผู้เชื่อประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคนนี้ได้ถูกจุ่มลงในพระกายของพระคริสต์ที่เพิ่งก่อตัวขึ้น โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ดังนั้นเราจึงได้อ่านถึงกำเนิดของคริสตจักร มันเป็นเหมือนเมล็ดพันธุ์ในพระคำของพระเจ้าตั้งแต่อดีตกาลนิรันดร์ ในสมัยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงรับใช้อยู่บนโลกนี้ เมล็ดพันธุ์นี้ได้ก่อตัวขึ้นเป็นตัวอ่อนแล้ว และบัดนี้ในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะให้มันถือกำเนิดเสียที วันเกิดของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ตรงกับวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ นั่นคือสิบวันหลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จกลับขึ้นไปสู่สง่าราศี ระบบการจัดการแบบใหม่และองค์กรฝ่ายวิญญาณแบบใหม่ได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว

การกระทำกิจของพระเจ้าในและผ่านทางชนชาติอิสราเอล ในฐานะพยานของพระองค์ กำลังจะเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็วในช่วง 'ขอเวลานอก' ตามที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ พยาน

ใหม่ได้ถูกแต่งตั้งขึ้นแล้ว จนถึงทุกวันนี้มันก็คือ คริสตจักรท้องถิ่นแห่งพระคัมภีร์ใหม่ มันจะคง
อยู่บนโลกนี้ต่อไปจนกว่าจะมีการรับขึ้นเมื่อมันจะถูกพาขึ้นไปยังสวรรค์โดยตรง จากนั้นพระ
ราชกิจของพระเจ้าที่ทรงกระทำกับและผ่านทางชนชาติอิสราเอลก็จะดำเนินต่อไปอย่างเต็มที่ใน
ช่วงสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล นั่นคือ ยุคเจ็ดปี

กจ 2:4 เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ
ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด เหตุการณ์สำคัญสองเหตุการณ์ได้เริ่มต้นขึ้นในข้อนี้ (1) “เขา
เหล่านั้นก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” มีการสันนิษฐานโดยพวกกลุ่มเพนเทคอสต์และพวก
คาริสมาติกแห่งศตวรรษที่ยี่สิบว่า การเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เอ่ยถึงตรงนี้ และบัพติศ
มาของพระวิญญาณที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 3 เป็นอันเดียวกัน แต่มันไม่ใช่ ข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งสองอย่าง
ถูกเอ่ยถึงแบบใกล้ชิดติดกันในทางบริบทนี้เป็นแค่เรื่องบังเอิญ การเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์และบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระราชกิจที่แยกจากกันและแตกต่างกัน
อย่างมากของพระวิญญาณของพระเจ้า

บัพติศมาของพระวิญญาณ ดังที่เราได้กล่าวไปแล้วนั้น คือ การจุ่มผู้เชื่อทุกคน เข้าในพระ
กายของพระคริสต์นับตั้งแต่วันเพนเทคอสต์นั้นเป็นต้นมา (1 โครินธ์ 12:12-13) มันเป็น
เหตุการณ์ฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นครั้งเดียวสำหรับผู้เชื่อแต่ละคนเมื่อเขา (หรือเธอ) วางใจพระ
คริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน ปราภฏการณ์ที่แสดงออกเป็นสายลมและไฟในวันเพนเท
คอสต์นั้นอาจมีขึ้นเพื่อไม่ให้คนตั้งคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น บัพติศมาของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์สำหรับผู้เชื่อใหม่แต่ละคนเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรื่อยๆและไม่อาจรับรู้ได้ทางกายภาพ
เราจะทราบเกี่ยวกับประสบการณ์นี้ได้ก็โดยทางพระคัมภีร์เท่านั้น

ส่วนการเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการรับใช้แบบต่อเนื่องของพระวิญญาณ
ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้เชื่อทั้งหลาย ในพระคัมภีร์ใหม่ตลอดทั้งเล่ม เมื่อคริสเตียนคนหนึ่งเต็ม
ล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าก็ทรงประทานฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณเป็นพิเศษและบางครั้งก็
เหนือธรรมชาติให้แก่เขาสำหรับภารกิจฝ่ายวิญญาณที่เขาจะกระทำ ดังที่เราจะเห็นในไม่ช้า ใน
วันเพนเทคอสต์นั้น ผ่านทางการเป็นพยานและการประกาศของคริสตจักร คนสามพันคนได้รับ
ความรอด นี่เป็นหลักฐานที่แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งแผ่ออกมาจากการเต็ม
ล้นด้วยพระวิญญาณ ต่างจากบัพติศมาของพระวิญญาณซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งเดียว การ
เต็มล้นด้วยพระวิญญาณเป็นการรับใช้อย่างหนึ่งซึ่งอาจเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกได้ ส่วนหนึ่งแล้วมัน

ก็เกี่ยวข้องกับการทำงานของพระวิญญาณตามอำนาจเด็ดขาดของพระองค์ แต่ในอีกส่วนหนึ่ง มันก็เชื่อมโยงกับการอธิษฐาน การยอมจำนน และการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ของผู้เชื่อคนนั้น โดยตรง

(2) เหตุการณ์ที่สำคัญอีกเหตุการณ์หนึ่งในข้อ 4 ก็คือ การพูดภาษาต่างๆ โดยคริสตจักรยุคต้นนั้น การที่ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นในบริบทเดียวกับการเต็มล้นด้วยพระวิญญาณและบัพติศมาของพระวิญญาณเป็นเรื่องบังเอิญอีกครั้ง ทั้งสามอย่างไม่ได้เกี่ยวข้องกันโดยตรงเลย นอกเสียจากว่าทั้งสามอย่างเป็นการรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราควรหมายเหตุไว้ว่า มีตัวอย่างหลายครั้งในพระคัมภีร์ที่ผู้เชื่อทั้งหลายเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ได้พูดภาษาต่างๆ อันที่จริงแล้ว มีเพียงสามครั้งที่มีบันทึกเกี่ยวกับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ นั่นคือ ตรงนี้และในกิจการ 10:46 และกิจการ 19:6 มีกฎระเบียบและข้อห้ามในการพูดภาษาต่างๆ ใน 1 โครินธ์ ในเล่มนั้นมันถูกมองว่าเป็นปัญหาหนึ่งในคริสตจักรที่นั่นซึ่งจำเป็นต้องได้รับการควบคุม

เราไม่สามารถวิเคราะห์แบบเจาะลึกในเรื่องปรากฏการณ์ภาษาต่างๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ได้ อย่างไรก็ตาม บริบทต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามันเป็นของประทานที่เป็นหมายสำคัญแก่ชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อ และมันจึงเป็นปรากฏการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพวกยิวเป็นหลัก ดูความเห็นสำหรับกิจการ 2:6-11 และ 1 โครินธ์ 12-14 เพื่อความเข้าใจเพิ่มเติม

กจ 2:5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วไต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ดังที่ได้บรรยายไปแล้วก่อนหน้านี้ ตรงนี้มีบันทึกไว้ว่าในช่วงเวลานี้ของปีมีพวกยิวที่เกรงกลัวพระเจ้าเดินทางมาจาก “ทุกประเทศทั่วไต้ฟ้า” คนเหล่านี้ยังอยู่ในบริเวณกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมการปิดท้าย 'ฤดูกาลศักดิ์สิทธิ์' ในฤดูใบไม้ผลินี้ซึ่งปิดท้ายด้วยเทศกาลเพ็นเทคอสต์

กจ 2:6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง ข่าวเรื่องเหตุการณ์แปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกสาวกของพระเยซูได้แพร่สะพัดไปทั่วกรุง สิ่งที่ถูกสื่อแม้ไม่ชัดเจนก็คือว่า คริสตจักรได้ไปยังบริเวณพระวิหาร ซึ่งก็สมเหตุสมผลเพราะว่าวันนั้นเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของพวกยิว (ดู กิจการ 2:46) ที่นั่นเองพวกเขาพูดเป็นภาษาต่างๆแก่ฝูงชนจากทั่วโลกที่รวมตัวกันอยู่ที่นั่น

เราควรหมายเหตุไว้ว่า คำที่แปลว่า ภาษาต่างๆ (ก โลกษา) ที่พระคัมภีร์ใหม่เป็นคำที่แปลว่า 'ภาษาทั้งหลาย' ข้อเท็จจริงก็คือว่า ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น คริสตจักรยุคต้นได้พูดกับฝูงชนที่มารวมตัวกันในบริเวณพระวิหารเป็นภาษาต่างประเทศต่างๆที่เฉาะเจาะจง ไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ใหม่ที่เรื่องการพูดภาษาต่างๆจะเกี่ยวข้องกับ 'การพูดเพื่อตามลม' เห็นได้ชัดว่ามันเป็นภาษาต่างๆซึ่งเป็นที่รู้จักกันในโลกสมัยนั้น

เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกยิวในศตวรรษแรก และโดยเฉพาะพวกยิวที่กระจัดกระจายไปทั่วโลกพูดได้หลายภาษา พวกเขาน่าจะสนทนากันโดยใช้ภาษาฮีบรูซึ่งเป็นภาษาแม่ของพวกเขาไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในอิสราเอลหรือที่อื่นก็ตาม พวกยิวในดินแดนปาเลสไตน์ก็รู้ภาษาอารามัคด้วยซึ่งจริงๆแล้วก็ยังเป็นภาษาถิ่นภาษาหนึ่งของภาษาฮีบรู ภาษาที่ใช้สนทนากันในจักรวรรดิโรมคือ ภาษากรีก ซึ่งยิวที่มีการศึกษาคนไหนก็พูดเป็น คนส่วนใหญ่จำเป็นต้องรู้ภาษาละตินด้วยซึ่งเป็นภาษาราชการของจักรวรรดิโรม นอกจากนี้พวกยิวที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก (ซึ่งมาจากหลายประเทศในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์นั้น) ต่างก็รู้ภาษาของพื้นที่ๆพวกเขาตกไปเป็นเชลย

ให้เราสังเกตในข้อ 6 ว่าพวกเขา “สับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง” มีผู้เสนอว่าพระเจ้าทรงใช้ของประทานเรื่องภาษาต่างๆเพื่อเป็นพยานในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์นั้น อย่างไรก็ตาม จริงๆแล้วมันมิได้เป็นเช่นนั้น พวกยิวที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มตอนนั้นรู้ภาษาฮีบรูอยู่แล้ว และอาจรู้ภาษาอารามัค กรีก และละตินด้วย นอกจากภาษาท้องถิ่นของประเทศที่พวกเขาจากมาแล้ว พวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐในภาษานั้นๆ อย่างไรก็ตาม พวกเขาอาจได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาฮีบรูหรือภาษากรีกด้วยซึ่งพวกเขาต่างก็คุ้นเคยเป็นอย่างดี

อันที่จริงแล้ว พระเจ้าทรงใช้ของประทานที่เหนือธรรมชาติอย่างหนึ่งเพื่อช่วยให้พวกเขาสามารถพูดเป็นภาษาต่างๆที่พวกเขาอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอยู่จริง ในการทำเช่นนั้นพระเจ้ากำลังประทานคำเตือนที่มีพยากรณ์ไว้มานานแล้วเพื่อให้พวกเขากลับใจใหม่ นี่เป็นสิ่งที่ 1 โครินธ์ 14:21-22 ระบุไว้ชัดเจนว่าเป็นจุดประสงค์ของภาษาต่างๆ พวกมันเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งที่แสดงถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่จะตกลงบนชนชาติหนึ่งซึ่งได้ปฏิเสธบรรดาศาสดาพยากรณ์ และบัดนี้ก็เป็นปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขาด้วย มันมีพยากรณ์ไว้แล้วในพระราชบัญญัติ 28:49 และที่อื่นๆที่คำเตือนสุดท้ายของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อจะถูกกล่าวเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษา นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆในวันเพ็นเทคอสต์นั้น

พวกยิวจากทั่วโลกได้ยินข่าวประเสริฐ แต่ได้ยินมันในภาษาหนึ่งที่ได้เห็นได้ชัดว่าชนชาติอิสราเอลไม่คุ้นเคย นอกจากนี้ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกสาวกส่วนใหญ่เป็นชาวแคว้นกาลิลี (ซึ่งไม่ถือว่าเป็นชาวเมืองใหญ่หรือเป็นผู้มีการศึกษาสูง) ก็ยิ่งแสดงให้เห็นเด่นชัดมากขึ้นว่าเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์ ในขณะที่พระเจ้ากำลังประทานให้แก่พวกยิวที่มาจากทั่วโลก ไม่เพียงข่าวสารแห่งความรอดเท่านั้น แต่ยังทรงประทานหมายสำคัญหนึ่งที่มีพยากรณ์ไว้แล้วที่แสดงถึงการพิพากษาที่จะมาหากพวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่

การพิพากษานั้นซึ่งมีพยากรณ์ไว้นานมาแล้วก็เกิดขึ้นจริงในปี ค.ศ. 70 โดยตกลงบนชนชาติอิสราเอลที่ไม่ยอมกลับใจใหม่เมื่อตีตสนายพลโรมเข้ายึดกรุงเยรูซาเล็มและทำลายมันเสีย ไม่มีหินสักก้อนเดียวที่ซ่อนทับกันที่พระวิหารเมื่อพวกโรมทำลายมันเสียราบคาบ พวกยิวนับแสนๆคนเสียชีวิต กรุงถูกทำลาย ประชากรถูกจับไปเป็นเชลย พระโลหิตของพระองค์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนได้ตกลงบนพวกเขาและลูกหลานของพวกเขาจริงๆ การอัศจรรย์ที่เป็นภาษาต่างๆในวันเพ็นเทคอสต์เป็นเครื่องเตือนให้ระวังการพิพากษาที่จะมา ภาษาต่างๆในพระคัมภีร์ใหม่อยู่ในบริบทของพวกยิว*เสมอ* พวกมันเป็นภาษาต่างๆที่เฉพาะเจาะจง*เสมอ* พวกมันเตือนถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่จะเกิดขึ้นกับชนชาติหนึ่งก็คือ*ด้านเสมอ* หลังจากการพิพากษารั้งนั้นในปี ค.ศ. 70 ของประทานที่เป็นภาษาต่างๆก็ยุติลงตามที่เปาโลได้คาดการณ์ไว้ใน 1 โครินธ์ 13:8-10 จุดประสงค์ของภาษาต่างๆได้ถูกทำให้สำเร็จแล้ว ดูความเห็นสำหรับ 1 โครินธ์ 14:21-22 ได้

สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นนับตั้งแต่ศตวรรษที่ยี่สิบเป็นต้นมาก็คือ การลอกเลียนแบบของประทานที่เป็นหมายสำคัญของศตวรรษแรก ของประทานที่เป็นภาษาต่างๆแบบแท้จริงได้สิ้นสุดลงแล้ว ประมาณปี ค.ศ. 70 และไม่เคยถูกนำกลับมาใช้อีกเลย สิ่งที่มีกฎปฏิบัติกันในหมู่ชาวเพ็นเทคอสต์และพวกคาริสมาติกไม่ได้ใกล้เคียงกับสิ่งที่เกิดขึ้นในกิจการ 2 แม้แต่นิดเดียว มันเป็นของปลอม ดูความเห็นสำหรับ 1 โครินธ์ 13:8-10 ได้

กจ 2:7-11 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ 8 เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา 9 เช่นชาวปารเธียและมิเดีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย 10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นปัมฟีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวก

ยิวกับคนเข้าจารีตยิว 11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง"

ให้เราสังเกตความประหลาดใจของพวกยิวจากทั่วโลกที่มาเยือนกรุงเยรูซาเล็มในคราวนั้น พวกเขาออกทันทีว่าพวกสาวกเป็นชาวแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นคนบ้านนอก กระนั้นพวกเขาก็กำลังได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาของประเทศที่พวกเขาอาศัยอยู่ในขณะนั้น มีการเอ่ยถึงสิบห้าสัญชาติ ไล่ตั้งแต่เปอร์เซียในทิศตะวันออกไปจนถึงโรมในทิศตะวันตก พวกเขาประหลาดใจที่ตนได้ยินคริสเตียนยุคต้นเหล่านี้ "กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง"

กจ 2:12-13 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า "นี่อะไรกัน" 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า "คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่"

เมื่อพวกสาวกได้เป็นพยานและประกาศเป็นภาษาต่างๆซึ่งเป็นภาษาพื้นเมืองของคนเหล่านั้นที่ฟังพวกเขา พวกเขาก็ถูกวิจารณ์และถูกเยาะเย้ยในทันที บางคนกล่าวหาว่าพวกเขาเมาเหล้า

กจ 2:14-15 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านชาวยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด 15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า

เปโตรปราศรัยแก่บรรดาชาวกรุงและเหล่า 'นักท่องเที่ยง' ที่มาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มคราวนั้น เขาออกตัวว่าพวกตนไม่ได้เมาเหล้า โดยชี้ให้เห็นว่ามันเป็นเวลาสามโมงเช้าเท่านั้น (ในระบบการนับเวลาของยิว นั่นคือเวลาเก้านาฬิกาในตอนเช้า) คนที่เมาเหล้าก็คงนอนหลับอยู่ ณ เวลานั้นของวัน

กจ 2:16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า เปโตรชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่พวกเขากำลังเห็นและได้ยินเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงตามคำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์โยเอลในโยเอล 2:28-32 (น่าสังเกตด้วยว่าเปโตรเข้าใจและประยุกต์ใช้ข้อพระคัมภีร์เดิมกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ขณะที่เขาพูด ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คงเป็นความเข้าใจที่ทรงประทานให้แก่เขาเมื่อเขาเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การเต็มล้นด้วยพระวิญญาณไม่เพียงประทานฤทธิ์เดชในการเทศนาเท่านั้นแต่ยังประทานความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าอีกด้วย แม้ขณะที่คนๆนั้นยืนอยู่ก็ตาม นั่นไม่ได้หมายความว่าการศึกษาพระคัมภีร์

ไม่ใช่สิ่งจำเป็น อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ใดอธิษฐานขอให้ตนเต็มล้นด้วยพระวิญญูญาณ พระเจ้าก็ทรง
ประทานความเข้าใจแบบพิเศษให้แก่เขาซึ่งจำเป็นสำหรับงานฝ่ายวิญญูญาณที่เขาต้องกระทำ)

กจ 2:17-18 พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญูญาณของเรามา
เหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และ
คนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญูญาณของเรามาบนทาสและทาสีของเรา และคน
เหล่านั้นจะพยากรณ์

ข้อ 17 ถึงข้อ 21 เป็นข้อความที่ยกมาโดยตรงจากโยเอล 2:28-32 ให้เราสังเกตวลีที่พูดถึง
“วันสุดท้าย” เมื่อมองจากมุมมองด้านอวสานกาล วันสุดท้ายนั้นมีความหมายหลายประการ (1)
สำหรับชนชาติอิสราเอล วันสุดท้ายคือ เหตุการณ์ต่างๆและเวลาที่พระเมสสิยาห์เสด็จมาเพื่อ
สถาปนาอาณาจักรของพระองค์ เห็นได้ชัดว่ามันอยู่ในบริบทของโยเอล 2:28-32 (2) สำหรับค
รีสตจักร วันสุดท้ายเริ่มต้นแล้วที่กล โครธาและรวมถึงยุคคริสตจักรด้วย เราซึ่งอยู่ในยุคคริสตจักร
กำลังอยู่ในช่วง ‘ขอเวลานอก’ ทางคำพยากรณ์ซึ่งอยู่ระหว่างสัปดาห์ที่ 69 และ 70 ของดาเนียล
ช่วง ‘ขอเวลานอก’ นี้สามารถสิ้นสุดลงเมื่อใดก็ได้พร้อมกับการรับขึ้นไปของคริสตจักร นาฬิกา
จับเวลาทางคำพยากรณ์ของพระเจ้าจะเริ่มเดินอีกครั้งเมื่อช่วงวันสุดท้ายซึ่งเป็นของชนชาติ
อิสราเอลจะสำเร็จครบทั้งสิ้น ในแง่บริบท ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้หมายถึงการตีความแบบแรก นั่น
คือ ช่วงวันสุดท้ายของชนชาติอิสราเอล

เห็นได้ชัดว่าเปโตรประยุกต์ใช้เรื่องการทดลองมาของพระวิญญูญาณของพระเจ้าซึ่งมี
พยากรณ์ไว้แล้วกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นขณะที่เขาพูด จริงๆแล้วสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ก็คือ การ
สำเร็จเพียงบางส่วนของคำพยากรณ์นี้ ดังที่ส่วนที่เหลือของข้อพระคัมภีร์ที่ยกมานี้แสดงให้เห็น
จะเห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์นี้ไม่ได้สำเร็จจริงทั้งหมดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระวิญญูญาณ
บริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นส่วนหนึ่งเทวสภาพของพระเจ้า ทรงอยู่ที่ทุกหนทุกแห่งมาตลอด ในพระ
คัมภีร์เดิมตลอดทั้งเล่ม พระองค์ก็ทรงมีการรับใช้หลายอย่างที่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม ในวันเพ็นเท
คอสต์นั้น การรับใช้อันยิ่งใหญ่ของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ได้ถูก ‘เทออกมา’ นั้นรวมถึงแต่ไม่ได้
จำกัดแค่การเต็มล้นของพระวิญญูญาณ บัพติสมาของพระวิญญูญาณ การสถิตอยู่ภายในตัวผู้เชื่อโดย
พระวิญญูญาณ การทำให้กระจำงแจ้งของพระวิญญูญาณ และการให้กำลังใจ (การปลอบประโลม)
ของพระวิญญูญาณเท่านั้น การรับใช้ ‘แบบขยายออก’ ทั้งหมดนี้ของพระวิญญูญาณของพระเจ้าได้
ผลิดอกออกช่อจากการเทพระวิญญูญาณลงมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น

กจ 2:19-20 เราจะตำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดิน เบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน 20 ดวงอาทิตย์จะมีค้ำไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกเอ่ยถึงตรงนี้ "ไม่ได้" สำเร็จในวันเพ็นเทคอสต์นั้น แต่มันคือเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นทันทีก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ในตอนกลางและตอนปลายของยุคเจ็ดปี ดู มัทธิว 24:27-31, วิวรณ 6:12, 8:7-12, 16:10

กจ 2:21 และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด' ข้อพระคัมภีร์ที่ยกมานี้ปิดท้ายด้วยพระสัญญาอันแสนวิเศษ เพราะว่า "ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด" กว่าแปดร้อยปีก่อนสมัยพระคริสต์ ความเรียบง่ายของข่าวประเสริฐก็เป็นที่ชัดเจนแล้ว การร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นการกระทำหนึ่ง ที่แสดงถึงความเชื่อ พระเจ้าทรงได้รับเกียรติและทรงกระทำกิจเมื่อมนุษยชาติที่หลงหายหันมาพึ่งพระองค์ด้วยความเชื่อและร้องขอความรอด มันคือความเชื่อในรูปแบบที่เรียบง่ายของมัน

กจ 2:22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว คราวนี้เปโตรพุ่งตรงคำเทศนาของเขาไปที่พระเยซูคริสต์ เขาเตือนความจำบรรดาผู้ฟังชาวฮีบรูของเขาว่า พระเจ้าทรงโปรดเห็นชอบพระราชกิจและการรับใช้ของพระเยซู "โดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว" เราควรหมายเหตุไว้ว่าการอัศจรรย์ต่างๆอันมากมายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ถูกบัญชาโดยพระเจ้าเพื่อยืนยันและรับรองตัวตนและพระราชกิจของพระเยซู แน่นอนที่พระเยซูทรงกระทำกิจเพราะพระทัยอันเปี่ยมด้วยความเมตตา กรุณาของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยและกระทำการอัศจรรย์หลายประการ อย่างไรก็ตาม เปโตรกล่าวชัดเจนว่า เหตุการณ์ที่สำคัญอีกประการก็คือ เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรับรองการรับใช้ของพระเยซู การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์จึงมีไว้เพื่อพิสูจน์ให้ชาวโลกที่ไม่เชื่อเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดกันแน่ หลังจากกล่าวเรื่องนั้นจนชัดเจนแล้ว เปโตรก็วิจารณ์บรรดาคนที่ฟังเขาอยู่อย่างรุนแรง

กจ 2:23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้

ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย มันเป็นเรื่องน่า
อุนใจที่ได้รู้ว่าการมอบพระเยซูไว้แก่พวกศัตรูของพระองค์นั้นเป็นมาโดย “ตามที่พระเจ้าได้ทรง
ดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน” การตรึงกางเขนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เพียงเป็นสิ่งที่พระเจ้า
ทรงอนุญาตเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วด้วยการทรงทราบล่วงหน้า
หน้าของพระเจ้า มันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการนิรันดร์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

เปโตรยกป็นใหญ่แห่งข่าวประเสริฐขึ้นและระดมยิงใส่ฝูงชนที่อยู่ต่อหน้าเขาโดยตรง
พระเยซูผู้หนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงรับรองและยืนยันอย่างชัดเจนว่าทรงเป็นพระคริสต์ “ท่านทั้งหลาย
ได้ให้คนชั่วจับพระองค์ ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย” การตรึงกางเขนพระคริสต์ได้
เกิดขึ้นไปก่อนหน้านั้น ไม่เกินสองเดือน แน่แน่นอนที่เหตุการณ์โกลาหลต่างๆที่เกิดขึ้นตามมายังคงติด
ตรึงอยู่ในความทรงจำของผู้คน ทั้งผู้ที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและบรรดา ‘นักท่องเที่ยง’ ที่อยู่
ในกรุงขณะนั้น นี่เท่ากับเปโตรกล่าวหาพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายฆ่าพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า’

กจ 2:24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บ

ปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ แสงสว่างอันเจิดจ้าที่สาด
ส่องออกมาจากเหตุการณ์ต่าง ๆ อันมีคัมภีร์แห่งการตรึงกางเขนก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์จากความ
ตายของพระเยซูคริสต์ เปโตรกล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าเองทรงเป็นผู้ “ทรงบันดาลให้” องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเราเป็นขึ้นจากตาย ให้เราสังเกตการใช้สำนวนโวหารของเปโตรในความเห็นของเขา
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว นั่นคือ พระเจ้า “ทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความ
ตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้” ให้เราสังเกตว่าพระเจ้าไม่เพียงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นจากตาย
เท่านั้น แต่มันยังเป็น ไปไม่ได้ด้วยที่พระองค์จะทรงเป็นคนตายต่อไป นี่สื่อชัดเจนถึงความเป็น
พระเจ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จึงทรงเป็นคน
ตายต่อไปไม่ได้ นี่เป็นครั้งแรกในสี่ครั้งที่เปโตรอ้างถึงการฟื้นคืนพระชนม์ในคำเทศานี้

กจ 2:25-28 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หัว
ไหว 26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ ยิ่งกว่านี้เนื้อ
หนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณ
ของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้หิ้งคัมภีร์บริสุทธิของพระองค์เปื่อยเน่าไป 28 พระองค์ได้

ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดี
เต็มเปี่ยมด้วยดีพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์'

เปโตรยกข้อความจากเพลงสดุดี 16:8-11 แบบไม่ได้เตรียมมาก่อนอีกครั้ง (เขาไม่เพียง
จดจำพระวจนะตอนนี้ไว้ขึ้นใจเท่านั้น แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังทรงทำให้เขานึกถึงข้อนี้ขณะที่
เขาเทศนาด้วย) ดาวิดเขียนไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ต่อหน้าเขาเสมอ นี่เป็นบทเรียนอันตรง
ประเด็นจนถึงทุกวันนี้ที่เราจะให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ต่อหน้าเราเสมอ นอกจากนี้ดาวิดยัง
ระลึกด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่ข้างขวาเขาและเขาจะไม่หวั่นไหวเลย ความหมาย
ของความคิดนี้ก็คือ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับข้าพเจ้า (นั่นคือที่ขวามือของข้าพเจ้า)
ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว วิตกทุกชั่วร้าย หรือคลอนแคลนเลย

ดาวิดชื่นชมยินดีต่อไปว่า “เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ใน
นรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป” ดาวิดชื่นชมยินดีในการนึกถึงการ
เป็นขึ้นจากตายของเขาเองสักวันหนึ่ง แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น เขารู้ด้วยว่าองค์บริสุทธิ์ของ
พระเจ้า (นั่นคือ พระเมสสิยาห์) จะไม่ทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพหรือเห็นความเปื่อยเน่าต่อไป คำว่า
นรก แปลจากคำกรีก *ฮาดส* คำฮีบรูที่ดาวิดใช้ในเพลงสดุดี 16:10 คือ *เซโอล* ทั้งสองคำมีความ
หมายสองแบบ มันหมายถึงสถานที่แห่งการพิพากษาที่เรียกว่านรกก็ได้ ทั้งสองคำสามารถหมายถึง
ถึงอุโมงค์ฝังศพได้เช่นกัน แน่นอนที่นี้เป็นความหมายที่ต้องการสื่อตรงนี้ (พวกยิวที่เชื่อในสมัย
พระคัมภีร์เดิมยึดถือทฤษฎีที่ว่า เมื่อคนตายถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพ จิตวิญญาณของพวกเขาจะไป
อยู่ที่ใจกลางแผ่นดินโลก คำนี้ในพระคัมภีร์เดิมคือ *เซโอล* คำในพระคัมภีร์ใหม่คือ *ฮาดส* สถานที่
ที่แห่งนี้ถูกแบ่งย่อยออกเป็นพื้นที่ขนาดกว้างใหญ่ไพศาลสองส่วนที่แยกจากกัน พื้นที่ส่วนแรกมี
ไว้สำหรับคนตายที่ชอบธรรม โดยมีชื่อว่าเมืองบรมสุขเกษม (ลูกา 23:43) พื้นที่อีกส่วนที่เหลือ
ถูกเรียกรวมๆว่านรกเช่นในลูกา 16:23

ในความหมายทั้งสองแบบ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงอยู่ต่อไปในอุโมงค์ฝังศพ
หรือในสถานที่ของคนชอบธรรมที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงพาคนชอบธรรมเหล่านั้นขึ้นไปยัง
สวรรค์ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าทรงทำเช่นนั้นในช่วงเวลาระหว่างการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืน
พระชนม์ของพระองค์ (เอเฟซัส 4:8-10) ประเด็นที่เปโตรต้องการจะสื่อก็ถูกสรุปในข้อเท็จจริงที่
ว่า พระเมสสิยาห์ไม่อาจอยู่ในอุโมงค์ฝังศพต่อไปอีกได้ เรื่องนี้มีพยากรณ์ไว้แล้วในพระคัมภีร์
เดิม (เพลงสดุดี 16:10) ด้วยเหตุนี้ดาวิดและเปโตรด้วยจึงเปรมปรีดิ์ (ข้อ 27)

กจ 2:29-31 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิด บรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเรา จนถึงทุกวันนี้ 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน 31 ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในรก ทั้งพระมิ่งสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป

เปโตรกล่าวต่อไปด้วยหลักเหตุผลที่มีพลังและเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ เขาเตือนความจำ บรรดาผู้ฟังที่เป็นคนฮีบรูว่า อุโมงค์ฝังศพของดาวิดก็ตั้งอยู่บนภูเขาศิโยนที่ใครๆก็ไปดูได้ กระนั้นดาวิดก็รู้ว่าพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) จะเสด็จมาจากเชื้อสายของเขาสักวันหนึ่งและจะทรงประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ดังที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ใน 2 ซามูเอล 7 ดาวิดจึงกำลังกล่าวชัดเจนถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเมสสิยาห์ นั่นคือ องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า ดาวิดยังถูกฝังไว้อยู่ แต่พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นแล้ว (ให้เราสังเกตด้วยว่าพระศพของพระคริสต์ไม่ประสบกับความเปื่อยเน่า เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว พระเยซูไม่ทรงมีบาป ความเปื่อยเน่าแห่งความตายมีต้นเหตุมาจากความบาป ดังนั้น พระกายของพระเยซูจึงไม่มีทางประสบกับความเปื่อยเน่าได้เลย ข้ออ้างอิงอีกสองข้อที่พูดถึงการสิ้นพระชนม์จึงถูกเอ่ยถึงตรงนี้

กจ 2:32 พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้สิ้นพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลาย เป็นพยานในข้อนี้ เราได้มาถึงยอดบนสุดของหลักเหตุผลอันเต็มล้นด้วยพระวิญญาณของเปโตรแล้ว “พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้สิ้นพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้” เปโตรแสดงให้เห็นข้อสรุปอันชัดเจน พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระเจ้าทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว! คนเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายกำลังได้ยินทุกคนล้วนเป็นพยานถึงการสิ้นพระชนม์นั้น ข้ออ้างอิงที่ชี้ถึงการสิ้นพระชนม์จึงถูกทวนซ้ำในคำเทศนาสั้นๆนี้ของเขา

กจ 2:33 เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว ดังที่เปาโลได้ขยายความในฟิลิปปี 2:9-11 พระเจ้าได้ทรงยกชูพระเยซูคริสต์หลังจากพระองค์ทรงถูกเหยียดให้ต่ำลงในความเป็นมนุษย์ของพระองค์และความตายที่พระองค์ทรงทนทุกข์ (แน่นอนที่มีการพูดถึงพระหัตถ์เบื้องขวาของ

พระเจ้าอีกครึ่งเหมือนกับที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 25 และเป็นข้อความที่ยกมาจากเพลงสดุดี 16:8) เปโตรเริ่มที่จะไปสู่ตอนจบของคำเทศานี้ สิ่งที่กำลังถูกเป็นพยานในวันนั้นคือ การทำให้คำพยากรณ์ของโยเอลสำเร็จ มันเป็นพระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่บัดนี้พวกเขาได้เห็นและได้ยินแล้ว

กจ 2:34-36 เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน' 36 เหตุฉะนั้นในห้วงศัวนอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์"

คำเทศนาของเปโตรได้มาถึงบทสรุปที่สำคัญที่สุดแล้ว ดาวิดไม่เคยได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ดาวิดกล่าวล่วงหน้าไว้ในเพลงสดุดี 110:1 ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า" แม้แต่พวกฟาริสีที่มีใจไม่เชื่อก็ยังยอมรับว่าเพลงสดุดี 110:1 มีเนื้อหาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ บัดนี้เปโตรประยุกต์ใช้มันกับการฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และการถูกยกชูของพระเยซูคริสต์ จากนั้นเขาก็ปล่อยหมัดเด็ดส่งท้าย "พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์"

กจ 2:37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครทูตอื่นๆว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี" เมื่อเปโตรกล่าวปิดท้ายคำเทศนาอันทรงพลังและประกอบด้วยพระวิญญาณของเขาแล้ว "คนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าว... ว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี" การตอบสนองต่อคำเทศนาที่ได้รับฤทธิ์เดชจากการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ การฟุ้งใจในส่วนของผู้ฟัง ที่ผู้ฟังเหล่านั้นเกิดอาการแปลบปลาบใจก็เป็นหลักฐานที่แสดงถึงฤทธิ์เดชในการฟุ้งใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาจึงเริ่ม 'มีใจที่อ่อนลง' และยอมทำสิ่งใดก็ตามที่พวกอัครทูตสั่งให้ทำ เมื่อการเทศนาได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง การฟุ้งใจก็เกิดขึ้นตามมา เมื่อเกิดอาการฟุ้งใจ พวกเขาก็ตอบรับฟังคำปรึกษา พวกเขารับยอมที่จะกลับใจใหม่และทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ว่ามันจะเป็นสิ่งใดก็ตาม ในกรณีนี้มันก็คือ การหันมาฟังพระคริสต์

กจ 2:38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า "จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาใน

พระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำตอบของเปโตรนั้นชัดเจน ถึงแม้มันถูกเข้าใจผิดอยู่บ่อยๆก็ตาม ในการพูดกับพวกผู้ฟังที่เป็นยิว เปโตรได้กล่าวสำนวนที่เขาเข้าใจและพวกผู้ฟังของเขาก็เข้าใจเช่นกัน เราซึ่งเป็นคนต่างชาติและอยู่ในช่วงเวลาว่าสองพันปีต่อมาอาจไม่เข้าใจสิ่งที่เขากล่าวอย่างชัดเจนเท่าพวกเขา

“จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพราะว่าทรงยกความผิดบาปให้แล้ว” มีสองสิ่งที่เราเห็นตรงนี้ อย่างแรกก็คือ ความหมายของการกลับใจใหม่เป็นอะไรที่เปโตรเข้าใจ มันเป็นส่วนสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้รอด หากเรามองความเชื่อที่ช่วยให้รอดว่าเป็นเหมือนเหรียญหนึ่ง การกลับใจใหม่ก็เป็นด้านหนึ่งและการวางใจพระคริสต์ก็เป็นอีกด้านของเหรียญนั้น เปโตรกล่าวถึงภาพรวมของความเชื่อที่ช่วยให้รอดโดยใช้คำๆ เดียว นั่นคือ *จงกลับใจเสียใหม่* การกลับใจใหม่ก็คือ การหันใจของตนเข้าหาพระเจ้า มันคือการหันเสียจากความบาป อวดตา และทิศทางที่เรากำลังมุ่งไปก่อนหน้านี้ๆ จริงๆ แล้วมันก็คือความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับใจเรา ขณะที่ก่อนหน้านี้เราทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง การกลับใจใหม่ก็คือการหันใจของตนเข้าหาพระเจ้า ในภาพรวมที่ใหญ่กว่าของความรอด มันก็เท่ากับเป็นการต้อนรับพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยในตอนนี้ สำหรับเปโตรและพวกผู้ฟังชาวยิวที่อยู่ต่อหน้าเขา สิ่งที่เขากล่าวก็ชัดเจน นั่นคือ จงหันมาหาพระคริสต์และวางใจพระองค์

เรื่องที่สองก็คือ เรื่องบัพติศมา การอ่านเผินๆจะชวนให้คิดว่าบัพติศมาเป็นพื้นฐานของการยกโทษ (นั่นคือ ความรอด) อย่างไรก็ตาม จริงๆ แล้วมันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย กุญแจก็คือ การที่เราเข้าใจความหมายของคำที่แปลว่า *เพราะ (เอะฮิส)* คำง่าย ๆ นี้มีความหมายสองประการ

ยกตัวอย่างเช่น โปสเตอร์แผ่นหนึ่งอาจประกาศว่า 'เจสซี เจมส์เป็นที่ต้องการตัวเพราะการปล้น' โปสเตอร์อีกใบที่ปิดประกาศโดยกองทัพเรือสหรัฐฯ อาจกล่าวว่า 'กองทัพเรือกำลังมองหาคนๆ หนึ่งเพื่อมาร่วมงาน' ในความหมายแบบหลัง กองทัพเรือกำลังมองหาคนเพื่อมาร่วมงานกับพวกเขา ในความหมายแบบแรก เจสซี เจมส์กำลังเป็นที่ต้องการตัวเพราะว่าก่อนหน้านี้เขาไปปล้นธนาคารมา นี่เป็นความหมายที่ถูกต้องในกิจการ 2:38 นี้เท่ากับเปโตรกล่าวว่า 'และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพราะว่าทรงยกความผิดบาปให้แล้ว'

สำหรับพวกยิวในคริสตศตวรรษแรก การรับบัพติศมาในน้ำถือว่าเป็นปรากฏการณ์ที่
ธรรมดาสามัญอย่างหนึ่ง (และบังเอิญที่มันเป็นแบบจุ่มในน้ำเสมอ) พวกยิวเข้าใจว่ามันเป็นวิธี
หนึ่งในการระบุว่าตนเป็นพวกเดียวกันกับคนที่ให้บัพติศมาพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น ก่อนสมัยพระ
คริสต์ ยิวนิกายหนึ่งที่มีชื่อว่า พวกเอสเซนเนส (Essenes) ก็ปฏิบัติบัพติศมา (การจุ่มลงในน้ำ) รูป
แบบหนึ่ง เมื่อผู้ใดเข้าร่วมนิกายของพวกเขา คนๆนั้นก็ต้องรับบัพติศมาต่อหน้าผู้คน ในการทำ
เช่นนั้น คนๆนั้นก็ประกาศตัวว่าตนเป็นพวกเดียวกับพวกเอสเซนเนส ยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็ให้
บัพติศมาที่แสดงถึงการกลับใจใหม่ ทั้งพวกยิวที่กลับใจใหม่และที่ไม่ได้กลับใจใหม่ต่างเข้าใจว่า
คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาจากยอห์นก็กำลังแสดงตัวว่ายอมรับข้อความที่เขาประกาศ (ในกรณี
ของยอห์น มันก็คือการกลับใจใหม่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้าที่กำลังจะมา)

ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นเรื่องที่เข้าใจชัดเจนสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ต้อนรับพระเยซูเป็นพระ
เมสสิยาห์และองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วที่พวกเขาจะแสดงตัวต่อหน้าผู้คนว่าเป็นพวกเดียวกับ
พระองค์และเหล่าสาวกของพระองค์โดยการรับบัพติศมา (จุ่มลงในน้ำ) การแสดงตัวว่าเป็นพวก
เดียวกับพระคริสต์ต่อหน้าผู้คนของพวกเขาเป็นเพราะว่าพวกเขาได้รับการยกโทษบาปแล้ว คำที่
แปลว่า ยกความผิดบาป (*อาเฟะซิส*) ก็มักแปลด้วยว่า 'การยกโทษ' มันหมายถึงการปล่อยวาง
ความเป็นปรปักษ์ต่อกันระหว่างคนสองคน ในกรณีนี้ การยกความผิดบาป (การยกโทษบาป) ก็
คือการนำเอาความผิดบาปที่กั้นกลางระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ออกไป ดังนั้นบัพติศมาจึงไม่
เพียงเป็นการระบุว่าตนเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังเป็นภาพเหมือนของการชำระ
ความบาปของเราออกไปโดยพระโลหิตของพระคริสต์ด้วย ดังนั้น เราต้องจำคำสำคัญสองคำใน
เรื่องบัพติศมาของคริสเตียน นั่นคือ (1) การระบุตัวตน และ (2) ความเหมือน คูโรม 6:3-5

ให้เราสังเกตส่วนท้ายของข้อนี้ “และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์” เมื่อบรรดาอัครทูตที่ฟังเปโตรเต็มใจที่จะหันมาฟังพระคริสต์ พวกเขาก็กลายเป็นผู้รับของ
ประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยอัครทูต “ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ที่ว่านี้
หมายถึงการรับใช้ในด้านต่างๆของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงประทานให้โดยเริ่มต้นในวัน
เพ็นเทคอสต์นั้น การรับใช้เหล่านี้รวมถึงการที่พระองค์ทรงสถิตในตัวผู้เชื่อทั้งหลาย การที่
พระองค์ทรงจุ่มผู้เชื่อทั้งหลายไว้ในพระกายของพระคริสต์ การรับใช้ต่างๆในด้านการทำให้
กระจ่างแจ้ง การเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ การปลอบประโลมของพระวิญญาณ และความช่วยเหลือ
ชั่วคราวและของประทานที่เป็นหมายสำคัญต่างๆที่ใช้งานในคริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่

รุ่นแรก นำแปลที่คำที่แปลว่า ของประธาน ตรงนี้คือ โคระอา บางคนสันนิษฐานว่าคำๆนี้คือ *คาริสมาทา* ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า *คาริสมาทิก* อย่างไรก็ตาม เราเห็นแล้วว่ามันไม่ใช่

กจ 2:39 ด้วยว่าพระสัญญาที่นตแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์" พระสัญญาเรื่องการรับใช้ต่างๆของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกเอ่ยถึงในโยเอล 2:32 เปโตรกล่าวต่อไปเพื่อแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระสัญญานี้ไม่ได้มีมาถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ตรงหน้าเขาเท่านั้น แต่มีมาถึง "ทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์" พระสัญญาเรื่องพระวิญญาณนั้นยังมีมาถึงคนทั้งปวงที่ยอมหันมาหาพระคริสต์จนถึงทุกวันนี้ การทรงเรียกของพระคริสต์ก็คือ ผู้ใดใคร่มาก็เชิญมาได้

กจ 2:40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า "จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด" เปโตรจึงหนุนใจผู้ฟังของเขาให้ 'เอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้' คำที่แปลว่า เอาตัวรอด (*โซคโซ*) มีความหมายได้ด้วยว่า 'ช่วยกู้' หรือ 'ช่วยชีวิต' ซึ่งมีความหมายตรงนี้ คำที่แปลว่า คดโกง (*สกอลิโออส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'คดงอ' เปโตรจึงสั่งให้บรรดาผู้ที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อพระเยซูช่วยชีวิตตัวเองให้พ้นจากคนชั่วอายุที่คดโกงนี้ที่อยู่ในสมัยของพวกเขา พวกเขาทำเช่นนั้น ได้โดยการต้อนรับพระคริสต์

กจ 2:41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน ให้เราสังเกตลำดับเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกตรงนี้ หลักคำสอนตามพระคัมภีร์ใหม่ไม่เพียงปรากฏชัดเจนเท่านั้น แต่ยังมีต้นแบบของการปกครองคริสตจักรด้วย (1) คนเหล่านั้นยอมรับคำของเปโตรด้วยความยินดี คำเทศนาของเปโตรมีบริบทเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเมสสิยาห์อย่างชัดเจน มันปิดท้ายด้วยการเชิญชวนให้กลับใจใหม่และรับเชื่อพระคริสต์ พวกเขายอมรับ 'คำ' นี้ด้วยความยินดี (2) จากนั้นพวกเขาถึงรับบัพติศมาได้ ในพระคัมภีร์ใหม่ตลอดทั้งเล่ม บัพติศมาของคริสเตียนจะกระทำได้หลังจากการรับเชื่อพระคริสต์เสมอ มันไม่เคยมาก่อน หรือเป็นพิธีที่ต้องกระทำก่อน หรือเป็นส่วนหนึ่งของความรอดของผู้ใดเลย (3) หลังจากผู้ใดได้ต้อนรับพระคริสต์และได้ประกาศตัวว่าตนเป็นพวกเดียวกับพระองค์ต่อหน้าคนอื่น โดยการรับบัพติศมานี้แล้ว เขาก็ถูกเพิ่มเข้าไป

นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่แห่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีการสื่อถึงการเป็นสมาชิกคริสตจักร ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น มันอาจไม่มีกระบวนการเข้าร่วมกับคริสตจักรเหมือนที่กระทำกันในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกสื่อชัดเจนก็คือว่า ผู้เชื่อสามพันคนนั้นที่เพิ่งรับบัพติศมาก็ถูกรับโดยสาวกพวกแรก 120 คนของคริสตจักรที่ยังเป็นทารกนั้น มันอาจไม่มีการออกเสียงอย่างเป็นทางการ แต่เห็นได้ชัดว่ามีการยินยอมโดยกลุ่มคน 120 คนนั้นที่จะต้อนรับสามพันคนนั้นที่กลับใจรับเชื่อแล้ว

รูปแบบและแบบอย่างง่ายๆของระเบียบปกครองคริสตจักรจึงได้ถูกสถาปนาแล้วสำหรับคริสตจักรของพระคัมภีร์ใหม่ ประการแรก จะต้องเป็นผู้ที่กลับใจรับเชื่อ ประการที่สอง คนๆนั้นจะต้องแสดงตัวว่าเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์โดยการรับบัพติศมาของผู้เชื่อต่อหน้าคนอื่นแล้ว ประการที่สาม สมาชิกคริสตจักรที่มีอยู่แล้วจะต้องแสดงการยินยอมที่จะต้อนรับผู้ที่ประสงค์จะเป็นสมาชิกนั้น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจึงมีการคิดค้นให้มีการออกเสียงต้อนรับผู้ที่ประสงค์จะเป็นสมาชิกคริสตจักร และนั่นก็สอดคล้องกับรูปแบบที่ถูกนำเสนอตรงนี้

(เราควรหมายเหตุไว้ว่า เมื่อนักเทศน์คนใดประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง มันก็เกิดผลลัพท์หลายประการที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช เมื่อสามพันคนนั้นเกิดอาการฟุ้งใจ พวกเขาก็กลับใจรับเชื่อพระคริสต์ พระเจ้าอาจทรงให้มีเหตุการณ์สำคัญหลายประการซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของวันเพ็นเทคอสต์นั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม หลักการง่ายๆเรื่องฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่เกิดจากการเต็มล้นด้วยพระวิญญาณก็ปรากฏชัดเจน)

กจ 2:42   **เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงในคำสอนและสามัคคีธรรมของจำพวกอัครทูต และร่วมใจกันในการหักขนมปังและการอธิษฐาน** ให้เราสังเกตความต่อเนื่องที่เกิดขึ้นทันทีของคริสตจักรที่ขยายออกอย่างมหาศาล พวกเขาตั้งมั่นคงอยู่ใน (1) คำสอนของพวกอัครทูต คำที่แปลว่า คำสอน (*ดิดาคะ*) มีความหมายว่า ‘การสั่งสอน’ คริสตจักรยุคต้นตั้งมั่นคงอยู่ในการเข้าฟังการสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า (2) มีการตั้งมั่นคงอยู่ในการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกอัครทูต กล่าวสั้นๆก็คือ พวกเขามารวมตัวกันอย่างสัตย์ซื่อ (3) พวกเขาตั้งมั่นคงอยู่ในการหักขนมปัง

มีคนเสนอสองความเห็นเกี่ยวกับความหมายของการหักขนมปังนี้ (ก) หมายถึงพิธีศีลระลึก หรือ (ข) หมายถึงการรับประทานอาหารร่วมกัน ถึงขนาดมีผู้เสนอด้วยว่าคริสตจักรยุคต้นไม่เพียงรับประทานอาหารด้วยกันเท่านั้น แต่พวกเขายังปิดท้ายอาหารแต่ละมื้อด้วยการประกอบ

พิธีศีลระลึกด้วย ข้อเท็จจริงที่ว่าคริสตจักรที่เกิดขึ้นได้ไม่นานนี้ทดลองการอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน โดยให้ทุกอย่างเป็นของกลางดังที่ปรากฏในข้อ 44-45 ก็สนับสนุนความเชื่อที่ว่าพวกเขารับประทานอาหารร่วมกัน ไม่ว่าจะในกรณีใดพวกเขาก็มีสามัคคีธรรมร่วมกันอย่างใกล้ชิด สุดท้าย (4) พวกเขาตั้งมั่นคงอยู่ในการอธิษฐาน เคล็ดลับอย่างหนึ่งที่ทำให้คริสตจักรยุคต้นมีฤทธิ์เดชก็คือ การที่พวกเขาพึ่งพาการอธิษฐาน

กจ 2:43 เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครทูตทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏชัดเจน เมื่อการฟื้นฟูที่พระวิญญาณทรงนำเกิดขึ้น ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าก็บังเกิด นอกจากนี้ พระเจ้าทรงรับรองคริสตจักรยุคต้นด้วย “การมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ” ที่กระทำโดยเหล่าอัครทูต ก่อนที่จะมีพระคัมภีร์ใหม่เป็นลายลักษณ์อักษร พระเจ้าทรงใช้ของประทานต่างๆ ที่มีอยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยเหลือคริสตจักรยุคต้นและให้การรับรองมันต่อพวกยิวที่เป็นปฏิปักษ์ ดู ความเห็นสำหรับ 1 โครินธ์ 12 ถึง 14 เกี่ยวกับเรื่องนี้ พอพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ของประทานชั่วคราวเหล่านี้ก็เสื่อมสูญไป

กจ 2:44-45 บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สิ่งของของเขเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง 45 เขาจึงได้ขายทรัพย์สมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ

คริสตจักรยุคต้นพยายามทดลองการอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน โดยให้ทุกอย่างเป็นของกลาง เป็นสิ่งที่พวกเขาคิดทำเอง ไม่มีหลักฐานใดที่บ่งบอกว่าพระเยซูเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือพระคัมภีร์สั่งให้พวกเขาทำเช่นนั้นเลย มันสิ้นสุดลงในกิจการ 5 เมื่ออานาเนียและสัปปิราถูกฝังสำหรับบางคนในศตวรรษที่ยี่สิบ ลัทธิคอมมิวนิสต์ดูเหมือนเป็นความคิดที่ดี อย่างไรก็ตาม ทั้งสองอย่างก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้กระทำเลย

กจ 2:46-47 เขาได้ร่วมมือกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป 47 ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกวัน

การมีสามัคคีธรรมร่วมกัน ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และการเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักรยุคต้นปรากฏให้เห็นชัดเจน ให้เราสังเกตว่านี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่คริสตจักรถูกเรียกว่า “ร่วมใจกัน” อีกหนึ่งเคล็ดลับของคริสตจักรยุคต้นก็คือ การเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพวกเขา ให้เราสังเกตด้วยว่าในสมัยแรกๆ พวกเขามาประชุมกันทุกวัน ในตอนแรก พวกเขามาประชุมกันในบริเวณพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม มันเป็นสถานที่ที่มีขนาดใหญ่โตและลานชั้นนอกก็สามารถรองรับคนเป็นจำนวนมหาศาลได้ ด้วยเหตุนี้ เหล่าสาวกที่มีใจเชื่อและเกรงกลัวพระเจ้าเหล่านี้จึงมารวมตัวกันอาจตรงหัวมุมหนึ่งของลานพระวิหาร ซึ่งก็สมเหตุสมผล สำหรับผู้เชื่อยิวเหล่านี้ พระวิหารคือ พระนิเวศของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงไปรวมตัวกันที่นั่น นอกจากนี้ การมีสามัคคีธรรมและการประชุมกันของพวกเขาก็ย้ายไป “ตามบ้าน” ด้วย เห็นได้ชัดว่า พวกเขารับประทานอาหารกันในบ้านของผู้เชื่อทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

พวกเขามี “ความชื่นชมยินดีและความจริงใจ” พร้อมกับการสรรเสริญและการเป็นที่ชอบใจของคนทั้งปวง คำที่แปลว่า **ชอบใจ** (คาริส) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า ‘พระคุณ’ พระเจ้าทรงประทานพระคุณพิเศษให้แก่พวกเขา สุดท้ายเราควรหมายเหตุไว้ว่า เมื่อพวกเขามีการอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และพระคุณของพระเจ้า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆ วัน” เมื่อส่วนผสมฝ่ายวิญญาณที่ถูกเอ่ยถึงด้านบนมืออยู่ในคริสตจักรใด ผู้คนก็จะมาหาพระคริสต์เป็นประจำ

*****

ภาพรวมของกิจการ 3: มีเหตุการณ์สองเหตุการณ์เกิดขึ้นในกิจการ 3 นั่นคือ (1) การรักษาคงอยู่คนนั้นโดยเปโตรและยอห์น และ (2) คำเทศนาของเปโตรที่อธิบายว่าผู้ใดกันแน่ที่เป็นผู้รักษาเขาให้หายและเพราะเหตุใด มีกุญแจสองดอกที่ช่วยให้เราเข้าใจบทนี้ (1) คำเทศนาของเปโตรถูกกล่าวแก่พวกผู้ฟังที่เป็นยิว โดยเฉพาะ (2) เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์เพียงนิดเดียว ถึงแม้ว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในเรื่องยุคแล้ว แต่ช่วงเวลาที่เป็นการส่งต่อก็ยังดำเนินอยู่ หลักศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ใหม่ยังอยู่ในขั้นแรกเริ่ม ดังนั้น คำเทศนาของเปโตรจึงถูกนำเสนอจากมุมมองของอิสราเอลในพระคัมภีร์เดิมและนำเสนอแก่นคนฟังที่เป็นยิวเท่านั้น

กจ 3:1 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากวันเพ็นเทคอสต์

นานเท่าไร อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเวลาได้ผ่านไปเพียงแค่ช่วงสั้นๆเท่านั้น ในฐานะที่เป็นยิวที่ยำเกรงพระเจ้า เปโตรและยอห์นจึงยังไปที่พระวิหารตามเวลาที่กำหนดเพื่อถือตามเวลาอธิษฐานของพวกยิว บ่ายสามโมงตรงนี้คือ ชั่วโมงที่เก้าของพวกยิว (เวลาอธิษฐานที่พระวิหารคือ 9 โมงเช้า เทียงตรง และบ่ายสามโมง) เหตุการณ์และคำเทศนาที่จะเกิดขึ้นในบทนี้จะเป็นที่เข้าใจได้ดีที่สุดเมื่อเราพิจารณาว่าเป็นช่วงเวลาส่งต่อจากหลักศาสนศาสตร์และหลักปฏิบัติของพระคัมภีร์เดิม ไปยังหลักปฏิบัติของพระคัมภีร์ใหม่

กจ 3:2-8 มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูกาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่จะเข้าไปในพระวิหาร 3 คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน 4 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นฟังดูเขาบอกว่า "จงดูพวกเราเถิด" 5 คนขอทานนั้นได้เขม้นดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน 6 เปโตรกล่าวว่า "เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด" 7 แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันทีนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง 8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเต็มโถงสรรเสริญพระเจ้าไป

เรื่องมีอยู่ว่าที่ประตูกาม (นี้อาจเป็นประตูด้านตะวันออกของพระวิหารและเป็นประตูที่ถูกระดับประดาให้งดงามมากที่สุด) มีคนง่อยคนหนึ่งนอนขอทานอยู่ คำที่แปลว่า ทาน (อะเสเอมอซุเน) มีความหมายตรงตัวว่า 'ความเมตตา' เมื่อเปโตรและยอห์นเดินเข้าไปในพระวิหาร คนง่อยคนนี้ก็ขอทาน

เปโตร (และยอห์น) สั่งให้คนง่อยคนนี้มองมาที่พวกเขา ขอทานคนนี้ก็ทำตามด้วยความยินดี โดยหวังว่าจะได้รับอะไรจากพวกเขา เปโตรบอกเขาอย่างมีโวหารว่า "เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน" เป็นความจริงที่สิ่งซึ่งมาจากพระเจ้าย่อมดีกว่าสิ่งใดก็ตามที่ใช้จ่ายเงินซื้อได้ ให้เราสังเกตว่าเปโตรรักษาเขาให้หายโดยนามของใคร "ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด" คำที่แปลว่า ในทันทีนั้น (พาราคเรมา) ถูกแปลในที่อื่นด้วยว่า 'ในทันที' ให้เราสังเกตการรักษาที่หายขาดนี้ ไม่มีอาการเขยยกหรือดั่งเลเลย เขาเริ่มกระโดดและเดิน ในทันที

การอัศจรรย์ที่เป็นการรักษาโรคซึ่งกระทำโดยเปโตรเป็นของประธานชั่วคราวอันดับที่สองของพระวิญญาณที่ทรงประธานให้แก่คริสตจักรยุคต้น ของประธานเหล่านี้ได้ถูกให้ไว้เพื่อช่วยเหลือคริสตจักรยุคต้นในยามที่พวกเขา还没有มีพระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์ ของประธานเหล่านี้ยังถูกให้ไว้เพื่อเป็นหมายสำคัญแก่ชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อเพื่อแสดงถึงการที่พระเจ้าทรงรับรองและประธานฤทธิ์เดชแก่คริสตจักรที่เพิ่งเกิดไม่นานนี้ (ดู 1 โครินธ์ 12:4-10)

กจ 3:9-11 คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า 10 จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น 11 เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้งคนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

การอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่นี้ใช่ว่าจะไม่ใช่สิ่งที่สังเกต คนเหล่านั้นที่เดินทางไปยังพระวิหารบ่อยๆย่อมคุ้นเคยกับขอทานง่อยคนนี้เป็นอย่างดี บัดนี้พวกเขา “เห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร” พวกเขาจึงประหลาดใจและอัศจรรย์ใจยิ่งนัก ผู้งคนจึงมารุมล้อมเปโตร ยอห์น คนง่อยนั้น “เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน” คือเฉลียงด้านตะวันออกของพระวิหาร มันเป็นส่วนที่เหลือของพระวิหารหลังเดิมของซาโลมอนซึ่งถูกผนวกเข้ากับการบูรณะพระวิหารในสมัยหลังๆ

กจ 3:12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขมันดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง เราจะเข้าใจคำเทศนาของเปโตรได้ก็โดยการที่เรารู้ว่าเปโตรกำลังกล่าวคำเทศนานี้แก่ใคร ให้เราสังเกตว่าเปโตรกล่าวคำเทศนานี้แก่ “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย” เปโตรเริ่มกล่าวว่าการอัศจรรย์นี้ที่พวกเขาได้เห็น ไม่ได้เป็นมาโดยฤทธิ์เดชหรือความบริสุทธิ์ของเขาเอง คำที่แปลว่า ความบริสุทธิ์ (ยูเสเบะเอีย) ตรงนี้ปกติแล้วในที่อื่นจะแปลเป็น ‘ทางของพระเจ้า’

กจ 3:13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ พระองค์ผู้ที่ได้รักษาชายคนนี้ให้หายคือ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา ในการทรงทำเช่นนั้น พระองค์ได้ทรงประทานพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ เปโตรไม่ยอมพลาดโอกาสที่จะ

เดือนความจำพวกเขาว่าก่อนหน้านี้ไม่นานพวกเขาได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป

กจ 3:14-15 แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตรกรให้ท่านทั้งหลาย 15 จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้

ขณะที่เปโตรเดือนความจำพวกเขาต่อไปถึงความโหดเหี้ยมของพวกเขาในการตรึงพระเยซูคริสต์ที่กางเขน ให้เราสังเกตพระนามต่างๆที่เขาใช้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงได้รับการขนานนามว่าเป็น “องค์บริสุทธิ์และชอบธรรม” จากนั้นพระองค์ทรงถูกเรียกว่า “พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิต” ความเสื่อมทรามของพวกเขายิ่งปรากฏชัดเจนในการที่พวกเขาได้ขอให้ปล่อยตัวฆาตรกรคนหนึ่งให้แก่พวกเขาแทน แน่แน่นอนที่นั่นย่อมหมายถึงบาร์บัส ให้เราสังเกตว่าเปโตรกล่าวความจริงเรื่องการพินินพระชนม์อย่างชัดเจนอีกครั้ง “ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้”

กจ 3:16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปได้โดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้ หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย สิ่งที่ทำให้พระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์เดชก็คือ ความเชื่อในพระนามของพระเยซู ในกรณีนี้เห็นได้ชัดว่ามันเป็นความเชื่อของเปโตร เขาเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงประทานของประทานของประทานชั่วคราวในการรักษาโรคให้แก่เขา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรจึงแสดงความเชื่อออกมาผ่านทางของประทานนั้นในพระนามของพระเยซู หลักการในพระคัมภีร์ใหม่เรื่องความเชื่อจึงเริ่มสำแดงออกมาขณะที่คริสตจักรทารกนี้เติบโตขึ้น เราควรหมายเหตุไว้ว่าของประทานในการรักษาโรคซึ่งเป็นของประทานที่อยู่เพียงชั่วคราวได้เสื่อมสูญไปเมื่อสารบบพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ (ดู 1 โครินธ์ 13:8-10) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ยังทรงมีฤทธิ์เดชและมีสิทธิที่จะรักษาโรคได้ตามพระประสงค์ของพระองค์และเมื่อประชากรของพระองค์ทูลอ้อนวอนต่อพระองค์ในคำอธิษฐาน

กจ 3:17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายได้กระทำกรนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย คำว่า *ทราบ* นี้แปลมาจากคำภาษาอังกฤษสมัยเก่า ‘wot’ ถึงแม้ว่าเปโตรได้เตือนให้พวกเขาระลึกถึงความผิดของพวกเขานใน

การตรึงพระคริสต์ที่กางเขนแล้ว แต่คราวนี้เขาก็เปลวๆ ออกกล่าวหาของเขาลงโดยกล่าวยอมรับว่า พวกเขาทำเช่นนั้น ไปเพราะความไม่รู้ อาจเพราะความจริงมันเจ็บปวด เปโตรจึงใส่พระคุณ เข้าไปด้วยเพื่อให้คำเทศนาของเขาเบาลง และเพื่อที่จะไม่ทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้างยิ่ง กว่าเดิม

กจ 3:18   แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปาก ของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้ สำเร็จตามนั้น เขายังเชื่อมโยงไปยังศาสดาพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมหลายคนด้วยซึ่งได้กล่าว ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ (ดู อิสยาห์ 52:14-15, อิสยาห์ 53, เศคาริยาห์ 13:6 ฯลฯ) การที่พระเมสสิยาห์ทรงทุกข์ทรมานเช่นนั้นก็ทำให้คำพยากรณ์เหล่านี้สำเร็จ

กจ 3:19   เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความ ผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาชื่นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

มีสองสิ่งที่สำคัญซึ่งช่วยให้เราเข้าใจข้อที่สำคัญนี้ (1) ดังที่ระบุไว้ในความเห็นเกี่ยวกับ กิจการ 2:28 การกลับใจใหม่บางครั้งก็ถูกมองว่าเป็นการหันเสียจากความบาป อวดตา และทิศทาง ที่คนๆหนึ่งดำเนินอยู่มาตลอด จากนั้นก็หันมาหาพระเจ้าและวางใจพระองค์ มันเป็นคำเหมือน ของความเชื่อที่ช่วยให้รอด (ความเชื่อที่ช่วยให้รอดรวมถึงการหันใจของตนเสียจากหนทางที่ บาปหนาและวางใจในพระผู้ช่วยให้รอดของพระเจ้า นั่นคือ พระเยซูคริสต์) ดังนั้นเปโตรจึงใช้ คำๆนี้เพื่อเป็นคำเรียกรวมๆที่หมายถึงการรับเชื่อพระคริสต์ (2) บรรดาผู้ฟังของเขาเป็นตัวแทน ของชนชาติอิสราเอลโดยรวมที่ได้ตรึงพระเยซูคริสต์ที่กางเขนไปเมื่อไม่นานมานี้ พวกเขาต่างพากัน ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตน บัดนี้เปโตรเรียกร้องให้พวกเขากลับใจใหม่เสียจากการกระทำ อันชั่วช้าของพวกเขา

ผลลัพธ์ของการกลับใจใหม่แบบรวมๆเช่นนั้นก็จะเป็นการลบล้างความผิดบาปของพวกเขา คำที่แปลว่า **ลบล้าง** (*ἐξέσωσε* และ *ἵψω*) มีความหมายว่า ‘ล้างออก’, ‘ลบออก’, ‘ขจัดออก’ หรือ ‘ลบล้าง’ การประยุกต์ใช้อันแสนวิเศษก็คือว่า เมื่อเรากลับใจรับเชื่อพระคริสต์ โดยวางใจ พระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ความบาปของเราก็ถูกล้างออก ลบออก ขจัดทิ้ง และลบล้าง

วลีสุดท้ายของข้อนี้อาจแปลได้ว่า ‘เพื่อเวลาแห่งความชื่นใจจะได้มาจากพระพักตร์ของ องค์พระผู้เป็นเจ้า’ คำที่แปลว่า **ชื่นใจยินดี** (*ἀνάψυξις*) มีความหมายว่า สายลมพัดเย็นสบาย

สิ่งที่อาจถูกสื่อตรงนี้ก็คือน่า ถ้าชนชาติอิสราเอลกลับใจเสียใหม่ พระเจ้าก็จะทรงช่วยกู้ชนชาตินี้ ให้ฟื้นสักวันหนึ่ง (แน่นอนที่เมื่อคนทั้งหลายกลับใจและรับเชื่อพระคริสต์ พวกเขา ก็จะเกิดความชื่นใจในจิตวิญญาณของตนเหมือนกับสายลมฤดูร้อนที่เย็นสบายในวันที่อากาศร้อน)

กจ 3:20-24 และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้ แก่ท่านทั้งหลายแล้ว 21 พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้าง โลก 22 ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน 23 และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากท่ามกลางประชาชน’ 24 และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ซามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้

ลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นคำพยากรณ์ มีเนื้อหาเกี่ยวกับอวสานกาล และเกี่ยวกับการจัดการของพระเจ้าแบบยุคสมัยของคำเทศนาของเปโตรที่เขากล่าวแก่พวกยิวที่มารวมตัวกันที่พระวิหาร เริ่มปรากฏชัดเจนแน่นอนที่ข้อ 20 พุทธถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์สักวันหนึ่งในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล ตอนนี้สวรรค์รับพระองค์ไว้อยู่ “จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” คำที่แปลว่า **ตั้งขึ้นใหม่** (*อาปอคาทาสทาซิส*) มีความหมายว่า ‘การฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิม’ มันหมายถึงอาณาจักรของอิสราเอลที่ถูกกอบกู้ขึ้นใหม่เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมา ความสมบูรณ์ของอาณาจักรนั้น ได้ถูกพยากรณ์ไว้มาตั้งแต่หลายยุคหลายสมัยแล้วจริงๆ วลีที่แปลว่า “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” (*อาพอ ไอ โอน*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ตั้งแต่หลายยุคสมัย’

ในข้อ 22-23 เปโตรยกข้อความจากพระราชาบัญญัติ 18:15,18-19 ซึ่งเป็นคำพยากรณ์แรกๆที่พูดถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์สักวันหนึ่ง ในข้อนั้นพระองค์ทรงถูกกล่าวถึงในฐานะศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง มีคำเตือนเสริมด้วยสำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมฟังเสียงของศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น นั่นคือ พวกเขาจะถูกทำลาย คำพยากรณ์นั้นอาจสำเร็จจริงๆในปี ค.ศ. 70 เมื่อดิศตบุคมทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

นอกจากนี้ ศาสดาพยากรณ์ทุกคนตั้งแต่สมัยซามูเอลเช่นกันก็กล่าวล่วงหน้าถึงเหตุการณ์สำคัญๆที่พวกเขาได้เป็นประจักษ์พยานมาหมดแล้ว นั่นคือ การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของพวกเขา การปฏิเสศพระองค์ และการเสด็จกลับมาในที่สุดของพระองค์ มีการกล่าวถึงซามูเอล เพราะว่าเขาเป็นคนแรกในกลุ่ม ‘ศาสดาพยากรณ์ที่เขียนพระคัมภีร์’

กจ 3:25 ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื่อสายของเจ้า’ สิ่งที่ช่วยให้เราเข้าใจคำเทศนาของเปโตรถูกพบในข้อนี้ บรรดาผู้ฟังของเขาคือ “ลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญา” ถึงแม้ว่าสมัยของพระคัมภีร์ใหม่ได้มาถึงแล้วและคริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว แต่เปโตรก็กำลังกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่เข้าใจแต่มุมมองของพระคัมภีร์เดิม อีกครั้งที่บทแรกๆของหนังสือกิจการมีหลักศาสนศาสตร์อยู่ในช่วงส่งต่อ ข่าวสารสำหรับพวกยิวเรื่องการกลับใจใหม่กำลังอยู่ในขั้นตอนของการเปลี่ยนเป็นข่าวสารเรื่องความเชื่อและพระคุณ

กจ 3:26 ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน” พระเจ้าได้ทรงใช้พระเยซูพระบุตรของพระองค์มายังพวกยิวก่อนเพื่ออวยพรพวกเขาในการทำไ้พวกเขาหันเสียจากความชั่วช้าของตน การหันเสียจากความบาปก็เป็นพระพรใหญ่ยิ่งจริงๆ พระพรนั้นถูกหยิบยื่นให้แก่พวกยิวก่อนในฐานะที่พวกเขาเป็นประชากรตามพันธสัญญาของพระเจ้า สุดท้ายให้เราสังเกตว่าเปโตรเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์และเตือนพวกเขาว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ชุบพระเยซูให้ฟื้นขึ้นจากตาย

*****

ภาพรวมของกิจการ 4: บทที่สี่ของหนังสือกิจการนำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาหลังจากการรักษาชายง่อยคนนั้นให้หายที่พระวิหาร การข่มเหงครั้งแรกที่เกิดขึ้นกับคริสตจักรยุคต้นได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว (4:1-22) กระนั้น คำพยานอันทรงพลังเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ก็ถูกเทศนาเพิ่มเติมเป็นผลที่ตามมา ครึ่งหลังของกิจการ 4 (4:23-33) บรรยายเกี่ยวกับวิธีที่คริสตจักรตอบสนองต่อการข่มเหงและการต่อต้านที่พวกเขาเผชิญ พวกเขาพึ่งการอธิษฐาน ผลลัพธ์ก็คือ การ

สำแดงของฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพิ่มเติมเหนือพวกเขา ในย่อหน้าสุดท้ายของบทนี้ (4:34-37) มีบันทึกเกี่ยวกับการทดลองอาศัยอยู่เป็นชุมชน โดยให้ทุกอย่างที่เป็นของกลางของคริสตจักรยุคต้น มันล้มเหลวอย่างรวดเร็วดังที่จะเห็นในบทที่ 5

กจ 4:1-3 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง 2 ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู 3 เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว

บริบทคือ การต่อเนื่องจากเหตุการณ์ในบทที่ 3 การรักษาชายง่อยคนนั้นให้หายและคำเทศนาของเปโตรที่ตามมาเกิดขึ้นภายในบริเวณพระวิหาร พวกผู้มีอำนาจของยิว (ปุโรหิต นายทหารรักษาพระวิหาร และพวกสะดูสี) จึงมาเผชิญหน้าพวกเขา (นายทหารรักษาพระวิหารเป็นหัวหน้าของตำรวจประจำพระวิหารซึ่งเป็นพวกนายประตูกนเลวีของพระวิหาร) พวกเขาไม่พอใจที่พวกสาวกเหล่านี้ของพระเยซูคริสต์ยังเป็นพยานอยู่ ให้เราสังเกตคำเทศนาหลักของเปโตรก็คือ “การเป็นขึ้นมาจากความตาย” พวกสะดูสียังไม่พอใจเป็นพิเศษเพราะว่าพวกเขาสอนว่าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย เปโตรและยอห์นจึงถูกจำคุกเป็นเวลาหนึ่งคืนในวันนั้น

กจ 4:4 แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน กระนั้น ฤทธิ์เดชอันชัดเจนของการฟื้นคืนพระชนม์ก็มาถึงแล้ว เพราะเปโตรได้เทศนาไปแล้วในวันนั้น “คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน” ฤทธิ์เดชของพระเจ้าสถิตอยู่กับคริสตจักรทารกนีและผู้นำของคริสตจักรอย่างชัดเจน ผู้ชายห้าพันคนได้ต้อนรับพระคริสต์และได้รับความรอด นี่เป็นผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เกิดขึ้นในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์เสียอีก น่าจะผ่านไปแค่ไม่กี่วันหรือไม่ก็สัปดาห์นับตั้งแต่วันเทศกาลเพ็นเทคอสต์นั้นในกิจการ 2

กจ 4:5-7 ต่อมาครั้นรุ่งขึ้นพวกครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมจารย์ 6 ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม 7 เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด”

เช้าวันต่อมา พวกคนใหญ่คนโตของพวกยิวได้มารวมตัวกัน น่าสังเกตว่าอันนาสลูกเรียก
ว่าเป็นมหาปุโรหิต เขาเป็นพ่อตาของคายาฟาสซึ่งจริงๆแล้วเป็นมหาปุโรหิต ในความเห็นของ
พวกโรม คายาฟาสคือมหาปุโรหิต ในมุมมองของพวกยิว อันนาสก็ยังเป็นมหาปุโรหิตอยู่ไม่ว่า
จะในกรณีใด พวกเขาทั้งคู่เป็นผู้มีอิทธิพลอย่างมาก นอกจากเขาทั้งสองแล้วยังมีคนสำคัญอีก
สองคน นั่นคือชายคนหนึ่งชื่อยอห์นและอีกคนที่ชื่ออเล็กซานเดอร์ เปโตรและอัครทูดยอห์น
ถูกพาตัวออกมาอยู่ที่ท่ามกลางที่ประชุมและถูกไต่สวน

คำถามพื้นฐานที่พวกคนไต่สวนชาวยิวถามพวกเขาก็คือ “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์
หรือในนามของผู้ใด” จริงๆแล้วพวกเขาก็ถามว่า ‘ใครให้อำนาจพวกท่านในการทำสิ่งเหล่านี้’

กจ 4:8-9 ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า "ท่านผู้
ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล 9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราใน
วันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว

ที่เป็นอีกตอนหนึ่งที่เปโตรถูกกล่าวว่าเป็นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีสองสิ่งที่เรา
ควรหมายเหตุไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ (1) เขาไม่ได้พูดเป็นภาษาต่างๆ ข้อสมมติฐานของพวกเพนเท
คอสต์และพวกคาริสมาติกที่ว่าการประกอบด้วยพระวิญญาณจะต้องมีการพูดภาษาแปลกๆตาม
มาด้วยเสมอจึงถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นเท็จ ตรงนี้และอีกหลายแห่งทั่วพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม
แสดงให้เห็นว่า คนๆหนึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ได้พูดเป็นภาษาต่างๆ (2)
ฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ปรากฏชัดเจนในคำพยานของเปโตร หลักฐานที่มีอยู่ทั่วพระ
คัมภีร์ก็คือว่า เมื่อผู้คนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้า
สำหรับงานฝ่ายวิญญาณที่พวกเขาจะกระทำ เปโตรกล่าวแก่พวกผู้มีอำนาจของยิวที่มารวมตัวกัน
เกี่ยวกับว่าเขาและยอห์นสามารถรักษาชายง่อยคนนั้นให้หายได้อย่างไรและเพราะเหตุใด

กจ 4:10 เขาเผชิญหน้าคนเหล่านั้นด้วยเรื่องพระเยซูคริสต์อีกครั้ง ก็ให้ท่านทั้ง
หลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ ซึ่งท่าน
ทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละ
ชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน

เปโตรไม่เพียงเผชิญหน้าพวกเขาด้วยเรื่องการตรึงพระเยซูที่กางเขนเท่านั้น แต่เขายัง
เตือนความจำพวกเขาถึงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์อีกครั้งด้วย คำพยานเรื่องการฟื้น

คืนพระชนม์ของพระคริสต์คือข่าวสารสำคัญของคริสตจักรยุคต้น นี่เท่ากับเปโตรกล่าวว่า โดย
สิทธิอำนาจของพระองค์เราได้รักษาชายคนนี้อย่างดี!

กจ 4:11 พระองค์เป็น 'ศิลา' ที่ท่านทั้งหลายเป็นผู้เป็น 'ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับ
กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว' จากนั้นเขาก็ใช้ภาพประกอบของพระคัมภีร์เดิมจากการก่อสร้างพระ
วิหารหลังเดิม ในเพลงสดุดี 118:22 ซึ่งในที่นี้ถูกอ้างอิงถึง ผู้เขียนเพลงสดุดีได้พยากรณ์และ
อ้างอิงถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นจริงในการก่อสร้างพระวิหารหลังนั้นด้วย ประเพณีของพวกยิว
เชื่อกันว่าขณะที่พระวิหารของซาโลมอนกำลังถูกก่อสร้างอยู่ หินแต่ละก้อนที่จะถูกใช้สร้างพระ
วิหารจะถูกสกัดและตัดให้พอดีนอกสถานที่ จากนั้นพวกมันก็จะถูกขนส่งมาที่พระวิหารและนำมา
ประกอบโดยช่างก่อด้วยหิน เรื่องมีอยู่ว่าศิลามุมเอกของพระวิหารได้ถูกส่งมาล่วงหน้า พวกช่าง
ก่อปฏิเสธหินก้อนนั้นเพราะไม่รู้ว่ามันเป็นศิลามุมเอก เชื่อกันว่าพวกเขาทิ้งหินก้อนนั้นไว้ต่าง
หากและขณะที่การก่อสร้างดำเนินต่อไป วัชพืชก็งอกขึ้นปกคลุมหินก้อนนั้น พอถึงเวลาที่จะ
ต้องเอาศิลามุมเอกไปประกอบแล้ว ก็มีคนส่งข่าวไปยังเมืองหินว่าพวกช่างก่อพร้อมที่จะเอา
ศิลามุมเอกไปประกอบแล้ว เมืองหินส่งข่าวกลับมาว่าศิลามุมเอกได้ถูกส่งไปตั้งนานแล้ว ผู้
เขียนเพลงสดุดีบทนี้อ้างอิงถึงเหตุการณ์นี้และประยุกต์มันเป็นคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์

เปโตรทำให้พวกยิวที่ข่มเหงเขาทราบถึงข้อเท็จจริงนี้ เขากล่าวชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์
ทรงเป็นศิลามุมเอกที่พวกเขาแสวงหามานาน พวกเขาได้ปฏิเสธศิลานั้นอย่างโง่เขลา คำพยากรณ์
อื่นๆในพระคัมภีร์เดิมก็กล่าวชัดเจนถึงพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมาในฐานะเป็นศิลามุมเอกซึ่งมีค่า
มาก ดู อิสยาห์ 28:16 และเศคาริยาห์ 4:7

กจ 4:12 ความรอดซึ่งทรงประทานให้ผ่านทางพระคริสต์เพียงผู้เดียวถูกกล่าว
ชัดเจนตรงนี้ ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ไม่ทรงโปรดให้
มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า" ประตุนำไปสู่ความรอดนั้นเป็นประตูแคบ มันเป็นทางที่ผ่าน
พระนามพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวเท่านั้น ไม่มีนามอื่นที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดได้ คนที่ฝากชีวิต
ของตนไว้กับสิ่งใดก็ตามนอกจากพระเยซูคริสต์ก็ยึดติดกับความรอดจอมปลอมซึ่งไม่มีความ
รอดเลย

กจ 4:13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาด
การศึกษาและเป็นคนมีความรู้ก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู

หลักฐานที่ชัดเจนซึ่งแสดงว่าพวกเขาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกพบในความกล้าหาญของพวกเขา คำที่แปลว่า **ความกล้าหาญ** (*พารเรเซีย*) มีความหมายว่า ‘ความมั่นใจและเสรีภาพในการพูด’ ในความหมายที่ว่า การพูดจาชัดเจนอย่างชัดแจ้ง มั่นถือถึงการปราศจากความกลัวและเปี่ยมด้วยพลัง ความกล้าหาญเช่นนั้นดูเหมือนจะมาพร้อมกับการประกอบด้วยพระวิญญาณเสมอ พวกผู้มีอำนาจชาวยิวถึงกับผงะเมื่อเจอกับความกล้าหาญเช่นนั้น

นอกจากนี้ พวกเขา “รู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อย” นี้ไม่ได้หมายถึงความสามารถในทางสมองของพวกเขา แต่หมายถึงสถานะทางการศึกษาแบบเป็นทางการของพวกเขา คำที่แปลว่า **ขาดการศึกษา** (*อากรามมาทอส*) หมายถึงการศึกษาที่ไม่ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการ คำที่แปลว่า **มีความรู้** (*อิดิโอส*) ในบริบทนี้มีความหมายว่าไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ พวกเขาเป็นชนธรรมดาสามัญ ไม่ใช่ชนชั้นสูงที่มีหน้ามีตาทางสังคม เมื่อเห็นระดับการศึกษาที่ธรรมดาๆ ของอัครทูตเหล่านี้ของพระคริสต์ พวกผู้ใหญ่ของยิวก็ **ประหลาดใจ** (หรือ อัจฉริยะใจ) กระนั้น ในความประหลาดใจของพวกเขา คำพยานเรื่องพระเยซูคริสต์ก็ปรากฏอีกครั้ง “แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู” การอยู่ใกล้ชิดกับพระคริสต์ย่อมนำมาความเปลี่ยนแปลงที่มองเห็นได้มาสู่ชีวิตของคนๆ นั้น!

กจ 4:14-18 เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคนั้นอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้ 15 แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน 16 ว่า "เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้ 17 แต่ให้เราขูเขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง" 18 เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย

เมื่อพวกผู้มีอำนาจของยิวประชุมกัน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่สามารถแก้ไขการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับชายง่อยคนนั้นได้ คนทั่วกรุงเยรูซาเล็มต่างรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นแล้ว ด้วยเหตุนี้ เมื่อให้พวกสาวกไปอยู่ต่างหาก พวกเขาก็ตัดสินใจว่าจะ “ขูเขา” และสั่ง “ห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย” พวกเขาจึงสั่งเปโตรกับยอห์นเช่นนั้น

กจ 4:19 ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า "การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด หลักการง่ายๆ ถูกนิยามตรงนี้ เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างสิทธิอำนาจของมนุษย์กับพระเจ้า เราต้องเชื่อฟังพระเจ้าเสมอ ถึงแม้ว่าการปกครองโดยมนุษย์เป็นสถาบันหนึ่งที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น แต่เมื่อมันขัดแย้งกับพระบัญชาของพระเจ้า เราก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเชื่อฟังพระเจ้า

กจ 4:20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ได้" ตรงนี้ไม่ใช่แค่หลักการของพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกอัครทูตกำลังกล่าวสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นความจริงด้วย พวกเขาได้เห็นและได้ยินมันแล้ว นั่นเป็นคำพยานที่เปี่ยมด้วยพลังจริงๆ!

กจ 4:21-22 เมื่อเขาขู่ตำหนิท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น 22 ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

เปโตรกับยอห์นจึงถูกปล่อยตัวมาจนถึงแม้จะถูกข่มขู่ก็ตาม กระนั้น บรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็ม “ได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น” ชายที่ได้รับการรักษาให้หายมีอายุสี่สิบกว่าปีแล้ว คนทั่วทั้งกรุงเยรูซาเล็มต่างรู้จักเขาดี

กจ 4:23 หลังจากเปโตรและยอห์นถูกข่มขู่และถูกปล่อยตัวแล้ว เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ทำแก่ท่าน

กจ 4:24-30 เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า คริสตจักรยุคต้นไม่ได้มีกองทุนเพื่อแก้ต่างทางกฎหมายหรือมีทนายที่จะให้คำปรึกษาแก่พวกเขา สิ่งที่เขาทำได้ก็มีแต่การอธิษฐาน คริสตจักรในปัจจุบันก็ควรเรียนรู้จากพวกเขา เช่นเดียวกับเยโซซาฟัทในสมัยโบราณที่ร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าในยามวิกฤติว่า “เราไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรด้วย แต่ตาของเราเฝ้ามองที่พระองค์” คริสตจักรยุคต้นจึงขอความช่วยเหลือจากสวรรค์ ให้เราสังเกตเคล็ดลับอีกประการที่เราสังเกตเห็นในคริสตจักรยุคต้น “(พวกเขา)พร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้า” ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรยุคต้นได้ทำให้พระเจ้าทรงสามารถกระทำกิจอย่างยิ่งใหญ่ผ่านพวกเขาได้

24 "พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น 25 พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ 26 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้อัครทูตผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์' 27 ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทือสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อัครทูตผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว 28 ให้กระทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น 29 บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า 30 เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์"

การร่วมใจกันอธิษฐานของคริสตจักรนี้สอนอะไรเราหลายอย่าง ในคำอธิษฐานของพวกเขา มีการสรรเสริญพระเจ้า มีการยกชื่อพระคัมภีร์ มีการเตือนความจำพระเจ้าถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิด สุดท้ายมีการทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ให้เรามาดูใกล้ๆกัน

ในเนื้อหาส่วนหลังของข้อ 24 คริสตจักรเริ่มคำอธิษฐานอันไพเราะของพวกเขาโดยการสรรเสริญพระเจ้า พวกเขาสรรเสริญพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พวกเขา กล่าวต่อไปโดยยกข้อความจากเพลงสดุดี 2 ในข้อ 25 มาในคำอธิษฐานของพวกเขา จากนั้นพวกเขาก็กล่าวต่อไปโดยเตือนความจำพระเจ้าในข้อ 26-27 ว่าในช่วงหลังๆการปกครองโดยมนุษย์ (ทั้งพวกยิวและพวกโรม) ได้รวมตัวกันต่อสู้กับพระเยซูคริสต์ โดยสุดท้ายก็ตรึงพระองค์ที่กางเขน

นอกจากนี้ คริสตจักรที่ยังแบเบาะ แม้กระทั่งในช่วงยุคแรกๆ ก็เข้าใจว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนกางเขนได้เกิดขึ้นเพราะ "พระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น" คำที่แปลว่า ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น (พรอออริค โช) ปกติแล้วมักแปลเป็น 'ลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว' และไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระราชกิจของพระเยซูคริสต์บนกางเขนนั้นได้ถูกกำหนดไว้แล้วในพระดำริของพระเจ้าก่อนที่โลกนี้มีขึ้น (ดู 2 ทิโมธี 1:9 และ ทิตัส 1:2) การทรงทราบล่วงหน้ามาแล้วชั่ววันรันดร์ของพระเจ้าเกี่ยวกับความจำเป็นในเรื่องความ

รอดของมนุษย์ได้กระตุ้นให้พระองค์ทรงวางแผนเรื่องพระราชกิจของพระคริสต์ล่วงหน้า
พระองค์จึงได้ลิขิตล่วงหน้าให้พระราชกิจของพระคริสต์เกิดขึ้นที่กลโกธา

ในข้อ 29-30 เราเห็นคำทูลของง่าย ๆ ในคำอธิษฐานอันไพเราะของพวกเขา อีกครั้งที่
พระเจ้าทรงถูกเตือนให้ระลึกถึงการชู้ที่คริสตจักรยุคต้นเผชิญ อย่างไรก็ตาม คำทูลของพวกเขาก็
เขาก็เรียบง่าย ทั้งๆที่เจอบางอย่างของพวกเขาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลที่ห้ามมิให้กล่าวหรือเป็นพยานเรื่อง
พระคริสต์ แต่พวกเขาก็ทูลขอพระเจ้า “โปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของ
พระองค์ด้วยใจกล้า” ทั้งๆที่ถูกลังห้าม แต่พวกเขาก็ทูลขอพระเจ้าให้ทรงประทานความกล้าหาญ
เพื่อที่จะกล่าวต่อไป มีความเห็นหลายประการตามมาตรงนี้ (1) ในฐานะเป็นหลักการทั่วไปแล้ว
ประชากรของพระเจ้าถูกลังให้เชื่อฟังสถาบันที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งขึ้นซึ่งเป็นการปกครองโดย
มนุษย์ อย่างไรก็ตาม ดังที่ได้ระบุไว้ในกิจการ 5:29 เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างสิทธิอำนาจ
ของมนุษย์และพระเจ้า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์” เราได้รับ
บัญชาให้ประกาศและเป็นพยานเรื่องพระเยซูคริสต์ (2) การทูลขอ *ความกล้าหาญ* ยังสอนอะไร
เราเพิ่มเติมอีก คำที่แปลว่า *ใจกล้า (พารเรเซีย)* สื่อความหมายถึงเสรีภาพในการพูด ความมั่นใจ
ความกล้าหาญ การพูดจาชัดถ้อยชัดคำ และการไม่หวั่นเกรง ดังที่เราจะเห็นในไม่ช้า ความกล้า
หาญเช่นนั้นเกิดขึ้นได้เพราะการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ นอกจากนี้ เมื่อพระเจ้าได้
ทรงประทานของประทานที่เป็นหมายสำคัญพิเศษต่างๆของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาก็ขอ
ให้พระเจ้าทรงประทาน “หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์” เพิ่มเติมเพื่อให้พวกเขามีความกล้า
มากยิ่งขึ้น

กจ 4:31   เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หัวนไหว และคนเหล่านั้น
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวณะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขาทันที (1) “ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หัวนไหว” นี้
อาจเป็นแผ่นดินไหวจริงๆก็ได้ อย่างไรก็ตาม นี่อาจเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณมากกว่ากายภาพ คำที่
แปลว่า *หัวนไหว (ซาและอูโอ)* มีความหมายได้คำว่า ‘ถูกขยับ’ นี่อาจเป็นเพราะการอธิษฐาน
อย่างจริงจังของคริสตจักร พวกเขาจึงถูกขยับเคลื่อนฝ่ายวิญญาณอย่างมาก (2) “คนเหล่านั้น
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เราเห็นถึงความเกี่ยวข้องกันที่สำคัญ การประกอบด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์เกือบทุกครั้งจะมีการอธิษฐานอย่างต่อเนื่องเกิดขึ้นก่อนเสมอ เมื่อเราสังเกต
เหตุการณ์ตอนอื่นๆที่คนประกอบด้วยพระวิญญาณในหนังสือกิจการ แทบจะทุกครั้งมันจะต้อง

มีการอธิษฐานอย่างจริงจังเกิดขึ้นก่อน (3) เมื่อพวกเขาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขา “ได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ”

ตรงข้ามกับคำสอนที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ของพวกเขาเพื่ินเทออสต์และพวกคาร์ismatic ผลลัพธ์ปกติของการประกอบด้วยพระวิญญาณไม่ใช่การพูดภาษาแปลกๆ แต่มันคือการกล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ เหมือนกับที่กล่าวไว้ข้างบน ความกล้าหาญที่พระเจ้าทรงประทานให้นำมาซึ่งเสรีภาพในการพูด ความกล้าหาญ การไม่หวั่นเกรง การพูดจากซัดอัยซัดคำ และสิทธิอำนาจ เพราะข้อ 33 ตามติดเรื่องนี้ในทางบริบท เราจึงจะพูดถึงมันแบบข้ามขั้นต่อไปเลย

กจ 4:32-35 คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง 33 อัครทูตจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน 34 และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้้นำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมา 35 วางไว้ที่เท้าของอัครทูต อัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ

ในสมัยที่คริสตจักรยังอยู่ในสภาพทารกแบบเบาะ พวกเขาที่ทดลองอาศัยอยู่กันเป็นชุมชน โดยให้ทุกอย่าง เป็นของกลาง พวกเขาทุกคนขายทรัพย์สินของที่มีและใช้ทรัพยากรร่วมกัน ดังที่เราจะเห็นในความเห็นเกี่ยวกับบทที่ 5 ความพยายามของพวกเขาในการอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน โดยให้ทุกอย่าง เป็นของกลางก็สิ้นสุดลงพร้อมกับการเสียชีวิตของอานาเนียและสัปปิรา ทฤษฎีเรื่องการอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน โดยให้ทุกอย่าง เป็นของกลาง (ซึ่งเป็นหลักการตามแบบคอมมิวนิสต์) จะใช้ไม่ได้ผล ธรรมชาติที่เห็นแก่ตัวของมนุษย์ดังที่เห็นในอานาเนียและสัปปิราทำให้การดำเนินชีวิตร่วมกันแบบนั้นใช้ไม่ได้ผล

33 อัครทูตจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน ผลลัพธ์อันที่สี่ของการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ “ฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่ง” ที่พวกอัครทูตใช้เป็นพยานในเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า ฤทธิ์เดชที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เกิดจากการประกอบด้วยพระวิญญาณ อีกครั้งที่การประกอบด้วยพระวิญญาณไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการพูดภาษาแปลกๆหรือของประทานแบบคาร์ismaticอื่นๆ อีกอย่างก็คือข่าวสารหลักของคริสตจักรยุคต้นก็มุ่งเน้นที่การฟื้นคืนพระชนม์

ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นอกจากนี้ “พระคุณใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน” จากคำที่แปลว่าใหญ่ยิ่ง (เมกะลา) คือคำว่า *mega* ในปัจจุบัน พระคุณ เป็นคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณที่กินความหมายกว้างซึ่งไม่เพียงสื่อถึงความประเสริฐและความกรุณาของพระเจ้าเท่านั้น แต่สื่อถึงพลังกำลังและความช่วยเหลือของพระองค์ด้วย ความหมายที่สื่อตรงนี้น่าจะใช่แบบหลังมากกว่า

กจ 4:36-37 ฝ่ายโยเสส ที่อัครทูตเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส 37 มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต

เราถูกแนะนำให้รู้จักเป็นครั้งแรกกับชายที่มีชื่อว่า บารนาบัสซึ่งต่อมาได้กลายเป็นเพื่อนร่วมเดินทางในการรับใช้ของเปาโล ตรงนี้เขาถูกระบุว่าเป็น (1) ยิว (2) คนเลวี (3) เดิมทีเป็นชาวเกาะไซปรัส และ (4) เป็นผู้มีส่วนร่วมในการทดลองอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นชุมชนโดยให้ทุกอย่างเป็นของกลาง และ (5) มีชื่อเรียกอีกว่า โยเสส

*****

ภาพรวมของกิจการ 5: กิจการ 5 นำเสนอเกี่ยวกับชีวิตของคริสตจักรยุคต้นมากกว่า มีเรื่องของอานาเนียและสัปปิรา ฤทธิ์เดชของคริสตจักรยุคต้น และการข่มเหงที่เกิดขึ้นอันเป็นผลที่ตามมา จากนั้นก็มีคำตอบของพวกอัครทูตต่อหน้าพวกผู้มีอำนาจของยิว เนื้อหาตอนท้ายของกิจการ 5 นำเสนอการให้การของพวกอัครทูตต่อหน้าสภาซานเฮดริน ขณะนั้นเองผู้มีปัญญาท่านหนึ่งนามว่า กามาลีเอล ได้แนะนำให้ปล่อยพวกเขาไว้ตามลำพัง หากพวกเขาไม่ได้มาจากพระเจ้าพวกเขาก็จะล้มเหลวไปเอง พวกเขากลับไปยังคริสตจักรและชื่นชมยินดีที่พวกเขาสมควรทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์

กจ 5:1-2 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิราได้ขายที่ดินของตน 2 และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต

สามีภรรยาคนหนึ่งในคริสตจักรยุคต้นซึ่งร่วมในการทดลองอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน โดยให้ทุกอย่างเป็นของกลางด้วย ได้ขายที่ดินของตนและนำเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งมามอบให้แก่คริสตจักร (ผ่านทางพวกอัครทูต) อย่างไรก็ตาม พวกเขาบอกคริสตจักรว่าพวกเขาได้ให้เงินค่าที่ดินทั้งหมดแล้ว

กจ 5:3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า "อานาเนีย เหตุไฉนชาตานั้นจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไป ด้วยการมูสาต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ เราไม่ทราบว่าเป็นอย่างไรว่าพวกเขาโกหก บางทีพระวิญญูณบริสุทธิ์อาจเปิดเผยมันโดยตรงแก่เปโตร หลังจากนั้นเปโตรก็เผชิญหน้าอานาเนีย ให้เราสังเกตว่าเปโตร (1) เชื่อมโยงชาตนั้นเข้ากับการหลอกลวงของอานาเนีย พระเยซูตรัสว่าพญามารเป็นพ่อของการมูสาทั้งปวง (ยอห์น 8:44) (2) ให้เราสังเกตอีกว่าเปโตรกล่าวว่าคำโกหกของอานาเนียจริงๆแล้วก็เป็น การโกหกต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ ความบาปทั้งปวงสุดท้ายแล้วก็เป็น การกระทำผิดต่อพระเจ้า เพราะสองคนนี้ได้ทำให้ความบริสุทธิ์ของคริสตจักรยุคต้นเสียไป ความบาปของพวกเขาจึงเป็นการทำผิดต่อพระวิญญูณของพระเจ้า

กจ 5:4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มูสาต่อมนุษย์แต่ได้มูสาต่อพระเจ้า"

เปโตรเตือนความจำอานาเนียว่า เขาสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจเขากับที่ดินและเงินค่าที่ดินของเขา กระนั้นเขาก็กลับอยากให้คนอื่นๆในคริสตจักรยกย่องพวกเขาโดยการทำให้เหมือนว่าเขาทั้งสองได้ยกเงินค่าที่ดินทั้งหมดให้แก่คริสตจักรแล้ว ให้เราสังเกตตอนท้ายข้อที่ว่าเปโตรเปลี่ยนคำกล่าวหาของเขาเล็กน้อย "เจ้ามิได้มูสาต่อมนุษย์แต่ได้มูสาต่อพระเจ้า" ในข้อ 3 คำกล่าวหาบอกว่าพวกเขาได้มูสาต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ แต่คราวนี้มันคือการมูสาต่อพระเจ้า ทั้งสองข้อนี้ไม่ได้ขัดแย้งกันแต่อย่างใด แต่พวกมันต่างเสริมกันต่างหาก นี่เป็นการเทียบเท่าอย่างชัดเจนของความ เป็นพระเจ้าของพระวิญญูณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของเทวสภาพ

กจ 5:5-6 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง 6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง

พอถูกเผชิญหน้าเช่นนั้นแล้ว อานาเนียก็ล้มลงเสียชีวิตทันที วลีที่แปลว่า "ตาย" มีความหมายตรงตัวว่า 'เขาสิ้นใจ' พระคัมภีร์ไม่ได้บอกถึงสาเหตุการตายที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกสื่อชัดเจนก็คือว่าพระเจ้าทรงจัดการกับเขาแล้ว ไม่ว่าพระเจ้าทรงให้เขาหัวใจวายตายหรือแค่ให้เขาสิ้นใจก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงให้เขาเสียชีวิต ในเวลาต่อมา "เมื่อคนทั้งปวงได้ยิน

เรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง” ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแผ่ขยายอีกครั้งใน คริสตจักรยุคต้น

การเอ่ยถึงการที่เขาถูกห่อศพก็หมายถึงวิธีปฏิบัติในสมัยนั้นในการห่อศพด้วยผ้าห่อที่เป็นริ้วยาวๆ จนถึงทุกวันนี้ มันก็เป็นวิธีปฏิบัติในอิสราเอลที่จะฝังศพคนตายภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง หลังจากเขาเสียชีวิต ตรงนี้เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเนาศพไปฝังทันที

กจ 5:7-10 หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป 8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า "เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือ จงบอกเราเถิด" หญิงนั้นจึงตอบว่า "ได้เท่านั้นเจ้าค่ะ" 9 เปโตรจึงถามนางว่า "ไหนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะห้ามศพของเจ้าออกไปด้วย" 10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มไม่ได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้ห้ามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง

สามชั่วโมงต่อมาสัปไฟราภรรยาของเขาก็มาถึงและถูกเปโตรเผชิญหน้าในแบบเดียวกัน ตรงนี้เปโตรกล่าวหานางว่าทดลองพระวิญญูณบริสุทธิ์ เขาแจ้งให้นางทราบว่าคนเหล่านั้นที่ได้ฝังศพสามีของนางกำลังรอฝังนางอยู่แล้ว หลังจากนั้น นางก็ล้มลงตายและถูกนำไปฝังข้างๆสามีของนางทันที

บทเรียนจากเรื่องนี้ก็อาจเป็นการที่พระเจ้าทรงมองความบาปที่ไตร่ตรองไว้ก่อนแล้วที่กระทำภายในคริสตจักรอย่างไร ตอนที่ชนชาติอิสราเอลเข้าไปอยู่ในแผ่นดินนั้นใหม่ๆ ในโยชูวา 6 พระเจ้าทรงจัดการกับอากานอย่างรุนแรง ตรงนี้เมื่อการจงใจหลอกลวงได้เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เป็นทารกแบบเบา พระเจ้าก็ทรงจัดการกับมันอย่างรุนแรงเช่นกัน เราได้เห็นถึงความเข้มข้นของความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและการพิพากษาที่เกิดขึ้นตามมาของพระองค์ที่ทรงมีต่อความบาปที่ทำให้ความบริสุทธิ์ในตอนแรกของคริสตจักรเสียไป ฮีบรู 10:31 กล่าวว่า "การตกอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว" นอกจากนี้ ในรายการหกสิ่งในเจ็ดสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชังในสุภาษิต 6:16-19 ความไม่ซื่อสัตย์ก็ถูกพูดถึงสองครั้ง ตรงนี้ความไม่ซื่อสัตย์ดังกล่าวได้กลายเป็นความบาปที่นำไปสู่ความตายดังที่มีเอ่ยถึงใน 1 ยอห์น 5:17

กจ 5:11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น อีกครั้งที่ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าได้แผ่ขยายออกไปในคริสตจักรยุคต้น

เมื่อได้รู้ว่าพระเจ้าทรงสามารถและจะทรงเอาชีวิตคริสเตียนที่ทำลายคริสตจักร มันก็ยิ่งทำให้เกิดความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้ามากยิ่งขึ้น เราจำได้ว่าใน 1 โครินธ์ 3:17 อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น” บริบทตรงนั้นเกี่ยวข้องกับคริสตจักรท้องถิ่น กลุ่มผู้เชื่อไม่ว่าจะทั้งกลุ่มหรือเป็นคนๆ ไปคือ วิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อบางคนจงใจทำให้มันเสีย เขาก็เสี่ยงที่จะเจอกับพระพิโรธของพระเจ้า อย่าคิดว่าพระเจ้าไม่ทรงสามารถหรือจะไม่ทรงกระทำเช่นนั้นแม้กระทั่งในยุคสมัยนี้ ตัวผู้เขียนเองก็เคยเห็นพระเจ้าทรงจัดการกับคริสเตียนที่จงใจสร้างความเสียหายภายในคริสตจักรแบบนั้นหลายต่อหลายครั้ง

กจ 5:12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครทูตได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน เมื่อคริสตจักรแบบเบาะนี้เริ่มเติบโตขึ้น พระเจ้าก็ทรงให้พวกเขาที่มีความสามารถที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ ได้ อีกครั้งที่นี่เป็นการสำแดงของของประทานชั่วคราวต่างๆ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงประทานให้ในช่วงเวลาระหว่างการถือกำเนิดขึ้นของคริสตจักรและการเสร็จสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ใหม่ในอีกเกือบสองชั่วอายุคนต่อมา ของประทานเหล่านี้มีไว้เพื่อช่วยเหลือและเสริมกำลังคริสตจักรอายุน้อยในยามที่พระคัมภีร์ใหม่ที่เป็นลายลักษณ์อักษรยังไม่มี พวกมันยังมีไว้เพื่อรับรองและยืนยันความจริงแท้ของคริสตจักรท่ามกลางการต่อต้านด้วยใจไม่เชื่อของพวกเขาซึ่งคริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้นมาท่ามกลางพวกเขา

ให้เราสังเกตอีกครั้งว่าพวกเขา “พร้อมใจกัน” เหมือนเดิมต่อไป นี่เป็นครั้งที่ห้าแล้วที่คริสตจักรยุคต้นถูกบรรยายเช่นนั้น ในหนังสือกิจการ อีกครั้งที่หนึ่งในเคล็ดลับที่แท้จริงของฤทธิ์เดชของคริสตจักรยุคต้นก็คือ การเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในจิตวิญญาณ ในฐานะที่เป็นยิวที่ยำเกรงพระเจ้าและตอนนี้เชื่อในพระคริสต์แล้ว พวกเขาจึงยังประชุมกันภายในบริเวณพระวิหารเหมือนเดิม เฉลียงของซาโลมอนคือพื้นที่ของพระวิหารที่คงอยู่มาตั้งแต่สมัยซาโลมอนทางพื้นที่ทางทิศตะวันออกของยอดพระวิหาร

กจ 5:13 และคนอื่นๆ ไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวชัดเจน แต่ดูเหมือนว่าพวกชนชั้นสูงยังลังเลที่จะมาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรยุคต้น โดยอาจเป็นเพราะพวกเขาจำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับอานาเนียและสัปปิรา อย่างไรก็ตาม พวกประชาชน (นั่นคือ คนธรรมดาทั่วไป) ก็เคารพพวกเขาอัครทูตมาก

กจ 5:14 ให้เราสังเกตผลลัพธ์เมื่อความบาปถูกกำจัดออกไปจากงานของพระเจ้า และมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในจิตวิญญาณ มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน)

กจ 5:15-16 จนเขาห้ามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน 16 ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

เมื่อกิตติศัพท์เรื่องฤทธิ์เดชอันอัศจรรย์ของคริสตจักรยุคต้น ได้แพร่สะพัดออกไปทั่วกรุงเยรูซาเล็มและเขตแดนโดยรอบ ผู้งชนเป็นอันมากก็มารับการรักษา บางคนถึงขนาดหวังว่าเงาของเปโตรที่พาดผ่านอาจทอดเหนือคนเหล่านั้นที่เจ็บป่วย ให้เราสังเกตว่า “ทุกคนก็หาย”

กจ 5:17-18 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง 18 จึงได้จับพวกอัครทูตจำไว้ในคุกหลวง

เพราะเหตุที่การอัศจรรย์มากมายเหล่านี้กำลังเกิดขึ้น ใกล้และอาจในพระวิหาร พวกผู้มีอำนาจของยิวจึงย่อมทราบเรื่อง ทั้งมหาปุโรหิตและสมัครพรรคพวกของเขา คือ พวกสะดูสีจึง “มีความโกรธอย่างยิ่ง” (พวกสะดูสีซึ่งเป็นคนละพวกกับพวกฟาริสีก็เป็น ‘พรรค’ หนึ่งหรือ ‘นิกาย’ หนึ่งภายในศาสนายิวของศตวรรษแรก ต่างจากพวกฟาริสีซึ่งเป็นพวกอนุรักษนิยมในสมัยนั้น พวกสะดูสีมีหลักคำสอนแบบเปิดกว้าง ถึงแม้มิได้ระบุไว้ แต่สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า พวกเขาในฐานะที่เป็นพรรคฯหนึ่ง ได้ถือว่าพวกตนมีบทบาททางการเมืองในฐานะผู้นำในสิ่งที่ดูเหมือนเป็นรัฐบาลยิวโดยอยู่คนละฝ่ายกับพวกฟาริสี) ด้วยเหตุนี้ พวกอัครทูตทุกคนจึงถูกจำคุก

กจ 5:19-20 กระนั้นแต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครทูตออกไป บอกว่า 20 "จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง"

พระเจ้าโดยทางทูตสวรรค์ของพระองค์ได้ทรงบัญชาพวกเขา (ประโยคนี้อยู่ในรูปคำสั่ง) ให้กลับไปพระวิหารและประกาศข้อความแห่งชีวิตนิรันดร์อีกครั้ง

กจ 5:21-26 เมื่ออัครทูตได้ยืนอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของ

ชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครทูตออกมา 22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครทูตในคุก จึงกลับมารายงาน 23 ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน" 24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็งุนงงสนเท่ห์ในเรื่องของอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป 25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า "ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุก กำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร" 26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครทูตมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง

เหตุการณ์ต่อไปนี้เป็นแบบอย่างของความเชื่อฟัง โดยประชากรของพระเจ้าและความสับสนงุนงงของพวกศัตรูของพวกเขา เมื่อประตูพระวิหารถูกเปิดในเช้าวันต่อมา พวกอัครทูตที่ได้รับอิสระก็กลับไปพระวิหารและเริ่มสั่งสอนทันที ขณะเดียวกัน มหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านซึ่งไม่รู้เรื่องราวเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคืนก่อนและกำลังเกิดอะไรขึ้นในลานพระวิหาร "ได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล"

คำที่แปลว่า สภา (ซุเนดริออน) คือสภาใหญ่ซานเฮดรินหรือคณะผู้ปกครองในด้านนิติบัญญัติของอิสราเอล ซึ่งประกอบด้วยบรรดาผู้นำทางศาสนาที่มีอำนาจของแผ่นดินนั้น ต่อหน้าคณะนี้เองที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกตัดสินให้รับโทษประหารชีวิต คำที่แปลว่า บรรดาผู้เฒ่า (เกะรออุเซีย) เห็นได้ชัดว่าเป็นคณะหนึ่งต่างหาก คำนี้มีความหมายโดยทั่วไปว่า 'เหล่าผู้อาวุโส' ไม่ว่าจะในกรณีใด พวกผู้นำทางศาสนาและการเมืองของอิสราเอลก็ได้มาประชุมกันเพื่อตกลงกันว่าจะทำอะไรดีกับคริสตจักรที่เพิ่งเกิดขึ้นซึ่งกำลังก่อให้เกิดความปั่นป่วนขนาดนี้

เมื่อได้ทราบว่าคุณเหล่านั้นที่พวกเขาได้ขังไว้ในคุกเมื่อคืนได้หลบหนีออกไปแล้วอย่างน่าอัศจรรย์และกลับไปเทศนาในลานพระวิหารอีกแล้ว พวกเขาก็คงรู้สึกสับสนและงุนงงมาก ๆ นอกจากนี้ มีบันทึกไว้ว่า พวกเขา "ก็งุนงงสนเท่ห์...ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป" นั่นคือ พวกเขาไม่รู้จักจริงๆว่าเหตุการณ์นับจากนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป

หลังจากนั้น นายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครทูตกลับมาที่สภาซานเฮดรินแต่โดยดี เราควรหมายเหตุไว้ว่าถึงแม้พวกผู้นำของพวกผู้มีอำนาจแห่ง

อิสราเอลจะเกลียดชังพวกอัครทูตและคริสตจักรยุคต้น แต่พวกเขาคนนั้นก็คิดต่างไปจากพวกเขา พวกผู้มีอำนาจจึงกระทำการอย่างนุ่มนวลเพราะเกรงว่าจะเกิดการจลาจล

กจ 5:27-28 เมื่อเขาได้พาพวกอัครทูตมาแล้วก็ให้ยื่นหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม 28 ว่า "เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนนอกข้อนี้ ก็เหตุใด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา"

พอถูกจับกลับมาโดยพวกเจ้าหน้าที่ พวกอัครทูตจึงถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน คำที่แปลว่า สภา (ซุเนดริออน) หรือ 'ซานเฮดริน' คือ คณะผู้ปกครองของชนชาติอิสราเอลที่ถูกครอบครองโดยโรม มันมีอำนาจในด้านนิติบัญญัติและด้านตุลาการ มหาปุโรหิตประจันหน้าพวกอัครทูตในเรื่องคำสั่งของพวกเขาที่ห้ามมิให้พวกอัครทูตเป็นพยาน สั่งสอนหรือประกาศพระคริสต์ ดู กิจการ 4:18

ที่น่าสนใจคือ วลีที่ว่า "ข้อนี้" มีความหมายตรงตัวว่า 'นามนั้น' แน่แน่นอนที่นี้หมายถึงพระนามของพระเยซู สำหรับพวกยิวแล้ว 'นามนั้น' ก็หมายถึงพระเยโฮวาห์ คริสตจักรยุคต้นประยุกต์ใช้กับพระเยซูโดยตรง พวกผู้มีอำนาจของยิวยอมเห็นอย่างชัดเจนว่าพวกผู้นำของคริสเตียนกำลังให้พระเยซูเทียบเท่ากับพระเยโฮวาห์ พวกเขาได้สั่งห้ามพวกอัครทูตไปแล้วว่ามีให้สั่งสอนในนามของทั้งสองพระองค์

นอกจากนี้ คริสตจักรยุคต้นได้ "ให้คำสอน (ของพวกเขา) แพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม" เราควรยกความดีความชอบให้พวกเขาเพราะว่าพวกอัครทูตและคริสตจักรได้ปฏิบัติตามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในการเป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็มก่อน คำที่แปลว่า คำสอน (ดีคาเค) มีความหมายตรงตัวว่า 'คำสอน' นี้ช่างเป็นแบบอย่างที่เหมาะสมสำหรับคริสตจักรทุกวันนี้! คริสเตียนยุคต้นเหล่านี้ในยามที่เผชิญกับการต่อต้านอย่างหนักได้ทำให้ชุมชนของพวกเขาเต็มไปด้วยคำพยานเรื่องพระเยซูคริสต์

ความกล้าหาญในการเป็นพยานของพวกเขายังปรากฏชัดยิ่งขึ้นในการที่สภาซานเฮดรินมองว่าคริสตจักรได้โทษพวกเขาว่าเป็นต้นเหตุให้พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ นั่นคือ พวกเจ้า "ปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา" เรื่องตลกก็คือว่า คนกลุ่มเดียวกันนี้ก่อนหน้านี้อาจได้กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูไว้ว่า "ให้โลหิตของเขาตกอยู่กับเราทั้งบุตรของเราเกิด"

(มัทธิว 27:25) และมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ ความหมายง่ายๆก็คือว่า บัดนี้พวกเขาเสียใจที่ถูกโทษว่ามีความผิดในเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

กจ 5:29 ฝ่ายเปโตรกับอัครทูตอื่นๆตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้า ยิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์" เปโตรผู้เป็นคนหุนหันพลันแล่น ก็ตอบกลับไปอย่างกล้าหาญว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์" หลักการตามพระคัมภีร์สองประการปรากฏตรงนี้ (1) โดยทั่วไปแล้ว เราในฐานะประชากรของพระเจ้าอยู่ได้คำสั่งตามพระคัมภีร์ที่จะเชื่อฟังสิทธิอำนาจที่เป็นการปกครองของมนุษย์ ด้วยความเต็มใจด้วยซ้ำ ดู โรม 13:1-7, ทิตัส 3:1 และ 1 เปโตร 2:13-15 (2) อย่างไรก็ตาม เมื่อสิทธิอำนาจของมนุษย์มีคำสั่งที่ขัดแย้งกับพระบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้า เราก็ถูกสั่งให้เชื่อฟังพระเจ้ามากกว่า เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตของดาเนียลเป็นภาพประกอบในพระคัมภีร์เดิมที่ชัดเจนเกี่ยวกับหลักการนี้

กจ 5:30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่ อีกครั้งที่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูถูกยกมากล่าวชัดเจน วลีที่ว่า "พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ" เป็นคำพูดแบบยิวอย่างชัดเจน นี่เท่ากับเปโตรกล่าวว่า พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ นั่นคือ พระเจ้าแห่งบรรดาบรรพบุรุษของพวกยิว ได้ชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว นอกจากนี้ เปโตรยังเตือนความจำพวกเขาแรงๆอีกว่า พวกเขานั้นแหละที่เป็นคนฆ่าพระองค์และแขวนไว้ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง คำที่แปลว่า ต้นไม้ (ซูลอน) เป็นคำเปรียบที่หมายถึงกางเขนนั้น มันอาจหมายถึง 'ไม้' ก็ได้โดยเฉพาะในความหมายที่เป็นท่อนไม้ ชื่อ หรือกางเขน

กจ 5:31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา เปโตรกล่าวต่อไปถึงการยกชูและการรับสง่าราศีของพระคริสต์หลังจากการทนทุกข์ทรมานของพระองค์ ดู ฟิลิปปี 2:9-11 พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้พระเยซูเป็น (1) เจ้านาย และ (2) องค์พระผู้ช่วยให้รอด คำที่แปลว่า เจ้านาย (ฮารเคกอส) มีความหมายว่า 'ผู้ปกครองที่มียศสูงที่สุด' หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระองค์ทรงเป็นจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดด้วย เราได้เห็นถึงยศศักดิ์และสิทธิอำนาจของพระองค์ รวมถึงพระเมตตาและพระคุณของพระองค์ด้วย

นอกจากนี้ พระเจ้ายังได้ทรงยกชูพระองค์ “เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา” เช่นเดียวกับในกิจการ 2:38 แนวคิดเรื่องการกลับใจใหม่ โดยเฉพาะเมื่อใช้กับชนชาติอิสราเอล ก็มีความหมายเทียบเท่ากับความรอด ตรงนี้เนื่องจากมันพูดถึงพวกผู้นำยิวที่มีใจแข็งกระด้าง มันจึงสะท้อนให้เห็นถึงการหันเสียจากการปฏิเสธและความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อพระคริสต์และหันมารับเชื่อพระองค์ ผลที่ตามมาก็คือ การยกโทษความผิดบาป การแสวงหาการยกโทษไม่เคยเป็นเหตุที่ก่อให้เกิดความรอดเลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็นผลของความรอดเสมอ ผู้คนที่ขอให้พระเจ้ายกโทษความบาปของพวกเขาไม่ได้นำไปสู่ความรอด อยากรู้ก็ตาม เมื่อพวกเขาหันมารับเชื่อพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา การยกโทษก็เกิดขึ้นเป็นผลตามมา

กจ 5:32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็¹เป็นพยานด้วย” พวกอัครทูตเป็นพยานในเรื่องการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ในแบบเดียวกัน เปโตรเตือนความจำพวกเขาว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานถึงการที่พวกเขาปฏิเสธและตรึงพระองค์เสียที่กางเขน สุดท้ายพระเจ้าจะทรงประทานการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างบริบูรณ์แก่คนเหล่านั้นที่จะเชื่อฟังพระองค์โดยการหันมารับเชื่อพระเยซูคริสต์ คำว่า *เชื่อฟัง* เป็นคำที่เทียบเท่ากับความเชื่อในพระคริสต์ ให้เราจำไว้ว่า “โดยความเชื่อ อับราฮัม... ได้เชื่อฟัง” (ฮีบรู 11:8)

กจ 5:33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย ให้เราสังเกตการตอบสนองของพวกผู้มีอำนาจของยิว พวกเขา “รู้สึกบาดใจ” วลีที่แปลว่า *รู้สึกบาดใจ* (คือ *ปริโอ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ตัดทะลุ’ หรือ ‘ตัดแบ่งเป็นสองส่วน’ พระแสงแห่งพระวิญญาณในลิ้นของเปโตรได้ทิ่มแทงทะลุผ่านใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา โดยแทงทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณของพวกเขา ดู ฮีบรู 4:12 ให้เราสังเกตปฏิกิริยาของพวกเขาต่อไป พวกเขา “คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย” เมื่อข่าวประเสริฐถูกนำเสนอพร้อมกับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ปกติแล้วก็จะจะมีปฏิกิริยาหนึ่งในสองอย่างเกิดขึ้น (1) บรรดาคนที่ได้ฟังเกิดอาการฟุ้งงวุ่นในกิจการ 2:37 และยอมกลับใจใหม่ หรือ (2) พวกเขาโกรธเช่นในที่นี้ ความแตกต่างอาจอยู่ตรงที่สภาพฝ่ายวิญญาณของจิตใจผู้ฟัง เมื่อคนฟังมีใจเปิดรับ การฟุ้งงวุ่นก็เกิดขึ้น แต่เมื่อผู้ฟังมีใจแข็งกระด้าง ความโกรธก็ก่อตัวขึ้น

กจ 5:34-39 แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยื่นขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปเสีย ภายนอกคนหนึ่ง 35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า "ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี 36 เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อธูดาสอดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่ธูดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป 37 ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจذبัญชีสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป 38 ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง 39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกือบกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า"

ขณะที่ความโกรธพลุ่งขึ้นภายในสภาซานเฮดริน ผู้มีปัญญาท่านหนึ่งนามว่า กามาลิเอล ได้ลุกขึ้นและแนะนำให้พวกเขาใช้ความระมัดระวัง กามาลิเอลเป็นหลานชายของฮิลเลล ผู้เป็นรับบีผู้ยิ่งใหญ่ เขาเป็นอาจารย์ของเปาโล (กิจการ 22:3) และต่อมาได้กลายเป็นประธานของสภาซานเฮดริน เขาเป็นรับบีหนึ่งในเจ็ดคนที่มีชื่อว่า *รับบาน* หรือ *รับบีผู้ยิ่งใหญ่* บางคนคาดการณ์ว่า กามาลิเอลเป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญด้านบัญญัติ (ตรงตัวคือ 'อาจารย์ฝ่ายบัญญัติ') ผู้ฟังพระเยซูช่วยเยอัว์ตรัส (ลูกา 2:47)

กามาลิเอลแนะนำสภาซานเฮดรินให้ถอนตัวเสียจากการฆ่าพวกเขา (ซึ่งพวกเขาไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะทำได้ไม่ว่าจะโดยกฎหมายของพวกเขาเองหรือโดยพวกโรมก็ตาม) เขาเตือนความจำพวกเขาว่ายิวหลายคนที่ผ่านมาไม่นานได้พยายามสร้างกระแสซึ่งสุดท้ายแล้วก็ล้มเหลว เขาแนะนำอย่างมีปัญญา (และอาจโดยการทรงนำของพระเจ้าด้วย) "ว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกือบกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า"

สิ่งที่อาจกำลังทำงานอยู่ในตอนนั้นก็คือการชิงดีชิงเด่นทางการเมืองระหว่างคณะของพวกสะดูสีและพวกฟาริสีภายในสภาซานเฮดรินนั้น เห็นได้ชัดว่าพวกสะดูสีมีคณะที่ใหญ่กว่าในตอนนั้น พวกเขาต่อต้านการเทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ไม่เพียงเพราะว่าพวกเขาเกลียดชังพระคริสต์เท่านั้น แต่เพราะพวกเขาไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายด้วยไม่ว่าจะใน

แบบใดก็ตาม อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสี ซึ่งถึงแม้ว่าไม่ยินดีเชื่อเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ แต่ก็เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายในฐานะเป็นหลักการหนึ่ง มันเป็นหนึ่งในใจคำสอนหลักของพวกเขา กามาลีเอลอาจใช้คำพยานของเปโตรเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นเครื่องมือเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะทางการเมืองภายในสภาซานเฮดรินก็ได้

กจ 5:40 เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลีเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครทูตเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป ไม่ว่าจะในกรณีใด สมาชิกส่วนใหญ่ของสภาซานเฮดรินก็เห็นด้วยกับเขา พวกเขาจึงสั่งเขียนอัครทูตแต่ละคน และยังสั่งมิให้พวกเขากล่าวในพระนามพระเยซูอีก จากนั้นพวกเขาก็ปล่อยพวกอัครทูตไป

กจ 5:41-42 พวกอัครทูตจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับ การหลั่งเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น 42 ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

ให้เราสังเกตว่าพวกอัครทูตมีปฏิกริยาตอบสนองอย่างไร (1) พวกเขาชื่นชมยินดีที่ “ตนสมจะได้รับ การหลั่งเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น” คำที่แปลว่า “ได้รับการหลั่งเกียรติ (อติมาตร ไช) มีความหมายอีกประการว่า ‘โดนดูถูก’, ‘ถูกทำให้เสียเกียรติ’ หรือ ‘ถูกปฏิบัติด้วยการเหยียดหยาม’ พวกเขาอาจนึกได้ถึงคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 5:10-12 ที่พระเยซูตรัสว่า “บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”

ข้อเท็จจริงก็คือ เมื่อประชากรของพระเจ้าเผชิญกับการข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม พวกเขาก็มีความชื่นชมยินดีฝ่ายวิญญาณ พวกเขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า พวกเขารู้ดี และกองกำลังแห่งนรกก็ไม่อาจหยุดยั้งพวกเขาได้ พวกเขาจึงชื่นชมยินดีในการเผชิญกับการต่อต้านแบบเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาได้เผชิญ และที่หลายคนก่อนหน้าพวกเขาตลอดทุกยุคสมัยได้เผชิญด้วย ต่อมาเปาโลและบารนาบัสก็ทำแบบเดียวกันเมื่อพวกเขาเผชิญกับการข่มเหงอย่างรุนแรงในกิจการ 13:50-52

(2) พวกเขาเริ่มเป็นพยานและประกาศพระคริสต์ทันที แม้จะถูกสั่งห้ามโดยสภาซานเฮดรินก็ตาม พวกเขาทำแบบนี้ทุกวันในพระวิหารใต้จุมูกของพวกผู้มีอำนาจของยิวเลย และพวกเขาทำแบบนี้ในบ้านเรือนทุกหลังด้วย คำที่แปลว่า **ประกาศ** (เอวังกะลิด โซ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ประกาศข่าวประเสริฐ’ บางคนสงสัยว่าการสอนและการประกาศในบ้านเรือนทุกหลังนั้น หมายถึงการจัดประชุมและเรียนพระคัมภีร์ร่วมกับผู้เชื่อทั้งหลายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรอยู่แล้วหรือไม่ อย่างไรก็ตาม คำว่า *เอวังกะลิด โซ* ก็สื่อชัดเจนถึงการประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้หลงหาย นอกจากนี้ หัวข้อของการประกาศข่าวประเสริฐของพวกเขาก็คือ “พระเยซูคริสต์” ดังนั้น คุณเหมือนจะชัดเจนว่าคริสตจักรยุคต้นมีการออกไปนำวิญญาณตามบ้าน

วิธีการของพวกเขามีทั้งการสั่งสอนและการประกาศ ทั้งสองอย่างยังเป็นการรับใช้อย่างหนึ่งของคริสตจักรอยู่จนถึงทุกวันนี้ การสั่งสอนเป็นการรับใช้หนึ่งที่มุ่งตรงที่ความคิด ขณะที่การประกาศเป็นการรับใช้หนึ่งซึ่งมีเป้าหมายหลักที่จิตใจ คริสตจักรยุคต้นทำทั้งสองอย่าง มันยังเป็นแบบอย่างและเป็นต้นแบบสำหรับคริสตจักรจวบจนทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของกิจการ 6: เหตุการณ์สองเหตุการณ์ถูกบรรยายในบทสั้นๆ บทนี้ (1) เหตุการณ์ต่างๆ ที่นำไปสู่การแต่งตั้งผู้ช่วยพวกแรกในข้อ 1-7 และ (2) การรับใช้ของสเทเฟน และปฏิกริยาจากพวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลในข้อ 8-15

กจ 6:1 ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกๆ วันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่่ม่ายชาวกรีก คริสตจักรยุคต้นเติบโตขึ้นเรื่อยๆ และความยุ่งยากก็มาพร้อมกับการเติบโต มันเป็นธรรมเนียมของพระวิหารของพวกยิวที่จะช่วยเหลือพวกแม่่ม่ายที่ขัดสน เมื่อคริสตจักรเริ่มกลายเป็นที่เกลียดชังในสายตาพวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอล เห็นได้ชัดว่าวิธีปฏิบัตินี้ถูกยกเลิกสำหรับพวกแม่่ม่ายคริสเตียน และคริสตจักรก็นำวิธีปฏิบัตินี้มาใช้

มียิวสองพวกอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกยิวซึ่งเป็นชาวแผ่นดินนั้น โดยกำเนิดถูกเรียกว่า **พวกฮีบรู** คนกลุ่มนี้รวมถึงพวกยิวที่ได้กลับมาจาก การกระจัดกระจายไปในดินแดนตะวันออกในกรุงบาบิโลนและพื้นที่ดังกล่าวด้วย ในทางกลับกัน **พวกกรีก** หรือยิวที่นิยมกรีกคือพวกที่เดินทางกลับมาจาก การกระจัดกระจายไปในดินแดนตะวันตก ยิวเหล่านี้พูดภาษากรีกและมี

วัฒนธรรมแบบ 'ตะวันตก' ซึ่งแตกต่างจากพี่น้องชาว 'ตะวันออก' ของพวกเขา นั่นคือ พวกยิว
ฮีบรู

เห็นได้ชัดว่า เมื่อคริสตจักรพยายามที่จะช่วยเหลือบรรดาแม่่ม่ายที่ขัดสนในคริสตจักร พวกแม่่ม่ายนิยมกรีกก็ถูกละเลยโดยไม่ได้ตั้งใจ นี่ก่อให้เกิดการ *บ่นติเตียน* ในหมู่คริสเตียนที่นิยมกรีก องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดการแตกแยกกันในคริสตจักรเริ่มมีขึ้นแล้ว การละเลยถูกมองว่าเป็นเรื่องใหญ่ ผู้คนเริ่มซุบซิบนินทาเกี่ยวกับการทำผิดและการเลือกที่รักมักที่ชังของผู้นำคริสตจักร พญามารคอยมองหาสถานการณ์เช่นนั้นเพื่อที่จะใช้ประโยชน์ โดยพบดินอุดมที่จะหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความแตกแยกในหมู่คริสเตียนที่ทำตามเนื้อหนังและไม่รู้จักโต

กจ 6:2 ฝ่ายอัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า "ซึ่งเราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้ามิไปแจกอาหารก็หาควรไม่ ขอขอบคุณพระเจ้าที่พวกอัครทูตรับมือกับสถานการณ์ที่อาจบานปลายนี้ได้อย่างฉลาดและยุติธรรม พวกเขากล่าวว่า ไม่สมควรที่พวกเขาจะทิ้งการรับใช้ในด้านพระวจนะของพระเจ้าและใช้เวลาของพวกเขาไปกับการแจกอาหาร

กจ 6:3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จึงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้ ด้วยเหตุนี้พวกอัครทูตจึงแนะนำคริสตจักรว่าพวกเขาควรแต่งตั้งคนอื่นๆ ให้มาช่วยเหลือ โดยเฉพาะในการรับใช้ด้านที่เป็นฝ่ายเนื้อหนังมากกว่าฝ่ายวิญญูณ ถึงแม้ว่าชายเหล่านี้ไม่ได้ถูกเรียกอย่างเจาะจงว่า 'ผู้ช่วยศิษยาภิบาล' ตรงนี้ แต่ทั้งการรับใช้ของพวกเขาและถ้อยคำที่ใช้บรรยายถึงพวกเขาก็กล่าวอย่างชัดเจนว่า คนเหล่านี้เป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

ในข้อ 2 วลีที่ว่า "แจกอาหาร" ใช้คำว่า *ดีอาคอบเนะ โอะ* ซึ่งหมายถึง การปรนนิบัติ มันเป็นรากศัพท์เดียวกับคำว่า การแจกทาน ในข้อ 1 (*ดีอาคอบเนีย*) และ *ผู้ช่วย* (*ดีอาคอบนอส*) ในฟิลิปปี 1:1 และ 1 ทิโมธี 3:8-13 ผู้ช่วยศิษยาภิบาลในพระคัมภีร์ใหม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยคริสตจักรเพื่อช่วยเหลือผู้นำฝ่ายวิญญูณ พวกผู้ช่วยหาใช่ 'คณะกรรมการ' ของคริสตจักรไม่ (อันที่จริงแล้ว คำว่า *คณะกรรมการ* ในความหมายที่เป็นคณะกรรมการกำกับดูแลไม่ปรากฏในพระคัมภีร์เลย)

นอกจากนี้ พวกผู้ช่วยก็แตกต่างจากพวกผู้ปกครอง ในทิตัส 1:5-7 พวกผู้ปกครองและพวกผู้ดูแลถูกมองว่าเทียบเท่ากันและเป็นคนๆเดียวกัน ฟิลิปปี 1:1 ยังกล่าวเพิ่มเติมชัดเจนด้วยว่า

ผู้ช่วยและผู้ดูแลไม่ใช่คนเดียวกัน ผู้ช่วยไม่ใช่ผู้ปกครอง ตามพระคัมภีร์แล้ว พวกผู้ช่วย *ไม่เคย* เป็นคณะกรรมการที่มีสิทธิอำนาจหรืออำนาจเหนือศิษยาภิบาลหรือผู้ดูแลเลย แต่การรับใช้ของพวกเขาก็คือ คอยช่วยเหลือศิษยาภิบาลหรือผู้ดูแล

แม้ว่า 1 ทิโมธี 3 กล่าวเกี่ยวกับคุณสมบัติต่างๆเพิ่มเติมสำหรับตำแหน่งผู้ช่วย แต่ให้เราสังเกตข้อกำหนดต่างๆที่ถูกให้ไว้ตรงนี้ ผู้ช่วยต้องเป็นคนที่ (1) **มีชื่อเสียงดี** ความหมายของคำที่แปลเช่นนั้น (*มารทูระ โอ*) ก็คือ 'ผู้ที่มีประจักษ์พยานแล้ว' เขาได้ถูกจับตามองโดยผู้อื่นแล้วว่าเป็นคนมีชื่อเสียงดี เขาไม่มีข้อกล่าวหาหรือข้อบกพร่องในด้านอุปนิสัยที่คนอื่นพบเห็นและนำมาใช้ปรักปรำเขาได้ คุณสมบัติประการแรก ณ จุดนี้คือ ความซื่อสัตย์สุจริตในด้านอุปนิสัย คุณสมบัติประการที่สองคือ เขาต้อง (2) “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” นี่เป็นคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณอย่างหนึ่ง เขาต้องเป็นคนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ คุณสมบัติประการที่สามก็คือ เขาต้อง (3) “ประกอบด้วยสติปัญญา” เขาต้องเป็นคนมีปัญญา เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้ต้องถูกแต่งตั้งโดยคริสตจักรเพื่อดูแลการงานนี้ คำที่แปลเช่นนั้น (*กระเอีย*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ความจำเป็น', 'หน้าที่' หรือ 'ความต้องการ' มันไม่จำเป็นต้องสื่อว่าพวกผู้ช่วยจะต้องดูแล 'ธุรกิจ' ของคริสตจักร หากแต่พวกเขาได้ถูกแต่งตั้งเพื่อจัดการกับความต้องการหรือปัญหาที่จำเป็นต่างๆ หน้าที่ของพวกเขาก็คือการช่วยแบ่งเบาภาระของบรรดาผู้นำฝ่ายวิญญาณเพื่อช่วยให้คนเหล่านั้นมีใจจดจ่อต่อแง่มุมฝ่ายวิญญาณของการรับใช้ต่อไปได้

จำนวน *เจ็ด* ไม่ได้ดูเหมือนว่าจะสื่อความหมายสำคัญอะไร เห็นได้ชัดว่าพวกเขาคิดว่าจำนวนเท่านี้ น่าจะเพียงพอที่จะรองรับความจำเป็นในขณะนั้นได้ นอกจากนี้ พวกอัครทูตยังสั่งให้ทั้งคริสตจักรมีส่วนร่วมในการ 'เสนอชื่อ' ผู้ช่วยเหล่านี้ด้วย ถึงแม้ว่าคำๆนั้น ไม่มีอยู่ในข้อนี้ แต่มันก็ถูกสื่อกลางๆ

กจ 6:4 ฝ่ายพวกเราจะข่มขี้หน้าอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป” จุดสนใจหลักของบรรดาผู้นำฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรควรจะเป็นการ “อธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป” เราหวังว่าพวกผู้ช่วยจะสามารถแบ่งเบางานของคริสตจักรในด้าน 'เนื้อหนัง' และ 'วัตถุ' ได้บ้าง เพื่อให้พวกผู้นำฝ่ายวิญญาณได้มีใจจดจ่ออย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้พวกเขากระทำ

กจ 6:5 คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟิลิป โปรรุส นิกานอร์ ทิโมน ปารเมแนส และนิโกลัสชาวเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิว วิกฤติที่อาจเกิดขึ้นได้จึงคลี่คลายลง ที่ประชุมก็เห็นชอบ และพวกเขา “เลือก” ชายเจ็ดคน คำที่แปลว่า เลือก (*อิเล็กและกอไม*) มีความเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับคำว่า *อิเล็กเททอส* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ 'elect' หรือ 'election' ดูเหมือนไม่มีการวิงวอนขอคะแนนเสียงในหมู่ผู้สมัครเหมือนกับที่พบเห็นเป็นปกติในการเมืองแบบอเมริกัน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจ็ดคนที่มีคุณสมบัติได้ตามข้อกำหนดกลับได้รับการรับรองจากคริสตจักร

จากเจ็ดคนที่ถูกเลือกนี้ แต่ละคนมีชื่อกรีกซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาทุกคนเป็นยิวนิยมกรีก เห็นได้ชัดว่าจะไม่มีข้อกังขาเลยถึงความยุติธรรมของพวกเขาที่แสดงต่อพวกแม่ข่ายนิยมกรีก มีการแสดงออกถึงสติปัญญาและคริสตจักรแทนที่จะแตกแยกกลับเข้มแข็งขึ้น ไม่มีการกล่าวถึงคนเหล่านี้อีกนอกจากที่ว่าสเทเฟนเปี่ยมด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ และที่ว่านิโกลัสเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิวจากอันติโอก (ผู้เข้าจาริตคือ คนที่ก่อนหน้านี้ได้เปลี่ยนมานับถือศาสนายิวและไม่ได้เป็นยิวโดยกำเนิด)

กจ 6:6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครทูต และเมื่อพวกอัครทูตได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา ผู้สมัครเป็นผู้ช่วยเหล่านี้ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรซึ่งอธิษฐานให้พวกเขาและได้ทำพิธีวางมือบนพวกเขา มันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการที่พระเจ้าทรงประทานให้พวกเขามีความสามารถที่จำเป็นสำหรับการทำหน้าที่ของพวกเขาให้สำเร็จ

กจ 6:7 การประกาศพระวาทะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น เพราะว่า (1) ความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นได้ในคริสตจักร ได้ถูกคลี่คลายแล้วและ (2) พวกอัครทูตมีเวลาที่จะมุ่งเน้นไปที่การรับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น “การประกาศพระวาทะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม” นอกจากนี้ “พวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น” ฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐเริ่มแผ่ขยายออกไม่เพียงไปถึงประชาชนธรรมดาเท่านั้น แต่ถึงพวกปุโรหิตของยิวด้วย ให้เราสังเกตว่าการรับเชื่อพระคริสต์ถูกเรียกว่าเป็นการ “เชื่อฟังในความเชื่อนั้น” พวกเขาเชื่อฟังคำบัญชาตามพระคัมภีร์ที่ให้กลับใจใหม่ และรับเชื่อพระคริสต์ ในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็ได้วางใจพระคริสต์แล้ว แน่แน่นอนที่นี้ทำให้อัน

นาสและกายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตไม่พอใจอย่างมาก แกรมทำให้พวกเขาสะดุ้งซึ่งส่วนใหญ่แล้ว เป็นพวกปุโรหิตไม่พอใจด้วย

กจ 6:8 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์ และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน เพราะว่าสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 5) เขาจึงเต็มล้นด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช การประกอบด้วยพระวิญญาณมักสำแดงตัวมันเองในรูปฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณเพื่อที่จะเป็นพยานหรือเทศนา สเทเฟนได้สำแดงฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณนั้นดังที่จะเห็นในเหตุการณ์ต่อไป นี้ เขายังทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ต่างๆ ท่ามกลางประชาชนด้วย อีกครั้งนี่เป็นการสำแดงต่างๆ ของของประทานชั่วคราวของพระวิญญาณที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรยุคต้น ในยามที่พระคัมภีร์ใหม่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์

กจ 6:9 แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบรีติน มีทั้งชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเชียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน นอกจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ยังมีธรรมศาลาอีกหลายแห่งด้วย ธรรมศาลาเหล่านี้ได้เริ่มต้นขึ้นในสมัยที่พวกยิวกระจัดกระจายไปทั่วโลก เมื่อเวลาผ่านไปพวกยิวก็กลับไปยังดินแดนอิสราเอล พวกเขาที่ตั้งธรรมศาลาขึ้นใหม่ตามแบบชนชาติต่างๆ ที่พวกเขาไปอาศัยอยู่ (นี่ก็เทียบได้กับคริสตจักรต่างๆ ในสหรัฐอเมริกาที่ถูกตั้งขึ้นตามแบบชนชาติต่างๆ ที่ย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในอเมริกา) เห็นได้ชัดว่า สเทเฟนได้เที่ยวไปเทศนาในธรรมศาลาต่างๆ ของพวกนิคมกรีก สิ่งที่เราควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า เขตแดนซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขาโลแห่งเมืองทาร์ซัสถูกรวมอยู่ด้วย เท่าที่เป็นไปได้ เขาโลน่าจะนั่งอยู่ในธรรมศาลาเช่นนั้นด้วยและได้ยินสเทเฟนเทศนาและเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ ให้เราสังเกตว่าคนเหล่านั้นในธรรมศาลาพากันโต้เถียงกับสเทเฟน เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาโลแห่งเมืองทาร์ซัส ผู้เป็นศิษย์ของกามาเลียล ได้โต้เถียงกับสเทเฟนในธรรมศาลาดังกล่าวด้วย ดังที่เราจะเห็นในข้อ 10 เขาไม่อาจหักล้างสิ่งที่สเทเฟนเทศนาได้เลย

กจ 6:10 คนเหล่านั้นสู้คดีปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้ กระนั้นพวกยิวเหล่านี้ก็ “สู้คดีปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้” นี่เป็นอีกครั้งที่เมื่อสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าก็ทรงประทานสติปัญญาและฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติให้แก่เขาเพื่อทำให้พวกเขาปฏิบัติกิจของเขาได้อย่าง พวกเขาไม่อาจเอาชนะในการ

โต้วาทีนี้ได้ คำพยานที่ประกอบด้วยพระวิญญาณของสเทเฟนมีชัยต่อพวกเขา นี่เป็นแบบอย่างที่ดีชัดเจนของผลกระทบของคำพยานที่ประกอบด้วยพระวิญญาณ

กจ 6:11-14 เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า "เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า" 12 เขายุยงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา 13 ให้พยานเท็จมากล่าวว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธินี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย 14 เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเรธนี้จะทำลายสถานที่นี่ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา"

คนเหล่านั้นที่พ่ายแพ้ในการโต้วาทีกับสเทเฟนจึงใช้วิธีใส่ร้ายเขาว่ากล่าวคำพูดหมิ่นประมาท (ซึ่งเป็นการกระทำผิดที่มีโทษประหารชีวิตในอิสราเอล) พวกเขาเริ่มตั้งศาลเตี้ยที่มีลักษณะคล้ายกับแบบที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเจอ พยานเท็จได้นำข้อกล่าวหาเทียมเท็จมาปรักปรำพระองค์

กจ 6:15 กระนั้น เมื่อสภาซานเฮดรินที่มารวมตัวกันเตรียมตัวที่จะไต่สวนเขา พวกสมาชิกสภาต่างแห่งอูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์ เราไม่ทราบชัดเจนว่านี่หมายถึงอะไร อาจเป็นได้ว่า ภายใต้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาไม่อาจจะสาบตาไปจากเขาได้ ราวกับว่าเขาเป็นทูตสวรรค์ หรือมันอาจสื่อว่าพระเจ้าทรงทำให้ใบหน้าของเขาทอแสงเหมือนกับที่พระองค์ทรงทำกับโมเสสตอนที่เขาลงมาจากภูเขาซีนาย ไม่ว่าจะในกรณีใดพวกศัตรูของสเทเฟนก็เหมือนต้องมนต์สะกดขณะที่เขายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา

*****

ภาพรวมของกิจการ 7: บทนี้นำเสนอคำปราศรัยของสเทเฟนที่กล่าวแก่สภาซานเฮดรินส่วนใหญ่แล้วมันก็เป็นการเล่าประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลตั้งแต่สมัยอับราฮัมมาจนถึงซาโลมอน จากนั้นสเทเฟนก็เปรียบว่าชนชาติอิสราเอลในสมัยของเขาก็เป็นเหมือนกับพวกบรรพบุรุษที่ข่มเหงบรรดาศาสดาพยากรณ์ หลังจากนั้นสภาซานเฮดรินก็มีปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างรุนแรงและเอาหินขว้างเขาตาย เราจะดูเฉพาะตอนสำคัญๆและองค์ประกอบที่ควรหมายเหตุไว้ในคำเทศนาของเขา

กจ 7:1 มหาปุโรหิตจึงถามว่า "เรื่องนี้อย่างไรหรือ" เราแทบจะได้ยินน้ำเสียงเย้ยหยันของคายาฟาส มหาปุโรหิตผู้นี้ได้ขอให้สเทเฟนตอบข้อกล่าวหาสองประการที่เขาถูกปรักปรำ

นั่นคือ (1) การพุดจาให้ร้ายต่อพระวิหาร และ (2) การเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมต่างๆที่โมเสสได้ให้ไว้ เขาไม่สามารถให้คำตอบว่าตนมีความผิดหรือไม่มีความผิดในข้อกล่าวหาเหล่านี้ได้ มีความจริงอยู่บ้างในข้อกล่าวหาทั้งสองนี้ สิ่งที่สเทเฟนกระทำก็คือ นำเสนอเรื่องราวในประวัติศาสตร์ของการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกิจโดยไม่พึ่งพระวิหารในหลายยุคสมัยก่อนหน้านั้น สำหรับข้อกล่าวหาที่สอง เขาตอบว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำกิจหลายประการกับพวกบรรพบุรุษก่อนสมัยโมเสสและโมเสสได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ซึ่งก็คือพระเยซู

กจ 7:2-8 ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า "ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน 3 และได้ตรัสกับท่านว่า 'เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น' 4 อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ 5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้ทำฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มียูตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน 6 พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี 7 พระเจ้าตรัสว่า 'และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้' 8 พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสู่หน้ตไ้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หน้ตไ้ในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา

สเทเฟนได้เล่าทบทวนว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำกิจอย่างไรกับอับราฮัม ให้เราสังเกตในข้อ 5 ว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะทรงประทานแผ่นดินนั้นแก่อับราฮัมและลูกหลานของเขา พระสัญญานั้นยังมีอยู่จวบจนทุกวันนี้ แม้ประเทศอิสราเอลจะถูกกดขี่ให้ยอมเสียสละบางส่วนของดินแดนนั้นแก่พวกศัตรูของพวกเขาก็ตาม ให้เราสังเกตอีกว่าพระเจ้าทรงสั่งให้อิสราเอลมาปรนนิบัติพระองค์ในแผ่นดินนี้ (ข้อ 7)

น่าสังเกตในข้อ 8 ว่าพันธสัญญาที่ถูกพูดถึงนี้เป็นพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัม ตามที่โรม 4:11 ได้กล่าวไว้ การเข้าสู่หน้ของอับราฮัมเป็น *หมายสำคัญ* หรือสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพันธสัญญานั้น การเข้าสู่หน้ไม่ได้นำไปสู่พันธสัญญานั้น มันแค่กลายเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงมันหลังจากข้อเท็จจริงนั้นแล้ว บางคนพยายามที่จะทำให้การให้บัพติศมาเด็กทารกเป็นวิธีปฏิบัติในพระคัมภีร์ใหม่ที่เทียบเท่ากับการเข้าสู่หน้ในพระคัมภีร์เดิม อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับที่การเข้าสู่หน้ในพระคัมภีร์เดิมเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งและตัวมันเองไม่ได้ให้ฐานะอันใดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเลย บัพติศมาก็เช่นเดียวกัน

กจ 7:9-16 ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดฉ้อฉลโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ 10 ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน 11 แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร 12 ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก 13 พอลคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย 14 ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา 15 ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ 16 เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอูโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคม

สเทเฟนเตือนความจำพวกคนที่ข่มเหงเขาต่อไปถึงการที่พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านทางยาโคบและโยเซฟต่อไป ให้เราสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงออกความเห็นว่พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟตลอดช่วงเวลาที่เขาประสบความทุกข์ยาก

กจ 7:17-29 เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ 18 จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์ 19 กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ 20 คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน 21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้วันนอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน 22 ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้อันวิชาการทุก

อย่างของชาวอียิปต์ มีความเจ็บแสบมากในการพูดและกิจการต่างๆ 23 แต่ครั้งโมเสสมีอายุ ได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล 24 เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น 25 ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่ 26 วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับดีกันอีก จึงกล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า’ 27 ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา 28 เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ’ 29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมิดิเียน และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นั้น

เนื้อหาบรรยายต่อไปถึงช่วงปีแรกของโมเสส ให้เราสังเกตว่ากำเนิดของโมเสสถูกเชื่อมโยงกับช่วงเวลาที่พระสัญญาใกล้มาถึง (ข้อ 17,20) เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มกระทำกิจเพื่อทำให้พระสัญญาของพระองค์ที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมและยาโคบสำเร็จ พระองค์ก็ทรงตั้งผู้นำคนหนึ่งขึ้นซึ่งเหมาะสมกับภารกิจนี้

กจ 7:30-36 ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย 31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา 32 ว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู 33 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์ 34 ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์’ 35 โมเสสผู้นี้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’ โดยมีของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น 36 คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี

สเทเฟนเล่าต่อไปถึงการรับใช้ในช่วงแรกของ โมเสสและความล้มเหลวของเขาที่จะนำ
ชนชาติอิสราเอล

กจ 7:37-38 โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็น
พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่าน
จากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น’ 38 โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ใน
ถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับ
พระคำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย

บัดนี้สเทเฟนเริ่มที่จะพุ่งตรงคำพูดของเขาไปที่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในขณะนั้น เขายก
คำพูดจากพระราชบัญญัติ 18:15-19 ที่พยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา นี้เท่ากับสเทเฟน
กล่าวว่า โมเสสผู้นี้แหละที่ได้พยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น

นอกจากนี้ โมเสสผู้นี้เองที่ได้รับพระบัญชาต่างๆของพระเจ้าบนภูเขาซีนาย “พลไพร่ใน
ถิ่นทุรกันดาร” นี้แปลตรงตัวได้ว่า ‘ที่ประชุมในถิ่นทุรกันดาร’ ซึ่งหมายถึงชนชาติอิสราเอล ไม่
ได้พูดถึงหรือเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ให้เราสังเกตด้วยว่าสเทเฟนออก
ความเห็นเกี่ยวกับ “ทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย” บันทึกลงในหนังสืออพยพไม่ได้
กล่าวถึงทูตสวรรค์เลย

สิ่งที่เราเจอตรงนี้อาจเป็นความคิดเสริม (ไม่ใช่ความขัดแย้ง) การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงคลอใจให้สเทเฟนกล่าวเช่นนั้นและให้ลูกาเขียนเช่นนั้นอาจเป็นการเปิดเผยรายละเอียดที่
เฉพาะเจาะจงซึ่งไม่ได้ถูกเปิดเผยในหนังสืออพยพ กล่าวโดยเจาะจงก็คือ อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้า
ได้ตรัสผ่านทูตสวรรค์คนหนึ่งบนภูเขาซีนายแทนที่จะตรัสโดยตรงเหมือนอย่างที่เราเห็นในหนังสือ
อพยพ (เรื่องคล้ายๆกันก็อาจเป็นหนังสือปฐมกาลที่กล่าวถึงการที่พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์
และแผ่นดินโลก อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ใหม่กล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งผ่านทาง
พระบุตร)

วลีที่พูดถึง “พระคำรัสอันทรงชีวิต” ที่โมเสสและพวกบรรพบุรุษรับมานั้นหมายถึงพระ
ราชบัญญัติที่ทรงประทานให้บนภูเขาซีนาย คำที่แปลว่า **อันทรงชีวิต** (ซาโอ) อาจแปลได้ว่า ‘ที่มี
ชีวิต’ คำที่แปลว่า **พระคำรัส** (ลอกิออน) มีความหมายตรงตัวว่า คำพูดสั้นๆหรือ ‘คำ’ คำหลังนี้

มาจากคำกรีกที่แปลว่า คำ (ลอกอส) ความหมายที่ใหญ่กว่า (นั่นคือ คำที่มีชีวิต) ย่อมหมายถึงพระราชบัญญัติแบบย่อๆซึ่งพบในบัญญัติสิบประการ

กจ 7:39-41 บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ 40 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า 'ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ' 41 ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น

สเทเฟนเริ่มกล่าวสรุปประเด็นที่เขาต้องการจะสื่อ พวกบรรพบุรุษแห่งชนชาติอิสราเอลที่พวกเขาเคารพรักหนักหนาก็ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัตินั้น อันที่จริงแล้วพวกเขาไม่เห็นแก่หน้าโมเสสเลยด้วยซ้ำ

กจ 7:42 แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขานมัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสตาศาพยากรณ์ว่า 'โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ พระเจ้าจึงทรง "ปล่อยให้เขานมัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า" นี้เป็นรูปแบบเดียวกับที่เปาโลใช้ใน โรม 1:24, 26, 28 นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงหมดหวังในตัวพวกเขา แต่หมายถึงพระองค์ทรงปล่อยให้พวกเขาทำตามใจชอบ นี่เท่ากับพระเจ้าตรัสว่า 'เชิญตามสบาย' วลี "หมู่ดาวในท้องฟ้า" นี้หมายถึงดวงดาวต่างๆในท้องฟ้า พวกคนอียิปต์ในสมัยโบราณเป็นพวกบูชาพระอาทิตย์ พวกคนที่ทำแบบนี้ในปัจจุบันก็คือ พวกที่นิยมโหราศาสตร์และจักรราศี วลีที่พูดถึง "พระคัมภีร์แห่งศาสตาศาพยากรณ์" ก็หมายถึงการที่พวกเขามองว่าหนังสือสิบสองเล่มในหมู่ผู้พยากรณ์น้อยเป็นเล่มเดียวกัน ตรงนี้สเทเฟนยกคำพูดมาจากอาโมส 5:25-27

กจ 7:43 แล้วเจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเสส และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก' สเทเฟนเตือนความจำพวกปฏิบัติของเขาย่างเจ็บแสบว่า พวกบรรพบุรุษของพวกเขาเป็นคนไหว้รูปเคารพ ชนชาติอิสราเอลสมัยโบราณ แม้จะอยู่ใต้การนำของโมเสสก็ตาม ก็เกี่ยวข้องกับการสะอิดสะเอียนของพระโมเสสด้วย นี่คือการถวายลูกทารกให้แก่รูปโลหะกลวงๆที่ถูกล่อให้มีรูปร่างคล้ายกับหัววัวหรือหัวหมูที่อ้าปากกว้าง เด็กๆถูกถวาย

บุชชาติให้แก่สัตว์ประหลาดนี้โดยการให้พวกเขาไปตกลงไปตามแขนทั้งสองที่ยื่นออกมาของรูป
เคารพเข้าไปในปากที่อ้าอยู่ของมันและตกลงไปในไฟที่ลุกไหม้อยู่ภายในตัวรูปเคารพ มันเทียบ
ได้กับความสะอิดสะเอียนในปัจจุบันของการทำแท้ง สเตเฟนยังเตือนความจำพวกผู้ฟังของเขา
ด้วยว่าบรรพบุรุษของพวกเขาเกี่ยวข้องกับในการไหว้รูปเคารพของเทพเจ้าองค์หนึ่งที่มีชื่อว่า เรม
ฟาน นี่ก็เกี่ยวข้องกับการกราบไหว้ดวงดาวเช่นกัน เขาอ้างอิงถึงเยเรมีย์ 25:9-12 ที่พระเจ้าตรัส
เตือนชนชาติอิสราเอลว่าพวกเขาจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยเพราะความบาปของตน

ดังนั้น สเตเฟนได้ตอบข้อกล่าวหาที่เขาถูกปรักปรำว่าเขาไม่นับถือบัญญัติของโมเสส เขา
เตือนความจำพวกยิวที่มาพิจารณาคดีเขาว่าพวกบรรพบุรุษของพวกเขาจริงๆแล้วก็ทำชั่วยิ่งกว่า
เขาเสียอีก

กจ 7:44-47 บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขีพยาน
ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น 45 ฝ่าย
บรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลาอันจึงขนตามเยชูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดิน
ของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลาอันก็มี
สืบมาจนถึงสมัยดาวิด 46 ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่
จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ 47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับ
พระองค์

สเตเฟนกล่าวทบทวนต่อไปถึงประวัติของพลับพลาและพระวิหารในสมัยต่อมา (เยชูที่
ถูกพูดถึงในข้อ 45 นี้หมายถึง โยชูวา)

กจ 7:48-50 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้
ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 49 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา
และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เราจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเรา
อยู่ที่ไหน 50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ'

ในการตอบข้อกล่าวหาเรื่องการลดทอนความสำคัญของพระวิหาร สเตเฟนชี้ให้เห็นต่อ
ไปว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงถูกจำกัดด้วยตึกอาคาร เขายกคำพูดจาก 1 พงศกษัตริย์ 8:27 ก่อนซึ่งเป็น
ตอนที่ซาโลมอนได้อุทิศถวายพระวิหารหลังแรก จากนั้นเขาก็ยกข้อความจากอิสยาห์ 66:1,2 ส
เตเฟนระบุถึงการอยู่ได้ทุกหนทุกแห่งและการทรงสภาพเป็นวิญญาณของพระเจ้า ซึ่งไม่ถูกจำกัด

โดยเชื้อชาติและชนชาติของศาสนายิว อย่างไรก็ตาม นี่มีแต่ทำให้สภานเฮตรินเดือดดาลมากยิ่งขึ้นจนแสดงปฏิกิริยาแบบหมาจรดอก

กจ 7:51-53 ท่านคนชาติหัวแข็งใจคือหูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์ อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอะไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย 52 มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้มาบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย 53 คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้ประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้นไม่"

บัดนี้สเทเฟนก็ปล่อยหมัดตาย ความกล้าหาญที่ประกอบด้วยพระวิญญาณของเขาเริ่มปรากฏชัดเจน เขาเตือนความจำพวกคนที่ข่มเหงเขาว่า เช่นเดียวกับที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาได้ข่มเหงพวกศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณ พวกเขาก็ทำแบบเดียวกันในตอนนั้น เขาเรียกพวกเขาว่า "ท่านคนชาติหัวแข็งใจคือหูตึง" นี้เท่ากับเขาเรียกพวกเขาว่าเป็นคนเย่อหยิ่งและใจแข็งกระด้าง

สเทเฟนซึ่งเป็นฝ่ายถูกกล่าวหาบัดนี้ได้กลายเป็นผู้กล่าวหาสภานเฮตรินบ้าง เขาเห็นว่าพวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลได้ปฏิบัติต่อพระเมสสิยาห์เหมือนกับที่พวกพ่อบรรพบุรุษได้ปฏิบัติต่อโยเซฟและที่ชาวฮีบรูได้ปฏิบัติต่อโมเสส ดังนั้น ความเศร้าที่ระคนกับความโกรธของเขาจึงพุ่งขึ้นกลายเป็นความเดือดดาลต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ตรงหน้าเขา เช่นเดียวกับที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาได้ข่มเหงพวกศาสดาพยากรณ์ที่ได้พยากรณ์ถึงการเสด็จมาของ "องค์ผู้ชอบธรรม" พวกเขาก็ได้ทรยศและปลงพระชนม์พระองค์เช่นกัน ในการที่สเทเฟนกล่าวหาพวกผู้มีอำนาจแห่งอิสราเอลเช่นนั้นว่าประหารชีวิตพระเมสสิยาห์ เขาก็ใช้คำพูดที่รุนแรงกว่าที่เปโตรใช้ในกิจการ 3:13 พวกเขาที่เคารพพระราชบัญญัติซึ่งทรงประทานให้ผ่านทางเหล่าทูตสวรรค์บนภูเขาซีนายก็ฝ่าฝืนมันเสีย (ให้เราสังเกตว่าพระเยซูคริสต์ทรงถูกเรียกว่าเป็น "องค์ผู้ชอบธรรม" พระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นจริงๆ ดู 1 ยอห์น 2:1

กจ 7:54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าไปใส่สเทเฟน พวกคนใหญ่คนโตของยิวซึ่งชอบอวดเบ่งก็ "รู้สึกบาดใจ" นี้เป็นคำเดียวกัน (คือ *ปริโอ*) ที่ถูกใช้ตอนที่เปโตรเทศนาต่อหน้าสภานเฮตรินในกิจการ 5:33 มันสื่อถึงการพองใจ ซึ่งก่อให้เกิด

เกิดความโกรธและความเดือดดาล วลีที่พูดถึงการที่พวกเขา “ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” ก็มีความหมายตรงตัวว่าพวกเขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่สเตเฟน พวกเขาคนหน้าซื่อใจคดที่แสวงหาตัวชอบธรรมเหล่านี้ไม่อาจเก็บงำความเดือดดาลได้อีกต่อไปหลังจากถูกเผชิญหน้าด้วยความจริง เหมือนกับพวกสุนัขป่าที่เตรียมพร้อมที่จะขย้ำ โทโสของพวกเขาที่ปรากฏชัดเจน

กจ 7:55-56 ฝ่ายสเตเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม่นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 56 แล้วท่านได้กล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า"

เคล็ดลับของคำพยานอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชของสเตเฟนปรากฏตรงนี้ เขา “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ขณะที่ความตายของเขานั้นใกล้เข้ามาแล้ว พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้เขาได้เห็นสวรรค์ที่รอคอยเขาอยู่ เขาเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ถึงแม้ว่าในที่อื่นมีเขียนไว้ว่าพระเยซูทรงประทับนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า (มัทธิว 26:64, มาระโก 16:19, กิจการ 2:24, เอเฟซัส 1:20, โครินธ์ 3:1, ฮีบรู 1:3) แต่ตรงนี้พระองค์ทรงยืนอยู่ มีคนเสนอไว้ว่าสเตเฟนได้เป็นพยานต่อหน้าคนเหล่านั้นที่จะเป็นพินาศเพราะการชีวิตเขาได้อย่างมีพลังและชัดเจน พระเยซูจึงทรงยืนขึ้นด้วยความนับถือ และอาจเพื่อต้อนรับเขากลับบ้านด้วยวิสุทธิชนทั้งหลายที่จะกลับบ้านบางครั้งก็ได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้าและจุดหมายปลายทางที่รอคอยพวกเขาอยู่

กจ 7:57-58 แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเตเฟน 58 แล้วจับไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล

สภาซานเฮดรินเก็บอารมณ์ไว้ไม่อยู่แล้ว ด้วยความคลั่งแค้นพวกเขาเอามืออุดหูซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการที่พวกเขาไม่ยอมฟังคำพูดหมิ่นประมาทอีกต่อไปแบบคนหน้าซื่อใจคดด้วยความเดือดดาลพวกเขาจึงโยนเขาออกไปนอกเมืองและเอาหินขว้างเขาจนตาย ไม่มีการลงคะแนนเสียงแต่อย่างใด มีแต่การลงมือของฝูงชนที่โกรธแค้น พวกเขากลายเป็นคนคุ้มคลั่งไปแล้วจริงๆ โทษของการพูดหมิ่นประมาทคือ การถูกหินขว้างจนตาย กระนั้นไม่มีการลงมือแบบเป็นทางการเลย พวกเขาแสดงปฏิกิริยาแบบฝูงชนที่โกรธแค้น คนเหล่านั้นที่ได้กล่าวหาเขาอย่าง

ผิดๆก็ได้รับโอกาสในการเอาหินขว้างเขาก่อน พวกเขาวางเสื้อผ้าของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่ม คนหนึ่งนามว่าซาโล ผู้เป็นพาริสีหนุ่มที่เฝ้าดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

กจ 7:59-60 เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า "ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย" 60 สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้" เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่วงหลับไป

ขณะที่สเทเฟนได้กลายเป็นผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อคนแรก เขาก็เอ่ยคำพูดสองประการที่เราควรหมายเหตุนั้น (1) เช่นเดียวกับพระเยซู เขาฝากจิตวิญญาณของตนไว้กับพระเจ้า (ดู ลูกา 23:46) (2) นอกจากนี้ ขณะที่เขากำลังตาย เขาได้แสดงให้เห็นถึงน้ำใจแบบเดียวกับพระเยซูในการไม่ถือโทษคนเหล่านั้นที่ข่มเหงเขา (ดู ลูกา 23:34) ไม่มีการขู่เอาคืนพวกศัตรูของเขาหรือผูกใจเจ็บต่อคนเหล่านั้น แต่เขากลับอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงยกโทษพวกเขาแทน

ขณะที่เขามองเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่ในสวรรค์เพื่อต้อนรับการมาถึงของเขา เขาก็คุกเข่าลงนมัสการอธิษฐานทูลต่อพระองค์ วลีที่พูดถึงการที่เขาล่วงหลับไปนั้นก็หมายถึงการสิ้นใจของเขา ขณะที่พวกศัตรูของเขาเดือดดาลและแสดงความรุนแรงต่อเขาๆกลับมีสันติสุขของพระเจ้า ขณะที่เขาล่วงหลับไปในพระเยซู

*****

ภาพรวมของกิจการ 8: บทที่แปดของกิจการ (1) นำเสนอสั้นๆเกี่ยวกับการข่มเหงที่ก่อตัวขึ้นซึ่งเกิดกับคริสตจักรและการกระจัดกระจายไปของคริสตจักรอันเป็นผลที่ตามมา (2) เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้พูดถึงการรับใช้ในด้านประกาศข่าวประเสริฐของฟีลิป

กจ 8:1 การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นซาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครทูตได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย การมีส่วนร่วมเห็นของซาโลในการตายของสเทเฟนถูกให้รายละเอียดเพิ่มเติมตรงนี้ เขาไม่เพียงเฝ้าดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและถือเสื้อผ้าของฝูงชนที่เป็นฆาตกรเท่านั้น แต่เขายัง “เห็นชอบด้วย” กับการฆ่าสเทเฟน การข่มเหงสเทเฟนได้ไต่ระดับไปสู่การข่มเหงคริสตจักรอย่างรวดเร็ว การข่มเหงครั้งใหญ่ (เมกะกะ) ทำให้คริสตจักรต้องกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรีย แผนการของซาตานกลับย้อนมาทำลายมันเอง ขณะที่มันข่มเหงคริสตจักร พวกเขา ก็แค่นั้นเป็นพยานที่อื่นต่อ ไม่มีบอกเหตุผลไว้ว่าเพราะเหตุใดพวกอัครทูต

จึงยังอยู่ที่ในกรุงเยรูซาเล็ม มีผู้คาดเดาว่าอาจเป็นเพราะคำปรึกษาของกามาลิเอล มันอาจเป็นความกล้าหาญของพวกเขา หรือมันอาจเป็นการรวมกันของทั้งสองอย่างก็ได้ นอกจากนี้ความเป็นที่นิยมชมชอบของพวกเขาซึ่งเกิดจากของประทานในการรักษาโรคที่พวกเขามีอยู่อาจช่วยให้พวกเขาไม่ต้องเจอกับการต่อต้านที่รุนแรงกว่าเดิม

กจ 8:2 ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังศพสเตเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง กระนั้น บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า (นั่นคือ ดำเนินตามทางของพระเจ้า) ได้ฝังศพสเตเฟน และคร่ำครวญอาลัยท่านยิ่งนัก พวกเขาวิมพิระเพณีในการร้องไห้คร่ำครวญยกใหญ่และตีกตัวเองในขบวนแห่งานศพ เห็นได้ว่าพวกเขาทำเช่นนี้ให้แก่สเตเฟน

กจ 8:3 ฝ่ายเซโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปจุดลากขายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก ขณะเดียวกัน เซโลหนุ่มได้กลายเป็นสายลับที่ทำงานให้กับทางการของยิว คำที่แปลว่า ทำลาย (ดู *ไมนอไม*) มีความหมายว่า ‘การกวาดล้าง’ หรือ ‘การทำให้พินาศ’ (ในกรณีนี้คือ คริสตจักร) คำที่แปลว่า จุดลาก (ซูโร) หมายถึง ‘การลากตัว’ ไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษาหรือไปยังเรือนจำ เห็นได้ชัดว่าเซโลมีหมายค้นเพื่อเข้าไปยังบ้านเรือนต่างๆของคริสเตียนยุคต้น จับกุมพวกเขา และลากตัวพวกเขาไปยังคุกได้โดยตรงเลย

กจ 8:4 ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น คริสตจักรยุคต้นในและรอบๆกรุงเยรูซาเล็มจึงหลบหนีและกระจัดกระจายไปในแคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรีย (ข้อ 1) และก็ไปไกลถึงเมืองอันทิโอก เมืองฟินิเซีย และเกาะไซปรัสด้วย (กิจการ 11:19) แต่ขณะที่เขาเดินทางไปนั้น พวกเขาก็ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์แทนที่จะทำให้อ่างไฟของคริสตจักรยุคต้นมอดดับลง พญามารกลับทำให้มันลุกลามไปไกลยิ่งขึ้น เหมือนกับการพยายามเหยียบย่ำถ่านที่คูลงในหม้อต้ม มันกลับกระจัดกระจายไปยังกว่าเดิม แผนการของซาตานย้อนกลับมาทำลายตัวมันเอง

กจ 8:5 ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้นำเสนอการรับใช้ของฟิลิป มีฟิลิปสองคนถูกเอ่ยถึงในหนังสือข่าวประเสริฐเล่มต่างๆและหนังสือกิจการ คนแรกคือ อัครทูตฟิลิป อีกคนคือผู้ช่วย (กิจการ 6:5) และผู้ประกาศข่าวประเสริฐฟิลิป เท่าที่เป็นไปได้ คนหลังกำลังถูกพูดถึงตรงนี้ (ข้อสรุปนั้นก็อิงจากการที่พวกอัครทูตอยู่ที่ในกรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลานั้นตามที่ข้อ 1 ได้บอกไว้)

ไม่ว่าจะในกรณีใด ฟิลิปก็ไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศพระคริสต์ที่นั่น (พระเยซูเองก็ทรงมีการรับใช้ที่เกิดผลในแคว้นสะมาเรียนั้นเมื่อไม่กี่ปีก่อน ถึงแม้ว่าในกรณีของพระองค์ มันอยู่ในบริเวณสิคาร์ก็ตาม) ไม่ว่าจะด้วยจงใจหรือไม่รู้ตัวก็ตาม ฟิลิปก็เริ่มทำเพิ่มตามลำดับที่กำหนดไว้ในพระมหากษัตริย์ซึ่งมีอยู่ในกิจการ 1:8 ขณะที่การข่มเหงทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ชาวประเสริฐก็แพร่สะพัดจากกรุงเยรูซาเล็มไปทั่วแคว้นยูเดียและตอนนี้ก็เข้าไปในแคว้นสะมาเรียด้วย

กจ 8:6-8 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืนท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น 7 ด้วยว่าฟีโลโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ 8 จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

แคว้นสะมาเรียปรากฏว่าเป็นพื้นที่ๆเปิดรับต่อข่าวประเสริฐทีเดียว พวกเขา “พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ” เขากระทำการอัศจรรย์อีกหลายประการท่ามกลางคนเหล่านั้น นี่เป็นอีกครั้งที่ของประทานเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของของประทานชั่วคราวของพระวิญญาณที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรยุคต้นในยามที่ยังไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์

กจ 8:9-11 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ 10 ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า "ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า" 11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงไหลมานานแล้ว

ที่นั่นฟิลิปได้พบกับชายคนหนึ่งนามว่าซีโมนผู้เป็นคนมีเวทมนตร์ เราไม่ทราบชัดเจนว่าชายผู้นี้กระทำคุณไสยและมีอำนาจของซาตานจริงๆหรือเป็นแค่สืบบแปดมงกุฎที่หลอกลวงผู้คนโดยใช้เหล่าหลักต่างๆ คำที่แปลว่า เวทมนตร์ (มาเกะอูโอ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ‘magic’ มันสามารถใช้บรรยายตัวเลือกทั้งสองอย่างด้านบนได้ ตามประวัติศาสตร์แล้ว การปฏิบัติทั้งสองแบบนี้มีรากเหง้ามาจากบาบิโลนสมัยโบราณในลัทธิเวทมนตร์ของโซโรอัสเตอร์ (Zoroaster)

ไม่ว่าในกรณีใด ชายผู้นี้ก็ “ได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล” คำที่แปลว่า ทำให้พิศวงหลงไหล (เอ็กซีสเทมิ) มีความหมายพื้นๆว่า ‘ทำให้ทิ้ง’ ไม่มีความหมายแฝงในเชิง

เวทมนตร์คาถาแต่อย่างใด แต่เพราะความสามารถของเขาในการทำให้ประชาชนทั้ง พวกเขาจึงให้ความน่าเชื่อถือแก่เขา

กจ 8:12 แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง แม้กระนั้น ประชาชนชาวสะมาเรียก็“เชื่อฟิลิปซึ่งประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์” ข่าวสารของฟิลิปเกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้าสำหรับชาวสะมาเรียซึ่งก็เหมือนกับพวกยิวที่กำลังรอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และการมาถึงของอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้ของพระองค์ ฟิลิปจึงเริ่มจากจุดนั้น จากนั้นก็ประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอดในพระเยซูคริสต์แก่พวกเขา

หลังจากรับเชื่อแล้ว ชาวสะมาเรียก็ “รับบัพติศมาทั้งชายและหญิง” คำที่แปลว่า **รับบัพติศมา** (*บัพติศ* *โซ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘จุ่มลง’ เช่นเดียวกับที่เป็นในทุกกรณีที่มีการรับบัพติศมาในหนังสือกิจการ มันเกิดขึ้นตามหลังการรับเชื่อพระคริสต์เสมอ ลำดับก่อนหลังที่ความเชื่อมาก่อน จากนั้นก็ตามมาด้วยการรับบัพติศมาเป็นรูปแบบของพระคัมภีร์ใหม่ ให้เราสังเกตด้วยว่าผู้ที่รับบัพติศมาได้ นั่นคือ ชายและหญิง (นั่นคือ คนที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว) นั่นไม่ได้หมายความว่าห้ามเด็กๆรับบัพติศมาเด็ดขาด อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกสื่ออย่างชัดเจนก็คือ ระดับความเป็นผู้ใหญ่ที่เพียงพอที่จะต้อนรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ นั่นจึงตัดทิ้งเรื่องการให้บัพติศมาแก่เด็กทารกออกไปเลย

กจ 8:13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ หนึ่งในปริศนาของหนังสือกิจการก็คือว่า ซีโมนได้กลับใจรับเชื่อจริงๆหรือเขาแค่ออกปากรับเชื่อเฉยๆ พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าเขาเชื่อในสิ่งใด ถึงแม้ว่าเขาได้รับบัพติศมาหลังจากกล่าวรับเชื่อแล้วก็ตาม อย่างไรก็ตาม บริบทที่ตามมาในข้อ 18-24 ก็ดูเหมือนจะบ่งชี้ว่าเขาไม่ได้รอดจริงๆ กระนั้น เขาก็คอยติดตามฟิลิป โดยได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่ฟิลิปได้กระทำ

กจ 8:14-17 เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวอนของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา 15 ครั้งเปโตรกับยอห์นลงไปถึงที่อธิษฐานเพื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 16 (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้

เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น) 17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ

พอได้รู้ว่าชาวสะมาเรียได้ “รับพระวณะของพระเจ้าแล้ว” บรรดาผู้นำคริสตจักรที่เหลืออยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ส่งเปโตรและยอห์นไปเพื่อที่จะได้ข้อมูลมากับตัว นำแปลตรงที่ว่าเมื่อชาวสะมาเรียได้ต้อนรับพระคริสต์แล้ว ไม่มีการตำแดงที่มองเห็นได้ของพระวิญญูณบริสุทธิเหมือนอย่างที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงสงวนส่วนที่เป็นอัครทูตของประสพการณ์แห่งความรอดไว้เพื่อจุดประสงค์หนึ่งที่ชัดเจน คริสตจักรยุคต้นซึ่งจนถึงบัดนี้เป็นยิวทั้งหมด อาจมีอคติและความลำเอียงต่อชาวสะมาเรียอยู่เหมือนคนอื่นๆที่เหลือในศาสนา ยิว ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงสงวนการตำแดงที่มองเห็นได้ของการรับพระวิญญูณบริสุทธิเอาไว้จนกว่าเปโตรและยอห์นไปถึงที่นั่น พวกเขาจึงได้เห็นพระวิญญูณบริสุทธิเสด็จลงมากระทั้งบนชาวสะมาเรียที่เชื่อแล้วด้วย เหตุการณ์คล้ายๆกันจะเกิดขึ้นเมื่อข้าพเจ้าประเสริฐไปถึงคนต่างชาติในกิจการ 10 ภายใต้สถานการณ์ปกติมากกว่า คนก็รับพระวิญญูณบริสุทธิหลังจากรับเชื่อพระคริสต์แล้ว ตรงนี้มันเกิดขึ้นได้เพราะการวางมือของพวกอัครทูต อย่างไรก็ตาม นี่ถือว่าเป็นข้อยกเว้นและไม่ใช่ว่าเรื่องปกติ ไม่มีการเอ่ยถึงเลยว่าการรับพระวิญญูณบริสุทธิถูกตำแดงให้ปรากฏอย่างไรในตอนนั้น

กจ 8:18-24 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญูณบริสุทธิด้วยการวางมือของอัครทูต จึงนำเงินมาให้อัครทูต 19 และว่า "ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ" 20 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า "ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ 21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า 22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้า ชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า 23 ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติพันชนะแห่งความชั่วช้า" 24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า "ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว"

พอซีโมนชาวสะมาเรียได้เห็นฤทธิ์เดชอันชัดเจนของพระวิญญูณบริสุทธิจึงเสนอเงินให้แก่เปโตรเพื่อที่จะซื้อฤทธิ์เดชดังกล่าวด้วยได้หรือไม่ ตรงนี้เราได้เห็นธาตุแท้ของซีโมน อย่าง

น้อยที่สุด (1) ใจของเขาก็ไม่ถูกต้องต่อพระเจ้า (2) อย่างแย่ที่สุด เขาก็ยังอยู่ใน “ความขมขื่นและ
คิดพินทุหนะแห่งความชั่วช้า” มีหมายเหตุหลายประการตามมา คำที่แปลว่า **ซื่อตรง (เอะอูฐ)**
ไม่ใช่คำที่ปกติคือ ‘ถูกต้อง’ ตรงนี้มันกลับสื่อความหมายว่า ‘ตรงแนว’ นี้เท่ากับเปโตรกล่าวว่าใจ
ของซีโมนนั้นคดโกง นอกจากนี้ ซีโมนยังมีความขมขื่นและ “คิดพินทุหนะแห่งความชั่วช้า” ด้วย
คำที่แปลว่า **ความชั่วช้า (อาคิเคีย)** เป็นคำที่ปกติแล้วแปลเป็น ‘ความอธรรม’ เขาเป็นคนคดโกง
ขมขื่น และถูกผูกมัดด้วยความอธรรม ทางออกง่ายๆที่เปโตรเสนอแก่เขาก็คือ “จงกลับใจใหม่
จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้า
คิดในใจของเจ้า” นี้เท่ากับเปโตรกล่าวว่า ‘จงกลับใจใหม่และขอการยกโทษจากพระเจ้า’

กจ 8:25 ครั้นพวกอัครทูตเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
แล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรีย
หลายแห่ง เปโตรและยอห์นจึงเป็นพยานและประกาศข่าวประเสริฐในหลายหมู่บ้านของชาวสะ
มาเรียก่อนที่จะกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

กจ 8:26-30 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้
ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางปาทราย” 27 ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป
และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของ
ชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม
28 ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์อยู่ 29 ฝ่ายพระวิญาณตรัส
สั่งฟิลิปว่า “จงเข้าไปให้ขีดรถม้านั้นเถิด” 30 ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิส
ยาห์ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า “ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ”

หลังจากนั้น พระเจ้าก็ทรงสั่งฟิลิปผ่านทางทูตสวรรค์คนหนึ่งให้เขาไปยังทิศใต้ตามทางที่
ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ในปาทรายนั่นเอง เขาได้พบกับชายคนหนึ่งที่มีสิทธิอำนาจ
มาก คือขันทีของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย ซึ่งเดินทางกลับจากการไป
นมัสการที่กรุงเยรูซาเล็ม (จากการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างชาโลมอนและพระราชินีแห่งเซบา
ชาวเอธิโอเปียจำนวนมากได้หันมานับถือศาสนาฮิวและเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อ
นมัสการ)

ขณะที่เขากำลังเดินทางกลับ ชั้นที่คนนี้ได้หยุดคร่ำเพื่อแหวะพักและอ่านหนังสืออิสยาห์ พระวิญญูณของพระเจ้าจึงกระตุ้นฟิลิปให้ไปพูดกับเขา ขณะที่ฟิลิปเข้าไปหาชายผู้นี้ เขาก็ได้ยิน ชั้นที่ผู้นี้อ่านออกเสียงจากหนังสืออิสยาห์ ‘คำถามในการเข้าหา’ ที่ฟิลิปใช้เพื่อเปิดการสนทนา ระหว่างพวกเขาก็คือ “ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ”

กจ 8:31-34 ชั้นที่จึงตอบว่า "ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้" ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน 32 พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น 33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว' 34 ชั้นที่จึงถามฟิลิปว่า "ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นเล็งถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด"

ชาวเอธิโอเปียผู้นี้ตอบกลับ ไปว่าเขาไม่อาจเข้าใจได้นอกจากมีคนช่วยเขา จากนั้นเขาก็ชวนฟิลิปให้มาช่วยเหลือเขา แน่นอนที่พระวิญญูณของพระเจ้าทรงคลไจเขาให้อ่านอิสยาห์ 53 ตรงนี้มีบันทึกไว้ว่าเขาอ่านออกเสียงให้ฟิลิปฟังจากอิสยาห์ 53:7-8 ชั้นที่ผู้นี้ถามฟิลิปว่า ศาสดาพยากรณ์ผู้นี้กำลังกล่าวถึงตัวเขาเองหรือกล่าวถึงผู้อื่น

กจ 8:35 ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู ช่างเป็นโอกาสทองสำหรับนักเทศน์จริงๆ ฟิลิปจึงเริ่มอธิบายที่พระคัมภีร์ข้อนั้น “ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู”

กจ 8:36 ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงบอกว่า "ดูเถิด มีน้ำมีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา" บัพติศมาในสมัยพระคัมภีร์ใหม่เป็นที่เข้าใจกัน โดยทั่วไปว่าเป็นวิธีหนึ่งในการแสดงตัวว่าเป็นพวกเดียวกับกระแสหนึ่งหรืออาจารย์สอนศาสนาคนหนึ่ง ดังนั้น ชั้นที่คนนี้จึงถามว่าเขาจะขอรับบัพติศมาและประกาศตัวว่าเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์ได้หรือไม่ นำสังเกตว่าชั้นที่ผู้นี้เดินทางต่อไปและรองจนกว่าพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่มีย่านน้ำมาก เขาเข้าใจว่าบัพติศมาต้องใช้วิธีจุ่มลงในน้ำ หากเขาคิดว่ามันต้องใช้วิธีประพรม เขาก็คงขอให้ฟิลิปประพรมน้ำบนตัวเขาจากกระตักน้ำที่เขาต้องมีอยู่แล้วในการเดินทางข้ามทะเล

ทราญ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่ามันมิได้เป็นเช่นนั้น นี่เป็นเพียงหลักฐานจากสภาพการณ์
แวดล้อมที่แสดงว่าบัพติศมาใช้วิธีจุ่มลงในน้ำ แต่มันก็เป็นหลักฐานที่มีพลังมากๆ

กจ 8:37 และฟิลิปจึงตอบว่า "ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้" และขันทีจึงตอบว่า
"ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า" ฟิลิปจึงถามว่าเขาวางใจพระคริสต์ให้
เป็นพระผู้ช่วยให้รอดจริงๆหรือไม่ ขันทีผู้นี้จึงกล่าวยอมรับว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็น
พระบุตรของพระเจ้า" คำกล่าวรับเชื่อของเขาไม่เพียงเผยให้เห็นถึงความเข้าใจที่ชัดเจนของเขา
เท่านั้น แต่แสดงถึงความเต็มใจของเขาที่จะรับเชื่อพระคริสต์ด้วย

กจ 8:38-39 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปใต้น้ำทั้งฟิลิปกับขันที ฟิลิป
ก็ให้ท่านรับบัพติศมา 39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงรับฟิลิปไปเสีย และขันทีนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี

นี่เป็นอีกครั้งที่บัพติศมาในพระคัมภีร์ใหม่ถูกนำเสนอชัดเจนหลังจากการรับเชื่อพระ
คริสต์แล้ว ไม่เคยเลยที่ลำดับก่อนหลังจะถูกสลับกัน ให้เราสังเกตด้วยว่า "คนทั้งสองลงไปใ
น้ำ" จากนั้นพวกเขาก็ "ขึ้นจากน้ำ" อีกครั้งที่ถึงแม้จะเป็นแค่สภาพการณ์แวดล้อม แต่ข้ออนุมาน
ก็ชัดเจนและทรงพลังว่าบัพติศมานั้นใช้วิธีจุ่มลงในน้ำ

พระวิญญาณของพระเจ้าจึง "รับฟิลิปไปเสีย" ไม่ว่านี่จะเป็นการหอบเขาขึ้นไปอย่างนำ
อัศจรรย์เหมือนกรณีของเอเลียห์หรือพระวิญญาณแค่ทรงนำเขาจากไป เราไม่ทราบชัดเจน
อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าในกรณีใด "ขันทีนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก" กระนั้นขันทีผู้นี้ก็ "เดินทางต่อไป
ด้วยความยินดี" แน่แน่นอนที่มีความชื่นชมยินดีเมื่อคนๆหนึ่งได้พบพระคริสต์และได้รับบัพติศมา
ตามพระคัมภีร์แล้ว

กจ 8:40 แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาโชทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าว
ประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา หลังจากนั้น ฟิลิปก็ถูกพบที่เมืองอาโชทัสซึ่ง
เป็นคำกรีกของชื่อ อชโดด ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในแถบชายทะเลของฟีลิสเตีย เขาประกาศข่าว
ประเสริฐต่อไปในแต่ละเมืองชายทะเลเหล่านั้นจนกระทั่งเขาไปถึงเมืองซีซารียา นั่นอาจเป็น
เมืองเกิดของเขา หรือเขาอาจไปตั้งรกรากที่นั่นในเวลาต่อมาก็ได้ หลายปีต่อมาในกิจการ 21:8
เมืองซีซารียาก็ถูกกล่าวถึงว่าเป็นบ้านของเขา

*****

ภาพรวมของกิจการ 9: ร้อยละเจ็ดสิบห้าแรกของกิจการ 9 (ข้อ 1-31) พูดถึงการกลับใจรับเชื่อและการรับใช้ตอนแรกๆของเขา โสโลแห่งเมืองทาร์ซัส มันเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญของหนังสือกิจการอย่างแท้จริง ตอนกลางของกิจการ 9 (17-31) นำเสนอเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหลังจากการรับเชื่อแล้วของเขา โสโลก่อนที่เขาเข้าสู่การรับใช้อย่างเป็นทางการในกิจการ 13 นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่กิจการ 5 ที่จุดสนใจวกกลับมาที่เปโตร ตั้งแต่ช่วงเสี้ยวสุดท้ายของบทที่เก้า (32-43) ไปจนถึงส่วนแรกของบทที่สิบ เปโตรมีส่วนเกี่ยวข้องในเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสามเมืองซึ่งเป็นเมืองชายฝั่งของซาโรน ได้แก่ เมืองลิดดา เมืองยัฟฟา และเมืองซีซารียา

กจ 9:1 ฝ่ายเขาโลยังพูดารามกล่าวว่าจะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหาหมาป่าโรหิต เรื่องเล่าที่บรรยายค้างไว้ที่การเสียชีวิตของสเทเฟนดำเนินต่อไป คำที่แปลว่า ยัง (อะติ) สื่อว่าช่วงระยะเวลาหนึ่งได้ผ่านไปแล้ว พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรตั้งแต่การพลีชีพของสเทเฟน แต่เห็นได้ชัดว่าเวลาผ่านไปพักใหญ่ๆแล้วจริงๆ เขาโลยังคง “พูดารามกล่าวว่าจะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย” ความเกรี้ยวกราดที่เขามีต่อคริสตจักรยุคต้นในตอนนั้นเทียบได้กับการส่งเสียงขู่ของม้าศึกที่ทนไม่ไหวแล้วที่จะพุ่งตรงเข้าสู่สมรภูมิ ยาโคบได้พยากรณ์ไว้ว่า “ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า” (ปฐมกาล 49:27) เหลนผู้นี้ของเบนยามินกำลังทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จขณะที่เขาพูดารามด้วยความเกลียดชังต่อเหล่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในกิจการ 26:11 ลูกาบันทึกในภายหลังว่าเปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก”

กจ 9:2 ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม

เขาโลจึงได้ขอหนังสือ (ตรงตัวคือ จดหมายฝาก) จากหมาป่าโรหิตที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อไปใช้กับธรรมศาลาต่างๆที่เมืองดามัสกัส จูเลียส ซีซาร์ได้มอบอำนาจปกครองให้แก่หมาป่าโรหิตและสภาซานเฮดรินที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อใช้ปกครองยิวในเมืองต่างๆ เขาโลจึงขอหนังสือแนะนำตัวเพื่อไปแสดงต่อพวกผู้นำยิวในเมืองดามัสกัส ซึ่งให้เขามีอำนาจที่จะจับกุมคริสเตียนคนใดก็ตามที่เขาอาจพบที่นั่น สิทธิอำนาจที่จะกระทำเช่นนั้นได้ก็ถูกมอบให้โดยโรมแล้ว เขาโลเพียงแต่ขอหนังสือเอกสารที่รับรองสิทธิอำนาจส่วนตัวของเขาในเรื่องดังกล่าว

เมืองดามัสกัสเป็นเมืองโบราณแม่กระทิงในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ก็ตาม เป็นเมืองหลวงของประเทศซีเรียโดยตั้งอยู่ห่างออกไป 150 ไมล์ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม มีนิคมชาวยิวกลุ่มใหญ่อาศัยอยู่ที่นั่น ต่อมาเนโรได้เข่นฆ่ายิว 10,000 คนที่นั่น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกผู้เชื่อชาวยิวได้หนีไปที่นั่นเพราะการข่มเหงในกรุงเยรูซาเล็ม ซาอูลกำลังตามล่าคนเหล่านี้

ให้เราสังเกตว่าพวกผู้เชื่อยุคต้นๆถูกบรรยายว่าเป็นพวกถือ “ทางนั้น” ในสมัยต้นๆของคริสตจักร พวกเขาได้เรียกตัวเองว่าเป็นผู้มีทางแห่งชีวิต หรือทางแห่งความรอด หรือทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นความจริงที่พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น” ในยอห์น 14:6 เขาโลไม่เพียงพยายามที่จะข่มเหงและขังคุกพวกผู้ชายที่ถือ “ทางนั้น” เท่านั้นแต่รวมถึงพวกผู้หญิงด้วย แผนการของเขาก็คือ การนำตัวคนเหล่านี้กลับไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการพิพากษาเพิ่มเติม

กจ 9:3-4 เมื่อเขาโลเดินทางไปที่ใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ 4 เขาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า "เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม"

ขณะที่เขาโลใกล้ไปถึงเมืองดามัสกัสในการเดินทางของเขา (เห็นได้ชัดว่าเขาเดินไป) แสงจ้าจากฟ้าสวรรค์ก็สาดส่องรอบตัวเขา คำที่แปลว่า ส่อง (*เพริอัสทราฟ โด*) มีความหมายว่า แสงจ้าเสปตาเหมือนกับแสงอันทรงพลังของฟ้าผ่า เขาโลล้มลงถึงดินและได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวแก่เขาว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” ในการข่มเหงคริสตจักรยุคต้น เขาโลก็กำลังข่มเหงพระเยซูคริสต์อยู่ เพราะว่าคริสตจักรในฝ่ายวิญญาณแล้วคือพระกายของพระคริสต์

กจ 9:5 เขาโลจึงทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าถิษประตักก็ยากนัก"

คำถามที่แสดงความหวาดกลัวของเขาโลก็คือ “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” ถึงแม้ว่าเขาโลอาจยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์ แต่ตอนนั้นบนถนนที่ไปยังเมืองดามัสกัสเขาก็มีโอกาสได้เห็นพระคริสต์ในสภาพที่ได้รับสง่าราศีแล้วในพระกายที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ 1 โครินธ์ 15:8 บ่งบอกว่าเขาโลได้เห็นมากกว่าแค่แสงจ้าเสปตา เขาได้เห็นพระเยซูคริสต์ในความโอ้อ่าตระการตาและสง่าราศีของพระองค์ ถึงแม้ว่าตอนนั้นเขายังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายทั้งหมดของพระองค์ผู้ที่เขากำลังเห็น แต่เขาก็เข้าใจ

ทันทีที่พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นความจริงที่เมื่อวันหนึ่งมนุษย์ที่เป็นคนบาปถูกชุบให้เป็นขึ้นต่อเบื้องพระพักตร์พระคริสต์ผู้ทรงได้รับสง่าราศีแล้วเพื่อรับการพิพากษา เข้าทุกเข้า จะคุกกราบลงและถลันทุกถลันจะกล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (ฟิลิปปี 2:10) เขาโลมองออกทันทีถึงความ เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์

คำตอบของพระเยซูนั้นทั้งเรียบง่ายและทรงพลัง “เราคือเยซู ที่เข้าข่มเหง ซึ่งเจ้าถีบ ประดักก็ยากนัก” อีกครั้งที่พระเยซูตรัสว่าการข่มเหงคริสตจักรของเขาโลนั้นเทียบได้กับการข่มเหงพระองค์เอง พระองค์ตรัสอีกว่าซึ่งเขา “ถีบประดัก” ก็ยากนัก นี่หมายถึงสัตว์ใช้งานในสมัยนั้น เหมือนกับวัวตัวหนึ่งที่ไม่ยอมเดินและไม่ยอมให้ความร่วมมือกับคนที่ขี่มัน คนขี่ก็จะมิไ่ม่อันหนึ่งซึ่งมีปลายเป็นเหล็กหรือทองเหลืองเพื่อใช้กระตุ้นสัตว์นั้นให้เดิน หากเจ้าสัตว์ตัวนั้นยังถีบกลับเพื่อทำทนาย บางครั้งก็จะมีประดักปลายเหล็กหลายอันติดไว้ในตำแหน่งเหมาะสมตรงส่วนท้ายของสัตว์บนแกนที่เชื่อมระหว่างล้อทั้งสองของรถลาก เมื่อเจ้าวัวตัวนั้นถีบมาข้างหลังมันก็จะโดนประดักที่มันเป็นแผลตรงขาซึ่งทำให้มันต้องยอมเดิน พระเยซูทรงเปรียบเทียบการข่มเหงอันคือร้อนของเขาโลที่กระทำต่อพระองค์ว่าเป็นเหมือนการออกแรงอันเปล่าประโยชน์ การต่อสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ยากนัก

กจ 9:6   **เขาโลก็ตัวถลันและรู้ลึกประหลาดใจจึงถามว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใดจะมีคนบอกให้รู้"**

เขาโลตกใจกลัวจนตัวถลัน ด้วยความอัศจรรย์ใจเขาจึงร้องออกมาว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” ในช่วงขณะนั้น เขาโลมอบถวายหมดทั้งตัวแต่พระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์และได้รับสง่าราศีแล้ว นี่ไม่เพียงสื่อถึงการไว้วางใจในพระคริสต์ของเขาโลเท่านั้น แต่เขายังยอมจำนนต่อความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซูคริสต์ด้วย เขาไม่เพียงวางใจพระองค์เท่านั้น แต่เขายังเต็มใจที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ด้วย เขาโลได้เรียนรู้ถึงความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าในทันที ในการทำเช่นนั้น เขาก็ถวายหมดทั้งตัวแต่พระคริสต์ และวางใจพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมด้วย ในการกลับใจรับเชื่อแบบปกติธรรมดา มากกว่า จะมีช่วงเวลาคั่นกลางระหว่างการรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดกับการยอมจำนนต่อการเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์และการยอมเชื่อฟังอย่างสุดจิตสุดใจ ในกรณีของเขาโล มันเกิดขึ้นทั้งหมดในทันที เขาได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วในสง่า

ราศีของพระองค์ นั่นคือทั้งหมดที่จำเป็น เขาอมถวายหมดทั้งตัว และวางใจพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ พระเยซูจึงทรงบัญชาให้เขาเดินทางต่อไปเข้าไปในเมืองดามัสกัสและรอคำสั่งเพิ่มเติม

กจ 9:7   คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร

ซาโลไม่ได้เดินทางโดยลำพัง เขามีผู้ช่วยและเหล่าผู้ติดตามเดินทางไปกับเขาด้วย ซึ่งแน่ใจได้ว่าเพื่อให้ความช่วยเหลือในการจับกุมเหล่าคริสเตียนและนำพวกเขากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้ได้ยิน “เสียงๆหนึ่ง” แต่ไม่เห็นทั้งแสงสว่างและพระเยซูในสภาพที่ได้รับสง่าราศีแล้ว คำที่แปลเป็น **ไม่เห็นใคร (มดะฮิส)** แปลได้ด้วยว่า ‘ไม่มีสิ่งใด’ แน่แน่นอนว่าผู้ร่วมเดินทางไปกับซาโลไม่เห็นใครเลยและอาจไม่เห็นอะไรเลยด้วย ถึงแม้ว่าซาโลล้มลงถึงดินด้วยความกลัวยิ่งนัก แต่คนเหล่านั้นกลับไม่ล้มลงและเห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่เห็นอะไรเลยด้วย แต่พวกเขาก็พูดไม่ออก เพลงสดุดี 29 บรรยายถึงพระสุรเสียงของพระเจ้าว่าเป็นเหมือนกับฟ้าร้อง ถึงแม้ไม่มีการเอ่ยถึงเรื่องนี้เลยในบันทึกเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของซาโล แต่อาจเป็นไปได้ว่าพวกผู้ติดตามของเขาได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนเป็นเสียงฟ้าร้อง

กจ 9:8   ฝ่ายซาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อล้มตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส

เมื่อซาโลลุกขึ้นจากดินและล้มตาขึ้น เขาก็รู้ว่าตอนนี้เขาตาบอดแล้ว การได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงรับสง่าราศีแล้วซึ่งเป็นผู้ที่เขาข่มเหงก็ทำให้เขาตาบอด เราไม่ควรลืมว่าในช่วงบั้นปลายชีวิตเปาโลประสบปัญหาเกี่ยวกับสายตามาก ปัญหาเกี่ยวกับสายตาของเขาน่าจะเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการที่เขา มองไม่เห็นระหว่างทางไปยังเมืองดามัสกัสตอนนั้น พระเจ้าอาจทรงยอมให้ความเจ็บป่วยนี้เป็นเครื่องเตือนใจเขาตลอด (1) ว่าเขาได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าและเขาจึงเป็นคนบาปตัวเฮ้ และ (2) เขาได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ในสง่าราศีแล้ว หากเป็นเช่นนั้น แม้แต่ความอ่อนแอของเขาก็เป็นเครื่องเตือนใจเขาตลอดถึงพระองค์ผู้ที่เขาปรนนิบัติและเขาเป็นของใคร ความอ่อนแอที่ถูกเอ่ยถึงใน 2 โครินธ์ 12 ที่เขาทูลขอองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง อาจมีจุดเริ่มต้นจากตรงนี้ได้

กจ 9:9   **ตาของท่านก็มีดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มน้ำอะไรเลย** เขาโลจึงมองไม่เห็นและไม่ได้รับประทานอะไรถึงสามวัน พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเขาจงใจอดอาหารหรือเขากลับจนกินอะไรไม่ลงกันแน่ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าในกรณีใด พระเจ้าได้ทรงใช้เวลาเขาคิดทบทวนและซึมซับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขา แน่แน่นอนที่เขาได้มีเวลาคิดทบทวนถึงความชั่วช้าและความเปล่าประโยชน์ของการข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เขาโลเริ่มที่จะคิดทบทวนถึงพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์แล้วผู้ที่เขาได้เห็น ขอมจำนนต่อ และวางใจแล้ว แน่แน่นอนที่ช่วงเวลาสามวันนี่คงเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในชีวิตของเขา เขาผู้เป็นผู้ข่มเหงกำลังจะกลายเป็นผู้ถูกข่มเหงแล้ว ทั้งหมดที่เขาได้เกลียดชังและต่อสู้ด้วยบัดนี้ ได้กลายเป็นสิ่งที่ถูกสำแดงอย่างทรงพลังต่อเขาแล้วว่าเป็นความจริง การกล่าวว่าบัดนี้เขาเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ก็ไม่ใช่การกล่าวเกินจริงนัก มันคงเป็นช่วงเวลาแห่งการค้นหายุติวิญญานในฝ่ายวิญญานและความคิดจริงๆ

กจ 9:10-12   **ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า "อานาเนียเอ๋ย" อานาเนียจึงทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้" 11 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ตามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่ 12 และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก"**

คริสเตียนยิวคนหนึ่งนามว่าอานาเนียอาศัยอยู่ในเมืองดามัสกัส ในนิมิตหนึ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาเขาให้ลุกขึ้น (ซึ่งสื่อว่ามันอาจเป็นเวลากลางคืน) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้คำสั่งที่เฉพาะเจาะจงแก่เขาว่าต้องไปที่ไหน เขาต้องไปยังถนนที่เรียกว่าถนนตรง ระบบถนนหนทางในเมืองของตะวันออกกลางสมัยโบราณมักเป็นเส้นทางที่คดเคี้ยวเป็นไยแมงมุม อย่างไรก็ตาม ในเมืองดามัสกัส ถนนกว้างเส้นหนึ่งได้ถูกสำรวจจากประตูด้านตะวันตกไปยังประตูด้านตะวันออกของเมืองนี้ มันตรงเหมือนกับลูกธนูเลย (ตัวผู้เขียนเคยพบกับชาวซีเรียคนหนึ่งจากเมืองดามัสกัสซึ่งเคยใช้ชีวิตอยู่บนถนนเส้นเดียวกันนี้ซึ่งยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้)

จากนั้นอานาเนียต้องไปถามหาบ้านของยูดาส เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นชายชาวยิวที่เฮาโลถูกพาไปยังบ้านของเขาหรือเฮาโลได้วางแผนไว้แล้วว่าจะไปพักบ้านของเขาเมื่อไปถึงยังเมืองดามัสกัส อานาเนียถูกแจ้งให้ทราบว่าเขาโลแห่งเมืองทาร์ซัสกำลังอธิษฐานอยู่ที่นั่น องค์พระผู้

เป็นเจ้าทรงสั่งอานาเนียเพิ่มอีกว่า “ในนิมิตเขา (ซาโล) ได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก”

กจ 9:13-14 แต่อานาเนียทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก 14 และในที่นี้เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์"

อานาเนียผู้นำสงสารคัดค้านองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับชื่อเสียงของซาโลที่เขาได้ยินมา เขาทราบดีถึงจุดประสงค์ในการเดินทางครั้งนี้ของซาโลมายังเมืองดามัสกัสและซาโลก็ได้รับสิทธิอำนาจในการจับกุมคนทั้งปวงที่ออกพระนามพระคริสต์ ภาพเปรียบเทียบในปัจจุบันก็คงเหมือนกับยิวคนหนึ่งในนาซีเยอรมันที่ถูกสั่งให้ไปตามหาไฮน์ริช ฮิมม์เลอร์ (Heinrich Himmler) และแสดงตัวว่าตนเป็นยิว เห็นได้ชัดว่าอานาเนียหวาดกลัวจริงๆ

กจ 9:15-16 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า "จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล 16 เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา"

คำตอบของพระเยซูที่ทรงมีต่ออานาเนียนั้นบอกอะไรเราหลายอย่าง พระองค์ตรัสบอกอานาเนียว่าซาโลเป็น “ภานะที่เราได้เลือกสรรไว้” ภาพประกอบหนึ่งที่แสดงถึงหลักการเรื่องการทรงเลือกได้ถูกพบตรงนี้ พระเยซูได้ทรงเลือกซาโลแล้วก่อนที่ซาโลได้เลือกพระเยซูเสียอีก คำที่แปลว่า **ได้เลือกสรรไว้ (เอ็คลอเก)** เป็นคำคุณศัพท์ที่เชื่อมโยงกับคำกริยา **เอ็คละกอ ไม** ซึ่งแปลว่า ‘เลือก’ หรือ ‘เลือกสรร’ อย่างไรก็ตาม มีเรื่องที่เราต้องระวังไว้ด้วยเช่นกัน การทรงเลือกโดยหลักแล้วคือการที่พระเจ้าได้ทรงเลือกคนกลุ่มหนึ่งไว้เพื่อพระองค์เอง เช่น ชนชาติอิสราเอลในอับราฮัมหรือคริสตจักรในพระคริสต์ พระคัมภีร์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการทรงเลือกบุคคลมากเท่ากับการทรงเลือกคนเป็นหมู่คณะ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเลือกซาโลไว้เพื่อพระประสงค์ของพระองค์จริงๆ แต่การทรงเลือกโดยทั่วไปก็หมายถึงพระกายของพระคริสต์โดยรวมทั้งหมด หากกล่าวในแง่บุคคลแล้ว ผู้ใดก็ตามที่ต้องการมาก็มาได้และกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระกายนั้น โดยทางความเชื่อในพระคริสต์

พระเยซูตรัสถึงซาโลว่า เป็น “ภานะที่เราได้เลือกสรรไว้” กษัตริย์ก็มีสิทธิ์เลือกภานะที่ดีที่สุดซึ่งเป็นทองคำหรือเงิน ในเวลาต่อมาเปาโลจะเขียนอย่างถ่อมใจว่าพระเจ้าได้ทรงประทานทรัพย์สมบัติแห่งความรอดและการรับใช้ของเขามาให้แก่เขาใน “ภานะดิน” (2 โครินธ์ 4:7) แน่อนที่เปาโลกำลังพูดถึงร่างกายของตัวเอง กระนั้น พระเจ้าก็ทรงเห็นเขาเป็นเหมือนภานะที่พระองค์ทรงเลือกไว้ เราได้เห็นถึงพระคุณของพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงเลือกคนที่ชั่วช้าอย่างซาโลผู้ข่มเหง อย่างไรก็ตาม จากอีกมุมมองหนึ่ง พระเจ้าก็ทรงเลือกชายคนหนึ่งที่ไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยอันยิ่งใหญ่ทั้งในด้านศีลธรรมและความจริงจั่งของเขาเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาและฝึกฝนด้านศาสนศาสตร์มาเป็นอย่างดีสำหรับการรับใช้ที่รออยู่เบื้องหน้า (สถานการณ์ที่คล้ายๆกันก็คงเป็นกรณีของโมเสส) พระเจ้าไม่เพียงทรงเลือกซาโลเท่านั้น แต่ยังทรงฝึกฝนเขามาตลอดเพื่องานรับใช้ที่เขาจะกระทำในไม่ช้า นี่เป็นบทเรียนสำหรับเราที่เราจะฝึกฝนลูกๆของเราเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้เป็นภานะที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของพระเจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์ ถึงแม้เราแทบไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับบิดามารดาของซาโล แต่ในฐานะเป็นยิวที่เกรงกลัวพระเจ้า พวกเขาจัดทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยมในการฝึกฝนอุปนิสัยและการดำเนินตามทางของพระเจ้าให้แก่ซาโล

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่อานาเนียว่า ซาโลผู้นี้ในไม่ช้าจะนำพระนามของพระองค์ (1) ไปยังพวกคนต่างชาติ (2) กษัตริย์ทั้งหลาย และ (3) ประชาชนชาวยิว การรับใช้ในเวลาต่อมาของซาโลดำเนินตามแบบแผนนี้เป๊ะๆซึ่งรวมถึงกษัตริย์ยิวหลายองค์ และพวกผู้นำของโรมด้วย หากไม่นับรวมซีซาร์ด้วย บางทีเขาอาจเป็นมิชชันนารีและนักนำวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล การรับใช้ของเขาไม่เพียงไปถึงพวกยิวก่อนเท่านั้น แต่ยังมีไปถึงพวกคนต่างชาติที่เขาเดินทางไปทั่วด้วย

พระเยซูยังตรัสแก่อานาเนียอีกว่า พระองค์จะทรงแสดงให้เห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เป็นความจริงที่การรับใช้ของซาโลเต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบากยิ่งนัก การทนทุกข์ของเปาโลในอีกหลายปีนับจากนี้ไม่ได้เป็นการติสอนเพราะการที่เขาข่มเหงคริสเตียนมาก่อน แต่เพื่อที่เขาจะได้เข้าใจถึงความทุกข์ลำบากที่เกิดขึ้นจากการได้อยู่ทั้งสองฝั่งมาแล้ว นั่นคือ การเป็นผู้ข่มเหงและเป็นผู้ที่ถูกข่มเหง

กจ 9:17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนซาโลกล่าวว่า "พี่ซาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้า

มาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์" อานาเนียผู้เป็นสาวกที่หวาดกลัวรู้สึกใจสงบอย่างเห็นได้ชัดหลังจากได้ฟังคำบรรยายขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับการรับใช้ที่จะเกิดขึ้นของเขาโล ให้เราสังเกตว่าพอเขาได้พบกับเขาโลแล้ว เขาก็เรียกเขาโลว่า "พี่เขาโลเอ๋ย" ศัตรูของเขาได้กลายมาเป็นพี่น้องในพระคริสต์ของเขาแล้ว เห็นได้ชัดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งให้อานาเนียทราบถึงรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่เขาโลได้พบกับพระองค์ระหว่างทางมายังเมืองดามัสกัสด้วย เขาบอกเขาโลว่าพระเยซูได้ทรงใช้เขามา (1) เพื่อที่เขาโลจะมองเห็นได้อีกและ (2) เพื่อที่เขาจะประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์

เราควรหมายเหตุไว้ว่าไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการที่เขาโลพูดภาษาแปลกๆเลยหลังจากประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ ตรงข้ามกับข้อสันนิษฐานของพวกคาร์ismaticและพวกเพ็นเทคอสต์ ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ได้พูดภาษาแปลกๆเป็นกิจวัตรหลังจากประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์แล้วในหนังสือกิจการ ในทางตรงกันข้าม ตัวอย่างส่วนใหญ่ของการที่ผู้เชื่อทั้งหลายประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ตามที่มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการสำแดงเป็นการพูดภาษาแปลกๆเลย อันที่จริงแล้ว มีการพูดภาษาแปลกๆเพียงสามครั้งตามที่มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ซึ่งเชื่อมโยงกับการประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ ผลลัพธ์ของการที่เขาโลประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ถูกพูดถึงในข้อ 22 ที่เขาได้รับฤทธิ์เดชในการเทศนาครั้งใหม่ของตน

เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าเขาโลได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์ก่อนที่เขาจะรับบัพติศมา นี่เป็นข้อหักล้างที่ได้ผลสำหรับคนเหล่านั้นที่สอนว่าบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของความรอดของคนๆหนึ่ง การได้รับพระวิญญูณซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการรับเชื่อเกิดขึ้นก่อนการรับบัพติศมาของเขาโลตรงนี้

กจ 9:18 และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา มีสามสิ่งเกิดขึ้นหลังจากที่อานาเนียวางมือลงบนเขาโล (1) "ในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล" ให้เราสังเกตว่าข้อพระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่ามีเกล็ดติดอยู่ที่ตาของเขาโล แต่ความมืดบอดบางอย่างที่ปิดตาของเขาโลอยู่ได้หลุดออก "เหมือนเกล็ด" ลูกาผู้เป็นแพทย์ได้บรรยายเหตุการณ์เช่นนั้นตามที่เขาเข้าใจ

(2) เขาลุกขึ้น (3) และ “รับบัพติศมา” อีกครั้งที่ข้อนี้นำเสนอลำดับก่อนหลังโดยที่ความเชื่อมาก่อนจากนั้นจึงตามด้วยบัพติศมา ไม่เคยเลยสักครั้งที่ในพระคัมภีร์ใหม่จะพบความเชื่อกับบัพติศมาเกิดขึ้นสลับกัน ไม่เคยเลยที่ผู้คนรับบัพติศมาเพื่อที่จะได้เข้าสู่ความเชื่อหรือพันธสัญญาหนึ่ง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น บัพติศมาของผู้เชื่อจะเกิดขึ้นหลังจากที่เขาได้ต้อนรับพระคริสต์แล้วเสมอ ซึ่งเป็นการแสดงออกภายนอกซึ่งแสดงถึงประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นภายใน มันบ่งบอกว่าคนๆ นั้นเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์เพื่อให้ทุกคนได้เห็น เขาโลนักข่มเหงผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งข่มเหงพระคริสต์และเหล่าสาวกของพระองค์ บัดนี้ได้ประกาศตัวอย่างเป็นทางการแล้วว่าเป็นพวกเดียวกับพระองค์ในการรับบัพติศมาของผู้เชื่อ มันเป็นขั้นตอนแรกที่แสดงถึงความเชื่อฟังในชีวิตคริสเตียนจนทุกวันนี้

กจ 9:19 พอรับประทานอาหารแล้วก็กำลังขึ้น เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน หลังจากรับประทานอาหารแล้ว เขาโลก็มีกำลังขึ้น คำที่แปลว่า มีกำลังขึ้น (อะนิสคู โอ) จะสื่อความหมายตรงข้ามกับกำลังฝ่ายวิญญาณที่เพิ่มขึ้นของเขาโลในข้อ 22 ตรงนี้มันแค่หมายถึงการฟื้นฟูเรี่ยวแรงฝ่ายร่างกาย ดังนั้นเขาจึงอยู่ต่อสักระยะในเมืองดามัสกัสพร้อมกับพวกสาวกที่นั่น เขาผู้ที่ตั้งใจมาเพื่อข่มเหงพวกเขาบัดนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของพวกเขาแล้ว

กจ 9:20 ท่านไม่ได้รีรอ ท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

คำที่แปลว่า ไม่ได้รีรอ (อะอูเชะ โอส) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า ในทันทีนั้น ในข้อ 18 เขาโลเริ่มประกาศพระคริสต์ทันที การต้อนรับพระคริสต์ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตเขาเสียจนเขาอดไม่ได้ที่จะประกาศ ตัวที่บ่งบอกถึงการกลับใจเชื่อจริงๆ ก็คือ ความปรารถนาที่จะเล่าให้ผู้อื่นฟังเกี่ยวกับพระคริสต์ เขาโลรีบไปตามธรรมศาลาต่างๆ ทันทีเพื่อประกาศให้พี่น้องชาวยิวของเขาทราบถึงการที่เขาได้ค้นพบแล้วว่าพระเยซูไม่เพียงทรงเป็นพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” ด้วย ความรอดของเขาได้ทำให้เขากระตือรือร้นเสียจนเขาอดไม่ได้ที่จะเล่าให้เพื่อนเก่าที่ร่วมเรียนคัมภีร์โทราห์มาด้วยกันทราบถึงความจริงที่เขาได้ค้นพบแล้ว

กจ 9:21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า "คนนี้มีไฉหรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่"

พวกยิวในธรรมศาลาที่เมืองดามัสกัสที่ได้ฟังเขาต่างพากันประหลาดใจ คำที่แปลเช่นนั้น (เอ็กซีสเต็ม) สื่อความหมายว่า ‘ตกตะลึง’ หรือ ‘งุนงง’ พวกเขาระลึกได้ทันทีว่าเขาเคยเป็นผู้ “ที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้” บัดนี้เขากำลังประกาศพระคริสต์ผู้ที่เขาเคยเกลียดชังมาก่อน เป็นความจริงที่ผู้ใดที่อยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆ ในชีวิตของเขาได้ล่วงไปแล้ว บัดนี้สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น ผู้ที่เพิ่งกลับใจเชื่อพระคริสต์ก็มีความกล้าหาญและความกระตือรือร้น การเป็นพยานเช่นนั้นเป็นหลักฐานอันมีพลังซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนๆ นั้นไม่เพียงออกปากรับเชื่อพระคริสต์แล้วเท่านั้น แต่ยังรับพระองค์ไว้ในใจแล้วจริงๆ ด้วย

กจ 9:22 แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจนทำให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ วลีที่พูดถึงการที่เขาโล “มีกำลังทวีขึ้น” ก็แสดงให้เห็นอะไรหลายอย่าง คำที่แปลว่า กำลัง ตรงนี้ (เอ็นคูนามอ โอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ได้รับฤทธิ์เดช’ มันไม่ได้หมายถึงเรียวแรงฝายร่างกาย แต่หมายถึงฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณ แน่นนอนที่นี้เป็นผลมาจากการที่เขาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ดังที่ระบุไว้ในข้อ 17 ดู โรม 1:16, กิจการ 1:8, ฟิลิปปี 4:13, 1 ทิโมธี 1:12, 2 ทิโมธี 2:1, 4:17

ที่นั่นเขาได้ “ทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจนทำให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์” วลีนี้อาจแปลแบบตรงตัวได้ว่าเขากำลังพิสูจนให้เห็นว่านี่แหละคือพระเมสสิยาห์ (คำว่า พระคริสต์ และ พระเมสสิยาห์ เป็นคำเหมือนที่ interchangeable) เขาโลทำให้พวกปฏิบัติยิวของเขานั่งอึ้ง โดยพิสูจนว่าพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พวกเขาได้ปฏิเสธ จริงๆ แล้วก็ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาเสาะแสวงหามานาน บรรดาคู่อริของเขาไม่รู้จะตอบอะไร

หลายคนเชื่อกันว่าระหว่างข้อ 22 และ 23 คือเหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกบันทึกไว้ในกาลาเทีย 1:17 ในข้อนั้นเปาโลบรรยายว่าเขาไปอยู่ในประเทศอาระเบียเป็นเวลาสามปี ที่นั่นในโรงเรียนพระคริสต์ธรรมแห่งทะเลทราย เขาโลแห่งเมืองทาร์ซัสได้กลายร่างเป็นอัครทูตเปาโล ความร้อนรนหลังจากการรับเชื่อของเขาได้ผลักดันเขาให้กลายเป็นอัครทูตผู้รอบรู้แห่งข่าวประเสริฐ อาจเป็นไปได้ว่าในช่วงเวลาสามปีนั้นที่เขาอยู่ตามลำพังกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าได้ทรงประทานความเข้าใจแบบเป็นระบบและครบถ้วนแก่เขาในเรื่องศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ใหม่ซึ่งจะกลายเป็นหัวใจหลักของการรับใช้และงานเขียนในเวลาต่อมาของเขา

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ใหม่ในขณะนั้นยังไม่มี การเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร แต่พระเจ้าโดยทางพระวิญญาณก็ได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เขาโลเกี่ยวกับความจริงต่างๆของความเชื่อแบบคริสเตียนซึ่งจะสำแดงตัวออกมาในเวลาต่อมาในจดหมายฝากฉบับต่างๆ เช่น โรม กาลาเทีย เอเฟซัส ฯลฯ พระเจ้าทรงประทานความสามารถให้เขา รู้จักแยกแยะการเปลี่ยนแปลงระหว่างพระบัญญัติและพระคุณ พระวิหารและคริสตจักร และพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ เขาถูกเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบจากเขาโลจนกลายเป็นเปาโล ถึงแม้ว่าดูคาไม่ได้เอ่ยถึงช่วงเวลาแห่งการฝึกฝนนี้ แต่เขาก็เปิดช่องให้แทรกมันลงไปได้

กจ 9:23 ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย กาลาเทีย 1:18 บันทึกว่าหลังจากเขาใช้เวลาในประเทศอาระเบียแล้ว เขาโลก็กลับไปเมืองดามัสกัส เห็นได้ชัดว่านี่คือช่วงเวลา “ครั้นต่อมาอีกหลายวัน” หมายถึง จากนั้นพวกปฏิบัติของเขาคือ “ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย”

กจ 9:24-25 แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้ถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน 25 แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน

เพราะว่าพวกศัตรูชาวยิวของเขาหาโอกาสลอบฆ่าเขาโดยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันและกลางคืน พวกสาวกที่เมืองดามัสกัสจึงหย่อนเขาลงมาทางกำแพงเมืองในเชิงใหญ่ในเวลากลางคืน คำที่แปลว่า จาก (คิอา) ที่เกี่ยวข้องกับกำแพงเมืองมีความหมายตรงตัวว่า ‘ทาง’ ใน 2 โครินธ์ 11:33 เปาโลเขียนในเวลาต่อมาว่าในคืนนั้นเขาถูกหย่อนลง “ทางช่องที่กำแพงนคร”

กจ 9:26 ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก จากนั้นเขาก็เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มและ “ใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก” คำที่แปลว่า ใคร่ (เพอิราโอ) มีความหมายว่า ‘เขาพยายามที่จะเข้าร่วม’ เป็นที่เข้าใจได้ว่าพวกสาวกคงไม่ไว้ใจเขาสักเท่าไร พวกเขาอาจคิดว่าเขากลับมาในฐานะสายลับของพวกยิวเพื่อแทรกซึมพวกเขาเพื่อสร้างความเสียหายเพิ่มเติม

กจ 9:27-28 แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครทูต แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระ

เยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส 28 แล้วเขาโลเข้านอกออกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม

เราควรหมายเหตุไว้ว่าบารนาบัสยอมเป็นผู้รับรองเปาโลเอง บางคนคิดว่าบารนาบัสมาจากเมืองทาร์ซัสเหมือนเปาโล เขาอาจไปเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งเมืองทาร์ซัสพร้อมกับเขาโลก็ได้ เขาจึงอาจรู้จักเขาโลและเข้าใจเขา อย่างไรก็ตาม เขา “ได้พาท่านไปหาพวกอัครทูต แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส” พวกเขาจึงยอมรับเปาโลและเขาได้เข้านอกออกในอยู่กับพวกเขาที่กรุงเยรูซาเล็ม

กจ 9:29 ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย อีกครั้งที่ตามที่ระบุไว้ในหมายเหตุในกิจการ 6 พวกกรีกคือ พวกยิวนิยมกรีกที่หลังจากกลับมาจากการกระจัดกระจายไปในโลกตะวันตกแล้ว ได้มาตั้งธรรมศาลาหลายแห่งทั่วกรุงเยรูซาเล็มตามภูมิหลังชนชาติที่พวกเขาได้ไปอยู่มา มีธรรมศาลาแห่งหนึ่งของซีลีเซียอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 6:9) ซึ่งเป็นธรรมศาลาของพวกนิยมกรีก เมืองทาร์ซัสซึ่งเป็นเมืองที่เขาโลเติบโตขึ้นมาที่อยู่ในแคว้นซีลีเซีย เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าเขาไปที่นั่นและประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาบ้านเกิดของเขา กิจการ 6 ยังเอ่ยด้วยว่าธรรมศาลาแห่งนี้ก็ได้ไล่เลียงกับสเทพนเช่นกัน เป็นไปได้อย่างมากที่เขาโลได้อยู่ในกลุ่มรับบีหนุ่มที่ได้ชักใช้ไล่เลียงกับสเทพนแต่ก็สู้เขาไม่ได้ก่อนที่สเทพนพลีชีพเพื่อความเชื่อ เป็นไปได้ยิ่งที่ว่าบัดนี้เขาได้กลับไปทำเหมือนกับที่สเทพนได้กระทำเมื่อหลายปีก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม นี่ก็เป็นอีกครั้งที่แม่ในช่วงแรกๆของการรับใช้ของเปาโล เขาก็ตกเป็นเป้าหมายของการลอบฆ่าโดยพวกยิวแล้ว

กจ 9:30 เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส ดังนั้น พวกพี่น้องที่กรุงเยรูซาเล็มจึงพาตัวเขาไปยังเมืองซีซารียา ซึ่งเป็นเมืองท่าของโรม และส่งเขาไปยังเมืองทาร์ซัสบ้านเกิดของเขา เขาคงสร้างความประหลาดใจให้กับบิดามารดา และพวกเพื่อนๆของเขาที่นั่นแน่ๆ ก่อนหน้านั้นเขาได้ถูกส่งตัวไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเล่าเรียนกับกามาเลียเอล บัดนี้รับบีหนุ่มผู้เฉลียวฉลาดคนนี้ได้กลับมาในฐานะสาวกคนหนึ่งของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธผู้ซึ่งพวกเขาเคยได้ยินมาแล้วอย่างแน่นอน ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์ว่าเปาโลนำวิญญาณใครมาได้ในบ้านเกิดของเขาหรือในครอบครัวของเขา เขาก็เหมือนพระเยซูที่อาจได้เรียนรู้ว่าศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน

กจ 9:31 เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสุขสงบสุขและเจริญขึ้น ประพฤติตนด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมาชิกรักยิ่งทวีมากขึ้น มีหลายความเห็นตามมา (1) ให้เราสังเกตว่าคำว่า *คริสตจักร* อยู่ในรูปพหูพจน์ คริสตจักรที่ถูกพูดถึงในพระคัมภีร์ใหม่ก็หมายถึง คริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลาย ซึ่งต่างจากคริสตจักร ‘สากล’ แห่งเดียวหรือพระศาสนจักรคาทอลิก (2) คำที่แปลว่า **ความสุขสงบ** (*เอะฮิเรเน*) เป็นคำที่มักแปลเป็น ‘สันติสุข’ เมื่อการข่มเหงที่มีเฮโรดเป็นหัวหน้าได้จางลง คริสตจักรหลายแห่งในแคว้นนั้นก็ได้พบกับสันติสุข (3) พวกเขาจึง **เจริญขึ้น** คำที่แปลเช่นนั้น (*ออยคอดอเมะโอ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกก่อสร้าง’ นี่อาจเป็นการรวมกันของทั้งการเจริญขึ้นฝ่ายวิญญาณและการเพิ่มจำนวนขึ้นด้วย (4) พวกเขาจึงดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า (5) คริสตจักรเหล่านั้นยัง “ได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” ด้วย คำที่แปลว่า **ความปลอบประโลม** (*พาราคเลซิส*) มีความหมายโดยทั่วไปว่า ‘กำลังใจ’ ในภาษาพูดในปัจจุบัน เป็นความจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ด้วยเพื่อให้กำลังใจคริสตจักรทั้งหลาย (6) สุดท้าย คริสตจักรเหล่านั้นทวีมากขึ้น พวกเขาเพิ่มจำนวนขึ้น

ณ ช่วงเวลานี้อเอง (ค.ศ. 39) ที่จักรพรรดิโรม คาลิกูล่า ได้ตั้งรูปจำลองของเขาไว้ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อให้พวกยิวกราบไหว้ แน่นนอนที่การทำให้เช่นนี้ทำให้พวกเขาไม่พอใจอย่างมากและหันเหความสนใจของพวกเขาไปจากการข่มเหงคริสตจักร พวกเขามัวแต่สาละวนอยู่กับความเดือดร้อนของตัวเอง พระเจ้าอาจทรงจัดเตรียมให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้เวลาคริสตจักรยุคต้นทั้งหลายได้หยั่งรากและเจริญเติบโต

กจ 9:32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย นี่สื่อว่าเปโตรนำวิธีปฏิบัตินี้มาใช้ นั่นคือ การออกเยี่ยมเป็นระบบตามชุมชนที่ได้ชื่อว่ามีกลุ่มผู้เชื่ออาศัยอยู่ ในการทำเช่นนั้น เขาก็ได้ลงมาเยี่ยม “พวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย” เมืองลิดดาเป็นเมืองเล็กๆแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ในที่ราบติดชายฝั่งชื่อว่าที่ราบซาโรนซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองยัฟฟา เห็นได้ชัดว่ามีกลุ่มผู้เชื่อ (*พวกวิสุทธิชน*) อาศัยอยู่ที่นั่น

กจ 9:33-34 เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว 34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า "ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด" ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น

ถึงแม้มิได้ระบุไว้ชัดเจน แต่มันก็สื่อว่าชายที่ชื่อว่าไอเนอัสคนนี้เป็นหนึ่งใน 'พวกวิสุทธิชน' ด้วย เขาต้องนอนติดเตียงมาตลอดแปดปีเพราะเป็นอัมพาต เขาอาจเป็นอัมพาตบางส่วนหรือทั้งตัว เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า "พระเยซูคริสต์ทรงโปรดให้ท่านหายโรค" คำที่แปลว่า หายโรค (อิอาออ ไม) ปกติแล้วจะแปลเป็น 'ถูกรักษาให้หาย' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เปโตรบอกไอเนอัสว่า พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นผู้รักษาเขาให้หาย จากนั้น เปโตรก็สั่งเขาว่า "จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด" วลีที่แปลว่า เก็บที่นอน (ส โตรน นูมิ) เป็นสำนวนที่มีความหมายตรงตัวว่าจัดเตียงให้เรียบร้อย เปโตรไม่เพียงสั่งเขาให้ลุกขึ้นเท่านั้น แต่ยังบอกให้เขาทำเรื่องต่างๆ ไปอย่างเก็บที่นอนด้วย ตลอดแปดปีคนอื่นต้องคอยดูแลไอเนอัส บัดนี้เขาดูแลตัวเองได้แล้ว เขาหายโรคแล้วอย่างแท้จริง "ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น" อีกครั้งที่เปโตรใช้ประโยชน์จากของประทานชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงประทานให้แก่เขาในช่วงเวลาระหว่างกลโกธาและการครบสมบูรณ์ของสารบบพระคัมภีร์ใหม่ คุณภาพเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ใน 1 โครินธ์ 12 และ 13

กจ 9:35 ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ราบซาโรนเป็นเขตแดนติดชายฝั่งทะเลและไม่ใช่เมืองๆหนึ่ง เมืองลิดดามีพรมแดนติดกับที่ราบซาโรน ตรงนี้สื่อว่าประชากรทั้งหมดของพื้นที่บริเวณนี้ได้กลับใจมาหองค์พระผู้เป็นเจ้าหลังจากได้เห็นและได้ยินการรักษาโรคอันน่าอัศจรรย์นี้ คน "ทั้งปวง" ในที่นี้ก็ย่อมหมายถึง 'หมดทุกคน' จริงๆ

กจ 9:36 ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย ขณะเดียวกัน ในเมืองยัฟฟาซึ่งเป็นเมืองท่า (ปัจจุบันเมืองนี้อยู่ติดกับเทลอาวีฟ) มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นท่ามกลางพวกสาวก (นี่คือชัดเจนว่าข่าวประเสริฐได้ไปถึงเมืองยัฟฟาด้วยไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าสาวกคนหนึ่งได้ไปถึงที่นั่น หรือมีบางคนที่กระจัดกระจายไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพราะการข่มเหงได้ย้ายถิ่นฐานไปอยู่ที่นั่น อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่า มีผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งอยู่ที่นั่น)

สาวคนหนึ่งในกลุ่มเป็นผู้หญิงคนหนึ่งนามว่า ทาบิธา ชื่อของเธอเป็นภาษาอารามค และมีความหมายตรงตัวว่า 'ละมั่งตัวเมีย' ชื่อกรีกของเธอคือ โครคัส ทั้งสองคำนี้สื่อถึงความงามตามธรรมชาติ ไม่ว่าในกรณีใด เธอก็สำแดงถึงความงามฝ่ายวิญญาณออกมาผ่านทาง “การอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย” ดังที่ระบุไว้ในข้อ 39 เห็นได้ชัดว่าเธอแสดงน้ำใจและความเอื้อเฟื้อออกมาโดยการทำเสื้อผ้าเพื่อผู้อื่นที่ขัดสน คำที่แปลว่า ให้ทานมากมาย (เอะละเอมอซุเน) สื่อถึงการให้เพื่อช่วยเหลือในความขัดสนของผู้อื่น เธอพร้อมใจช่วยเหลือคนเหล่านั้น โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่อยู่ในครอบครัวแห่งความเชื่อซึ่งกำลังขัดสน ลูกาหมายเหตุไว้ว่าเธอ “เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย”

กจ 9:37 ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน นำเส้าที่เธอเกิดล้มป่วยและเสียชีวิต ถึงแม้ว่าตามธรรมเนียมของพวกยิวแล้ว โดยเฉพาะในกรุงเยรูซาเล็มที่จุกจิกเอามากๆ ศพต้องถูกฝังในทันที แต่เห็นได้ชัดว่าในเขตแดนที่อยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็ม ผู้คนก็ไม่ได้เคร่งครัดในเรื่องนี้มากขนาดนั้น สตรีคริสเตียนคนอื่นๆ ได้อาบน้ำศพของเธอและเตรียมการสำหรับพิธีฝัง โดยวางศพเธอไว้ “ในห้องชั้นบน”

กจ 9:38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยืมว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว เมืองยัฟฟาไม่ได้อยู่ห่างจากเมืองลิดดามากนัก พวกสาวกในเมืองยัฟฟาได้ยืมว่าเปโตรอยู่ที่นั่น พวกเขาจึง “ใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว” อาจเป็นไปได้ว่าพอพวกเขาได้ยืมถึงเรื่องการรักษาไอเนอัสให้หายอย่างน่าอัศจรรย์ พวกเขาจึงใช้คนไปตามเปโตรก่อนที่โครคัสเสียชีวิต หรืออาจเป็นไปได้เช่นกันว่า แม้กระทั่งเธอเสียชีวิตแล้วพวกเขาก็ใช้คนไปตามเปโตรมาอยู่ดีเพราะเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถกระทำการผ่านตัวเขาและซุบเธอให้เป็นขึ้นจากตายได้ ไม่ว่าในกรณีใด พวกสาวกที่เมืองยัฟฟาก็แสดงให้เห็นชัดเจนถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ แน่อบที่นี้เป็นเหตุให้เธอได้รับการรักษาให้หาย

กจ 9:39 ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืมอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อผ้าต่างๆ ซึ่งโครคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ พอมาถึงบ้านหลังนั้นในเมืองยัฟฟา เปโตรก็ถูกพาไปยังห้องชั้นบนที่โครคัสนอนรอการฝังศพอยู่ ถึงแม้ไม่มีการกล่าวถึงสถานภาพสมรสของโครคัส แต่มันก็สื่อว่าเธอเป็นหญิงม่ายเพราะว่า “บรรดาหญิงม่ายได้ยืมอยู่กับท่านพากันร้องไห้” พวกนางชี้ให้เปโตรดู “เสื้อผ้าต่างๆ ซึ่งโครคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่” วลีสุดท้าย “เมื่อยังมีชีวิตอยู่ (อยู่กับพวก

นาง)” อาจสื่อว่าเธอไม่ได้เป็นชาวเมืองนั้น โดยกำเนิด อาจเป็นไปได้ว่าการข่มเหงได้ผลักดันเธอ
ออกมาจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่มันก็อาจแค่หมายถึงช่วงเวลาที่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้ก็เป็นได้

กจ 9:40-41 ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้ว
หันมายังศพนั้นกล่าวว่า "ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น" ทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง
41 ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพยุงเธอขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่มาเข้ามา แล้วมอบ
หญิงที่เป็นขี้คนั้นให้กับเขาทั้งหลาย

ในรูปแบบที่คล้ายคลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเอเลียห์และบุตรของหญิงม่ายใน 1 พงศ์
กษัตริย์ 17:19-24 และเอลิสากับบุตรของหญิงชาวซุนเมใน 2 พงศ์กษัตริย์ 4:33 เปโตรได้คุกเข่า
ลงข้างๆเธอและอธิษฐาน จากนั้นเขาก็หันไปที่ศพของเธอและสั่งว่า “ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” (ทา
บิธาเป็นชื่อภาษาอารามคของเธอ) ทันใดนั้นเธอก็ลืมตา “เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง” เปโตรจึง
เอื้อมมือออกและช่วยเธอลุกขึ้นยืน คำว่า **พยุงเธอขึ้น** (*อานิสเตมิ*) โดยเฉพาะในบริบทที่พูดถึง
การยื่นมือของเธอออกไปให้เธอ ก็หมายความว่าช่วยเธอลุกขึ้น ‘ยืน’

คำที่แปลว่า **เรียก** (*โฝนะ โอ*) ไม่ใช่คำที่พบบ่อย (*คาละ โอ*) ซึ่งแปลว่าการทรงเรียก แต่
มันสื่อถึงการที่เขาร้องเรียกพวกวิสุทธิชนและพวกหญิงม่ายให้เข้ามา จากนั้นเขาก็มอบหญิงที่
เป็นขี้คนั้นมาให้นั้นให้กับเขาทั้งหลาย

กจ 9:42 เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั้งเมืองอัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์
พระผู้เป็นเจ้า ข่าวเรื่องการเป็นขี้จากตายอย่างน่าอัศจรรย์ของเธอแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วทั่ว
เมืองอัฟฟา ดังนั้น “คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า” อีกครั้งที่จุดประสงค์หนึ่งของ
การอัศจรรย์ต่างๆในคริสตจักรยุคต้นก็คือ เพื่อรับรองความแท้จริงและให้ความน่าเชื่อถือแก่
ข่าวสารที่พวกเขาประกาศ ตรงนี้เห็นได้ชัดว่ามันเป็นเช่นนั้น

กจ 9:43 ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองอัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมน
เป็นช่างฟอกหนัง เปโตรจึง “อาศัยอยู่ในเมืองอัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่าง
ฟอกหนัง” นี่อาจเป็นเหตุการณ์ที่เราควรหมายเหตุไว้ ช่างฟอกหนังโดยอาชีพของพวกเขาแล้ว
(คือการฟอกหนังสัตว์เพื่อเอาไปใช้เป็นหนังทำเครื่องใช้ต่างๆ) ถูกมองว่าเป็นอาชีพมลทินใน
สายตาของพวกยิวที่เคร่งครัด รับปีคนหนึ่งได้เขียนไว้ว่า “โลกไม่อาจขาดช่างฟอกหนังได้ แต่
วิบัติจึงมีแก่ผู้ที่เปื้อนเป็นช่างฟอกหนัง” เมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นในบทที่ 10 การที่เป

โตรได้ไปอาศัยอยู่กับซีโมนช่างฟอกหนังจึงอาจเป็นขั้นตอนที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เพื่อสอนเปโตรเกี่ยวกับการนำข่าวประเสริฐไปถึงพวกคนต่างชาติก็เป็นได้ ในสายตาของพวกยิวแล้ว คนต่างชาติถูกมองว่าเป็นมลทินเหมือนกับสัตว์หลายชนิดที่ถูกบัญญัติของเลวีห้ามไว้มิให้รับประทานเพราะเป็นสัตว์มลทิน

*****

ภาพรวมของกิจการ 10: บทนี้วกกลับมาเล่าเรื่องการรับใช้ของเปโตรอีกครั้ง แปะข้อแรกมีเนื้อหาเกี่ยวกับนิมิตของพระเจ้าที่ทรงประทานให้แก่โครเนลิอัส ในกิจการ 10 ข่าวประเสริฐได้ไปถึงคนต่างชาติอย่างเป็นทางการ พระเจ้าโดยการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงให้เห็นชัดเจนถึงพระพรของพระองค์ที่ทรงมีต่อพวกคนต่างชาติด้วย โดยทรงให้พวกเขาได้รับความรอดและเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์

กจ 10:1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย เมืองท่าของโรมชื่อว่า เมืองซีซารียาตั้งอยู่ห่างจากชายฝั่งของเมืองยัฟฟาไปยี่สิบแปดไมล์ มันเป็นเมืองของคนต่างชาติซึ่งมีข้าราชการของโรมอาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่พร้อมกับกองทัพทหารกองหนุนของโรมด้วย เมืองนี้ถูกตั้งชื่อเช่นนั้นโดยเฮโรดมหาราชเพื่อเป็นเกียรติแก่ซีซาร์แห่งโรม มันเป็นเมืองที่ผู้ว่าราชการของโรมประจำแคว้นนั้นใช้เป็นที่พักและเป็นที่บัญชาการ เมืองนี้เป็นปฏิสัมพันธ์กับชุมชนชาวยิว โดยเมืองซีซารียาเป็นตัวแทนของการครอบครองของรัฐบาลโรมและกองทัพของมันซึ่งเป็นที่เกลียดชัง นอกจากนี้เพราะเหตุที่ว่าเมืองนี้มีประชากรส่วนใหญ่เป็นพวกกรีกและพวกโรม มันจึงเป็นเมืองของคนต่างชาติและเป็นที่เกลียดชังอย่างรุนแรงโดยพวกยิวที่เคร่งครัดในสมัยนั้น

ในเมืองซีซารียาขณะนั้นมีข้าราชการของโรมคนหนึ่งอาศัยอยู่ นามว่าโครเนลิอัส ผู้เป็น “นายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย” พวกโรมนำทหารอิตาเลียที่จงรักภักดีไปประจำอยู่ตามแคว้นต่างๆที่พวกเขาเชื่อว่าไม่มีเสถียรภาพและอาจเกิดการกบฏได้ แคว้นยูเดียก็เข้าข่ายเช่นกัน คำว่ากองทหาร (*band*) มีความหมายตรงตัวว่า หนึ่งในสิบของกอง (*legion* ซึ่งมี 6,826 นาย) หรือประมาณ 680 นาย โครเนลิอัสจึงเป็นข้าราชการที่น่าจะมีอำนาจคู่นายร้อยอีกห้าหรือหกคน เขาอาจเป็นหนึ่งในข้าราชการทหารระดับสูงหลายคนในเมืองซีซารียา

กจ 10:2 เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ โครเนลิอัสถูกบรรยายในเรื่องฝ่ายวิญญาณว่าเป็น (1) “คนมีศรัทธามาก” คำที่แปลว่า **มีศรัทธามาก (ยูเอสเซเบส)** มีความหมายว่า ‘คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า’ เมื่อใช้เพื่อพูดถึงคนต่างชาติ มันก็สื่อถึงคนที่หากไม่ใช่คนที่เข้าจาริตนับถือศาสนาฮิวอย่างป็นทางการแล้ว ก็หมายถึงคนที่ป็นเช่นนั้นแบบไม่ป็นทางการ คนพวกนี้ถูกเรียกว่า ‘พวกเข้าจาริตแห่งประดู่’ นั่นคือ พวกคนต่างชาติที่ถึงแม้มิได้เข้าสู่หน้ตักก็เชื่อในพระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่ว่าในกรณีใด เห็นได้ชัดว่าโครเนลิอัสป็นชายคนหนึ่งทีเชื่อและนมัสการพระเจ้าแห่งอิสราเอล (2) เขา “และทั้งครอบครัวป็นคนยำเกรงพระเจ้า” เราควรหมายเหตุไว้ว่าคนต่างชาติคนนี้ไม่เพียงป็นคนที่นมัสการพระเจ้าและยำเกรงพระองค์เท่านั้น แต่ยังทำให้แน่ใจด้วยว่าคนในบ้านของเขาก็ทำเช่นนั้นด้วย นี่ไม่ได้หมายถึงครอบครัวของเขาเท่านั้น แต่รวมถึงบรรดาคนรับใช้ในบ้านของเขาด้วย (3) เขา “เคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน” สิ่งทีสื่อก็คือว่า เขาไม่เพียงป็นคนที่ชอบช่วยเหลือคนอื่นเท่านั้น แต่เขายังป็นคนต่างชาติทีมุ่งช่วยเหลือประชาชนชาวฮิวด้วย (4) เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ ความหมายก็คือเขาอธิษฐานต่อเนื่อง เขาป็นคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจริงๆ

กจ 10:3-4 เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า "โครเนลิอัสเอ๋ย" 4 และเมื่อโครเนลิอัสเขม้นดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า "นี่ป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า" ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า "คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว

เวลาบ่ายสามโมง (ชั่วโมงที่เก้า) ป็นช่วงเวลาหนึ่งที่พวกฮิวกำหนดให้เป็นเวลาสำหรับการอธิษฐาน เราอาจอนุมานได้ว่าโครเนลิอัสได้ปลีกตัวไปเพื่ออธิษฐานในช่วงเวลาดังกล่าว และขณะที่เขากำลังอธิษฐานอยู่ พระเจ้าก็ทรงประทานนิมิตที่บรรยายข้างบนนี้ให้แก่เขา ในนิมิตนั้นทูตสวรรค์คนหนึ่งของพระเจ้าได้มาหาเขาและเรียกชื่อเขา ด้วยความกลัว โครเนลิอัสจึงถามว่าทูตสวรรค์ผู้นี้ต้องการอะไร ทูตสวรรค์ผู้นี้จึงแจ้งให้เขาทราบว่าคำอธิษฐานและทานของเขาได้ขึ้นไปป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว นี้อาจสื่อว่าการอธิษฐานอย่างต่อเนื่องของโครเนลิอัสและการรับใช้คนอื่นได้ทำให้พระเจ้าทรงสนพระทัยในตัวเขา จากคนมากมายทีอธิษฐานถึงพระองค์ทุกวัน พระเจ้าทรงสนพระทัยในตัวโครเนลิอัสมากป็นพิเศษเพราะการที่

เขาอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอและชีวิตของเขาที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า เขามีชีวิตอยู่ในการอธิษฐานจริงๆ

เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตามมาอาจเกิดขึ้นจริงตามที่พระเยซูได้ทรงสอนในยอห์น 7:17 ที่พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง” ในข้อนี้ความหมายก็คือว่า เมื่อมนุษย์เต็มใจแสวงหาพระเจ้าและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงส่งความจริงมาถึงพวกเขา ตรงนี้ โครเนลิอัสซึ่งเป็นคนต่างชาติที่ยำเกรงพระเจ้า ถึงแม้ไม่มีพระคริสต์ แต่ก็แสวงหาพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์แน่นอน พระเจ้าจึงทรงทำให้แน่ใจว่าข่าวประเสริฐแห่งความรอดถูกนำมาถึงเขา

กจ 10:5-6 บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซิโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซิโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่า ท่านควรจะทำอะไร" ทูตสวรรค์ผู้นี้จึงสั่งให้โครเนลิอัสใช้คนไปหาเปโตรที่เมืองยัฟฟาเพื่อที่จะรับคำแนะนำเพิ่มเติม

กจ 10:7-8 ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ 8 และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา ทันทีที่ทูตสวรรค์คนนั้นจากไป โครเนลิอัสก็เรียกคนรับใช้ที่สัตย์ซื่อสองคนพร้อมกับทหารคนหนึ่งที่มีศรัทธามากเข้ามา และใช้พวกเขาไปยังเมืองยัฟฟา

กจ 10:9-12 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปที่ใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน 10 ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่เปโตรก็ได้เคลิ้มไป 11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก 12 ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า

ขณะที่คณะผู้แทนจากเมืองซีซาริยาเดินทางไปยังเมืองยัฟฟา เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐานตอนเวลาใกล้เที่ยงในวันถัดมา บ้านในดินแดนปาเลสไตน์ในสมัยนั้นมักมี

หลังคาเบนราบหรือเกือบเบนราบพร้อมกับกำแพงล้อมเสริมเพื่อความเป็นส่วนตัว ผู้คนมักขึ้นไปบนนั้นเพื่อใคร่ครวญ นอนหลับ และใช้เวลาส่วนตัว

ขณะที่เปโตรอยู่บนนั้น เขาก็เริ่มหิวมากๆ อาจเพราะนั่นเป็นเวลาเที่ยงแล้วและกลิ่นอาหารก็โชยมาเข้าจมูกเขาแล้วก็เป็นได้ แต่แน่นอนที่พระเจ้าทรงทำให้เขาเกิดความหิวมากยิ่งขึ้น วลีที่พูดถึงการที่เขาเคลิ้มไปนั้นอาจเปรียบได้กับการเป็นลมหรือหมดสติไป ในสภาวะดังกล่าว เขาได้เห็นภานะอย่างหนึ่งลอยลงมาหาเขาจากสวรรค์ คำว่าภานะและคำบรรยายถึงมันว่าเป็น “ผ้าผืนใหญ่” ก็บ่งบอกว่าพระเจ้าทรงยอมให้เขาได้เห็นผ้าใบผืนใหญ่ที่ทั้งสี่มุมผูกติดกันไว้ในภานะนี้ “มีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า”

สิ่งที่ถูกสื่ออย่างชัดเจนก็คือว่าภานะอันนี้บรรจุสัตว์ต่างๆที่ถูกระบุไว้ในบัญญัติของเลวีว่าเป็นสัตว์มลทินแน่นอนที่เปโตรได้เห็นสัตว์ต่างๆที่พวกยิวรังเกียจ เช่น สุนัข เป็นต้น

กจ 10:13-16 มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า "เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นมากินเถิด" 14 ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า "มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย 15 แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า "ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม" 16 เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

เปโตรได้ยินเสียงหนึ่งมาจากสวรรค์กล่าวว่า “เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นมากินเถิด” เปโตรปฏิเสธ โดยแย้งว่าเขา*ไม่เคย*รับประทานสัตว์ที่เป็น “ของต้องห้ามหรือของมลทิน” มาก่อนเลยในชีวิต คำที่แปลว่า *ต้องห้าม* (*คอยนอส*) และ *มลทิน* (*อาคาธารทอส*) เป็นวิธีที่พวกยิวมองคนต่างชาติ พวกเขาเป็นชนชาติที่ธรรมดาสามัญ (*vulgar* ในภาษาลาติน) และเป็นมลทินแห่งแผ่นดินโลก

คำตอบจากสวรรค์ก็คือ “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม” เพื่อให้เปโตรจำไว้ไม่รู้ลืม พระองค์จึงทำแบบเดิมอีกสองครั้งและภานะนี้ “ก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า” (คำเดียวกันนี้ *อานาเล็มฟะ* ถูกใช้เพื่อพูดถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ในกิจการ 1:22)

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ามิได้กำลังบอกเปโตรว่าเดี๋ยวนี้เขารับประทานเนื้อหมูได้แล้ว ถึงแม้ว่านั่นเป็นเรื่องรองที่สื่อผ่านนิมิตนี้ก็ตาม แต่ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า เปโตรซึ่งเป็นยิว

ที่เชื่อไม่ควรมองคนต่างชาตินี้ว่าเป็นของต้องห้ามหรือของมลทิน โดยเฉพาะในเรื่องฝ่ายวิญญาณ เปโตรกำลังจะได้เจอกับสิ่งที่พวกยิวสมัยนั้นมองว่าเป็นคนต่างชาติซึ่งเป็นที่เกลียดชังและน่ารังเกียจที่สุด นั่นคือ พวกโรม

กจ 10:17-18 เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูไว้ 18 และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่

ขณะเดียวกัน เปโตรก็กำลังพยายามทำความเข้าใจว่า “สงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร” คำที่แปลว่า *คิดสงสัย (คิอาพอเระ โอ)* มีความหมายว่า ‘งุนงงเหลือที่จะกล่าว’ ขณะที่เขาใคร่ครวญอยู่ถึงสิ่งที่เขาเพิ่งได้เห็น พวกคนนำสารจากโครเนลิอัสก็ได้มาถึงหน้าบ้านเขาแล้ว (ให้เราสังเกตว่าพวกเขาถามหา “บ้านของซีโมน” แน่นอนที่พวกเขาต้องเดินตามไปทั่วเมืองจนมาพบบ้านหลังนั้นในที่สุด) คำที่แปลว่า *ร้องถาม (โพเนะ โอ)* สื่อว่าพวกเขาตะโกนถามที่หน้าประตูว่า “ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่” เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจะไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจจนกว่าพวกเขาจะได้พบเปโตร

กจ 10:19-21 เมื่อเปโตรตรัสเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า "ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า 20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา" 21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหาท่าน ท่านมาธุระอะไร"

ขณะที่เปโตรตรัสเรื่องอยู่นั้น คำที่แปลเช่นนั้น (*เอ็นธูเมอะออ ไม*) มีความหมายว่าทบทวนในหัว นั่นคือ เขาคิดกลับไปกลับมาถึงการเปิดเผยอันน่าฉงนที่เขาเพิ่งได้รับมา พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปิดเผยในเวลาเดียวกันนั้นว่ามีชายสามคนกำลังตามหาเขาอยู่และเขาควรไปกับคนเหล่านั้น “อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา” เปโตรจึงเดินไปที่ประตูหน้าบ้านและถามว่าพวกเขาต้องการอะไร แน่นอนที่พอเปโตรได้เห็นและได้ยินสำเนียงของพวกเขา เขาก็ดูออกในทันทีว่าคนเหล่านั้นเป็นพวกโรม

กจ 10:22 เขาจึงตอบว่า "นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บริสุทธิ์ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน" อย่างไรก็ตาม พวก

เขาอธิบายให้เปโตรฟังว่าผู้บังคับบัญชาของพวกเขา คือ โครเนลิอัส เป็น “คนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว” พวกเขาเล่าให้เปโตรฟังต่อไปว่าพระเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์คนหนึ่งไปหาโครเนลิอัส โดยสั่งให้เขาใช้คนไปตามเปโตรมา “เพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน” เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเปโตรรู้ว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาพูดอะไร พอไปถึงที่บ้านของโครเนลิอัส เขาก็ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์แก่เขาทันที

กจ 10:23-24 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟาไปด้วย 24 ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรเชิญคนต่างชาติที่เป็นคนโรมเหล่านี้เข้าไปในบ้านและให้ที่พักแก่พวกเขาเพื่อค้างคืนก็บ่งบอกว่าเขาเริ่มที่จะเข้าใจนิมิตที่เขาได้เห็นก่อนหน้านั้นแล้ว มันเป็นเรื่องที่ยากจะคิดที่ยิวที่เคร่งครัดในสมัยนั้นจะให้การต้อนรับแก่คนต่างชาติ โดยเฉพาะคนโรมด้วยแล้ว (ดู ข้อ 28)

วันต่อมาพวกเขาก็เริ่มเดินทางไปยังเมืองซีซารียา (ยัสสิบแปดไมล์) ขณะเดียวกัน โครเนลิอัสที่รอการมาถึงของพวกเขาอยู่ที่รวบรวมคนทั้งครอบครัวและแม่แต่เพื่อนๆของเขาให้มาฟังสิ่งที่เปโตรจะกล่าวเมื่อเขามาถึง

กจ 10:25-27 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน 26 ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า "จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน" 27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน

พอเปโตรมาถึงบ้านเขา โครเนลิอัสก็ก้มลงจะกราบไหว้เขา เปโตรห้ามปรามเขาโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน” โครเนลิอัสจึงพาเปโตรเข้าไปในบ้านของเขาและเปโตรถึงกับประหลาดใจที่ตน “แลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน”

กจ 10:28-29 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน 29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้

คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอลาว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร"

เปโตรเกริ่นนำโดยเตือนความจำบรรดาผู้ฟังของเขาโดยกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้" (เราควรหมายเหตุไว้ว่าไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่มีคำสั่งเช่นนั้น แต่พวกเรารับบีได้เพิ่มธรรมเนียมนี้เข้าไปเพื่อเป็นหนึ่งในประเพณีของพวกเขา กระนั้น พวกยิวถูกสอนว่าประเพณีต่างๆของพวกผู้อาวุโสก็มีน้ำหนักพอๆกับพระราชบัญญัติเองเลยทีเดียว) หลังจากมีเวลาหนึ่งวันเต็มๆเพื่อคิดทบทวนถึงนิมิตอันชวนงงงันที่เขาได้เห็น เปโตรจึงตระหนักถึงความหมายหลักของนิมิตนั้นก็คือว่าเขา "ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน" อีกครั้งที่ถึงแม้ว่านี่หมายถึงเราได้รับอนุญาตให้รับประทานสัตว์ทุกชนิดได้ แต่การประยุกต์ใช้ที่สำคัญกว่าก็คือ การมีปฏิสัมพันธ์กับคนต่างชาติ โดยเฉพาะเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เปโตรจึงเล่าทบทวนว่าเขาได้มาทันทีและถามว่าพวกเขาใช้คนไปตามเขามาเพราะเหตุใด

กจ 10:30-33 โครเนลิอัสจึงตอบว่า "สี่วันมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อหนังระยับ 31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว 32 เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน' 33 ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังถึงสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้"

หลังจากนั้น โครเนลิอัสจึงเล่าย้อนให้ฟังว่าเมื่อสี่วันก่อน ณ เวลาเดียวกันนี้ (ช่วงโมงที่เก่าเท่ากับบ่ายสามโมง) ชายคนหนึ่งในเครื่องนุ่งห่มหนังระยับได้ปรากฏให้เขาเห็นขณะที่เขากำลังอดอาหารอธิษฐานอยู่ โครเนลิอัสกล่าวแตกต่างจากที่ระบุไว้ในข้อ 4 เล็กน้อย ตรงนี้เขากล่าวว่าพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขาแล้วและมันเป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรพระเจ้าแล้วพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานจริงๆ!

โครเนลิอัสจึงเล่าว่าเขาได้รับคำสั่งให้ใช้คนไปตามเปโตรมาซึ่งเขาก็มาโดยเร็ว โครเนลิอัสไม่รู้ข่าวสารของพระเจ้าที่มาถึงเขาจากเปโตรนั้นจะเป็นเช่นไร อย่างไรก็ตามเขาบอกเปโตรว่าพวกเขาทุกคน “จึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังถึงสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้” สำหรับเปโตรแล้ว นั่นคงเป็นสิ่งที่เขาอยากได้ยิน

กจ 10:34-35 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด 35 แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์"

เมื่อได้นึกสะท้อนถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นไปในช่วงหลายวันมานี้ เปโตรจึงได้ข้อสรุปว่า “พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด” สำหรับยิวที่เกรงกลัวพระเจ้า (ถึงแม้จะเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง ในพระคริสต์แล้วก็ตาม) นี่ก็เป็นคำกล่าวยอมรับที่ลึกซึ้ง พวกยิวถูกสอนมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้วว่าพระเจ้าทรงสนพระทัยในชนชาติยิวแต่เพียงพวกเดียวเท่านั้น

ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกอับราฮัมและอวยพรผ่านทางเชื้อสายของเขาจริงๆ แต่พวกยิวก็ได้บิดเบือนข้อเท็จจริงนั้นเพื่อที่จะคิดเหมาเอาเองว่าพระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยในคนต่างชาติที่ไม่เชื่อและไม่มีพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว เปโตรกำลังผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงความคิดเสียใหม่ พระเจ้าต้องถอนทิ้งประเพณียิวอันบิดเบือนทั้งหลายที่เขาได้รับการปลูกฝังมานาน

นอกจากนี้ เปโตรเพิ่งเข้าใจว่า “คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์” มีข้อแตกต่างเล็กน้อยที่เราต้องหมายเหตุไว้ คนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระองค์และกระทำการชอบธรรม ไม่ว่าเขาจะเป็นชนชาติใดก็ตาม ไม่เคยดีพอที่จะได้รับความรอดเลย แต่เปโตรกำลังกล่าวว่าพระเจ้าทรงชอบพระทัยเมื่อคนบาปไม่ว่าจะเป็นชนชาติใดก็ตามเต็มใจที่จะยำเกรงพระองค์ แสวงหาพระองค์ และดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ตามที่ยอห์น 7:17 ได้กล่าวไว้ พระเจ้าจะทรงส่งข่าวประเสริฐไปยังคนที่มีใจแสวงหาเช่นนั้น คำที่แปลว่า **เป็นที่ชอบพระทัย (เค็คทอส)** มีความหมายได้ดั่งว่า ‘เป็นที่น่าพอใจ’ ด้วยทรงพอพระทัยกับคนที่มีใจเปิดรับและแสวงหาความจริงเช่นโครเนลิอัส พระเจ้าจึงทรงใช้เปโตรมาหาเขาพร้อมกับข่าวประเสริฐ

ดังที่เราจะเห็น นี่เป็นความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ด้วยเพราะว่าข่าวประเสริฐได้ไปถึงคนต่างชาติดังเป็นทางการครั้งแรก ถึงแม้ว่าข่าวประเสริฐได้ไปถึงชาวสะมาเรียแล้ว ตามคำสั่ง

ของพระเยซูในกิจการ 1:8 แต่พวกเขาก็ยังได้ชื่อว่าเป็นยิว ถึงแม้เป็นยิวพันธุ์ทางก็ตาม การที่ฟีลิปนำขันทีคนนั้นมาถึงพระคริสต์ก็เป็นเรื่องบังเอิญเพราะว่าคนเอธิโอเปียก็เป็นยิวโดยการเข้าจารีต บัดนี้เพื่อให้พระมหากษัตริย์ของพระคริสต์สำเร็จ ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์กำลังจะถูกเสนออย่างเป็นทางการ และเป็นครั้งแรกแก่คนต่างชาติที่มาวมตัวกันด้วย แดมเป็นพวกโรมอีกต่างหาก

กจ 10:36-37 พระคำที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง) 37 ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระคำนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือพระคำที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดขึ้นได้ประกาศนั้น

เปโตรเริ่มคำเทศนาของตนโดยกล่าวทบทวนสั้นๆถึงการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คำที่แปลว่า **ประกาศ** ตรงนี้ (*เอวังกะลิด โซ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ประกาศข่าวดี’ ให้เราสังเกตข่าวดีที่ถูกประกาศนั้น นั่นคือ “เรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์” เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นองค์สันติราชจริงๆและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวงด้วย สันติสุขที่เปโตรพูดถึงนี้น่าจะหมายถึงสิ่งที่เปาโลได้เขียนไว้ใน โรม 5:1 ที่ว่าเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราก็มีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อเราได้อยู่ในตำแหน่งนั้นในพระคริสต์ เราก็มีสันติสุขของพระเจ้า

กจ 10:38 คือเรื่องพระเยซูชวามาซาเรีธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์ กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงแล้ว “พระคำรัส” นั่นก็คือ “คือเรื่องพระเยซูชวามาซาเรีธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร” การทรงเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ก็จริงแล้วก็มีความหมายเหมือนกับการประกอบด้วยพระวิญญาณซึ่งทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกระทำพันธกิจของพระองค์จนสำเร็จได้ การเต็มล้นดังกล่าวทำให้พระองค์ทรงถูกเจิม “ด้วยฤทธานุภาพ” การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และฤทธานุภาพของพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณก็มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ เราได้เข้าใจด้วยการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้เกิดขึ้นในและด้วยฤทธานุภาพของพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งแตกต่างจากภูตนาฏภาพของพระองค์เองซึ่งพระองค์ได้ทรงวางไว้ต่างหาก ด้วยความเต็มพระทัย

นอกจากนี้ เปโตรเล่าให้ผู้ฟังที่เป็นคนต่างชาติฟังอีกว่าพระเยซู “เสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์” คำที่แปลว่า **รักษา** (อีอาออไม) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ทำให้สมบูรณ์’ และอาจไม่ได้หมายถึงการรักษาฝ่ายร่างกายมากเท่ากับการทำให้คนๆหนึ่งสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณ (นั่นคือ ความรอด) คำที่แปลว่า **ถูก...เบียดเบียน** (คาทาคุนาสเตะอูโอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ใช้อำนาจบังคับขู่เข็ญ’ หรือ ‘ใช้กำลังของตนเอาเปรียบ’ นี่ไม่น่าจะหมายถึงการที่พระเยซูทรงขับผีทั้งหลายออก มากเท่ากับการที่พระองค์ทรงช่วยคนทั้งหลายให้พ้นจากอำนาจของพญามาร โดยการช่วยพวกเขาให้รอด จะว่าไปแล้วพวกเราที่เคยถูกพญามารเบียดเบียนเช่นกัน จงสรรเสริญพระเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้เราสมบูรณ์แล้วในพระเยซู แน่แน่นอนที่การรับใช้ของพระเยซูได้รับฤทธิ์เดช เพราะว่า “พระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์”

กจ 10:39-41 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้มาและแขวนไว้ที่ต้นไม้ 40 ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ 41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว

เปโตรเล่าทบทวนถึงการที่เขาและสาวกคนอื่นๆ ได้เป็นพยานถึงการรับใช้ทั้งหมดขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา วลีที่กล่าวว่าพระองค์ทรงถูกแขวนไว้ที่ต้นไม้ก็หมายถึงการตรึงพระองค์ที่กางเขนซึ่งผู้ฟังของเขาคือคนโรมต่างเข้าใจดี สำหรับคำตอบที่มีให้แก่พยานพระยะโฮวาที่ชอบกับข้อนี้ที่บอกว่าพระเยซูทรงถูกแขวนไว้ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง คำที่แปลเช่นนั้น (ซูลอน) ก็มีความหมายตรงตัวได้ด้วยว่าท่อนไม้ซึ่งกางเขนก็ถือว่าเป็นท่อนไม้เช่นกัน

นี่เป็นอีกครั้งที่เปโตรกล่าวเน้นย้ำเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ เขายังหมายเหตุเพิ่มเติมด้วยว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูนั้นปรากฏชัดเจนแก่คนเหล่านั้นที่รู้จักพระองค์อย่างใกล้ชิดที่สุด นั่นคือ พวกสาวกที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ ในหมู่คนทั้งปวงพวกเขานี้แหละที่รู้

เป็นแน่ว่าเป็นพระองค์จริงๆหรือไม่ เปโตรเอ๋ยถึงการฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งเพื่อตอกย้ำประเด็นนี้

กจ 10:42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย มันสำคัญตรงที่ว่าพวกอัครทูตรู้ว่าพวกเขาได้รับพระบัญชาจากพระเยซูที่ “ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยาน” เนื่องจากมันเป็นพระมหาบัญชา คำสั่งนี้จึงประยุกต์ใช้กับเราแม้ในปัจจุบันนี้ด้วย ไม่มีคริสเตียนคนใดได้รับการยกเว้น! และเป็นความจริงที่คำสั่งที่ให้ เป็นพยานถูกพบหลายต่อหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่

วลี “คนเป็นและคนตาย” นี้มีความหมายตรงตัวตามนั้น แต่มันก็อาจเป็นสำนวนที่หมายถึงพวกยิวและพวกคนต่างชาติด้วย ไม่ว่าในกรณีใด พระเยซูก็ทรงได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าให้เป็นผู้พิพากษามนุษย์ทั้งปวง

กจ 10:43 ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายยอมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์” นอกจากนี้บรรดาศาสดาพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์เดิมต่างก็เป็นพยานถึงพระองค์เช่นกัน ดังที่มีกล่าวล่วงหน้าไว้ในโยเอล 2:32 “ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์” คำที่แปลว่า การทรงยกความผิดบาป (*อาเฟซิส*) ปกติแล้วแปลเป็น ‘การยกโทษ’ และมีความหมายว่า ได้รับการปลดปล่อยจากความรู้สึกผิด การปรับโทษ และพันธนาการแห่งความบาป เป็นความจริงที่เมื่อคนทั้งหลายเชื่อเช่นนั้น พวกเขาก็ถูกปลดปล่อยจากภาระแห่งความบาปของตนพร้อมกับผลที่ตามมาทั้งหลาย นี่อาจเป็นเรื่องน่าพอใจเป็นพิเศษสำหรับ โครเนลิอัสและคนในบ้านของเขา พวกเขาสามารถพบความรอดได้โดยเพียงเชื่อวางใจ พระเยซูคริสต์แทนที่จะต้องเป็นยิวอย่างเป็นทางการเหมือนที่พวกเขาถูกสอนให้เชื่อเช่นนั้นมาโดยตลอด (และเป็นสิ่งที่เขาผู้เป็นข้าราชการ โรมทำไม่ได้ด้วย) ถึงแม้ว่ามันมิได้กล่าวเช่นนั้นอย่างชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้กลับใจรับเชื่อและต้อนรับพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตน โดยความเชื่อจริงๆ

กจ 10:44-46 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น 45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกัน

กับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย 46 เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า

เพราะว่า “เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น” พวกเขาจึงพูดเป็นภาษาต่างๆด้วย ซึ่งยืนยันถึงการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวพวกเขา ความหมายของการสำแดงที่ปรากฏให้เห็นได้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งรวมถึงการพูดภาษาต่างๆด้วย ก็เรียบง่ายและลึกซึ้ง ดังที่มีบันทึกไว้ พวกคริสเตียนยิวที่เดินทางมาพร้อมกับเปโตร (“พวกที่ได้เข้าสู่หนัด”) ต่างประหลาดใจเหลือจะกล่าวที่ “ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย” มันเป็นเรื่องที่เหลือจะคิดได้สำหรับคนที่มีความคิดแบบยิวในสมัยนั้นที่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่ภายในหรือทำให้คนต่างชาติเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ กระนั้นพวกเขาก็ได้เห็นปรากฏการณ์นั้นกับตาตัวเอง (กิจการ 11:12 ซึ่งให้ เห็นว่ามีพี่น้องยิวหกคนอยู่ด้วยกับเปโตรในตอนนั้น นั่นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ พระเจ้าไม่ทรงต้องการให้มีข้อสงสัยเลยในสิ่งที่พวกเขาได้เห็น)

ความหมายของการสำแดงอันมองเห็นได้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ รวมถึงการพูดภาษาต่างๆโดยผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ที่เป็นคนต่างชาติ ก็เป็นเครื่องบ่งชี้ที่ชัดเจนถึงพระพรของพระเจ้าที่ทรงประทานข่าวประเสริฐให้แก่บรรดาคนต่างชาติด้วย คริสตจักรยุคต้นได้มาถึงจุดสำคัญแห่งประวัติศาสตร์ของตนแล้ว จวบจนบัดนี้ข่าวประเสริฐได้มีมาถึงพวกยิวเท่านั้นหรือคนทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับศาสนายิว (นั่นคือ ชาวสะมาเรียและชาวเอธิโอเปีย) บัดนี้ไม่เพียงข่าวประเสริฐไปถึงพวกคนต่างชาติแล้วเท่านั้น (แถมเป็นชาวโรมอีกต่างหาก) แต่พระพรของพระเจ้าก็เป็นที่ประจักษ์ชัดท่ามกลางพวกเขาด้วยเหมือนกับที่เกิดขึ้นกับคริสตจักรแรกเกิด (ที่เป็นยิว) ในวันเพ็นเทคอสต์เลย

กจ 10:47-48 "ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้" 48 เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาก่อนสองสามวัน

น่าหมายเหตุอีกครั้งว่า นี่สื่อถึงความรอดและพวกเขาได้รับพระวิญญาณของพระเจ้าก่อนรับบัพติศมา คนทั้งหลายที่สนับสนุนแนวคิดที่ว่าบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของการได้รับความรอด

ควรมหาเหตุตรงนี้ไว้ดีกว่า อีกครั้งที่บัพติศมามาถึงหลังความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ให้เราสังเกตดีกว่าเปโตรสั่งให้พวกเขาได้รับบัพติศมา เพราะว่ามันเป็นคำสั่งหนึ่งสำหรับผู้เชื่อใหม่จริงๆ คู มัทธิว 28:19

*****

ภาพรวมของกิจการ 11: บทนี้นำเสนอสามเหตุการณ์: (1) เพื่อแก้ต่างการที่เขาไปเยี่ยมคนต่างชาติ เปโตรเล่าทบทวนเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในบทที่ 10 (2) การเกิดผลของข่าวประเสริฐในสถานที่ต่างๆ โดยเฉพาะที่เมืองอันทิโอก (3) คริสตจักรที่เมืองอันทิโอกส่งความช่วยเหลือไปยังคริสตจักรแม่ในกรุงเยรูซาเล็มสำหรับการกั้นการอาหารที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า

กจ 11:1-3 ฝ่ายพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวณะของพระเจ้าเหมือนกัน 2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสุหน้ตจึงต่อว่าท่าน 3 ว่า "ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสุหน้ต และรับประทานอาหารกับเขา"

เห็นได้ชัดว่าเปโตรเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ที่นั่นพวกอัครทูตและพี่น้องทั้งหลายได้ยินถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะในเมืองซีซารียา และการที่พวกคนต่างชาติได้รับพระวณะของพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึง "ต่อว่าท่าน" วลีที่ว่า "พวกที่เข้าสุหน้ต" เห็นได้ชัดว่าเป็น 'คณะหนึ่ง' ภายในคริสตจักรที่โน้มเอียงไปทางการเป็นคริสเตียนแบบศาสนายิว พวกเขาอาจเป็นรากเหง้าของปัญหาทั้งหมดของพวกนัถือศาสนายิวที่เปโตรพูดถึงในเวลาต่อมาในหนังสือโรม หนังสือกาลาเทีย และหนังสืออื่นๆ จะว่าไปแล้วพวกเขาก็เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ แต่ก็เชื่อว่ามีผู้เชื่อทั้งหลายควรประพฤติตามพระราชบัญญัติและประเพณีทั้งหมดของยิว

พวกเขาถึงกับอ้าปากค้างที่เปโตรได้ไปนั่งลงรับประทานอาหารกับ "คนที่ไม่ได้เข้าสุหน้ต" ปัญหาสำหรับพวกเขาไม่ใช่การที่เปโตรได้ประกาศพระวณะของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้น แต่พวกเขาไม่พอใจที่เปโตรละเมิดประเพณีของยิวโดยการรับประทานอาหารกับคนเหล่านั้น ความคิดแบบนี้จะส่งผลเสียต่อคริสตจักรยุคต้นในอีกหลายสิบปีนับจากนี้ เห็นได้ชัดด้วยว่าถึงแม้เปโตรเป็นอัครทูตคนหนึ่ง แต่เขาก็ไม่ได้เป็นเจ้านายหรือมีสิทธิอำนาจแบบพระสันตะปาปาเหนือคริสตจักรแม่กระทั่งที่กรุงเยรูซาเล็ม

กจ 11:4 แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า เปโตรจึง "อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมา" โดยอธิบายทีละประเด็นให้พวกเขาฟัง เขาจะเริ่มต้นด้วย

เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นที่เมืองยัฟฟา โดยสรุปว่าพระเจ้าได้ทรงนำเขาไปที่เมืองซีซาริยาและลงเอยที่นั่น

กจ 11:5-11 “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาพบางอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาตั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า 6 ครั้งข้าพเจ้าเขม่นดูผ้านั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วก็เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า 7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด’ 8 แต่ข้าพเจ้าทูลว่า ‘หามิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย’ 9 แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า ‘ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม’ 10 เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสี่ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก 11 คุณเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับประทานจากเมืองซีซาริยามาหาข้าพเจ้า

หากต้องการทราบรายละเอียดของสรุปย่อต่อไปนี้ คุณอธิบายได้ในหมายเหตุของบทที่ 10

กจ 11:12 พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น ตรงนี้เราได้ทราบรายละเอียดที่ไม่ได้ถูกเอ่ยถึงในบทที่ 10 จริงๆแล้วมีพี่น้อง (ยิว) หกคนที่เดินทางร่วมไปกับเปโตร พวกเขาทุกคน “เข้าไปในบ้านของผู้นั้น”

กจ 11:13-14 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า ‘จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด’

ในการสรุปเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในเมืองซีซาริยาต่อไป เราควรหมายเหตุไว้ว่าเปโตรไม่ได้เอ่ยชื่อโครเนลิอัสและไม่ได้พูดถึงยศหรือตำแหน่งของเขาในฐานะเป็นข้าราชการ โรมเลย บางทีเขาอาจกลัวว่านั่นจะยังทำให้สถานการณ์บ้านปลายมากขึ้นไปอีก

รายละเอียดเพิ่มเติมถูกเปิดเผยตรงนี้เมื่อเปโตรยกคำพูดของโครเนลิอัสที่ว่า “เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด” กิจการ 10 นำเสนอ

โครเนลิอัสในฐานะเป็นคนที่มีความศรัทธามากผู้เกรงกลัวพระเจ้า แต่เราก็เห็นชัดเจนตรงนี้ด้วยว่า ตอนนั้นเขายังไม่ได้รับความรอด นอกจากนี้ เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าการที่คนทั้งครอบครัวของเขาได้รับความรอดตรงนี้เกิดขึ้นก่อนการรับบัพติศมาของพวกเขาซึ่งถูกเอ่ยถึงในตอนท้ายของบทที่ 10 การรับบัพติศมาของคนเป็นพ่อแม่ไม่เคยทำให้ลูกได้เข้ามามีความสัมพันธ์ตามพันธสัญญากับพระเจ้า พันธสัญญาเดียวที่เด็กคนหนึ่งจะเข้ามาอยู่กับพระเจ้าได้ก็คือเมื่อเขาโตพอที่จะรับเชื่อพระคริสต์ได้ ซึ่งเป็นการรับความรอด เมื่อถึงตอนนั้นแล้วเท่านั้น เขาจึงควรรับบัพติศมา

กจ 11:15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น จากนั้น เปโตรก็เล่าต่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย” เหมือนที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทกอสต์นั้น เชื่อได้เลยว่าเหตุผลที่มีการสำแดงของพระวิญญาณแบบที่ปรากฏชัดเจนเช่นนี้ที่เมืองซีซารียาก็คือ เพื่อยืนยันพระพรของพระเจ้าที่ทรงประทานให้แก่คนต่างชาตินั้นที่ต้อนรับพระคริสต์แล้ว

กจ 11:16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า ‘ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ขณะเดียวกัน เปโตรก็เชื่อมโยงเหตุการณ์เหล่านี้กับคำตรัสของพระเยซูที่ว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ดู ยอห์น 14:26 และกิจการ 1:5 ข้อความตรงนี้อาจแปลได้ด้วยว่า ‘แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ส่วนหนึ่งแล้ว การรับบัพติศมาในน้ำก็เป็นการแสดงออกถึงการรับบัพติศมาที่ปกติแล้วมองไม่เห็น โดยพระวิญญาณของพระเจ้าของผู้เชื่อใหม่เข้าไปในพระกายของพระคริสต์ในกรณีนี้ มันมองเห็นได้เพราะเหตุผลที่กล่าวไปแล้วข้างบน

กจ 11:17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้” เปโตรจึงเล่าทบทวนว่าเนื่องจากพระเจ้าได้ทรงประทานการสำแดงอันปรากฏชัดเจนของพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกคนต่างชาตินี้แล้วเหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับพวกเขา เขา (เปโตร) เป็นใครเล่าที่จะ “ขัดขืนพระเจ้า” ได้

กจ 11:18 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า "พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย" พอได้ยินเช่นนั้น พวกผู้นำของคริสตจักร พร้อมกับผู้ที่เชื่อทั้งหลายที่ยึดมั่นในศาสนายิว "ก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้า" พวกเขาจะกล่าวอะไรได้ อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ชัดว่าในอนาคตอันใกล้ พวกนิยมนศาสนายิวก็ยังยึดมั่นในความคิดที่ว่า แม้แต่ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติก็ควรปฏิบัติตามประเพณีของยิวและรักษาบัญญัติของโมเสสเช่นกัน

วลีที่ว่าพระเจ้าทรงโปรดแก่คนต่างชาติ "ให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย" นั้นยกแนวคิดแรกเริ่มในคริสตจักรยุคต้น (ที่เป็นยิว) ที่ว่าการกลับใจใหม่เป็นสาระสำคัญของความรอด เราจำได้ว่าในวันเพ็นเทคอสต์นั้นและหลายครั้งต่อมา การกลับใจใหม่ถูกเน้นย้ำ ดู กิจการ 2:38, 3:19, 5:31, 8:22 รวมถึงการประกาศเรื่องการกลับใจใหม่ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาด้วยที่เขาประกาศแก่พวกยิวที่ใจแข็งกระด้าง ในเวลาต่อมา เปาโลและยอห์นจะกล่าวชัดเจนและอธิบายว่าความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าจริงๆ แล้วก็คือ ความเชื่อ อย่างไรก็ตาม หากความเชื่อที่ช่วยให้รอดเปรียบได้กับเหรียญอันหนึ่ง ด้านหนึ่งของเหรียญนั้นก็คือ การกลับใจใหม่ อีกด้านของเหรียญก็คือการวางใจพระคริสต์ คริสตจักรยุคต้นใช้คำว่า *การกลับใจใหม่* เพื่อสรุปย่อความจริงอันยิ่งใหญ่กว่านั้นคือ การมารับเชื่อพระคริสต์ ในความคิดของพวกเขา การรับเชื่อพระคริสต์ก็ถูกเหมารวมในคำๆ นี้ คำที่แปลเช่นนั้น (*เมทาโนเอีย*) มีความหมายตรงตัวว่า การเปลี่ยนความคิดของคนๆ หนึ่งและสุดท้ายก็เปลี่ยนจิตใจของคนๆ นั้นด้วย มันเป็นการหันใจของคนๆ หนึ่งไปจากทิศทางที่เขามุ่งไปและหันมาหาพระคริสต์ ดู อีสยาห์ 53:6 ในความหมายที่กว้างกว่า มันก็หมายถึงการหันมารับเชื่อพระคริสต์

กจ 11:19-20 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทพนก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวอนแก่ผู้ใด นอกจากแกยิวพวกเดียว 20 และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย

ภาพเหตุการณ์เปลี่ยนไปแล้ว เมื่อเจอการเคียดแค้น (*อิลิพซิส* มีความหมายตรงตัวว่า 'ความยากลำบาก') ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสเทพนเสียชีวิต สาวกจำนวนมากที่กรุงเยรูซาเล็มก็กระจัดกระจายไป พวกเขาเดินทางไปที่ไกลถึงเมืองฟินิเซีย นี่เทียบได้กับประเทศเลบานอนในปัจจุบัน คนอื่นๆ ก็เดินทางไปถึงเกาะไซปรัส บ้างก็ไปที่ไกลถึงเมืองอันติโอกบนแม่น้ำไอรอนเทส

(Orontes River) ใกล้กับทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในประเทศซีเรียในปัจจุบัน ถึงแม้ว่ามีหลายเมืองในจักรวรรดิโรมที่มีชื่อนั้น แต่เมืองอันติโอกนี่ก็เป็นพื้นที่มหานครขนาดใหญ่ มันอาจเป็นเมืองใหญ่ที่สุดเป็นอันดับสามในจักรวรรดิโรมรองจากกรุงโรมและเมืองอเล็กซานเดรีย

ขณะที่พวกผู้เชื่อชาวยิวหลบหนี พวกเขาที่ “ไม่ได้กล่าวพระวณะแก่ผู้ใดนอกจากแก่ยิวพวกเดียว” ผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เหล่านี้เช่นกัน ความพยายามของซาตานที่จะกำจัดคริสตจักรยุคต้นกลับมาเล่นงานมันเอง ยิ่งมันข่มเหงคริสตจักรมากเท่าใด คริสตจักรก็ยิ่งแพร่กระจายมากขึ้นเท่านั้น

เราควรหมายเหตุไว้ว่าบางคนในกลุ่มผู้เชื่อยุคต้นเป็น “ชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน” ไซรินเป็นเมืองๆหนึ่งที่อยู่ทางชายฝั่งตอนใต้ของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในประเทศลิเบียปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม นี่สื่อชัดเจนว่าพวกเขาเป็นยิวที่เชื่อแล้วเช่นกัน พอไปถึงที่เมืองอันติโอกแล้ว พวกเขาที่ “กล่าว...แก่พวกกรีกด้วย” คำที่แปลว่า พวกกรีก (*เฮลเลนนิสเทส*) หมายถึงพวกยิวที่พูดภาษากรีกและมีวัฒนธรรมแบบชาวตะวันตกซึ่งต่างจากพวกยิวที่พูดภาษาอาราเมคและมีวัฒนธรรมแบบชาวตะวันออกกลางมากกว่า ความแตกต่างดังกล่าวยังคงมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ ให้เราสังเกตว่าเหล่าผู้เชื่อชาวยิวพลัดถิ่นเหล่านี้มา “ประกาศเรื่องพระเยซูเจ้า”

กจ 11:21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนพวกเขา “คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า” นี่เป็นอีกครั้งที่การรวมกันของการกลับใจใหม่ (กลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า) และการเชื่อในฐานะเป็นสาระสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้รอดถูกนำเสนอ

กจ 11:22-24 ชาวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก 23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้ายิ่งนัก จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า 24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า

พอได้ข่าวว่าชาวประเสริฐถูกรับเอาในหมู่พวกยิวนิคมกรีกในเมืองอันติโอก บรรดาผู้นำแห่งคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มได้ใช้บารนาบัสไปเพื่อสืบสวนด้วยตัวเองถึงกิจการของบรรดานักเทศน์พลัดถิ่นเหล่านี้ซึ่งกระจัดกระจายไปเพราะเหตุการข่มเหง บารนาบัสถูกเอ่ยถึงไปก่อนหน้าในกิจการ 4:36-37 เขาเป็นยิวตระกูลเลวีผู้ซึ่งเดิมทีเป็นชาวเกาะไซปรัส เขายังเป็นผู้ถวายทรัพย์

ก่อนโตแก่คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย คุณเหมือนเห็นได้ชัดว่าเขาเคยเป็นยิวนิยมกรีกมาก่อน และนั่นอาจเป็นเหตุที่ทำให้คริสตจักรใช้เขาไปที่นั่น

พอเขามาถึงที่เมืองอันติโอก “และได้เห็นพระคุณของพระเจ้ายี่ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” วลีสุดท้ายนี้ที่พูดถึงการติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามีความหมายว่า ดำเนินต่อไปกับองค์พระผู้เป็นเจ้า พากเพียรและสู้ต่อไป

นอกจากนี้ เรายังได้ทราบอีกว่าบารนาบัส “เป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ” คำคุณศัพท์ ดี (*อาภาธอส*) ในสมัยปัจจุบันอาจเป็นคำที่ดูธรรมดาไปแล้ว แต่ในพระคัมภีร์ มันเป็นหนึ่งในคำบรรยายอันสูงส่งเกี่ยวกับอุปนิสัยของคริสเตียน ถึงแม้ว่าคำๆ นี้เมื่อใช้กับมนุษย์อาจไม่ได้สูงส่งในระดับเดียวกับพระเจ้า แต่เราก็จำได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกเรียกว่า ‘ประเสริฐ’ หลายต่อหลายครั้ง เขายังประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย นี่ก็เป็นคำชมฝ่ายวิญญาณที่มีค่ามากมายเช่นกัน น้อยคนนักในพระคัมภีร์ที่ได้ชื่อเช่นนั้น เขายังเป็นคนที่มีความเชื่อมากเช่นกัน คุณสมบัติทั้งสามประการนี้ยังมีอยู่ในปัจจุบันและเป็นสิ่งที่เราควรเสาะแสวงหาด้วย เพราะการรับใช้ของเขาในเมืองอันติโอก คนเป็นอันมากจึงถูกเพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่นั่น

กจ 11:25 บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล ในข้ออันเป็นปริศนา มีบันทึกไว้ว่าบารนาบัสได้เดินทางไปยังเมืองทาร์ซัสซึ่งอยู่ไม่ไกลมากนักเพื่อตามหาเซาโลที่นั่น เมืองทาร์ซัสเป็นบ้านเกิดของเซาโล เราไม่ทราบชัดเจนว่าเขาอยู่ที่นั่นนานเท่าใดนับตั้งแต่ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ถึงแม้ว่ากาลาเทีย 1 และ 2 บอกลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับช่วงเวลาตรงนี้บ้างก็ตาม คุณคำรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในคำอธิบายของสองบทดังกล่าว บางคนเชื่อว่าช่วงเวลาดังกล่าวคือประมาณ ค.ศ. 43 พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าเซาโลใช้เวลาานเท่าใดในเมืองทาร์ซัส แต่เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาได้ประกาศพระคริสต์ที่นั่นเช่นกัน

กจ 11:26 เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก บารนาบัสไปเจอเขาที่นั่น และชักจูงเขาให้เห็นความจำเป็นในการรับใช้เต็มเวลา และพาเขาไปที่เมืองอันติโอก เขาทั้งสองจึงใช้เวลาหนึ่งปีเต็มๆ ในเมืองอันติโอก และร่วมประชุมกันในคริสตจักรจริงๆ และสั่งสอนพวกเขา ให้เราสังเกตว่าในขณะที่นั้น บรรดาผู้

เชื่อในเมืองอันติโอกได้จัดระเบียบตัวเองจนกลายเป็นคริสตจักรหนึ่งแล้ว คริสตจักรนี้จะกลายเป็นหนึ่งในคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ต่อไปในประวัติศาสตร์คริสตจักรยุคต้น บรรดาคนที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่อย่างอิกนาติอุส (Ignatius) และคริสซอสทอม (Chrysostom) ต่างก็เป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรอันยิ่งใหญ่แห่งนี้ในเวลาต่อมา

ให้เราสังเกตด้วยว่า “พวกสาวกได้เชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก” คำที่แปลว่า *คริสเตียน* (*คริสตีอานอส* โดยคำเติมท้าย *‘อืออานอส’* บ่งบอกถึงนามเฉพาะคือ พระคริสต์) เป็นวิธีที่แพร่หลายในการสร้างคำคุณศัพท์ภาษากรีก มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘คนหนึ่งที่เป็นของ’ โดยในกรณีนี้คือ ของพระคริสต์ ในแบบเดียวกัน คำคุณศัพท์กรีก *ซีซารีอานอส* ก็หมายถึง ผู้ที่เป็นของซีซาร์ คำว่า *คริสเตียน* ถูกใช้เพียงสามครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ จริงๆ แล้วมันหมายความว่า ‘คนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์’

อาจเป็นไปได้ว่าคำนี้ถูกคิดค้นขึ้นมาและถูกนำมาใช้กับพวกสาวกโดยบรรดาคนต่างชาติที่ไม่เชื่อ พวกสาวกเองก็ชอบคำนี้มากกว่าพร้อมกับคำว่า ‘คนที่ถือทางนั้น’, ผู้เชื่อ, พี่น้อง และวิสุทธิชน พวกยิวไม่มีวันใช้คำนี้ได้ขาดเพราะว่ามันจะสื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระเมสสิยาห์ของพวกเขาจริงๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่พวกเขาต่างพากันปฏิเสธ เช่นเดียวกับในกรณีของพวกเขาอานาแบปติส ชื่อคริสเตียนถูกนำมาใช้เรียกผู้เชื่อทั้งหลายโดยเหล่าศัตรูที่มีใจไม่เชื่อของพวกเขา สิ่งที่สำคัญก็คือว่า คำพยานของพวกเขาไม่มีอิทธิพลมากเสียจนบรรดาชาวโลกที่ร่ำล้อมพวกเขาต่างพากันรู้เลยว่าพวกเขาเป็นใครและพวกเขาเชื่อวางใจในผู้ใด

กจ 11:27-28 คราวนี้มีพวกศาสดาพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก 28 ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกัณฑ์อาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกัณฑ์อาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอุส ซีซาร์

นักประวัติศาสตร์ของโลกอย่าง Suetonius, Tacitus และ Dio Cassius ต่างบันทึกไว้ว่าการกัณฑ์อาหารเกิดขึ้นทั่วจักรวรรดิโรมในช่วงปลายของรัชสมัยคลาวดิอุส ซีซาร์ (ค.ศ. 41-44) วลีที่พูดถึงทั่วโลกตรงนี้น่าจะเป็นคำเกินจริงในสมัยนั้นที่ใช้เรียกจักรวรรดิโรมแห่งโลกเมดิเตอร์เรเนียน ไม่ว่าในกรณีใด ศาสดาพยากรณ์หลายคนก็มาที่เมืองอันติโอกจากกรุง

เยรูซาเล็ม โดยรวมถึงคนหนึ่งซึ่งเชื่อว่าอาคาบัส (มีพูดถึงเขาอีกใน กิจการ 21:10) พวกเขาต่างพยากรณ์ถึงการกัณดารอาหารที่จะเกิดขึ้น

กจ 11:29-30 พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย 30 เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

หลังจากนั้น “พวกสาวก” ที่เมืองอันติโอกได้ตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์ ตรงตัวคือ ‘การรับใช้หนึ่ง’ ไปยังพี่น้องฝ่ายวิญญาณของพวกเขาในแคว้นยูเดีย สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มได้ประสบกับความยากลำบาก โดยอาจเป็นเพราะการข่มเหงที่เกิดขึ้นอย่างหนักด้วย เราควรหมายเหตุไว้ว่าในพระคัมภีร์ใหม่ตลอดทั้งเล่ม การให้ความช่วยเหลือด้วยความรักของคริสตจักรก็มีเป้าหมายไปที่บรรดาคนที่เป็นของคริสตจักรเสมอ คริสตจักรไม่เคยเป็นตัวกลางในการบรรเทาทุกข์ชาวโลกแต่อย่างใด ของที่พวกเขาส่งไปนั้นซึ่งอาจเป็นเงินก็ถูกส่งไปยังพวกผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม โดยบารนาบัสและเซาโล

*****

ภาพรวมของกิจการ 12: ถึงแม้ว่าไม่มีการเน้นย้ำหลักคำสอนที่สำคัญ และไม่มีเหตุการณ์สำคัญๆ ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเกิดขึ้นในกิจการ 12 แต่ก็มีรายละเอียดทางประวัติศาสตร์ที่เราควรหมายเหตุไว้ ชีวิตที่จดจ่ออยู่กับการอธิษฐานของคริสตจักรยุคต้นปรากฏชัดเมื่อเปโตรถูกจับกุม ถูกขังคุก และโดยการแทรกแซงแบบทรงจัดเตรียมไว้ของพระเจ้า เขาก็ได้รับการช่วยให้พ้น

กจ 12:1 แล้วครานั้นนักษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร เฮโรดที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ เฮโรด อากริปพาที่หนึ่ง ผู้เป็นหลานชายของเฮโรดมหาราช เขาเป็นนักษัตริย์หุ่นเชิดได้เพราะการที่เขาได้รับความโปรดปรานทางการเมืองจากจักรพรรดิโรม คาลิกูล่า (Caligula) เฮโรดเป็นนักษัตริย์ครองครองดินแดนปาเลสไตน์ในปี ค.ศ. 42-44 ดังนั้นช่วงเวลาดังกล่าวจึงน่าจะประมาณ ค.ศ. 44 เฮโรดเป็นยิวแต่ในนามผู้ซึ่งแสวงหาการอุปถัมภ์ค้ำจุนทางการเมืองจากโรม โดยคอยเอาใจพวกโรม ดังนั้นเขาจึงไม่เป็นที่ชอบใจในหมู่พวกยิวที่เขาปกครองอยู่ ดังนั้น เพื่อที่จะคอยเอาใจโรมต่อไป เขาจึงสร้างโรมมหรสพหลายแห่งและจัดการแข่งขันกีฬาต่างๆ ให้แก่พวกโรม เพื่อที่จะเอาใจพวกยิวและได้รับการสนับสนุนทางการเมืองจาก

พวกเขา เขาจึงพบว่าการข่มเหงคริสตจักรจะส่งผลดีต่อตัวเขา คำที่แปลว่า **ทำร้าย (คาคอ โอ)** มีความหมายพื้นฐานว่า ‘สร้างความเดือดร้อน’ โดยในกรณีนี้คือ ให้แก่คริสตจักร

กจ 12:2-3 ท่านได้มายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ 3 เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)

เฮโรดจึงสั่งประหารชีวิตยากอบพี่ชายของยอห์น (เราจำได้ว่าพระเยซูทรงเรียกบุตรทั้งสองของเศเบดีว่า ลูกฟ้าร้อง และได้ทรงพยากรณ์ว่าพวกเขาจะเสียชีวิตแบบนองเลือด (มัทธิว 20:33, มาระโก 10:38) ยากอบจึงกลายเป็นอัครทูตคนแรกที่พลีชีพเพื่อความเชื่อ ยอห์นจะเป็นคนสุดท้าย

เมื่อเห็นว่าการข่มเหงทำให้เขาได้รับความนิยทางการเมืองเพิ่มมากขึ้นในหมู่พวกยิว เฮโรดจึง “จับเปโตรด้วย” มันเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิของปีและเป็น “เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ” คือเป็นเทศกาลกินเวลาแปดวันหลังจากเทศกาลปัสกา พวกยิวที่เคร่งครัดเลือกที่จะไม่ประหารชีวิตนักโทษในช่วงวันศักดิ์สิทธิ์ของเทศกาลปัสกา (ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เคร่งครัดเช่นนี้ในกรณีของการประหารชีวิตองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็ตาม)

กจ 12:4 เมื่อจับเปโตรแล้วจึงให้จำคุกให้ทหารสี่หมู่ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปัสกาแล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย พอจับเปโตรแล้ว เขาก็ถูกขังคุกที่ไหนสักแห่งภายในกรุงเยรูซาเล็ม เฮโรดอาจได้ยินคนเล่ามาว่าเปโตรเคยหลบหนีไปได้ก่อนหน้านี้ (กิจการ 5:19) พวกโรมมีธรรมเนียมในการให้นักโทษอุกฉกรรจ์อยู่ภายใต้การดูแลของทหารสี่หมู่ ดังนั้นเปโตรจึงถูกจำจองแบบคุมเข้มเช่นนี้ ดังที่คำๆนี้คือไว้ ทหารหมู่หนึ่ง (a quaternion) ประกอบด้วยทหารสี่คน ทหารสองคนถูกล่ามโซ่ติดกับนักโทษขณะที่อีกสองคนยืนเฝ้าอยู่ด้านนอกห้องขังของเขาและหน้าทางเข้าห้องขังรวมตามลำดับ เพราะจะต้องมียามสี่ผลัดในตอนกลางคืนตามธรรมเนียมของโรม ทหารหมู่หนึ่งจึงเข้ากะสำหรับแต่ละผลัด นี่เป็นการข่มเหงครั้งแรกนับตั้งแต่การตรึงพระเยซูที่กางเขนที่ทางการโรมถูกยุให้ข่มเหงคริสตจักร นี่จะไม่ใช้ครั้งสุดท้าย

เพราะว่ามันเป็นช่วงเทศกาลปัสกา เฮโรดจึงตั้งใจที่จะนำเขาออกมา (เพื่อประหารชีวิต) ต่อหน้าพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มหลังจากนั้นในไม่ช้า คำที่แปลว่า **อีสเตอร์ (พาสคา)** เป็นคำกรีกที่หมายถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิว อันที่จริงแล้วได้ถูกแปลเป็น **ปัสกา** 28 ครั้งจากทั้งหมด 29 ครั้ง นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่ถูกแปลเป็นอีสเตอร์ อย่างไรก็ตาม เป็นการแปลที่ถูกต้องแล้ว

เทศกาลปัสกานั้นผ่านพ้นไปแล้ว มันเป็นสัปดาห์ของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อแล้วซึ่งเกิดขึ้นหลังเทศกาลปัสกาเสมอ คำภาษาอังกฤษ Easter มาจากคำโรมัน Ishtar ซึ่งจริงๆแล้วเป็นวันหยุดประจำฤดูใบไม้ผลิของคนไม่นับถือพระเจ้าซึ่งอยู่ในช่วงเวลาเดียวกับเทศกาลปัสกา เหล่าผู้แปลของพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ทำถูกต้องแล้วที่แปลคำว่า ปัสกา เป็นอีสเตอร์ เทศกาลปัสกาผ่านพ้นไปแล้วสำหรับปีนั้น เฮโรดริบร้อนที่จะประหารชีวิตเปโตร อิชทาร์ (อีสเตอร์) ซึ่งเป็นวันหยุดของโรมก็กำลังใกล้เข้ามาแล้ว นี่คือความหมายที่ข้อความตรงนี้ต้องการจะสื่อ การแปลคำนี้ว่าเป็นปัสกาก็จะเป็นการกระทำที่ไม่สมเหตุสมผล!

กจ 12:5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด ขณะที่เปโตรถูกคุมตัวอยู่ในคุก “คริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด” คำที่แปลว่า *โดยไม่หยุด (เอ็กเทเนส)* ไม่เพียงสื่อถึงการอธิษฐานอย่างต่อเนื่องเท่านั้น แต่รวมถึงการอธิษฐานอย่างร้อนรนด้วย เมื่อสถานการณ์ดูสิ้นหวัง คริสตจักรก็คุกเข่าลงอธิษฐาน ดังที่เราจะเห็นเช่นนั้น ตรงนี้มันเป็นการประชุมอธิษฐานตลอดทั้งคืน เช่นเดียวกับใน 2 พงสาวดาร 20:12 ที่เยโฮซาฟัทอธิษฐานว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์” เหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรได้รวมตัวกันอธิษฐานอย่างร้อนรน ถึงแม้ว่าในไม่ช้าความเชื่อของพวกเขาจะสัมฤทธิ์ผลจริงๆเมื่อเปโตร ปล่อยมาที่ประตู แต่พวกเขาก็ขอความช่วยเหลือถูกคนแล้ว พวกเขาเงยหน้ามองฟ้าสวรรค์และขอให้พระเจ้าทรงแทรกแซงและช่วยให้พ้น พระองค์ทรงทำตามนั้นจริงๆ!

กจ 12:6 ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก ขณะที่เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อซึ่งกินเวลาแปดวันใกล้จะสิ้นสุดลง เฮโรดก็มีแผนที่จะนำตัวเปโตรออกมาเพื่อที่จะประหารชีวิตเขา ใน “คืนวันนั้นเอง” เปโตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคนนั้นของทหารหมูนั้ที่บังเอิญเข้ากะตอนนั้นพอดี ทหารอีกสองคนที่เฝ้าอยู่นอกห้องขังและทางเข้าห้องขังรวมของคุกที่เขาอยู่

กจ 12:7-8 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สี่ข้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า "จงลุกขึ้นเร็วๆ" โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร 8 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า "จงคาดเอวและสวมรองเท้า" เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า "จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด"

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าตอนนั้นเป็นเวลาทีโมงแล้ว อย่างไรก็ตาม มันอาจเป็นช่วงกลางของยามหนึ่งของโรม (สามทุ่มถึงเที่ยงคืน, เที่ยงคืนถึงตีสาม หรือตีสามถึงหกโมงเช้า) ไม่ว่าในกรณีใด ทูตสวรรค์คนหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาถึง และแสงสว่างก็ส่องไปทั่วห้องข้างจากนั้นเขาก็ “กระดุนเปโตรที่ลีข้างให้ตื่นขึ้น” เราไม่ทราบชัดเจนว่าทูตสวรรค์ผู้นี้กระดุนเปโตรแรงขนาดไหน คำที่แปลเช่นนั้น (*ปาตาสโซ*) มีความหมายได้ตั้งแต่ ‘สะกิดเบาๆ’ ไปจนถึง ‘ตีให้ตาย’ ได้เลย เห็นได้ชัดว่ามันอยู่ในระดับกลางๆ คือ แรงพอที่จะปลุกเปโตรให้ตื่นได้ ขณะเดียวกัน โഴ้ที่ล่ามเขาไว้กับพวกทหารยามก็หลุดออกจากมือทั้งสองของเขา ทูตสวรรค์ผู้นี้จึงสั่งให้เขาแต่งตัวและตามตนไป ซึ่งเขาก็ทำตาม

กจ 12:9-10 เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต 10 เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร

เปโตรทำตามคำสั่งแต่คิดว่าเขากำลังฝันไปอยู่ คำที่แปลว่า นิมิต (*ฮอรามา*) แตกต่างจากสิ่งที่เขาได้ประสบที่เมืองยัฟฟาในกิจการ 10 อย่างชัดเจน ขณะที่เขาทั้งสองออกไปพ้นทหารยามไปหลายชั้นแล้ว (คำที่แปลเช่นนั้น *ฟูลาเค* มีความหมายได้ตั้งแต่ยามคนหนึ่ง ไปจนถึงพื้นที่ตอนหนึ่งของคุก ไปจนถึงทั้งคุกเลย) ดูเหมือนว่านี่หมายถึงพื้นที่หลายส่วนของคุกในบริบทนี้สุดท้ายแล้ว พวกเขาถึงประตูใหญ่ซึ่งเป็นเหล็กหนักเปิดออกไปสู่ถนนซึ่งประตูนี้ก็เปิดเองอย่างน่าอัศจรรย์ ทูตสวรรค์ผู้นี้ได้นำเปโตรไปตามถนนมืดๆของกรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นก็อันตรธานไป

กจ 12:11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า "เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว" ความหมายของวลี “ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้ว” จริงๆแล้วก็คือเมื่อเจอกับลมเย็นๆที่พัดตอนกลางดึก เขาก็ตื่นเต็มที่ในที่สุด จากนั้นเขาก็รู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์คนหนึ่งมาช่วยเขาให้พ้นจากเฮโรดและเจตนามุ่งร้ายของทางการที่จะประหารชีวิตเขา

กจ 12:12 เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มิชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่ เมื่อคิดทบทวนถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น

เปโตรก็ไปยังบ้านของมารีย์ผู้เป็นมารดาของยอห์นมาระโก เราต้องไม่สับสนนางกับมารีย์อื่นๆที่ เหลือซึ่งถูกพูดถึงในพระคัมภีร์ใหม่ (มารดาของพระเยซู, มารีย์แห่งบ้านเบธานี, มารีย์ชาวมัคคา ลา หรือมารีย์ภรรยาของเคลโอปัส) นางน่าจะเป็นหญิงม่ายและเป็นยิวนิคมกรีก (นามสกุลของ สามีนางคือ มาระโก ซึ่งเป็นชื่อภาษาลาติน) เห็นได้ชัดว่านางเป็นหญิงมีฐานะเพราะว่าบ้านของ นางใหญ่พอที่จะรับรองพวกอัครทูตคนอื่นๆได้ในยามที่พวกเขาต้องการ บ้านของนางน่าจะเป็น สถานที่เดียวกับที่คริสตจักรตัวอ่อนมาประชุมกันในกิจการ 1 ก่อนวันเพ็นเทคอสต์นั้น นอกจากนี้ นางก็มีเงินพอที่จะจ้างสาวใช้ด้วย เปโตรรู้จักสถานที่นี้ดีและคิดว่าเขาอาจพบเหล่าผู้นำของค ริสตจักรได้ที่นั่น พวกเขาที่อยู่ที่นั่นจริงๆ พวกเขากำลังคุกเข่าอธิษฐานเพื่อเปโตรเพื่อที่เขาจะได้ ถูกไว้ชีวิตหรือไม่ก็ถูกปล่อยตัว

กจ 12:13-16 พอเปโตรเกาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง 14 เมื่อจำได้ว่า เป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้า ประตู 15 คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า "เจ้าเป็นบ้า" แต่หญิงคนนั้นยืนยันคำว่าเป็นอย่างนั้น จริง เขาทั้งหลายจึงว่า "เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร" 16 ฝ่ายเปโตรยังยืนเกาะประตูอยู่ เมื่อ เขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ

หลังจากนั้น เปโตรก็ไปโผล่ที่นั่นและเกาะประตูตอนกลางดึก ดังที่ข้อความตรงนี้บ่ง บอก ประตูที่ว่านี้ (ซึ่งน่าจะหมายถึงประตูที่เปิดออกสู่ลานบ้านซึ่งอยู่ด้านนอกของตัวบ้าน) ก็อยู่ ติดกับถนน คำว่า หญิงสาว (*ไฟคิสเค*) หมายถึง ผู้รับใช้ที่เป็นหญิงสาว ตรงนี้ชื่อของเธอคือ โรดา ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'ดอกกุหลาบ' พอมาที่ประตูและถามว่าใครอยู่ตรงนั้น เธอก็รู้ทันทีจาก เสียงที่ได้ยินว่านั่นคือเปโตร ด้วยความตื่นเต้น เธอจึงลืมเปิดประตู แต่วิ่งกลับเข้าไปในบ้านและ บอกทุกคนว่า "เปโตรยืนอยู่หน้าประตู"

มีเรื่องชวนขันตรงนี้ เหล่าผู้นำของคริสตจักรกำลังคุกเข่าอธิษฐานทูลขอให้พระเจ้าช่วย เปโตรให้พ้นอยู่ เมื่อโรดาวิ่งมาบอกว่าเปโตรอยู่ที่นี่แล้ว ปฏิกิริยาแรกของพวกเขากลับเป็นการ บอกเธอว่าเธอบ้าไปแล้ว เมื่อเธอยังยืนกรานอยู่เหมือนเดิม พวกเขาก็ตัดสินใจว่านั่นคือทูต สวรรค์ประจำตัวเปโตรที่ยืนอยู่หน้าประตูนั้น

ขอบคุณกำลังใจของเปโตรที่เขายังอดทนยืนอยู่ที่นี่และ "เกาะประตูอยู่" ต่อไป ในที่สุด พวกเขาก็มาเปิดประตูที่เปิดออกสู่ลานบ้าน พอได้เห็นเปโตรยืนอยู่ตรงนั้น พวกเขาก็ "อัศจรรย์

ใจ” คำที่แปลว่า **อัศจรรย์ใจ** (*เอ็กซีสเต็ม*) มีความหมายว่า ‘ประหลาดใจ’ ประชากรของพระเจ้า มักเป็นแบบนี้ประจำ ถึงแม้ว่าพวกเขาคิดถูกแล้วที่ขอให้พระเจ้าทรงแทรกแซง แต่พวกเขาก็ ประหลาดใจที่พระองค์ทรงเข้ามาช่วยจริงๆ

กจ 12:17 แต่เปโตรโบกมือให้เขาหนึ่ง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า "จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ ทราบ" เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น เปโตรจึงเล่าให้พวกเขาฟังว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยเขาให้พ้น อย่างไร จากนั้นเขาก็ส่งคนเหล่านั้นให้นำข่าวดีนี้ไปบอกยากอบ คนๆนี้คือน้องชายร่วมมารดา ของพระเยซูผู้ซึ่งตอนนี้เป็นผู้เชื่อแล้วและได้กลายเป็นหนึ่งในผู้นำคนสำคัญ (ศิษยาภิบาล) ของคริสตจักรอายุน้อยที่กรุงเยรูซาเล็ม เปโตรจึงจากไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ไม่ระบุชื่อเพื่อความ ปลอดภัยของตัวเอง

กจ 12:18-19 แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขังยอห์นดีโฟมิโซ่น้อย เปโตรหายไปในหนอน 19 เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออก จากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

เช้าวันต่อมา “พวกทหารก็ขังยอห์นดีโฟมิโซ่น้อย” ความหมายก็คือ พวกเขาแตกตื่นกัน ใหญ่ ก็สมแล้วที่พวกเขาจะแตกตื่น เพราะว่าเมื่อเฮโรดพบว่าเปโตรหายตัวไปแล้ว พวกทหารก็ ถูกนำตัวออกไป คาดว่าเพื่อที่จะถูกประหารชีวิต ซึ่งก็เป็นการตอบสนองตามปกติสำหรับทหาร ยามของโรมที่ปล่อยให้นักโทษในความดูแลของตนหลบหนีไปได้ (นำหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปล ว่า **สั่งให้ฆ่าเสีย** (*อาปาโก*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกนำตัวไปที่อื่น’ อย่งไรก็ตาม ความหมายที่ สื่อออกมาก็คือว่า ชะตากรรมของพวกเขาก็คือ ความตาย) ขณะเดียวกัน เฮโรดก็เดินทางลงไปยัง เมืองซีซารียา โดยอาจไปทำธุระทางราชการและอาจไปร่วมชมการแข่งขันกีฬาที่เขาให้การ สนับสนุนที่นั่นด้วยเพื่อให้ตัวเขาเป็นที่ชอบในสายตาพวกโรม

กจ 12:20 ฝ่ายเฮโรดก็ริ้วชาวเมืองไทรและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากัน มาหาท่าน เมื่อได้เอาใจปลื้มทัศนกรรมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่า เมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น ที่นั่น เรื่องบาดหมางกับดิน แคนเลบานอนก็ยุติลงแล้ว ถึงแม้ว่าเลบานอน (ฟินิเซีย) โดยเฉพาะผ่านทางเมืองท่าไทรและไซ ดอน เป็นพื้นที่การพาณิชย์ที่สำคัญแห่งหนึ่ง แต่เสบียงอาหารของพวกเขาก็มาจากดินแดน

ปาเลสไตน์ ในความบาดหมางกันซึ่งเกิดขึ้นไปก่อนหน้านั้น เฮโรดได้ตัดเสบียงอาหารของพวกเขาเสีย คณะผู้แทนจากเมืองไทระและเมืองไซดอนจึงต้องจำใจมาขอคืนดีกับเฮโรด

กจ 12:21-23 เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา 22 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า "เป็นพระสุรเสียงของพระ มิไซเสียมุขนุย์"
23 ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย

ในช่วงเวลานี้เอง เฮโรดซึ่งอาจอยู่ที่การแข่งขันกีฬา ได้กล่าวสุนทรพจน์ทางการเมืองแก่ฝูงชนที่มารวมตัวกัน โจเซฟัสบันทึกว่า "ซูดกษัตริย์" ที่เฮโรดสวมอยู่มีแผ่นเงินบางๆจำนวนมาก ทอเข้าไปในตัวเสื้อซึ่งทำให้มันส่องแสงวิบวับเมื่อต้องแสงแดด เมื่อฝูงชนได้เห็นเขาในชุดนี้จึงยกให้เขาเป็นเทพเจ้า (พระ) ทันใดนั้นพระเจ้าก็ทรง "ประหารเขา" ในฐานะที่เฮโรดได้ชื่อว่าเป็นยิวและเข้าใจถึงความบาปของการพุดหมิ่นประมาทพระเจ้าว่าร้ายแรงขนาดไหน แต่เขาก็ยอมรับคำสรรเสริญที่ว่าตนเป็นพระ พระเจ้าเพียงแต่แห่งฟ้าสวรรค์ผู้ทรงทราบว่ายิวที่กลับสัตย์คนนี้ย่อมรู้ดีกว่าใคร จึงทรงประหารชีวิตเขาด้วยโรคร้ายโดยให้หนอนฆ่าเขา โจเซฟัสบันทึกว่าพอเขาถูกพระเจ้าลงโทษแล้ว ถึงแม้ว่าเขามีชีวิตต่อไปได้อีกห้าวัน แต่ร่างกายของเขาก็เน่าและถูกหนอนกัดกิน คำที่แปลว่า ตัวหนอนกัดกิน (*สโคเลคอบ โรทอส*) อาจหมายถึงพยาธิในลำไส้หรือหนอนที่มากินศพก็ได้ ไม่ว่าในกรณีใด เฮโรดก็ตายอย่างทรมาณ

กจ 12:24-25 แต่พระวณะของพระเจ้ายังแผ่เจริญมากขึ้น 25 ฝ่ายบารนาบัสกับเขาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

ขณะเดียวกัน หลังจากการเสียชีวิตของเฮโรดและการข่มเหงของเขาโลไม่มีอีกต่อไปแล้ว "พระวณะของพระเจ้ายังแผ่เจริญมากขึ้น" รูปกาลที่ใช้กับคำกริยาทั้งสองนี้ (*แผ่* และ *เจริญมากขึ้น*) อยู่ในรูปยังไม่จบ ซึ่งสื่อถึงการกระทำที่เกิดขึ้นต่อเนื่องหรือเกิดขึ้นซ้ำๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผลกระทบของข่าวประเสริฐก็เติบโตและทวีคูณต่อไปเรื่อยๆ

ขณะเดียวกัน เขาโลและบารนาบัสก็กลับจากการเดินทางจากเมืองอันติโอกไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับของที่ส่งไปช่วยคริสตจักรหลายแห่งที่นั่น ในการเดินทางกลับจากกรุง

เยรูซาเล็มไปยังเมืองอันติโอกของพวกเขา พวกเขาที่พายอห์นมาระโกมาด้วยซึ่งในไม่ช้าเขาจะกลายเป็นประเด็นของความขัดแย้ง

*****

ภาพรวมของกิจการ 13: การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในการรับใช้ของคริสตจักรยุคต้นได้มาถึงแล้ว จุดสนใจเปลี่ยนแบบกลับตาลปัตรจากเปโตรมาเป็นเปาโลแล้ว (ข้อ 1-13) ในบทนี้เปาโลเริ่มการเดินทางในฐานะมิชชันนารีครั้งแรกของเขา กลางบทที่ 13 (ข้อ 14-43) นำเสนอการเทศนาครั้งแรกที่มีบันทึกไว้ของเปาโลที่เมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย คำเทศานานี้เน้นย้ำชัดเจนเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ และเนื้อหาส่วนสุดท้ายของบทนี้ (ข้อ 44-52) ก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับการข่มเหงที่เปาโลและบารนาบัสได้รับที่นั่นเพราะการประกาศข่าวประเสริฐ

กจ 13:1 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันติโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส ลิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูลีสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล เมื่อเวลาหลายปีผ่านไป จุดสนใจในด้านผู้นำในคริสตจักรพระคัมภีร์ใหม่ได้เปลี่ยนจากกรุงเยรูซาเล็มมาอยู่ที่เมืองอันติโอกแล้ว เวลาน่าจะเป็นประมาณ ค.ศ. 45 กรุงเยรูซาเล็มไม่เพียงเป็นจุดสนใจของการต่อต้านและการข่มเหงของพวกเขาเท่านั้น ซึ่งขัดขวางการรับใช้ของคริสตจักรที่นั่น แต่มันยังถูกผูกมัดด้วยอิทธิพลของศาสนายิวอีกด้วย มีการส่งสัยเมื่อเปโตรนำข่าวประเสริฐไปยังเมืองหนึ่งของคนต่างชาติและโคเรเนลิอัส อย่างไรก็ตาม ดังที่จะปรากฏชัดในไม่ช้า คริสตจักรที่เมืองอันติโอกไม่สงวนท่าทีแต่อย่างใดในการประกาศข่าวประเสริฐไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก นี่เป็นบทเรียนสำหรับเรา ตรงนี้ เมื่อคริสตจักรทั้งหลายหมดความร้อนรนในการประกาศข่าวประเสริฐ พระพรของพระเจ้าก็มักไปยังที่อื่น

ในคริสตจักรที่เมืองอันติโอกมี “ผู้พยากรณ์และอาจารย์” ตำแหน่งผู้พยากรณ์ในพระคัมภีร์ใหม่เป็นตำแหน่งชั่วคราวตำแหน่งหนึ่งในคริสตจักรยุคต้น มันถูกใช้เพราะว่าคริสตจักรกำลังเปลี่ยนจากตัวอ่อนของศาสนายิวเพื่อกลายเป็นร่างโตเต็มวัยซึ่งประกอบด้วยคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับตำแหน่งอัครทูต มันสิ้นสุดลงในศตวรรษแรก ดูความเห็นสำหรับ 1 โครินธ์ 13:8 การพยากรณ์ต่างๆที่ถูกพูดถึงในข้อนี้ย่อมหมายถึงตำแหน่งผู้พยากรณ์อย่างเห็นได้ชัด ตำแหน่งนี้จึงทำหน้าที่เป็นของประทานชั่วคราวอย่างหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในช่วง

เวลาระหว่างวันเพ็ญเทศกาลนั้นและการเสด็จสมโภชของสารบบพระคัมภีร์ใหม่ตอนใกล้สิ้นศตวรรษแรก เหล่าผู้พยากรณ์ทั้งกล่าวล่วงหน้าพระวาระของพระเจ้าและกล่าวมันออกไป พวกเขาก็คงคล้ายกับคำว่า ‘นักเทศน์’ ที่เรากู้เคยมากกว่า ถึงแม้ว่ามันเป็นตำแหน่งที่เฉพาะเจาะจงซึ่งทรงประทานให้แก่คริสตจักรในศตวรรษแรกก็ตาม ดู เอเฟซัส 4:11 ด้วย คำว่า *อาจารย์* ก็มีความหมายตามที่ชื่อของมันคือ โครงสร้างทางไวยากรณ์ของข้อนี้บ่งบอกว่าชื่อของสองคนสุดท้าย คือ มานาเอน และเซาโล เป็นอาจารย์ ซึ่งแตกต่างจากผู้พยากรณ์สามคนแรกที่ถูกเอ่ยชื่อก่อน

อีกครั้งที่ *บารนาบัส* ถูกเอ่ยถึงในฐานะเป็นผู้นำคนหนึ่งและเห็นได้ชัดว่าเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งในคริสตจักรที่เมืองอันติโอกด้วย *สิเมโอน* ที่เรียกว่านิเกอร์อาจเป็นซีโมนชาวไซรีนที่แบกกางเขนของพระเยซูก็เป็นได้ นิเกอร์เป็นชื่อเรียกโดยทั่วไปสำหรับแคว้นอัฟริกาเหนือซึ่งไซรีนก็เป็นส่วนหนึ่งของมัน มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘สีดำ’ เราจึงอาจอนุมานได้ว่าสิเมโอนคนนี้เป็นคนผิวดำ เพราะการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างศาสนายูดายกับอัฟริกาเหนือ โดยเฉพาะตั้งแต่สมัยซาโลมอนและราชินีแห่งแคว้นเซบา จึงมียิวผิวดำอยู่บ้างในสมัยนั้น (และมีอยู่มาจนถึงปัจจุบันด้วย)

ให้เราหมายเหตุ “ลูติอัธชาวเมืองไซรีน” ด้วย ชื่อ *ลูติอัธ* เป็นรูปแบบหนึ่งของชื่อ ‘ลูกา’ ซึ่งใช้แพร่หลายมากกว่า ถึงแม้ว่าคนนี้ไม่ใช่ นายแพทย์ลูกาผู้เขียนหนังสือกิจการก็อบจะแน่นอนก็ตาม ถึงแม้ว่าไซรีนจะอยู่ในอัฟริกาเหนือ แต่ในตอนแรกมันก็เป็นอาณานิคมของกรีกและของโรมในเวลาต่อมา ปโตเลมีได้นำยิวจำนวนมากไปที่นั่นและได้ให้สัญชาติแก่พวกเขา วลีที่กล่าวว่า *มานาเอน* ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมืองก็ถือว่าเขาเป็นพี่น้องร่วมบิดาหรือร่วมมารดาของเฮโรด ถึงแม้ว่าเฮโรดคนนี้ไม่ได้มีชื่อเสียงเหมือนกับเฮโรดคนอื่นๆที่ถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์ใหม่ แต่มันก็ถือว่าในคริสตจักรที่เมืองอันติโอกมีคนชนชั้นสูงอยู่บ้างเหมือนกัน สุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุดอย่างแน่นอนก็คือว่า *เซาโล* ถูกเอ่ยถึง เราจำได้ว่าในกิจการ 11:25-26 บารนาบัสได้พาเซาโลไปยังคริสตจักรที่เมืองอันติโอกและให้เขาได้มีส่วนร่วมในการรับใช้ที่นั่น เห็นได้ชัดว่ามีคนสำคัญๆอยู่กลุ่มหนึ่งแล้วในคริสตจักรอายุน้อยที่เมืองอันติโอก

กจ 13:2   เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญูณบริสุทธิได้ตรัสสั่งว่า "จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น" คนเหล่านี้ “รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหาร” ในคริสตจักรนี้ คำที่แปลว่า *รับใช้* (*และอิ*

ต่ออูรเกะ โอ) มีความหมายว่า ‘การรับใช้แบบเป็นทางการ’ เช่น พวกคนเลวีและพวกปุโรหิตที่
พระวิหาร คำภาษาลาติน *liturgy* ก็มีที่มาจากคำนี้ สิ่งที่ถูกสื่อตรงนี้ก็คือว่า ชายเหล่านี้มีส่วนใน
การรับใช้อย่างแข็งขันและอย่างเป็นทางการในคริสตจักรที่เมืองอันทิว็อก คำว่า *ละอิตอูรเกะ*
โอ ยังมีความหมายด้วยว่า รับใช้โดยคนนั้นเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเอง นี่สื่อว่าการรับใช้ที่เมืองอันทิว็อก
นั้นเป็นแบบสมัครใจล้วนๆหรือไม่ นั่น เราไม่ทราบชัดเจน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเปาโลจะ
ถูกส่งตัวออกไปในไม่ช้า ไม่มีบันทึกเลยว่าคริสตจักรที่นั่นให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่เขา
พวกเขาอาจช่วยเปาโลก็ได้ มันแค่ไม่มีบอกไว้และคำว่า *ละอิตอูรเกะ โอ* ก็สื่อความหมายเช่น
นั้นด้วย อย่างไรก็ตาม ในเวลาต่อมาคริสตจักรทั้งหลายก็ยอมรับภาระทางการเงินเพื่อให้การรับ
ใช้ด้านนี้ถูกเผยแพร่ออกไป ดู ฟิลิปปี 4:14 ฯลฯ

วลีที่พูดถึงการถืออดอาหารตรงนี้อาจเกี่ยวข้องกับการถืออดอาหารแบบเป็นทางการของ
พวกยิวที่ยังถูกถือปฏิบัติตามความสมัครใจอยู่ มันอาจหมายถึงการอดอาหารของแต่ละบุคคลได้
เช่นกันเพื่อเป็นวิธีหนึ่งในการเพิ่มพูนฤทธิ์เดชในการอธิษฐาน คำที่แปลว่า *ถืออดอาหาร (เนส*
เตอู โอ) มีความหมายว่า การละเว้นเสียดอาหารหรือเครื่องดื่มเพื่อจุดประสงค์ฝ่ายวิญญาณ
ต่างๆ โดยเฉพาะการอธิษฐาน วิธีปฏิบัตินี้ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลมากกว่าจะเป็นแบบตายตัว หาก
การอดอาหารกินเวลาแค่หนึ่งวัน มันก็อาจหมายถึงการไม่รับประทานอะไรเลยก็ได้ อย่างไรก็ตาม
หากมันกินเวลายาวนานกว่านั้น มันก็อาจหมายถึงการอดอาหารดีๆ โดยอาจรับประทาน
แค่ขนมปังและน้ำก็ได้ พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับการอดอาหารแบบเป็นจริงเป็น
จัง หากแต่มันขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า อย่างไรก็ตาม มีสองสิ่งที่ชัดเจน
(1) มีการถืออดอาหารในคริสตจักรยุคต้น (2) มันถูกถือปฏิบัติในบริบทของการรับใช้แบบ
จริงจัง

ในบริบทนั่นเอง “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัส” นี้ไม่ได้สื่อถึงพระสุรเสียงที่ยินได้ของ
พระวิญญาณ แต่หมายถึงการที่พระองค์ทรงทำงานในใจพวกผู้นำของคริสตจักร ซึ่งย่อมนวมถึง
บารนาบัสและเซาโลด้วย ว่าพระเจ้ากำลังเลือกพวกเขาสำหรับการรับใช้ที่พิเศษอย่างหนึ่ง คำที่
แปลว่า *ตั้ง (อาฟอริค โซ)* มีความหมายว่า ‘ตั้งไว้ต่างหาก’ หรือ ‘เลือกสรร’ พระเจ้าทรง ‘เรียก’
คนให้มาทำงานของพระองค์ และแน่นอนที่การรับใช้ของพระเยซูคริสต์นั้นไม่ใช่แค่งาน แต่เป็น
“งาน (การ) นั้น” หลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ที่การรับใช้ของพระเยซูคริสต์ในการประกาศข่าว

ประเสริฐและตั้งคริสตจักรทั้งหลายถูกเรียกว่า “งานนั้น” ตรงนี้เห็นได้ชัดว่าพระวิญญูณบรุษุทธิทรง “เรียกพวกเขา” ให้ไปทำงานนี้

ให้เราสังเกตด้วยว่า ณ จุดนี้ชื่อแรกคือ บารนาบัส จากนั้นคือเปาโล ซึ่งสื่อว่าในตอนแรกๆบารนาบัสอาจเป็นผู้นำ คนเหล่านั้นที่จะเป็นผู้นำได้จะต้องรู้จักเป็นผู้ตามเสียก่อน อย่างไรก็ตาม ในไม่ช้า จะเห็นได้ชัดว่าเปาโลจะปรากฏในฐานะผู้นำ

กจ 13:3 เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป การ ‘แต่งตั้ง’ บารนาบัสและเซาโลนี้เกี่ยวข้องกับ (1) การถืออดอาหาร (2) การอธิษฐาน และ (3) การวางมือ อันหลังสุดนี้อาจเป็นในเชิงพิธีการมากกว่าเป็นวิธีปฏิบัติที่มีหน้าที่อะไร อย่างไรก็ตาม มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระพรและการเห็นชอบของคริสตจักรมีอยู่บนตัวพวกเขา ดังนั้น จะว่าไปแล้วก็คือ พวกเขาถูกส่งออกไปโดยคริสตจักร อีกครั้งที่ให้เราสังเกตว่าการเอ่ยถึงเรื่องการถืออดอาหารและการอธิษฐานมาก่อนเหตุการณ์สำคัญ เหตุการณ์หนึ่งในคริสตจักร พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพวกเขาถืออดอาหารหรืออธิษฐานอย่างหนักขนาดไหนหรือนานเท่าใด อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า มันเป็นมากกว่าแค่การทำแบบผ่านไปหรือแค่พอเป็นพิธี เห็นได้ชัดว่าพวกเขาใช้เวลาอย่างมากในการทำทั้งสองสิ่งนี้ก่อนส่งตัวสองคนนี้ออกไป นี่เป็นบทเรียนหนึ่งสำหรับคริสตจักรในปัจจุบัน

กจ 13:4 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญูณบรุษุทธิจึงลงไปเมืองเซลูเซีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส อีกครั้งที่ผู้ที่ใช้พวกเขาออกไปจริงๆก็ถูกระบุว่าเป็นพระวิญญูณบรุษุทธิ เมืองเซลูเซีย เป็นเมืองท่าบนทะเลเมดิเตอร์เรเนียน โดยอยู่ห่างออกไปสิบหกไมล์ทางด้านล่างของแม่น้ำโรดอนเตสจากเมืองอันทิโอก จากที่นั่นพวกเขาได้แล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส เราควรหมายเหตุไว้ว่าเกาะไซปรัสเป็นบ้านเกิดของบารนาบัสและเขานำข่าวประเสริฐไปยังที่นั่นก่อน

กจ 13:5 ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย พอไปถึงที่เกาะนั้น พวกเขาก็ประกาศก่อนเลยในเมืองซาลามิส ซึ่งอยู่ทางปลายแหลมด้านทิศตะวันออกของเกาะนี้ ที่นั่นเองในธรรมศาลาของพวกยิว พวกเขาได้เริ่มการรับใช้ของคน เราควรหมายเหตุไว้ว่ามีการเอ่ยถึงยอห์น นี่คือยอห์นมาระโก บางคนเชื่อว่าเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องหรือหลานชายของบารนาบัสผู้ซึ่งเขาพามาถึงเมืองอันทิโอก

จากกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 12:25) ต่อมาด้วยเหตุผลอันไม่เปิดเผย ยอห์นมาระโกจะไปจากทีมมิชชันนารีนี้ (13:13) การจากไปครั้งนั้นจะกลายเป็นประเด็นแห่งการทะเลาะเบาะแว้งระหว่างเปาโลและบารนาบัสเมื่อบารนาบัสอยากพาเขาไปด้วยอีก นี่คือนิยามของมาระโกคนเดียวกับที่เขียนหนังสือข่าวประเสริฐของมาระโกในเวลาต่อมา คำที่แปลว่า *ช่วย* (*ฮูเปเรเทส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘พิพายล้าง’ เหมือนในเรือสำเภานี้ที่ใช้ทาสพาย อย่างไรก็ตาม คำนี้ต่อมามีความหมายว่า ‘ผู้ช่วย’ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเขาช่วยในการรับใช้มากขนาดไหน

กจ 13:6-8 เมื่อได้เดินทางตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาฟอสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยชู 7 อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จัส เปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเขาโลมา ขอร้องจะให้ฟังพระวจนะของพระเจ้า 8 แต่เอลีมาศคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ

พอเดินทางข้ามเกาะไซปรัส พวกเขาก็มาเจอกับคนทำเวทมนตร์คนหนึ่ง คำที่แปลเช่นนั้น (*มากอส*) สามารถใช้ในความหมายแง่ดีก็ได้เหมือนกับพวกนักปราชญ์ที่เป็นนักดาราศาสตร์ซึ่งเดินทางมายังเบรุตเซม คำนี้สามารถใช้ในความหมายแง่ชั่วร้ายก็ได้หรือแม้แต่การทำคุณไสยถึงแม้ว่าไม่มีหลักฐานอื่นที่แสดงให้เห็นว่ามีการทำไสยศาสตร์ตรงนี้ แต่บริบทจะแสดงให้เห็นในไม่ช้าว่าชายคนนี้เป็นนักต้มตุ๋น ถึงแม้เขาเป็นยิว แต่เขาก็เป็นที่ปรึกษาผู้ชั่วร้ายให้แก่กการเมืองท้องถิ่นคนหนึ่ง ชื่อเขา**บารเยชู**มีความหมายว่า ‘บุตรชายของโยชูวา’ เขายังถูกบรรยายว่าเป็น “ผู้ทำนายเท็จ” ด้วย

คำที่แปลว่า *ผู้ว่าราชการเมือง* (*อันธูพาทอส*) มีความหมายตรงตัวว่าผู้ว่าราชการประจำแคว้นที่อยู่ในการปกครองของสภาโรม ก่อนที่บารนาบัสจะไปเยือนที่นั่น เกาะไซปรัสก็กลายเป็นแคว้นหนึ่งในการปกครองของโรมอย่างเป็นทางการแล้ว ชื่อของผู้ว่าราชการเมืองคนนี้คือเซอร์จัสเปาโล เมื่อได้ยินถึงการรับใช้ของมิชชันนารีสองคนนี้นบนเกาะของเขา เขาจึงขอร้องที่จะได้ยินพระวจนะของพระเจ้าเช่นกัน บารเยชูซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อภาษาอารามคว่า**เอลีมาศ** ในฐานะเป็นที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการเมืองจึงพยายามที่จะขัดขวางมิให้เขาได้ฟังพวกเขา

กจ 13:9-11 แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มขัน เอลีมาศ 10 และพูดว่า "โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็น

ศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไป หรือ 11 ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด" ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงกล่าวหาคนให้ จูงมือไป

นี่เป็นครั้งแรกที่ซาโลถูกเรียกว่าเปาโล ซาโลเป็นชื่อภาษาฮีบรูของเขา ซึ่งทำให้เรานึกถึงชื่อของกษัตริย์ซาอูล ผู้เป็นกษัตริย์คนแรกซึ่งเป็นที่เปาโลภาคภูมิใจ อย่างไรก็ตาม เปาโลเป็นชื่อโรมของเขา ไม่มีอะไรบ่งชี้ว่าซาโลเปลี่ยนชื่อของตนครั้งนี้ เห็นได้ชัดว่าเขามีทั้งสองชื่อมาตลอดอยู่แล้ว ในฐานะเป็นประชากรโรม ชื่อเขาคือ เปาโล ในฐานะเป็นยิวคนหนึ่งจากเมืองทาร์ซัส ชื่อของเขาคือซาโล อย่างไรก็ตาม เพราะว่าการรับใช้ของเขาตอนนี้เปลี่ยนไปยังโลกของคนต่างชาติแล้ว ตอนนี้เขาจึงจะใช้ประโยชน์จากชื่อโรมของเขา ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ชื่อซาโลจะไม่ถูกใช้อีกในพระคัมภีร์ใหม่ยกเว้นตอนที่เปาโลเล่าย้อนให้ฟังถึงการกลับใจรับเชื่อของเขาต่อไปในหนังสือกิจการ

ตอนนี้เปาโลดำเนินที่ปรึกษาผู้ชั่วร้ายคนหนึ่งของเซอร์จัสเปาโล โดยบรรยายถึงเขาว่า “เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม” กล่าวคือ เปาโลกล่าวหาเขาว่าเป็นคนคดโกง ปลิ้นปล้อน เป็นลูกของมาร และเป็นศัตรูต่อความชอบธรรม ต่างจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่มาเพื่อจะทำให้ทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรงแนว ชายผู้นี้กลับพยายามที่จะบิดเบือนวิถีทางทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้า (คำที่แปลว่า ทำให้...เขว (คือสเตรโฟ) มีความหมายว่าทำให้คดงอ

เพื่อแสดงออกถึงสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณของตนมากยิ่งขึ้น เปาโลจึงทูลขอให้ความมืดบอดเกิดแก่ที่ปรึกษาทางการเมืองผู้ปราศจากพระเจ้าคนนี้ เปาโลใช้คำที่รุนแรงมาก ๆ ในการกล่าวประณามชายผู้มีอิทธิพลคนนี้ เกรงว่าชายผู้นี้หรือผู้ว่าราชการเมืองจะสงสัยในสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณของเขา พระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้เขาทำให้บารเยชูตาบอดชั่วคราวได้ ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครสงสัยในสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณของเปาโลอีกเลย

กจ 13:12 ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระคำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุนี้ข้าราชการโรมระดับสูงคนนี้จึง “เชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระคำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เราควรหมายเหตุไว้ว่าการ

อัจฉรย์ใจของเขานั้นเกี่ยวข้องกับพระคำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า (นั่นคือ คำสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า) มากกว่าอัจฉรย์ใจในการอัจฉรย์อันทรงฤทธิ์ที่เขาได้เห็น เห็นได้ชัดว่าเขาได้กลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งจริงๆ ในสุสานของคริสเตียนแห่งหนึ่งในกรุงโรม มีประวัติเกี่ยวกับ *เซอร์เกีย เปลีน่า* ซึ่งบ่งบอกว่าสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวเขาได้เป็นคริสเตียนคนหนึ่งในเวลาต่อมา

กจ 13:13 แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็เล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นบัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากเสร็จการรับใช้ของพวกเขาที่เมืองปาโฟส เกาะไซปรัสแล้ว “เปาโลกับพวกของท่าน” จึงมายังเมืองเปอร์กาในแคว้นบัมฟีเลีย เมืองเปอร์กาเป็นเมืองท่าของแคว้นบัมฟีเลียซึ่งเป็นแคว้นหนึ่งของโรมในเอเชีย น้อยโดยอยู่ติดกับแคว้นซีลิเซีย (ซึ่งเป็นแคว้นบ้านเกิดของเปาโล) ด้านเหนือของแคว้นนี้คือแคว้นกาลาเทียและแคว้นคัปปาโดเซียซึ่งเป็นที่ๆเปาโลจะไปเยือนในไม่ช้า เราควรหมายเหตุไว้ว่าคณะมิชชันนารีนี้ไม่ได้ถูกเรียกว่าบารนาบัสและเฮโลอีกต่อไปแล้ว แต่เรียกว่าคณะของเปาโล นี่อาจสื่อชัดเจนว่าตอนนี้เขาเป็นผู้นำแล้ว ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนทั่วหนังสือกิจการ บารนาบัสได้พาพวกเขาไปยังเกาะไซปรัสบ้านเกิดของเขา ตอนนี้พวกเขามุ่งหน้าไปยังแคว้นบ้านเกิดของเปาโลบ้าง

ที่สำคัญอีกเรื่องก็คือ การเดินทางจากไปของยอห์นมาระโกกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเขาจากไปเพราะเหตุใด คำที่แปลว่า *กลับมา* (*อุปออสตระโฟ*) มีความหมายว่า ‘หันกลับ’ ซึ่งสื่อว่าเขาทำเช่นนั้นจริงๆ เพราะว่าการรับใช้เริ่มยากลำบาก บางคนคาดเดาว่ายอห์นมาระโกไม่พอใจที่มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องผู้นำ คนอื่นก็คิดว่าเขาอาจติดโรคมลาเรีย (ไข้จับสั่น) ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกในพื้นที่เขตร้อนเช่นนั้น บางคนก็คาดเดาว่าเขารู้ว่าการรับใช้ในแคว้นตอนในต่างๆของทวีปเอเชียย่อมจะมีความยากลำบาก ทั้งหมดนี้ต่างก็เป็นการคาดเดาล้วนๆ ไม่ว่าในกรณีใด เขาก็หันกลับไป ต่อมามันจะกลายเป็นประเด็นที่ก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างเปาโลและบารนาบัส (15:37-41)

กจ 13:14-15 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันทิโอกในแคว้นปิติเดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต 15 เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด"

หลังจากเริ่มออกเรือไป พวกเขา ก็มุ่งหน้าไปยังเมืองหนึ่งตอนในชื่อว่าเมืองอันทิโอกใน แคว้นปัสสิเดีย ภายใต้การปกครองของโรม เมืองนี้ได้กลายเป็นเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและเป็นที่ยึด ในชื่อเมืองซีซารียาแห่งแคว้นปัสสิเดีย ที่นี้เองมีธรรมศาลาแห่งหนึ่งที่เปาโลกับพวกของเขาเข้าไป ในวันสะบาโต ธรรมศาลาของยิวในสมัยนั้นมีธรรมเนียมอยู่ว่าพวกรับบีที่มาเยือนหรือแขกคน สำคัญจะได้นั่งในที่ของพวกรับบี ในฐานะเป็นยิวที่เล่าเรียนจากกามาเลียเอล เปาโลจึงได้รับเกียรติ นั้น แน่แน่นอนที่เขาหวังอยู่แล้วว่าจะถูกขอให้พูด ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับแขกคนสำคัญ

อาจมีความเกี่ยวข้องระหว่างตรงนี้ก็กับกาลาเทีย 4:13 ที่ในเวลาต่อมาเปาโลเขียนว่าเขาได้ เขียนถึงพวกเขาด้วยความอ่อนแอของเนื้อหนัง เมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปัสสิเดียอาจถือได้ว่าเป็น ส่วนหนึ่งของแคว้นกาลาเทียตอนใต้ มันจึงอาจเป็นการติดต่อสัมพันธ์ครั้งแรกของเปาโลกับ แคว้นนั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง ก็เห็นได้ชัดว่าเขากำลังทนทุกข์กับอาการเจ็บป่วยร่างกายที่ นั้น อีกครั้งที่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าอะไร อย่างไรก็ตาม เราก็คงทราบว่าเขามีปัญหาเกี่ยวกับดวงตา ของเขาตลอดการรับใช้ของเขา มันอาจเป็นโรคมาลาเรีย (ไข้จับสั่น) ได้เช่นกันซึ่งเป็นโรคที่คน เป็นกันบ่อยในช่วงเวลานั้นของแคว้นนั้น

ธรรมศาลาต่างๆในสมัยนั้นมีธรรมเนียมในการให้อ่านหนังสือพระราชบัญญัติและ หนังสือของพวกศาสดาพยากรณ์ก่อนที่จะมีการเทศนา หากผู้มาเยือนเป็นคนสำคัญๆ พวกเขา ก็อาจได้รับโอกาสที่จะพูด นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตรงนี้เลย พวกนายธรรมศาลาเชิญเปาโลกับบารนา บัสให้ “กล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวง” มันเป็นโอกาสที่พวกเขาจะอยู่พอดี

กจ 13:16 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า "ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและ ท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด เราควรหมายเหตุไว้ว่าเปาโลได้รับหน้าที่ผู้นำของทีม นี้แล้ว จากนี้เป็นต้นไปเขาจะเป็นนักเทศน์หลักแล้ว พวกยิวมีธรรมเนียมในสมัยนั้นด้วยที่จะให้ นักเทศน์รับเชิญ (ในธรรมศาลา) นั่งและพูด พวกโรมและกรีกมีธรรมเนียมในการลุกขึ้นยืนพูด เราไม่ทราบชัดเจนว่าเปาโลยืนเทศนาหรือแค่ขึ้นไปนั่งบนชั้นบันไดของยกพื้น อย่างไรก็ตาม สังเกตได้จากความร้อนรนในการเทศนาของเขา เขาจึงน่าจะยืน พวกผู้ฟังของเขามีสองกลุ่ม (1) "ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอล" และ (2) "ท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า" คนกลุ่มหลังนี้น่าจะ หมายถึงพวกคนต่างชาติที่ได้กลายเป็นคนเข้าจารีต ศาสนายิวในสมัยนั้นยอมรับคนเข้าจารีตสอง พวก (1) คนเหล่านั้นที่หันมานับถือศาสนายิวและเข้าสู่หน้ดแล้วก็ถูกเรียกว่า 'คนเข้าจารีตแห่ง ความชอบธรรม' (2) 'พวกเข้าจารีตแห่งประตู' คือพวกคนต่างชาติที่หันมานับถือศาสนายิว โดย

ปฏิบัติตามบัญญัติสำคัญๆหลายประการของศาสนายิว ถึงแม้ยังไม่ได้เข้าสู่หน้ตก็ตาม แน่แน่นอนที่มีคนทั้งสองพวกนี้อยู่ในกลุ่มผู้ฟัง

กจ 13:17-22 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ 18 พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี 19 เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก 20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงขามูเอลศาสดาพยากรณ์ 21 คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มิกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายศิษจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี 22 ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า 'เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ'

ในการนำเสนอ 'การแถลงคดี' ของเขา เปาโลเริ่มต้นด้วยการเล่าย้อนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของยิวให้แก่ผู้ฟังกลุ่มผสมนี้ เขาเล่าว่าพระเจ้าได้ทรง "ให้เขา (ชนอิสราเอล) เจริญขึ้น" ขณะที่พวกเขาอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ จากนั้นก็ทรงพาพวกเขาออกมาด้วย "พระกรอันทรงฤทธิ์" วลีหลังนี้สื่อถึงชัยชนะ พวกนักกีฬาและทหารจนถึงทุกวันนี้ยกแขนขึ้นเมื่อได้รับชัยชนะ วลีที่พูดถึงการที่ "พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี" ก็สื่อถึงการที่พระเจ้าทรงอดทนต่อพวกเขาตลอดระยะเวลาดังกล่าว

ประเด็นที่เป็นความยุ่งยากในเรื่องลำดับเวลาของพระคัมภีร์เดิมในข้อ 20 ก็ถูกไขจนกระจ่างเมื่อเราเข้าใจว่า "เวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี" จริงๆแล้วก็มาก่อนวลี "ภายหลัง" ทั้งในด้านบริบทและในด้านลำดับเวลา มีช่วงเวลา 450 ปีนับตั้งแต่สมัยของอิสอัคจนถึงการพิชิตและแบ่งดินแดน ไม่ใช่ตั้งแต่การพิชิตดินแดนจนถึงสมัยขามูเอล ดู 1 พงศกษัตริย์ 6:1 และกิจการ 7:6

แม้ว่าพระเจ้าทรงยอมให้ซาอูลเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่พระองค์ก็ทรงถอดเขาออก และ "ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา" จากนั้นเปาโลจึงยกข้อพระคัมภีร์เดิมสองตอนมาพร้อมกันในการออกความเห็นว่าคุณดาวิดเป็น "คนที่เราชอบใจ" ดู เพลงสดุดี 89:20-21 และ 1 ซามู

เอล 13:14 คำที่แปลว่า **ทำให้...สำเร็จ** (พอฮิอะ โอ) อาจแปลตรงตัวได้ด้วยว่า ‘ทำ’ ดังนั้นวลีสุดท้ายในข้อ 22 อาจแปลได้ด้วยว่า พระเจ้าทรงทราบว่าดาวิดจะทำตามพระประสงค์ทั้งสิ้นของพระองค์ ถึงแม้เขามีสัมพันธ์สวาทกับนางบัทเชบา แต่ดาวิดก็กลับใจจริงๆแล้ว

กจ 13:23 จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซู เกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์ คราวนี้เปาโลเชื่อมโยงเชื้อสายของดาวิดกับพระเยซูคริสต์ เราต้องไม่ลืมว่าพวกคนที่ฟังเปาโลอยู่นั้นเป็นยิวหรือไม่ก็เป็นพวกเข้าจาริตศาสนา ยิว เขาจึงพูดถึงข่าวประเสริฐในบริบทของชนชาติอิสราเอล แม้ว่าข่าวประเสริฐนั้นมีไว้สำหรับคนต่างชาติด้วยเช่นกัน ดังที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ พระองค์จะทรงตั้งผู้ช่วยให้รอดคนหนึ่งจากเชื้อสายของดาวิดจริงๆ ดู 2 ซามูเอล 7:2, เพลงสดุดี 132:11, อีสยาห์ 11:1,10, เยเรมีย์ 25:8 และเศคาริยาห์ 3:8 ฯลฯ ผู้ช่วยให้รอดคนนั้นคือ พระเยซู!

กจ 13:24-25 ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล 25 เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์’

จากนั้นเปาโลก็เล่าย้อนสั้นๆถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งแน่นอนว่าพวกยิว (แม้กระทั่งในเมืองอันทิโอของแคว้นซีเรีย) ย่อมเคยได้ยิน คำที่แปลว่า **ประกาศ** (พรอเครุซโซ) มีความหมายว่า ผู้นำหน้าที่ประกาศล่วงหน้าก่อนการเสด็จมาถึงของกษัตริย์องค์หนึ่ง ยอห์นก็ทำอย่างนั้นจริงๆ อีกครั้งที่การรับใช้ของยอห์นเป็นการรับใช้เกี่ยวกับการกลับใจใหม่เมื่อเห็นว่าพระมหากษัตริย์ใกล้จะเสด็จมาแล้ว บัพติศมาของยอห์นเปิดโอกาสให้คนเหล่านั้นที่ได้กลับใจใหม่แล้วภายใน ได้แสดงมันออกมาให้เห็นภายนอก บัพติศมาด้วยน้ำในพระคัมภีร์เป็นการแสดงออกให้เห็นภายนอกของการตัดสินใจฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นภายใน ในกรณีนี้ มันคือ การกลับใจใหม่ของพวกยิวก่อนการเสด็จมาถึงของพระเมสสิยาห์ของพวกเขา เปาโลกล่าวแบบถอดความต่อไปถึงการที่ยอห์นคิดว่าตนเองไม่สมควรที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระเยซู (ดู ยอห์น 1:27, มัทธิว 3:11, มาระโก 1:7 และลูกา 3:16) ประเด็นที่เปาโลต้องการจะสื่อก็คือว่า ยอห์นเป็นเพียงผู้เบิกทางคนหนึ่งเท่านั้นและเป็นรองพระเยซูอย่างเห็นได้ชัด

กจ 13:26 อัครทูตผู้เริ่มที่จะแสดงให้เห็นจุดสนใจชัดเจนยิ่งขึ้น อีกครั้งที่เขาเรียกทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติที่หันมานับถือศาสนาอิสลามซึ่งอยู่ ณ ที่นั่นว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว

กจ 13:27-29 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์ 28 ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีศาจให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย 29 ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์

ในการอ้างอิงถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตอนที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน เปาโลกล่าวว่าพวกผู้นำฝ่ายวิญญาณที่กรุงเยรูซาเล็ม รวมถึงพวกประชาชนที่อาศัยอยู่ที่นั่นด้วย ไม่รู้จักพระองค์เพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักหนังสือของบรรดาศาสดาพยากรณ์ที่ถูกอ่านทุกวันสะบาโต คำที่แปลว่า มิได้รู้จัก (อิกนออะโ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ignorant และ agnostic สิ่งที่ถูกสื่อตรงนี้ก็คือนักยิวที่ตรึงพระเยซูที่กางเขนไม่เพียงไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดเท่านั้น แต่พวกเขายังไม่รู้พระคัมภีร์ของตัวเองที่พวกเขาอ้างว่ายำเกรงหนักหนาด้วย พวกเขาจึงปรับโทษพระองค์ผู้บริสุทธิ์ เราควรหมายเหตุเพิ่มด้วยว่า “ทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์” นั้นก็ถูกทำให้สำเร็จจริงๆ วลีที่พูดถึง ต้นไม้ ก็เป็นคำที่หมายถึงกางเขนเหมือนเดิม คำที่แปลเช่นนั้น (ซูลอน) มีความหมายตรงตัวว่าท่อนไม้ และก็เป็นคำเปรียบถึงท่อนไม้ที่ทำเป็นกางเขน กล่าวโดยเฉพาเจาะจงก็คือ โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียพร้อมกับนิโคเดมัสเป็นผู้นำศพพระเยซูลงจากกางเขนและนำพระองค์ไปฝัง เปาโลไม่ได้ลงลึกรายละเอียดตรงนี้ หากเพียงกล่าวถึงการฝังพระศพของพระองค์แบบผ่านๆ

กจ 13:30-31 แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ 31 พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย

การอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อของคริสเตียน นั่นคือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ถูกยกมากล่าวปิดท้ายคำเทศนาของเปาโลเพื่อให้ทุกคนที่ฟังอยู่ได้ยิน ทั่วหนังสือกิจการ

การฟื้นคืนพระชนม์ถูกเน้นย้ำหลายต่อหลายครั้ง มันเป็นหลักใหญ่ใจความสำคัญของหลักคำสอนทั้งสี่ของคริสเตียน มันเป็นข้อพิสูจน์หนึ่งที่ไม่อาจหักล้างได้ซึ่งทำให้ความเชื่อของคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่เป็นสิ่งที่ไม่อาจโต้แย้งได้ มันตั้งตระหง่านและสาดแสงเหมือนประกายแห่งความจริงที่ไม่อาจถูกมองข้ามได้

นอกจากนี้ คนเหล่านั้นที่รู้จักพระองค์อย่างใกล้ชิดที่สุด คือ พวกสาวก ซึ่งใช้เวลาสามปีอาศัยอยู่และร่วมเดินทางกับพระองค์ ต่างก็เป็นประจักษ์พยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ หากผู้ใดสามารถยืนยันได้ถึงความจริงแท้ของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ คนๆ นั้นก็คือพวกเขา พวกเขารู้จักพระองค์อย่างที่ไม่มีการรู้จัก จนถึงทุกวันนี้พวกเขาก็ยังเป็นประจักษ์พยานสำคัญถึงพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว

กจ 13:32-33 เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา 33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว'

ในการอธิบายต่อไปถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เปาโลก็เชื่อมโยงเรื่องนี้กับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับมันในพระคัมภีร์เดิม วลีที่ว่า "เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย" (*อะวังเกลิค โช*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ประกาศข่าวประเสริฐ' หรือ 'ประกาศข่าวดี' ข่าวดีที่ว่านี้ก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้พระสัญญาต่างๆ ของพระองค์สำเร็จแล้วว่าพระเมสสิยาห์จะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย เขายกข้อความจากเพลงสดุดี 2:7 ต่อไปที่ว่า "ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว" คำที่แปลว่า 'ให้กำเนิด' (*เก็นนาโอ*) ปกติแล้วมีความหมายว่า เป็นพ่อพันธุ์ให้กำเนิดลูกๆ ตรงนี้ในบริบทของการฟื้นคืนพระชนม์ เห็นได้ชัดว่ามันมีความหมายว่า 'ให้ชีวิต' กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในการยกข้อความจากเพลงสดุดี 2:7 เปาโลก็ประยุกต์ใช้มันกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ตรงที่ว่า ในตอนนั้นพระเจ้าทรงประทานชีวิตกลับคืนให้แก่พระเยซู

กจ 13:34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า 'เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน' เปาโลยกข้อความต่อไปจากอิสยาห์ 55:3 เพื่อแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าทรง

สิ้นพระชนม์แล้ว แต่พระเยซูก็ไม่ได้ทรงประสบกับความเปื่อยเน่า (นั่นคือ การเปื่อยเน่าของร่างกายหลังการเสียชีวิต) นอกจากนี้ ต่างจากลาซารัส พระเยซูจะไม่ทรง “กลับคืนสู่ความเปื่อยเน่าอีก” การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์นั้นดำรงอยู่ถาวรและคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ต่อมาลาซารัสก็ตายอีก แต่พระเยซูไม่ทรงสิ้นพระชนม์อีกเลย ข้อความที่ยกมาจากอิสยาห์ 55:3 ที่ว่า “เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน” เป็นเรื่องที่ควรหมายเหตุไว้ คำที่แปลว่า ความเมตตา (*חסד*) มีความหมายว่า ‘ความบริสุทธิ์ฝ่ายร่างกาย’ หรือ ‘การปราศจากมลทิน’ โดยเฉพาะตามที่พวกยิวเข้าใจเกี่ยวกับความสะอาดในทางพิธีกรรม มันตรงข้ามกับความเป็นมลทินแห่งความตายตามที่พวกยิวเข้าใจ ในทางปฏิบัติแล้ว สิ่งที่ถูกกล่าวถึงก็คือว่า พระเยซูมิได้ทรงประสบกับความเปื่อยเน่าทางร่างกายเนื่องจากความตาย พันธสัญญาฉบับที่หนึ่งของพระเจ้าซึ่งทรงกระทำกับดาวิด ณ จุดนี้ ถูกทำให้สำเร็จในพระเยซูตามที่ทรงสัญญาไว้ในอิสยาห์ 55:3

กจ 13:35-37 เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป’ 36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงหลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป 37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมา นั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย

จากนั้นเปาโลก็ยกข้อความต่อไปจากเพลงสดุดี 16:10 เพื่อสนับสนุนพระสัญญาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ ในข้อนี้ดาวิดเขียนไว้ว่า “พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป” เห็นได้ชัดว่าพระคัมภีร์เดิมกล่าวล่วงหน้าและสัญญาว่าองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า คือพระเมสสิยาห์ จะไม่ทรงประสบกับความเปื่อยเน่าแห่งความตาย จากนั้นเขาก็ชี้ให้เห็นต่อไปว่าดาวิดหลังจากได้ปรนนิบัติในชั่วอายุของเขาแล้ว ก็เสียชีวิตและเจอกับความเปื่อยเน่าของร่างกาย เนื่องจากความตาย ประเด็นที่เปาโลต้องการจะสื่อก็คือว่า ไม่มีทางที่ดาวิดจะตั้งใจให้พระสัญญาเรื่องที่จะไม่เจอกับความเปื่อยเน่านั้นหมายถึงตัวเขาเอง เขาตายไปแล้วและถูกฝังไว้มาประมาณหนึ่งพันปีแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาต้องหมายถึงบุคคลอื่น แน่แน่นอนที่บุคคลนั้นคือ พระเมสสิยาห์ เปาโลประยุกต์ใช้เรื่องนี้กับพระเยซูอย่างมีพลังและมีชั้นเชิง อีกครั้งที่เขาขยายความความจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์และที่ว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำ เขาจึงแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในข้อพระคัมภีร์เดิมหลายตอนถึงการที่องค์บริสุทธิ์ของพระองค์ คือ พระเมสสิยาห์จะ

ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นอีก ประเด็นสำคัญของเขาก็คือว่า เรื่องนี้ได้ถูกทำให้สำเร็จแล้วในพระเยซูคริสต์

กจ 13:38-39 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย 39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส

คำว่า เหตุฉะนั้น บ่งบอกถึงจุดไคลแม็กซ์ในทางเหตุผลของข้อนี้ “เหตุฉะนั้น... โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย” เปาโลอยู่ถึงทั้งแง่มุมในด้านบุคคลเกี่ยวกับความรอด นั่นคือ การยกโทษบาป รวมถึงแง่มุมด้านการพิพากษา คือ การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมด้วย กฎเกณฑ์ไขว่คว้าเรื่องราวทั้งหมดนี้ก็คือ การเชื่อในพระองค์ เมื่อทำเช่นนั้นแล้วเราก็ได้รับการยกโทษจากพระเจ้าในระดับบุคคลในเรื่องความบาปของเรา นอกจากนี้เรายัง “พ้นโทษได้ทุกอย่าง” ในทางการพิพากษา คราวนี้เปาโลเริ่มที่จะกล่าวชี้ชัดถึงความจริงที่จะทำให้พวกผู้นำิวแห่งธรรมศาลานั้น โมโห พวกเขาไม่อาจเป็นผู้ชอบธรรมได้ “โดยพระราชบัญญัติของโมเสส” ในการทำเช่นนั้น เขาก็ฝ่าฝืนหนึ่งในคำสอนสำคัญของศาสนายิวในศตวรรษแรก นั่นคือ การรักษาพระราชบัญญัติเป็นพื้นฐานแห่งการเป็นคนชอบธรรมต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ในไม่ช้ามันจะนำมาซึ่งการต่อต้านและการข่มเหงอย่างหนัก แม้กระนั้น สิ่งที่เขาได้เทศนาไปแล้วนั้นก็ก็เป็นความจริง

กจ 13:40-41 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดีเถิดเถิดเถิดว่า คำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า 41 ‘ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย’”

ด้วยทราบถึงปฏิกิริยาตอบสนองของพวกผู้นำิว เปาโลจึงปิดท้ายคำเทศนาของเขาโดยยกข้อความจากฮายาบุก 1:5 ที่ว่า “ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย” บริบทของฮายาบุก บทที่ 1 ก็คือ พวกยิวในสมัยนั้น ไม่ยอมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงยอมให้พวกบาบิโลนเข้ามาทำการพิพากษาแผ่นดินของพวกเขา แต่มันก็เกิดขึ้นตามนั้นจริงๆ เช่น

เดียวกันพวกเขาก็ไม่ยอมเชื่อข้อความเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้วของพวกเขา เปาโลประยุกต์ใช้คำเตือนนี้ของฮาบากุกกับพวกเขา

กจ 13:42-43 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า 43 ครั้งคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

หลังจากเลิกประชุมที่ธรรมศาลาแห่งนั้น สิ่งที่น่าประหลาดก็คือว่า พวกคนต่างชาติที่เห็นชอบกับศาสนายิวต่างพากันตื่นตื่นเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่พวกเขาเพิ่งได้ยินไป นี่สื่อด้วยว่าพวกยิวหลายคนไม่ค่อยชอบใจสักเท่าใด พวกยิวที่อยู่ที่นี่จึงขอให้เปาโลเทศนาอีกครั้งในวันสะบาโตหน้า นอกจากนี้ หลังจากการประชุมเลิกแล้ว พวกยิวคนอื่นๆ และ “คนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้า” ก็อยากฟังมากยิ่งขึ้นอีก เปาโลและบารนาบัสจึง “พูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า” คำว่า *คนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้า (เสะบอ ไม พรอเซลูทอส)* มีความหมายตรงตัวว่า ‘พวกคนเข้าจาริตที่นั้ฆการ’ อีกครั้งที่คนเหล่านี้คือ คนต่างชาติที่แสวงหาพระเจ้าแห่งอิสราเอล คำหนุนใจของเปาโลและบารนาบัสที่ให้พวกเขา “ตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า” ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นคำสั่งให้พวกเขาวางใจในพระคริสต์ (โดยพระคุณของพระเจ้า) แทนที่จะแสวงหาการเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ

กจ 13:44-45 ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบตั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า 45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท

ในวันสะบาโตถัดมา เมื่อคนเกือบตั้งเมืองได้พากันมาฟังพระวจนะของพระเจ้า การต่อต้านก็เริ่มเผยตัวของมันออกมา พวกคนต่างชาติที่รู้สึกตื่นตื่นซึ่งได้ฟังเปาโลเมื่อสัปดาห์ก่อนก็นำข่าวไปบอกทั่วเมืองเหมือนไฟลามทุ่ง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไปเล่าต่อๆ กันว่าพวกเขาสามารถเป็นคนชอบธรรมได้โดยไม่ต้องฟังกฎข้อห้ามอันเป็นภาระของบัญญัติของยิว เช่น การเข้าสู่หน้ตและการถือตามบัญญัติของเลวี พวกเขาแห่กันมาฟังเปาโล อย่งไรก็ตามพวกยิว และพวกรับบีของพวกเขาด้วยเป็นแนวต่างพากันอิจฉาความสำเร็จของเปาโล พวกเขาจึงเที่ยวไปพูดต่อต้านทุกสิ่งทีเปาโลกล่าว โดยพยายามที่จะโต้แย้งและพูดสบประมาทเขา คำที่แปลว่า **พูดคำสบประมาท**

(בלאס פֿעמע יו) มีความหมายตรงตัวว่า ‘คำว่า’ หรือ ‘พูดจาถูกเหยียดหยาม’ พวกเขาพยายามพูดจาลดทอนความน่าเชื่อถือของสิ่งที่เปาโลกล่าวทุกวิถีทางเท่าที่ทำได้

กจ 13:46-47 แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า "จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปฏิเสธ และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่ยหน้าไปหาคนต่างชาติ 47 ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า 'เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก'"

การต่อต้านครั้งแรกที่มีต่อการรับใช้อย่างเป็นทางการของเปาโลได้เริ่มขึ้นแล้ว พวกเขาจึงประกาศด้วยใจกล้าว่า จำเป็นที่ข่าวประเสริฐจะต้องไปถึงพวกยิวก่อน แต่ด้วยเหตุที่คนเหล่านี้ตัดสินใจว่าตัวเองไม่สมควรที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ เปาโลจึงประกาศว่าพวกเขาจะ “บ่ยหน้าไปหาคนต่างชาติ” ในการทำเช่นนั้น เขาก็ยกข้อความจากอิสยาห์ 49:6 (โดยอ้างอิงถึงอิสยาห์ 42:6-7 ด้วย) ถึงการที่องค์พระผู้รับใช้ของพระเจ้าจะทรงเป็นความสว่างให้แก่คนต่างชาติสำหรับความรอดจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เราควรหมายเหตุไว้ว่า แม้กระทั่งในพระคัมภีร์เดิม ข่าวประเสริฐก็ถูกกล่าวล่วงหน้าแล้วว่าจะไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เราจำได้ถึงกิจการ 1:8 และ “ที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

กจ 13:48-49 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ 49 พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

พวกคนต่างชาติที่ได้ยินคำนี้ก็ชื่นชมยินดีและ “และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” วลีที่ตามมา “และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ” จำเป็นต้องออกความเห็น คำที่แปลว่า หมายไว้ (תָּסַח) มีความหมายว่า ‘กำหนดไว้’ หรือ ‘เลือกไว้’ วลีนี้แปลได้แบบถูกต้องเช่นกันว่า ‘และคนทั้งหลายที่ได้เลือกชีวิตนิรันดร์ไว้แล้วก็ได้เชื่อ’ นี้ไม่ได้สื่อถึงการลิขิตไว้ล่วงหน้าหรือการเลือกเพื่อให้ได้รับความรอดแต่อย่างใด แต่นี่หมายความว่า พอได้ยินข่าวประเสริฐแล้ว คนเหล่านั้นที่ได้เลือกที่จะรับชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อจริงๆ ตรงนี้มีการสื่อถึงเรื่อง ‘ผู้ใดใคร่’ มากกว่าเรื่องพระคุณตามอำนาจสูงสุดของพระเจ้า ด้วยความตื่นเต้นพวก

เขาจึงแพร่ พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น คำที่แปลว่า แพร่ (คิอาพะโร) มีความหมายง่ายๆว่า พวกเขาถือมันไปหรือนำมันไปด้วย

กจ 13:50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคียดแค้น และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา แม้กระนั้น พวกยิวที่นั่นก็ยุยงไม่เพียง “พวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า” (นั่นคือ พวกผู้หญิงที่มีอิทธิพล) แต่ยังยุยงพวกผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นด้วย ผลลัพธ์ก็คือพวกเขาไล่เปาโลและบารนาบัสออกไปจากเขตแดนนั้น นี่น่าจะหมายถึงสิ่งที่เปาโลพูดถึงใน 2 ทิโมธี 3:11 “การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก” เมื่อถูกขับไล่ออกไปจากเมืองนั้น พวกเขาก็อาจถูกข่มโดยพวกมือขวาของผู้พิพากษาประจำเมืองนั้น นี่อาจถูกพูดถึงด้วยใน 2 โครินธ์ 11:25-26 ที่เขากล่าวว่า “เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง” และที่ว่าเขาเผชิญภัยจากชนชาติของเขาเอง

กจ 13:51 ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอโคเนียม การสะบัดผงคลีดินของเมืองนี้ออกไปก็เป็นการทำตามพระบัญชาของพระคริสต์ในมัทธิว 10:14, มาระโก 10:11 และลูกา 10:11 การถอดรองเท้าออกและสะบัดผงคลีออกจากมันก็สื่อว่าผงคลีของเมืองนั้นเป็นมลทิน พวกเขาจึงมุ่งหน้าไปยังเมืองอโคเนียม ซึ่งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ 45 ไมล์

กจ 13:52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ แม้เจอกับการข่มเหง “แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ” นี่เป็นอีกครั้งที่โลหิตของบรรดาวิสุทธิชนกลายเป็นเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักร พวกเขาชื่นชมยินดีในจิตวิญญูณของมัทธิว 5:11-12

*****

ภาพรวมของกิจการ 14: ตรงนี้ดูก็นำเสนอความสำเร็จของการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของเปาโลไปยังแคว้นกาลาเทีย ในบทนี้ท่านเดินทางไปยังเมืองอโคเนียม เมืองลิสตรา และเมืองเดอร์บี และเจอกับการต่อต้านอีกครั้ง จากนั้นเขาก็เดินทางย้อนศรเพื่อ ‘ชูกำลัง’ พวกผู้เชื่อใหม่และคริสตจักรทั้งหลาย โดยเดินทางกลับไปยังคริสตจักรที่ส่งเขามาในเมืองอันทิโอก

กจ 14:1 ต่อมาที่เมืองอิโคเนียม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือนั่น พอเดินทางออกจากเมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปิสิดีเย เปาโลและบารนาบัสก็มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เป็นระยะทางกว่า 40 ไมล์บนถนนหลวงของโรมไปยังเมืองอิโคเนียมซึ่งเป็นเมืองเอกของแคว้นลิคาโอเนีย ชื่อเมืองอิโคเนียม มีความหมายตรงตัวว่า ‘รูปจำลองขนาดเล็ก’ หรือ ‘ไอคอนขนาดเล็ก’ ตามที่เขาปฏิบัติเป็นประจำ เปาโลจึงไปหาพวกยิวก่อนโดยไปตามธรรมศาลาต่างๆที่นั่น เขา “กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือนั่น” คำว่า (ฝูงชน) เป็นอันมาก (พลธอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘หมู่ชน’ หรือ ‘กลุ่มคน’ ตรงนี้คนจำนวนมากได้รับความรอดทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติ

กจ 14:2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อถือนั้นยกคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง คำที่แปลว่า **ที่ไม่เชื่อ** (อาพะอิเชโอ) สื่อความหมายที่มากกว่าการขาดความเชื่อ แต่มันหมายความว่า ‘การจงใจต่อต้าน’ หรือ ‘ความต่อต้าน’ บางครั้งมันก็ถูกแปลเป็น ‘ที่ไม่เชื่อฟัง’ พวกยิวเหล่านี้จงใจปฏิเสธข้อความเกี่ยวกับพระคริสต์และเที่ยวไปยุยงพวกคนต่างชาติ คำที่แปลว่า **ยุยง** (อะเพอะอิโร) จริงๆแล้วก็มีความหมายว่า ‘ปลุกปั่น’ พวกเขาจึง “ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง” ด้วย คำที่แปลว่า **มีใจคิดร้าย** (คาคอโอ) จริงๆแล้วก็มีความหมายว่า ‘ทำให้เลวหรือชั่วร้าย’ พวกเขาทำให้ผู้อื่นมีใจคิดชั่วโดยการใส่ร้ายและโกหกหน้าด้านๆเกี่ยวกับเปาโลและบารนาบัสรวมถึงเกี่ยวกับพวกพี่น้องใหม่ของพวกเขาด้วย

กจ 14:3 เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ได้ แม้กระนั้น “เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” มีคนประมาณการว่าพวกเขาใช้เวลามากถึงหกเดือนในการประกาศที่เมืองอิโคเนียม โดย “พระองค์ได้ทรงรับรองพระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์” นอกจากนี้ พระเจ้าทรงอนุญาตให้พวกเขาทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ ได้ด้วยมือของพวกเขา นี่เป็นอีกครั้งที่การมหัศจรรย์เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของประทานชั่วคราวของพระวิญญาณที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรยุคคินิยามที่ยังไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์ ดูคำอธิบายใน 1 โครินธ์ 12-14 เมื่อสารบบพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์

ของประธานเหล่านี้บางอย่างก็สิ้นสุดลง จะว่าไปแล้วของประธานเหล่านี้ก็สิ้นสุดลงพร้อมกับชีวิตของพวกเขา

กจ 14:4 แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครทูต คนในเมืองนี้จึงแตกออกเป็นสองพวก นำสำคัญตรงที่ว่า การแตกออกเป็นสองพวก (สคิค โซ) ของคนในเมืองนี้เป็นการแตกออกของพวกคนต่างชาติ บ้างก็อยู่ฝ่ายพวกยิวและบ้างก็อยู่ฝ่ายพวกอัครทูต ตรงนี้เป็นครั้งแรกที่ทั้งเปาโลและบารนาบัสถูกเรียกว่าอัครทูต การใช้คำนี้โดยลูกาตรงนี้อาจสื่อความหมายในเชิงทั่วไป (ผู้นำสารที่ถูกใช้ไป) มากกว่าจะเป็นความหมายในเชิงรัดกุมมากกว่า นั่นคือ สิบสองคนนั้นที่ถูกใช้ไปโดยพระเยซูคริสต์ โดยเป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เราไม่ทราบว่บารนาบัสได้เป็นประจักษ์พยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูหรือไม่ อย่างไรก็ตาม แน่แน่นอนว่าเปาโลได้เห็นแล้ว คำว่า *อาพอสตอลอส* ถูกใช้ที่อื่นในจดหมายฝากของเปาโลในความหมายเชิงทั่วไปมากกว่าในการใช้เรียกยากอบ (กาลาเทีย 1:19) เอปาโพรดิสตัส (ฟิลิปปี 2:25) อปอลโล (1 โครินธ์ 4:9) ฯลฯ

กจ 14:5-7 เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส 6 ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ 7 และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

เมื่อการต่อต้านทวีความรุนแรงมากขึ้นที่เมืองอิกอนิอุม เปาโลและบารนาบัสจึงทราบถึงแผนการของพวกยิวและพวกผู้ปกครองประจำเมืองที่จะลอบทำร้ายและเอาหินขว้างพวกเขา พวกเขาจึงจากไปอย่างฉลาดและเดินทางเป็นระยะทางประมาณสิบแปดไมล์ลงใต้ไปตามถนนหลวงสายใหม่ของโรมไปยังเมืองลิสตรา ที่ราบแห่งแคว้นลิกาโอเนีย ซึ่งทั้งเมืองลิสตราและเมืองเดอร์บีเป็นส่วนหนึ่งของมัน ก็เป็นส่วนหนึ่งของแคว้นกาลาเทียที่ใหญ่กว่า พอไปถึงที่นั่นพวกเขาก็ “ได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น” วลีนี้แปลมาจากคำว่า *อะวังกะลิด โซ* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘ประกาศข่าวประเสริฐ’ ดังนั้น เมื่อเปาโลและบารนาบัสได้เดินทางมาถึงเมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี พวกเขา ก็ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

กจ 14:8-10 ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย 9 คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม้นดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ 10 จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า "จงลุกขึ้นยืนตรง" คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป

ในรูปแบบที่คล้ายคลึงกับที่เปโตรกระทำที่พระวิหารในกิจการ 3 เปาโลเห็นชายคนหนึ่ง ที่เมืองลิสตรา “นั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้” ชายผู้น่าสงสารคนนี้พิการตั้งแต่เกิดและไม่เคยเดินเลยในชีวิตของเขา คำที่แปลว่า ใช้...ไม่ได้ (อาคูนาทอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ไม่มีพลัง’ เขาไม่มีพลังกำลังอันใดเลยในเท้าทั้งสองของเขา การที่ทั้งชีวิตของเขาไม่เคยมีการใช้งานเท้าเลยจึงทำให้กล้ามเนื้อส่วนนั้นฝ่อลีบไปทั้งหมด ชายพิการผู้นี้ยอมได้ยื่นเปาโลกล่าวถึงพระคุณของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอน

วลีที่แปลว่า เขม้นดู (อาตะนิไซ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ‘attention’ ชายผู้นี้ดึงดูดความสนใจของเปาโล นอกจากนี้ อาจด้วยเพราะเห็นสีหน้าที่กระตือรือร้นของเขา เปาโลจึงเห็นว่าเขามีความเชื่อที่จะได้รับการรักษาให้หายได้ คำที่แปลว่า หายโรค (โชค ไช) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลเป็น ‘ถูกช่วยให้รอด’ มันมีความหมายด้วยว่า ‘ถูกทำให้ครบสมบูรณ์’ ความหมายตรงนี้น่าจะเป็นแบบอันหลัง แม้กระนั้น เมื่อคนๆหนึ่งได้รับความรอด เขาก็ถูกทำให้สมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณในกรณีนี้ ชายผู้นี้ได้รับการรักษาฝ่ายร่างกายและเราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาถูกช่วยให้รอดฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน

เปาโลจึงสั่งเขาว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง” วลีนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘จงยืนตัวตรงบนเท้าของท่าน’ สำหรับชายคนหนึ่งที่กล้ามเนื้อเท้าของเขาลีบฝ่อไปเพราะการพิการมาชั่วชีวิตแล้ว นี่ก็เป็นคำสั่งที่ยากจริงๆ แม้กระนั้น ชายผู้นี้ก็ “กระโดดขึ้นเดินไป” เมื่อพระเจ้าทรงรักษาให้หาย มันก็ไม่มีอาการเป่หรือกระโผลกกระผลกใดเลยหลังจากนั้น

กจ 14:11-13 เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า "พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว" 12 เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด 13 บุโรหิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน

พอได้เห็นการอัศจรรย์นี้ พวกประชาชนในท้องถิ่นก็รีบด่วนสรุปว่าเหล่าเทพเจ้าในตำนานเทพของโรมได้ลงมาเยี่ยมเยียนพวกเขาแล้ว คำที่แปลเป็น จูปีเตอร์ และ เมอร์คิวเรียม คือชื่อโรมของคำกรีกที่แปลตรงตัวว่า ชุส และ เฮอร์เมส ชุสเป็นเทพเจ้าประจำชาติของพวกกรีกและคนเชื่อกันว่าเป็นผู้ส่งฝนมา เฮอร์เมสถูกถือว่าเป็น โฆษกหรือผู้นำสารให้กับพวกเทพเจ้าของกรีกและเป็น โฆษกของชุส โดยเฉพาะ ตำนานกรีกเชื่อกันว่าเฮอร์เมสเป็นผู้คิดค้นคำพูดขึ้นมา คำว่า *hermeneutic* ซึ่งแปลว่า ‘การตีความ’ ก็มาจากชื่อ *Hermes* นี้ เพราะว่าเปาโลเป็นคนพูดหลักในกลุ่มที่มีสองคนนี้ พวกกรีกจึงทึกทักเอาว่าเขาคือ พระเฮอร์เมส (พระเมอร์คิวเรียม) คำที่แปลว่า ผู้นำ (*เฮกะออไม*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้ปกครอง’ หรือ ‘ผู้นำ’ สิ่งที่น่าประหลาดใจอีกเรื่องก็คือว่าเปาโลได้กลายเป็นผู้นำของทีมมิชชันนารีนี้อย่างเห็นได้ชัด

ปุโรหิตประจำพระจูปีเตอร์ (พระชุส) จึงเตรียมที่จะถวายวัวเป็นเครื่องบูชาให้แก่คนที่เขาคิดว่าเป็นการปรากฏตัวของเทพเจ้าของเขา พวกเขามีธรรมเนียมในการถวายวัวเป็นเครื่องบูชาโดยเอาพวงมาลัยไปคล้องคอวัวขณะที่พวกมันถูกนำไปเป็นเครื่องถวายบูชา

กจ 14:14-18 แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยืนดั่งนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสียวิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง 15 ว่า "ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสรรพซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น 16 ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติประพฤติตามชอบใจ 17 แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี" 18 ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้ว ก็ดี อัครทูตก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

นี่เป็นอีกครั้งที่ทั้งเปาโลและบารนาบัสถูกเรียกว่า อัครทูต บารนาบัสน่าจะถูกเรียกเช่นนั้นในความหมายเชิงทั่วไปดังที่ระบุไว้ในข้อ 4 พอคุณออกว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจึง “ฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย” และวิ่งไปหุ่ยุดคนเหล่านั้นที่กระทำการถวายบูชาดังกล่าว มันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความไม่พอใจอย่างมาก โดยเฉพาะสำหรับยิวสักคน ที่การลบหลู่พระเจ้าดังกล่าวกำลังจะถูกกระทำ

พวกเขาคัดค้านว่า (1) พวกเขาเป็น “คนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย” และไม่ใช้เทพเจ้า (2) จุดประสงค์ทั้งหมดของพวกเขา ก็คือ เพื่อที่จะ “มาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้” คำที่แปลว่า **สิ่งไร้ประโยชน์** (*มาไทออส*) มีความหมายว่า สิ่งที่พวกเขากำลังกระทำอยู่นั้นขาดจากความจริงหรือฤทธิ์เดช (นั่นคือ พวกเขาเทพเจ้าในตำนานเทพกรีก) (3) พวกเขาจึงควรหันมา “หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น” เปาโลเทศนาว่าพระเจ้าที่แท้จริงก็ทรงพระชนม์อยู่จริงๆ และพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างสิ่งทั้งปวง ในการตอบพวกชอบดีที่มองว่าบันทึกเรื่องการทรงสร้างนั้นเป็นเรื่องน่าสงสัย อัครทูตเปาโลก็เชื่อมั่นอย่างเห็นได้ชัด (4) พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้น “ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ” ความหมายตรงนี้ก็คล้ายคลึงกับ โรม 1:24,26,28 ที่เราได้อ่านว่า “พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขา” ถึงสามครั้ง เพราะความบาปอันไม่เคารพยำเกรงพระเจ้าของมนุษยชาติ พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้ประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติกระทำตามใจชอบชั่วระยะเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตาม วันของมนุษย์กำลังจะจบลงในไม่ช้าและในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงกำราบและถอนรากถอนโคนความชั่วช้าของมนุษย์

(5) ขณะที่เปาโลเล่าย้อนถึงภาพรวมแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์สั้นๆต่อไป เขาก็ชี้ให้เห็นว่า “แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน” สิ่งที่ถูกสื่ออย่างชัดเจนก็คือว่า แม้แต่พระคุณต่างๆของพระเจ้าที่ธรรมดาๆและที่เราไม่เห็นค่าอย่างฝน ฤดูเก็บเกี่ยว และอาหารก็เป็นพยานถึงพระกรุณาคุณของพระเจ้า ที่ราบสูงอย่างแคว้นลิกาโอเนียปกติแล้วก็เป็นที่แห้ง พวกกรีกมองว่าพระซุส (จูปีเตอร์) เป็นเทพเจ้าแห่งฝนและพระเซอรัมเนส (เมอร์คิวเรียม) เป็นเทพเจ้าที่ให้อาหาร เปาโลกล่าวชัดเจนว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ทรงประทานฝนและอาหารให้โดยพระกรุณาคุณของพระองค์ แม้จะทำเช่นนั้นแล้วก็ตาม “อัครทูตก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้น ได้โดยยาก”

กจ 14:19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคนิอุม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้อาหิณขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว ผู้คนช่างเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็วเหลือเกิน พวกยิวจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคนิอุมได้มาปรากฏตัวที่เมืองนี้ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่า คนพวกนี้เป็นพวกนักธุรกิจชาวยิวที่มีเหตุผลทางการพาณิชย์หรือว่าพวกเขาตามเปาโลและบารนาบัสมาเพื่อรังควานอัครทูตทั้งสอง ไม่ว่าใน

กรณีใด พวกเขาที่ปลุกปั่นคนทั้งเมืองให้ต่อต้านคนทั้งสองและเริ่มที่จะเอาหินขว้างเปาโล คำที่แปลว่า ลาก (ซูลูโร) มีความหมายตรงตัวว่า ‘จูดลาก’ เปาโลถูกลากตัวออกไปนอกเมืองและถูกคิดว่าตายแล้ว เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ใน 2 โครินธ์ 11:25 ว่าเขาเคยถูกหินขว้างครั้งหนึ่ง อาจเป็นไปได้ว่าเปาโลเสียชีวิตแล้วจริงๆหรืออย่างน้อยก็เกือบตายอยู่รอมร่อ อาจเป็นไปได้ด้วยว่าในเหตุการณ์ตอนนี้เองที่เปาโลถูก “รับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม” ตามที่ได้บรรยายไว้ใน 2 โครินธ์ 12:1-5

ถึงแม้ว่าไม่มีการกล่าวถึงเรื่องที่ว่าเลยตรงนี้ แต่ขณะอยู่ที่เมืองลิสทรานี่เองที่ชายหนุ่มคนหนึ่งนามว่าทิโมธีได้รับความรอด ต่อมาในกิจการ 16:1-2 พอเปาโลกลับไปเมืองลิสตรา เขาก็พาทิโมธี (ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่ง *เรียบร้อยแล้ว*) เข้าร่วมทีมมิชชันนารีของตนด้วย ถึงแม้มิได้ระบุไว้อย่างชัดเจน แต่สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า ในการไปเยือนเมืองลิสตราครั้งแรกของเขา ทิโมธีได้ต้อนรับพระคริสต์และเริ่มเติบโตในองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาอาจได้เห็นเปาโลถูกหินขว้างด้วยก็เป็นได้

กจ 14:20 แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส ขณะที่พวกสาวกคนอื่นๆยืนล้อมรอบร่างอันบอบช้ำของเปาโลซึ่งนอนอยู่นอกเมืองลิสตรา “ท่านก็ลุกขึ้น” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขาลุกขึ้นจริงๆในทางร่างกาย อย่างไรก็ตาม นี่อาจสื่อด้วยว่าเขาถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย คำที่แปลว่า ลุกขึ้น (อานิสเตมิ) เป็นคำหนึ่งที่ใช้เพื่อบรรยายถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ทั่วพระคัมภีร์ใหม่ เราไม่มีทางทราบได้ว่าเปาโลได้ตายไปแล้วจริงๆ ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม และจากนั้นก็ถูกชุบให้เป็นขึ้นจริงๆหรือไม่จนกว่าเราจะได้รับสง่าราศี อย่างไรก็ตาม หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็น่าเชื่อถือว่าเพราะเหตุใดเขาจึงเขียนถึงพี่น้องที่เมืองฟิลิปปีในอีกหลายปีต่อมาได้ว่าเขา “ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก” (ฟิลิปปี 1:23) อย่างไรก็ตาม วันต่อมาเขาและบารนาบัสก็ออกเดินทางไปยังเมืองเดอร์บี

กจ 14:21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคเนียม และเมืองอันทิโอคอีก เมืองเดอร์บีซึ่งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณสี่สิบไมล์ เป็นชายแดนของจักรวรรดิโรมันในแคว้นนั้น จะว่าไปแล้วมันก็เป็นปลายทางของถนนในแง่ของอารยธรรม ที่นั่นพวกเขาใช้ “ประกาศข่าวประเสริฐ” อีกในเมืองนั้น หากจะใช้คำพูดทันสมัย พวกเขานำวิญญูญาณหลายดวงมาถึงพระคริสต์ที่นั่น

กจ 14:22   **กระทำให้อใจของสาวกทั้งหลายถ่มั่นขึ้น เตือนเขาให้อำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้อเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า**

ขณะที่กำลังทำการรับใช้ของตนจนสำเร็จที่เมืองเคอร์บี เปาโลและบารนาบัสก็เริ่มเดินทางย้อนศรกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิกอนิอุม และเมืองอันทิโอก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาจำเป็นต้องมีความกล้ามาก ๆ ถึงจะเดินทางกลับไปยังสถานที่เหล่านี้ที่พวกเขาเจอการต่อต้านอย่างหนักหน่วงขนาดนั้น อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกต้องตรงนี้ก็คือนี่คือการรับใช้ของพวกเขา ก็คือการชูกำลังคริสตจักรที่เพิ่งตั้งใหม่ ๆ มากกว่าที่จะเป็นการประกาศและเป็นพยานต่อสาธารณชน คำที่แปลว่า **กระทำให้อ...ถ่มั่นขึ้น** (*อะพิสเทริค โท*) มีความหมายว่า ‘ทำให้่มั่นคง’ หรือ ‘ทำให้มีกำลังขึ้น’ มันไม่ได้สื่อถึง ‘การยืนย่น’ ที่แพร่หลายในคริสตจักรบางแห่งในปัจจุบัน แต่เปาโลกลับไปหาพวกผู้เชื่อใหม่ที่ได้อกลับใจรับเชื่อพระคริสต์และเผชิญกับการไม่เห็นด้วยของครอบครัวและอาจเจอกับการต่อต้านด้วยซ้ำ

คริสตจักรใหม่เหล่านี้ต้องการการให้กำลังใจซึ่งเป็ความหมายที่แท้จริงของคำว่า **เตือน** (*พาราคาและ โอ*) การให้กำลังใจของเขาก็คือนี่ว่า “เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้อเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า” นี่ยังเป็นความจริงจนถึงทุกวันนี้ ชีวิตคริสเตียนบางครั้งก็ไม่ใช่ทางเดินที่โรยด้วยกลีบกุหลาบที่นำพาเราไปสวรรค์ มีการทดลองและบ่อยครั้งก็มีการต่อต้าน โดยเฉพาะเมื่อเราเป็นฝ่ายเริ่มก่อนและนำข่าวประเสริฐไปบอกผู้อื่น แต่เปาโลไม่ได้กำลังบอกเราเลยสักนิดว่าคริสเตียนทั้งหลายจะต้องเข้าในยุคแห่งความทุกข์ลำบาก (ยุคเจ็ดปี) ตามที่บางคนถ้อโทษระเรื่องการรับขึ้นกลางหรือหลังยุคเจ็ดปีกล่าวอ้าง

กจ 14:23   **เมื่อท่านทั้งสองได้อเลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถ้ออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถ้อนั้น**

การแต่งตั้งผู้ปกครองในทุกคริสตจักรที่วานี้ไม่น่าจะเหมือนกับการแต่งตั้งในปัจจุบัน มันน่าจะเกี่ยวข้องกับวิธีการเลือกผู้นำในคริสตจักรเหล่านี้มากกว่า คำที่แปลว่า **เลือกตั้ง** (*เคะอิรอทอเนะ โอ*) มีความหมายว่า ‘เลือกตั้งโดยการลงคะแนนเสียง’ **ท่านทั้งสอง** ในบริบทนี้ย่อมหมายถึงเปาโลและบารนาบัส อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่า ในการช่วยเหลือคริสตจักรแต่ละแห่ง พวกเขาได้หนุนใจพวกเขาให้อเลือกตั้งผู้ปกครองซึ่งเป็นผู้ที่เปาโลและบารนาบัส ‘แต่งตั้ง’ เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเหล่านั้นในเวลาต่อมา

เราควรหมายเหตุไว้ว่า คำว่า *ผู้ปกครอง*, *ผู้ดูแล* และ *ศิษยาภิบาล* ต่างเป็นคำที่ใช้แทนกันได้ ในพระคัมภีร์ใหม่ คำว่า *ผู้ปกครอง* (*เปทรสบูเตรอส*) เป็นคำยิวที่มีความหมายคล้ายกับนายธรรมศาลาซึ่งคริสตจักรยุคต้นหลายแห่งก็ทำตามรูปแบบของมัน คำกรีกที่ใช้เรียกผู้นำคือ ‘ผู้ดูแล’ (*อะพิสคอปอส*) เมื่อคริสตจักรทั้งหลายมีลักษณะเป็นยิวน้อยลงเรื่อยๆ คำที่ใช้เรียกผู้นำก็เปลี่ยนจาก ‘ผู้ปกครอง’ เป็น ‘ผู้ดูแล’ เปาโลใช้ทั้งสองคำนี้แบบแทนกันได้ ในทิตัส 1:5-7 เพราะในสมัยนั้นยังไม่มีผู้นำแบบเต็มเวลาในคริสตจักรยุคต้นทั้งหลาย มันจึงเป็นเรื่องปกติที่เปาโลจะช่วยพวกเขาเลือกตั้ง ‘ผู้ปกครอง’ หลายคน คำๆนี้ก็เหมือนกับคำที่ใช้เรียกผู้นำซึ่งแพร่หลายมากกว่า นั่นคือ ‘ศิษยาภิบาล’

หลังจากการอธิษฐานและการถืออดอาหารชั่วระยะเวลาหนึ่ง พวกเขา “ฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น” คำที่แปลว่า *ฝาก* (*พาราทิเชมิ*) มีความหมายว่า ‘ฝากตัวเอง’ (เหมือนสำนวนไทย ฝากผีฝากไข้) เปาโลและบารนาบัสจึงฝากคริสตจักรใหม่เหล่านี้และพวกผู้นำของพวกเขาไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งพวกเขาได้เชื่อแล้วตั้งแต่วินาทีแรก บัดนี้คริสตจักรใหม่เหล่านี้ได้อยู่ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว

กจ 14:24-28 และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิลิเดียก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย 25 เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา 26 และเล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น 27 เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ 28 แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

ทีมมิชชันนารีนี้จึงเดินทางย้อนศรต่อไปผ่านแคว้นปิลิเดีย แคว้นปัมฟีเลีย และไปยังเมืองเปอร์กา เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้พวกเขาไม่ได้ประกาศในเมืองเปอร์กา พวกเขาจึงประกาศในตอนนั้น จากนั้นพวกเขาก็เดินทางระยะสั้นต่อไปยังเมืองอัททาลิยา (ซึ่งต่อมาเรียกว่า อานาโตเลีย) ซึ่งเป็นเมืองท่าที่สำคัญของพื้นที่นั้น จากที่นั่นพวกเขาก็ล่องเรือกลับไปยังเมืองอันทิโอก “คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น” คำที่แปลว่า *ฝาก* (*พาราติโดมิ*) มีความหมายว่า ‘ถูกส่งมอบ’ หรือ ‘ถูกยกให้แล้ว’ แน่แน่นอนที่เมืองอันทิโอกเป็นที่ที่เปาโลและบารนาบัสได้ถูกส่งมอบหรือฝากไว้กับ

พระคุณของพระเจ้าแล้วสำหรับการเดินทางแบบมิชชันนารีของพวกเขา นอกจากนี้มันสำคัญยิ่งที่พวกเขาได้กระทำการซึ่งพระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้พวกเขากระทำแล้วนั้นจนสำเร็จ

พวกเขาจึงให้คริสตจักรมารวมตัวกันและรายงานให้พวกเขาทราบถึง “พระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา” มันเป็นแบบแผนหนึ่งจนถึงทุกวันนี้ที่บรรดามิชชันนารีจะต้องรายงานให้คริสตจักรต่างๆที่สนับสนุนพวกเขาทราบว่าพระเจ้าได้ทรงใช้พวกเขาอย่างไรบ้าง นอกจากนี้ พวกเขายังกล่าวด้วยว่าพระเจ้าได้ทรง “เปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ” บางคนที่ยังยึดมั่นในศาสนายิวอยู่อาจจำเป็นต้องถูกชักจูงให้เชื่อว่าชาวประเสริฐก็มีไว้สำหรับคนต่างชาติด้วยเช่นกัน พวกคนต่างชาติสามารถเข้าสู่ความรอดได้โดยทางประตูแห่งความเชื่อแทนที่จะ โดยการเข้าสู่หนัด การรักษาพระราชบัญญัติ หรือวิธีอื่นใด พวกเขาจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

*****

ภาพรวมของกิจการ 15: ส่วนแรกของกิจการ 15 (ข้อ 1-11) นำเสนอวิกฤติครั้งสำคัญซึ่งกลายเป็นประเด็นร้อนในคริสตจักรยุคต้น คำถามพื้นฐานก็คือว่า ศาสนายิวรวมถึงพิธีกรรมต่างๆควรมีบทบาทขนาดไหนในคริสตจักรยุคต้น มีการเรียกประชุมสภาคริสตจักรขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจัดการกับเรื่องดังกล่าว ในการประชุมที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนี้ บรรดาผู้นำคนสำคัญๆแห่งความเชื่อของคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่ได้มาเจอกันเพื่อหารือในข้อขัดแย้งนี้ เนื้อหาส่วนหลังของบทนี้ (ข้อ 12-35) พูดถึงการประชุมสภาที่กรุงเยรูซาเล็ม มันปิดท้ายด้วยการที่คริสตจักรตกลงที่จะส่งคณะผู้แทนไปพร้อมกับจดหมายฉบับหนึ่งที่ทำให้ความกระจ่างแก่ข้อขัดแย้งนี้ ตอนท้ายบทนี้ (ข้อ 36-41) มีการแยกทางกันครั้งสำคัญระหว่างเปาโลและบารนาบัส เปาโลกับสิลาสจึงเริ่มการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเขา

กจ 15:1 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า "ถ้าไม่เข้าสู่หนัดตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้" ชาวลือไปถึงคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มว่าชาวประเสริฐไม่เพียงเกิดผลท่ามกลางคนต่างชาติที่เมืองอันทิโอกเท่านั้น แต่ยังเกิดผลผ่านทางงานมิชชันนารีของเปาโลและบารนาบัสด้วย เราควรหมายเหตุไว้ว่าเปาโลและบารนาบัสไม่ได้รายงานต่อคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มหลังจากพวกเขากลับมาจากการเดินทางแบบมิชชันนารีของตน แม้คริสตจักรที่เมืองอันทิโอกมิได้ตั้งใจที่จะวางตัวเป็นผู้นำของคริสตจักรทั้งหลายแต่อย่างใด แต่บางคนในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มก็คงหวุ่นหวายอยู่เหมือนกัน ดูเหมือนว่าคำถามสำคัญกำลังจะเกิดขึ้นใน

ไม่ช้า (โดยเฉพาะสำหรับคนเหล่านั้นในแคว้นยูเดีย) นั่นคือ ความเชื่อแบบคริสเตียนจะกลายเป็นกระแสของคนที่เชื่อยิวบางคนหรือไม่ หรือมันจะเป็นเหมือนอย่างที่เริ่มมาตั้งแต่แรก นั่นคือ เป็นกระแสของยิวโดยมีผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเพียงเล็กน้อยกันแน่ เห็นได้ชัดว่ามีคนกลุ่มหนึ่งในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มที่คิดแบบหลัง

เราจำได้ถึงความสงสัยและความลังเลของหลายคนในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มที่จะยอมรับการประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติที่บ้านของโคเรเนลีสที่เมืองซีซาริยา ในกิจการ 11:2 มีการพูดถึงการที่ “พวกที่เข้าสู่หนัด” ได้แย้งกับเปโตรด้วยเรื่องดังกล่าว ในบทที่ 15 คนกลุ่มเดียวกันนี้ถูกเรียกว่าเป็น “พวกฟาริสีที่มีความเชื่อ” (ข้อ 5) เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นในคริสตจักรยุคต้นเคยเป็นฟาริสีมาก่อนที่จะกลับใจรับเชื่อพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาเชื่ออยู่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายควรปฏิบัติตามบัญญัติต่างๆของยิวซึ่งถูกให้รายละเอียดไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสอยู่เหมือนเดิม บัญญัติหนึ่งก็คือ ชายยิวทุกคนจะต้องเข้าสู่หนัด ดังนั้น ผู้แทนบางคนจากคนกลุ่มนี้ในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม ได้เดินทางไปที่คริสตจักรที่เมืองอันติโอกและสอนว่า “ถ้าไม่เข้าสู่หนัดตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้”

สิ่งที่กำลังตกอยู่ในอันตรายอยู่ตอนนี้ก็คือว่า ความเชื่อของคริสเตียนจะต้องเป็นการปรับเปลี่ยนภายในศาสนายิวโดยยังรักษาข้อปฏิบัติปลีกย่อยและพิธีกรรมต่างๆของพระราชบัญญัติหรือไม่ จะว่าไปแล้วหลักการที่สำคัญยิ่งกว่ากำลังอยู่ในภาวะเสี่ยง นั่นคือ ความเชื่อแบบคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่จะต้องถูกบรรยายโดยพิธีกรรมต่างๆหรือไม่ ในสมัยนั้นประเด็นที่เป็นที่ถกเถียงกันก็คือ เรื่องการให้เด็กทารกชายเข้าสู่หนัด ต่อมาในประวัติศาสตร์คริสตจักรคำสอนผิดดังกล่าวก็เปลี่ยนมาเป็นการให้บัพติศมาเด็กทารก เป็นเวลาหลายร้อยปีที่คริสตจักรที่กรุงโรมรวมถึงนักปฏิรูปชาวโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่ยืนยันกันว่า ‘ถ้าท่านทั้งหลายไม่รับบัพติศมาตามรูปแบบของคริสตจักร ท่านทั้งหลายจะรอดไม่ได้’ ดังนั้นเห็นได้ชัดว่า มีอะไรที่ตกอยู่ในอันตรายมากกว่าแค่การเปลี่ยนถ่ายของคริสตจักรจากศาสนายิว

กจ 15:2 เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและไล่เลียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นๆในพวกนั้นให้ขึ้นไป หรือกับอัครทูตและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น เห็นได้ชัดว่านี่ก่อให้เกิดการถกเถียงมากมายในคริสตจักรที่เมืองอันติโอก ดังนั้น “เกิดการโต้แย้งและไล่เลียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้น (พวกถือศาสนายิว) มากมาย” คำที่แปลว่า การโต้

แย้ง (สตาซีส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘การจลาจล’ หรือ ‘การปลุกปั่นให้เกิดความไม่สงบ’ ในทางปฏิบัติแล้ว คำสอนเท็จนี้ซึ่งถูกนำเข้ามาในคริสตจักรได้ก่อให้เกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้นระหว่างพวกถือศาสนาอิว เปาโล และบารนาบัส คำที่แปลว่า การไล่เลียง (ซูเซเตซีส) มีความหมายว่าการโต้ว่าที่กัน เปาโลและบารนาบัสทำหยาบคำสอนผิดนี้โดยตรงทันที เนื่องจากผู้ก่อความไม่สงบด้วยคำสอนผิดนี้มาจากคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม (ถึงแม้ไม่มีหลักฐานเลยว่าพวกเขาถูกส่งมาแบบเป็นทางการ) คริสตจักรที่เมืองอันทิโอกจึงตกลงใจหรือตัดสินใจกันว่าเรื่องนี้จะต้องถูกจัดการเพิ่มเติม ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะส่งเปาโล บารนาบัส และบางคนในพวกเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (กาลาเทีย 2:1 ระบุว่าคนหนึ่งในพวกนี้คือ ทิตัส เป็นไปได้ยิ่งที่ว่าคุณอาจอยู่ในคณะผู้แทนนี้ด้วย)

กจ 15:3 คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง วลีที่ว่า คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป (พรอเฟิม โฟ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘คริสตจักรได้ส่งพวกเขาไปตามทางที่ต้องไป’ พวกถือศาสนาอิวมาแบบไม่เป็นทางการ อย่่างไรก็ตาม คริสตจักรที่เมืองอันทิโอกได้ส่งคณะผู้แทนแบบเป็นทางการไปยังคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อหารือในประเด็นดังกล่าว

เมื่อพวกเขาเดินทางผ่านแคว้นฟินิเซีย (เลบานอน) และจากนั้นก็แคว้นสะมาเรีย พวกเขาก็หยุดแวะที่คริสตจักรหลายแห่งตลอดทางโดยประกาศถึงการกลับใจเชื่อของคนต่างชาติ “ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง” เห็นได้ชัดว่าบางคนในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มกล่าวว่าข่าวประเสริฐจะถูกเผยแพร่ไปยังพวกคนต่างชาติ คริสตจักรอื่นๆตลอดแคว้นแคว้นนั้นกลับชื่นชมยินดีกับข่าวนั้น

กจ 15:4 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา พอไปถึงที่กรุงเยรูซาเล็ม คณะผู้แทนนี้ก็ได้รับการต้อนรับจากคริสตจักรที่นั่นและพวกเขาก็เริ่มรายงานเกี่ยวกับ “เหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา” ให้เราสังเกตว่าพวกอัครทูตถูกระบุว่าอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มเหมือนเดิม เห็นได้ชัดว่าพอเฮโรดเสียดชีวิต การข่มเหงคริสตจักรก็เพลาลง (กิจการ 12:24)

กจ 15:5-6 แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยื่นขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้น
ควรต้องให้เขาเข้าสู่หน้ด และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส 6 ฝ่ายอัครทูตกับผู้
ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

คริสตจักรจึงเรียกประชุมเพื่อหารือเกี่ยวกับข้อพิพาทนี้ ดังที่ได้กล่าวไว้ในคำอธิบายเกี่ยว
กับข้อ 1 “บางคนในพวกฟาริสีที่เชื่อ” คือพวกถือศาสนายิวที่อยู่ภายในคริสตจักร พวกเขายึดถือ
ทรรศนะที่ว่าคริสตจักรควรเป็นการสานต่อและการขยายออกของชนชาติอิสราเอลตามพระ
คัมภีร์เดิม พวกเขาเชื่อว่าคริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่จะต้องเป็นส่วนที่เพิ่มออกมาจากศาสนา
ยิว โดยรักษาพระราชบัญญัติของโมเสสขณะที่ยังเชื่อในพระคริสต์เหมือนเดิม

(รูปแบบที่คล้ายคลึงกันในปัจจุบันก็คือ คนเหล่านั้นที่ยึดถือหลักศาสนศาสตร์แบบพันธ
สัญญา (covenant theology) ซึ่งมองคริสตจักรในปัจจุบันว่าเป็นส่วนที่ขยายออกของพันธสัญญา
ต่างๆที่ทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอล พวกเขามองคริสตจักรว่าได้เข้ามาแทนที่อิสราเอลแล้วแต่
ก็ยังอยู่ภายใต้พันธสัญญาต่างๆที่พระเจ้าทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอลเหมือนเดิม ที่โดดเด่น
เลยก็คือว่า คริสตจักรที่เป็นโปรเตสแตนต์และแบบปฏิรูปแล้วส่วนใหญ่ยึดถือว่าการให้บัพติสมา
เด็กทารกเป็นวิธีปฏิบัติในพระคัมภีร์ใหม่ที่เทียบเท่ากับการเข้าสู่หน้ดตามพระคัมภีร์เดิม พวกเขา
เชื่อว่าเด็กๆถูกรับเข้าในพันธสัญญาหนึ่งกับพระเจ้าโดยพ่อแม่เมื่อพวกเขา ‘รับบัพติสมา’ ตอน
เป็นเด็กทารก จากนั้น พออายุมากขึ้นพวกเขาก็ถูก ‘ยืนยัน’ ว่าเป็นคริสเตียนเข้าใน ‘พันธสัญญา
แห่งพระคุณ’ (นั่นคือ ความรอด) ศาสนศาสตร์ดังกล่าวซึ่งแพร่หลายจนถึงทุกวันนี้มีรากเหง้าอยู่
ในคำสอนผิดของพวกฟาริสีกลุ่มนี้ที่เชื่อในตอนนั้น)

กจ 15:7 เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยื่นขึ้นกล่าวแก่เขาว่า "ท่านพี่น้องทั้ง
หลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้ง
หลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ (นี่เป็นครั้งสุดท้าย
ที่เปโตรปรากฏตัวในหนังสือกิจการ) อีกครั้งที่คำที่แปลว่า โต้แย้ง (συζητεσις) มีความหมายว่า
‘การตั้งคำถามหรือโต้แย้งกัน’ มันคงเทียบได้กับการโต้วาหะทางการเมืองในปัจจุบัน ถึงแม้เกิด
ความขัดแย้งในด้านหลักการครั้งใหญ่ แต่ก็ไม่มี การสื่อถึงการโต้เถียงแบบเอาเป็นเอาตายเหมือน
อย่างที่คำว่า โต้แย้ง อาจจะสื่อ

เปโตรเตือนความจำพวกเขาว่า ก่อนหน้านี้ไม่นานนัก (อาจจะประมาณห้าปีก่อนหน้านั้น) “คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ” ความหมายตรงตัวก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงเลือก ใน (หรือ ผ่านทาง) เปโตรที่จะนำข่าวประเสริฐไปยังพวกคนต่างชาติ (นั่นคือ โครเนลิอัส และผู้คนในบ้านของเขา) พวกถือศาสนาอียิปต์ก็จำใจยอมรับเรื่องดังกล่าว โดยอาจมองว่าเป็นข้อยกเว้นของกฎ อย่างไรก็ตาม ปัญหาใหญ่ตรงนี้ก็ก็คือว่า การเผยแพร่ข่าวประเสริฐแก่บรรดาคนต่างชาติ โดยไม่รวมการประพฤติตามพระราชบัญญัติเข้าไปด้วยกำลังจะกลายเป็นกฎมากกว่าที่จะเป็นข้อยกเว้นเสียแล้ว

กจ 15:8 พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา นอกจากนี้ พระเจ้าก็แสดงให้เห็นชัดเจน (“ทรงรับรองคนต่างชาติ”) ว่าพระพรของพระองค์มีอยู่บนการเผยแพร่ข่าวประเสริฐนี้โดยทรงประทานการสำแดงที่ชัดเจนและเป็นกลางของพระวิญญาณแก่พวกเขา “เหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา” เช่นเดียวกับที่พวกผู้เชื่อชาวยิวในวันเพ็นเทคอสต์นั้นพูดภาษาต่างๆ โดยแสดงหลักฐานที่ไม่อาจหักล้างได้ถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหตุการณ์เดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นที่บ้านของโครเนลิอัสเมื่อข่าวประเสริฐเข้าสู่โลกของคนต่างชาติอย่างเป็นทางการ นี่เป็นอีกครั้งที่ความหมายที่สำคัญประการหนึ่งของการพูดภาษาแปลกๆ ถูกนำเสนอ มันแสดงให้เห็นว่าพระพรของพระเจ้าขึ้นอยู่กับการที่ข่าวประเสริฐออกไปไม่เพียงถึงพวกยิวเท่านั้น แต่ไปถึงพวกคนต่างชาติด้วย มันเป็นของประทานที่เป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งซึ่งมีไว้สำหรับพวกยิวโดยตรง

(ที่น่าสนใจและนอกบริบทหลักก็คือว่า พระเจ้าทรงทราบว่าอะไรอยู่ในใจพวกเขา ดู 2 พงศาวดาร 6:30 ไม่มีใครอื่นอีกรวมถึงพญามารด้วยที่ทราบว่ามิอะไรอยู่ในใจเรา ตรงนี้เปโตรเสริมความจริงนี้เข้าไปกับเหตุผลสนับสนุนของเขา การที่พระเจ้าทรงยอมรับมนุษย์ ทั้งที่เป็นยิวและเป็นคนต่างชาติ ก็ขึ้นอยู่กับว่ามีอะไรอยู่ในใจเขา และไม่ใช่วิธีกรรมหรือพิธีการต่างๆ พระราชบัญญัติให้ความสำคัญกับอย่างหลังมากๆ พระคุณคู่มือใจและความเชื่อที่ออกมาจากใจนั้นมากกว่า)

กจ 15:9 พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ เพราะว่า ‘ในพระคริสต์’ ไม่มี ‘ความต่างกัน’ เลย (ตรงตัวคือ ‘ไม่มีการแบ่งแยกเลย’)

ระหว่างยิวและคนต่างชาติ คนทั้งสองกลุ่มถูกชำระใจให้บริสุทธิ์ “โดยความเชื่อ” คำว่าชำระ...ให้บริสุทธิ์ (คาซาริด โช) มีความหมายว่า ‘ทำให้สะอาด’ ความหมายก็คือว่า เมื่อคนๆหนึ่งกลับใจเชื่อพระคริสต์ด้วยความเชื่ออันจริงใจ ความบาปของเขาก็ถูกชำระจนสะอาด ดู 1 ยอห์น 1:17 ดู เอเฟซัส 2:14-18 ด้วย

กจ 15:10-11 ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว 11 แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา"

เปโตรดำเนินแนวคิดที่จะเพิ่มการประพฤติตามพระราชบัญญัติพร้อมกับพิธีกรรมและพิธีการต่างๆ เข้าไปกับความเชื่ออันเรียบง่ายในพระคริสต์ พระศาสนจักร โรมันคาทอลิก รวมถึงคริสตจักรโปรเตสแตนต์สายหลักอื่นๆ น่าจะตั้งใจฟังคำดำเนินนี้เช่นกัน) เขาเปรียบว่ามันเป็นเหมือนกับแอกบนคอ “ซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว” เปาโลในหนังสือกาลาเทียจะกล่าวขยายความแนวคิดนี้อย่างครบถ้วนมากกว่า แต่เปโตรก็กล่าวตรงนี้สั้นๆ ว่าพระราชบัญญัติเป็นภาระหนักสำหรับพวกยิวเช่นกัน

กจ 15:12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ แต่ละฝ่ายได้รับโอกาสชี้แจง พวกฟาริสีที่เชื่อได้พูดก่อน จากนั้นเปโตรจึงได้พูด คราวนี้บารนาบัสและเปาโลก็ลุกขึ้น “เล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ” คนที่มาประชุมกันก็นิ่งเงียบตั้งใจฟังสิ่งที่พวกเขา กล่าว การเอ่ยถึง “การอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ” ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำผ่านทางพวกเขาก็ย่อมมีไว้เพื่อให้ความน่าเชื่อถือแก่คำพยานของพวกเขา เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงรับรองพระพรของพระองค์ที่บ้านของโครเนลิอัส โดยการสำแดงชัดเจนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็ทรงรับรองพระพรของพระองค์ที่ทรงมีต่อการรับใช้ของเปาโลที่มีแก่พวกคนต่างชาติเช่นเดียวกัน โดยการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ทรงกระทำผ่านตัวเขา เหตุผลอีกประการที่เปาโลกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ ได้ในการรับใช้ของเขาจึงถูกนำเสนอ

กจ 15:13-18 ครั้นจบแล้วและนิ่งอยู่ยากอบจึงกล่าวไว้ว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า 14 ซิโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือก

ชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ 15 คำของศาสดาพยากรณ์ก็
สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า 16 `ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของ
ดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ 17 เพื่อคนอื่นๆจะ
ได้แสวงหองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคชนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็น
เจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ 18 พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์
ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว'

สุดท้าย ยากอบก็เป็นคนกล่าวต่อคริสตจักร (เปาโลเรียกเขาว่าเป็นอัครทูตในกาลาเทีย
2:19) นี่คื่อยากอบผู้ชอบธรรมผู้เป็นน้องชายร่วมมารดาของพระเยซู (กาลาเทีย 2:19) หลังจาก
การเสียชีวิตของยากอบพี่ชายยอห์น เห็นได้ชัดว่าเขาได้ย้ายมาดำรงตำแหน่งผู้นำของคริสตจักรที่
กรุงเยรูซาเล็ม ในข้อ 4 ตำแหน่งผู้นำดังกล่าวถูกเรียกว่า “อัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลาย” ถึง
แม้ว่ายากอบอาจไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอัครทูตเดิมสิบสองคน แต่เห็นได้ชัดว่าเขาได้กลายเป็น
หนึ่งในกลุ่มผู้ปกครองหรือศิษยาภิบาลร่วมของคริสตจักร ดังนั้น เขาจึงได้รับการนับหน้าถือตา
โดยคนทั้งปวงและโดยพวกถือศาสนายิวด้วย เขาอาจพยายามเปลี่ยนคำที่เขาจะกล่าวคำหนีพวก
ฟาริสีให้นุ่มนวลยิ่งขึ้นโดยการเรียกเปโตรว่า *สิเมโอน* ซึ่งเป็นวิธีออกเสียงชื่อของเขาในภาษา
ฮีบรูแทนที่จะเรียกเขาว่าซีโมนซึ่งเป็นวิธีเรียกแบบกรีก

ยากอบเริ่มโดยชี้ให้เห็นว่าพระพรของพระเจ้าปรากฏชัดจริงๆเมื่อเปโตรนำข่าวประเสริฐ
ไปยังคนต่างชาติ ให้เราสังเกตว่าในการทำเช่นนั้น พระเจ้าได้ทรง “เลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจาก
เขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์” จากนั้นเขาก็ยกข้อความจากอาโมส 9:11-12 ในข้อนั้น
ศาสดาพยากรณ์อาโมสกล่าวล่วงหน้าว่า สักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงสร้าง “พลับพลาของดาวิด”
ขึ้นใหม่ นี่น่าจะหมายถึงการรื้อฟื้นราชวงศ์กษัตริย์เชื้อสายของดาวิดขึ้นใหม่ซึ่งแน่นอนว่า
สุดท้ายแล้วก็คือ พระเมสสิยาห์ จากนั้น เขาก็ชี้ให้เห็นจากอาโมส 9:11-12 ว่า “เพื่อคนอื่นๆจะได้
แสวงหองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคชนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา” ในการทำเช่นนั้น
ยากอบก็ชี้ให้เห็นชัดเจนว่าเรามีพยากรณ์ไว้แล้วในพระคัมภีร์เดิมว่าพระเจ้าจะทรงกำหนดให้คน
ต่างชาติแสวงหาพระองค์

ความคิดสรุปในข้อ 18 ก็คือว่า ตั้งแต่หลายยุคสมัยก่อนหน้านี้พระเจ้าได้ทรงทำให้พระ
ประสงค์ต่างๆของพระองค์ปรากฏแล้ว ประเด็นก็คือว่า พระเจ้าได้ตรัสล่วงหน้าไว้เมื่อหลายร้อย
ปีก่อนว่าพระองค์จะทรงต้อนรับคนต่างชาติดังที่ได้ระบุไว้ในอาโมส 9:11-12 ข้อนี้แปลตรงตัว

ได้ว่า ‘พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’ พระองค์ได้ทรงทำให้เราทราบแผนการและพระประสงค์ของพระองค์แล้วผ่านทางคำพยากรณ์แห่งพระวจนะของพระองค์ พวกถือศาสนาอื่นซึ่งขัดขวางการที่ข่าวประเสริฐไปถึงพวกคนต่างชาติ น่าจะเข้าใจเรื่องนี้แล้ว แต่ก็ไม่เข้าใจ

กจ 15:19-20 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมามีพระเจ้า 20 แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัศคอตาย และจากการรับประทานเลือด

คำตัดสินของยากอบ (นั่นคือ ข้อตัดสิน หรือความเห็น) ก็คือ “อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมามีพระเจ้า” เขาจึงเสนอแนะให้พวกเขาเขียนจดหมายฉบับหนึ่งไปหาพวกพี่น้องที่เป็นคนต่างชาติโดยบอกถึงสี่สิ่งที่พวกเขาควรหลีกเลี่ยง (1) การเป็นมลทิน เพราะรูปเคารพดังที่จะขยายความในข้อ 29 ไม่เพียงเกี่ยวข้องกับการไหว้รูปเคารพเท่านั้นแต่รวมถึงการเกี่ยวข้องกับสิ่งใดก็ตามที่ถวายแก่รูปเคารพด้วย (2) การล่วงประเวณี แปลมาจากคำว่า *พอร์เนเชีย* ในความหมายที่กว้างกว่าของคำๆนี้ ซึ่งดูเหมือนจะถูกสื่อตรงนี้ มันก็หมายถึงการผิดศีลธรรมทางเพศในทุกรูปแบบ

(3) “เนื้อสัตว์ที่รัศคอตาย” อาจหมายถึงคำสั่งในเลวีนิติ 17:10-16 และ 22:8 ที่ห้ามมิให้รับประทานสัตว์ต่างๆที่ไม่ได้ถูกฆ่าตาย นำแปลกที่ว่านอกจากการเอ่ยถึงเรื่องนี้ซ้ำอีกทีในข้อ 29 แล้ว ไม่มีการเอ่ยถึงคำสั่งนี้อีกเลยในพระคัมภีร์ใหม่ การบันทึกเรื่องนี้ได้รับการคล้อยจากพระวิญญูณบริสุทธิ ถึงแม้ว่าสาระสำคัญของคำสั่งนี้อาจไม่ได้รับการคล้อยจากพระองค์ (4) การเอ่ยถึงเรื่อง เลือด ถูกเชื่อกันหลากหลายรูปแบบ (a) บ้างก็ว่ามันหมายถึงคำสั่งในพระคัมภีร์เดิมที่ห้ามมิให้รับประทานเลือดเป็นอาหาร (ดู ปฐมกาล 9:4 และเลวีนิติ 22:8) หรือ (b) บ้างก็เชื่อว่ามันหมายถึงการทำให้โลหิตตกซึ่งคำว่า *ไฮมา* ก็สื่อความหมายนี้ได้เช่นกัน ในข้อนี้ความหมายน่าจะเป็นแบบอันหลัง ไม่มีการเอ่ยถึงในพระคัมภีร์ใหม่อีกเลยเกี่ยวกับการรับประทานเลือด ถึงแม้ว่ามีคำสั่งมิให้ทำการรุนแรงหรือทำการฆาตกรรมอย่างชัดเจนก็ตาม กล่าวโดยสรุปก็คือ คำสั่งที่ถูกเสนอแนะตรงนี้ก็คือ การห้ามการนับถือรูปเคารพ การทำผิดศีลธรรม การทำให้โลหิตตก และอาจเป็นเรื่องหนึ่งในข้อห้ามด้านการรับประทานอาหารของพวกยิว

กจ 15:21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต" ความเห็นสรุปของยากอบก็คือว่า ในทุกเมืองมีพวกรับบีที่สอนบัญญัติของโมเสสจริงๆ ดังนั้น ยกเว้นเรื่องต่างๆที่ได้กล่าวไปแล้ว คริสตจักรก็ไม่จำเป็นต้องกังวลในเรื่องบัญญัติทั้งหลายเลย

กจ 15:22 ขณะนั้น อัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซับบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง

ให้เราสังเกตว่ามติในเรื่องนี้ไม่เพียงทำให้พวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองพอใจเท่านั้น แต่รวมถึง “ทุกคนในคริสตจักร” ด้วย เราอาจสันนิษฐานได้ว่า พวกถือศาสนาอื่นอย่างน้อยก็ไม่พูดอะไร ดังที่เหตุการณ์ต่างๆของคริสตจักรจะเปิดเผยให้เห็น พวกถือศาสนาอื่นเหล่านี้ถึงแม้จะสงบปากสงบคำอยู่ในตอนนี้แต่ก็ไม่ปักใจเชื่อ อาจมีการลงคะแนนเสียงของคริสตจักร โดยที่พวกถือศาสนาอื่นงดเว้นไม่ออกเสียงหรืออาจมีมติเอกฉันท์อย่างเปิดเผยซึ่งไม่มีการโต้แย้งจากพวกถือศาสนาอื่น

วลีที่พูดถึง ‘อัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลาย’ เป็นคำที่ใช้เรียกพวกผู้นำในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกผู้ปกครอง (เพรสบυเตอรอส) เป็นคำฮีบรูที่เท่ากับคำกรีก ผู้ดูแล (เอะพิสคอปอส) เมื่อจุดสนใจของการรับใช้เปลี่ยนไปยังพวกคนต่างชาติ คำที่ใช้เรียกก็ค่อยๆเปลี่ยนจากผู้ปกครองเป็นผู้ดูแล ทั้งสองคำนี้หมายถึงตำแหน่งเดียวกัน ซึ่งปัจจุบันเรียกกันแพร่หลายว่า ‘ศิษยาภิบาล’ การที่มีผู้ปกครองหลายคนก็สื่อถึงข้อเท็จจริงที่ว่า คริสตจักรหลายแห่งที่มีขนาดใหญ่กว่ามีมากกว่าแค่ศิษยาภิบาลอาวุโสคนเดียว เห็นได้ชัดว่าคนหนึ่งเป็นผู้นำ (ในที่นี้คือ ยากอบ) ส่วนคนอื่นๆที่เหลือเป็นผู้ช่วยของเขา

คริสตจักรรวมถึงบรรดาผู้นำของมันจึงเลือกส่งคนไปสี่คนเพื่อไปสื่อสารถึงคำตัดสินของพวกเขาในเรื่องดังกล่าวแก่คริสตจักรที่เมืองอันติโอก นั่นคือ “เปาโลและบารนาบัส” พร้อมกับ “ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซับบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง” เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับยูดาสผู้นี้ สิลาส (ซึ่งเป็นรูปย่อของชื่อ สิลาวันัส) อาจเป็นสิลาวันัสที่เปโตรเอ่ยถึงใน 1 เปโตร 5:12

กจ 15:23 เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า "อัครทูตและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันทิโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเซียทราบ บรรดาผู้นำของคริสตจักรจึงแต่งจดหมายฉบับหนึ่งขึ้นมา (อาจเขียนโดยยากอบ ผู้เป็นศิษยาภิบาล) ให้เราสังเกตว่ามันไม่เพียงรวมถึงพวกผู้นำของคริสตจักรเท่านั้นแต่รวมถึงพวกพี่น้องในคริสตจักรด้วย มันถูกเขียนถึงพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติในเมืองอันทิโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเซีย ซีเรียเป็นแคว้นที่เมืองอันทิโอกตั้งอยู่ และซีลีเซียเป็นแคว้นที่อยู่ติดกันทางทิศตะวันตก อย่างไรก็ตาม เราอาจสันนิษฐานได้ว่าจดหมายฉบับนี้มุ่งที่จะให้ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติทุกคนได้อ่านไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

กจ 15:24 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า 'ท่านต้องเข้าสู่หน้ดและประพฤติตามพระราชบัญญัติ' แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า

มีการกล่าวแสดงการรับทราบว่าคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มตระหนักว่าบางคนในหมู่พวกเขาได้ไป (โดยที่คริสตจักรไม่ได้เห็นชอบ) ยังเมืองอันทิโอกและได้ทำให้คริสตจักรที่นั่นไม่สบายใจ คำที่แปลว่า ทำให้...ปั่นป่วนไป (อานาสเคออุอาด โซ) มีความหมายว่า ปล้นสะดมหรือสร้างความเสียหาย มันเป็นคำที่แรงและสื่อให้เห็นว่าคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มเข้าใจแล้วว่าบางคนในหมู่พวกเขา (พวกถือศาสนาอื่น) ได้สร้างความปั่นป่วนมากขนาดไหนในคริสตจักรลูกที่เมืองอันทิโอก พวกถือศาสนาอื่นที่มายังเมืองอันทิโอกได้สร้างความวุ่นวายทั้งทางความคิดและทางจิตวิญญาณ โดยการที่พวกเขาเสนอคำสอนเทียมเท็จ

กจ 15:25-27 พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา 26 และเป็นอุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 27 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับติลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มจึงส่งคณะผู้แทนไปเพื่อทำให้ความวุ่นวายสงบลง ให้เราสังเกตว่าบารนาบัสและเปาโลถูกระบุว่าเป็นที่รัก ก่อนหน้านี้อาพอลโลได้เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเผชิญหน้าในปัญหาดังกล่าว บัดนี้เขาทั้งสองกำลังถูกส่งกลับมาพร้อมกับคำตอบ นอกจากนี้ให้เราสังเกตว่าคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มยอมรับว่าเขาทั้งสองเป็นผู้ที่ "อุทิศชีวิตของตน เพื่อ

พระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” คำที่แปลว่า **อุทิส** (*พาราดีโดมิ*) ปกติแล้วมักแปลเป็น ‘ส่งมอบ’ คำที่แปลว่า **ชีวิต** ตรงนี้ (*ซูเค*) ปกติแล้วก็แปลเป็น ‘ดวงวิญญาณ’ ถึงแม้ว่าแปลเป็น ‘ชีวิต’ บ่อยเช่นกัน

ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกเขาได้มอบชีวิตทั้งหมดของตนไว้แล้วเพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์ การยอมจำนนและการอุทิศตัวของพวกเขานั้นมากเสียจนพวกเขาเต็มใจที่จะเผชิญหน้ากับ (และจริงๆก็ได้เผชิญมาแล้ว) การต่อต้านขัดขวางที่เกือบนำไปสู่ความตายอยู่รอบร่อ (เราจำได้เกี่ยวกับเปาโลที่เมืองลิสตราและการขัดขวางเขาที่กรุงเยรูซาเล็มและเมืองดามัสกัสเช่นกัน) การที่พวกเขามอบอุทิสชีวิตของตนนั้นก็ไม่ได้เกิดจากความบ้ำระห่ำของตน แต่เพราะการอุทิศตัวเช่นนั้นเองพวกเขาจึงเต็มใจที่จะประกาศพระนามของพระเยซูคริสต์แม้ในสถานการณ์ที่อันตรายที่สุดก็ตาม มีการออกความเห็นเพิ่มเติมว่ายูดาและสิลาสก็จะยืนยันสิ่งที่ถูกเขียนมาแล้วนี้ด้วยปากพวกเขาเอง

กจ 15:28-29 เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น 29 คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ท่านเป็นสุขเถิด”

หัวใจของจดหมายฝากฉบับนี้ก็คือว่า พวกเขาเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงให้พวกเขาวางภาระหนักเกินกว่าที่ได้ระบุไว้แล้ว เปโตรกล่าวใน 15:10 ว่าพระราชบัญญัติเป็นเอกบนคอกที่ “บรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็คิดแบกไม่ไหว” คำสั่งสี่ประการที่ว่าไม่ใช่คำบัญชาหนึ่งหรือบัญญัติจากคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เป็นคำตัดสินหรือคำแนะนำที่ถูกพิจารณาแล้วของพวกเขามากกว่า ดังที่ระบุไว้ในข้อ 20 พวกเขาจึงขอให้พวกพี่น้องที่เป็นคนต่างชาติ งดจากสิ่งต่อไปนี้ คำที่แปลว่า **งด** (*อาพะคอไม*) ไม่ใช่คำสั่ง แต่เป็นคำแนะนำให้ละเว้นเสียจากสิ่งต่อไปนี้ มันไม่ได้ถูกนำเสนอในรูปคำสั่ง ดังนั้น จึงไม่ใช่คำบัญชา

มีหลายเรื่องที่เราควรหมายเหตุไว้ ไม่มีคริสตจักรใดในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีสิทธิอำนาจเหนือคริสตจักรอีกแห่ง นอกจากนี้ ในการถอยห่างจากความคิดเรื่องการรักษาพระราชบัญญัติ

อารมณ์ที่ใช้ภายใต้พระคุณจึงเป็นคำแนะนำตามแบบของพระเจ้ามากกว่า ตรงนี้มันก็เป็นสติปัญญาตามแบบของพระเจ้าจริงๆ

เราเห็นถึงการทำให้กระจ่างของข้อ 20 ที่บอกให้เว้นเสียจาก (1) “การรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ” เปาโลจะพูดถึงเรื่องนี้ทีหลังใน 1 โครินธ์ 8 ในบทนั้นเขาพูดถึงมันไม่ใช่ในฐานะเป็นคำสั่งเด็ดขาด แต่เป็นเรื่องของคำพยานมากกว่า หากมีการประกาศให้รู้ว่าเนื้อนั้นมาจากไหน (บ่อยครั้งเนื้อสัตว์จะเป็นของเหลือจากการถวายบูชาแก่รูปเคารพและถูกนำไปขายในตลาดโดยขายแบบลดราคา เรื่องนั้นได้กลายเป็นประเด็นถกเถียงกันและเป็นเรื่องของคำพยานด้วยในหมู่คริสเตียนต่างชาติในศตวรรษแรก พวกเขาควรรับประทานหรือไม่ควรรับประทานเนื้อสัตว์ดังกล่าวดี) (2) ดังที่ระบุไว้ในความเห็นเกี่ยวกับข้อ 20 เลือด ที่ว่านี้อาจหมายถึงการทำให้โลหิตตกมากกว่าการรับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดหลงเหลืออยู่ (ซึ่งเป็นสิ่งที่บัญญัติของยิวห้ามไว้) (3) “เนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย” เห็นได้ชัดว่าหมายถึงเลวีนิติ 17:10-16 และ 22:8 อยากรู้ก็ตาม ดังที่ระบุไว้ก่อนหน้านี้ คำเตือนสตินี้ไม่เคยถูกพูดถึงอีกเลยในพระคัมภีร์ใหม่

(4) แน่นนอนที่เรื่อง *การล่องประเวณี* ถูกพูดถึงหลายต่อหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ มันหมายถึงการทำผิดศีลธรรมในทางเพศในรูปแบบใดๆก็ตาม ขณะที่คริสตจักรกำลังวิวัฒนาการจากกลุ่มคนที่ส่วนใหญ่เป็นยิวจนกลายเป็นกลุ่มคนที่ส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ เรื่องเดียวเท่านั้นที่ถูกพูดถึงอย่างจริงจังในจดหมายฝากหลายฉบับต่อมาของพระคัมภีร์ใหม่ก็คือ เรื่องการทำผิดศีลธรรม เรื่องอื่นๆที่เหลือ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะเป็นแบบยิวมากกว่า ดูเหมือนจะค่อยๆหมดความสำคัญลงไป

ความเห็นสุดท้ายสอนอะไรเราหลายอย่าง “ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดีขอให้อยู่เป็นสุขเถิด” ดังที่ได้สาธยายไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติหลายต่อหลายครั้ง (4:40, 5:29, 5:33, 6:18, 6:24) การปฏิบัติตามมาตรฐานตามแบบของพระเจ้าในเรื่องความบริสุทธิ์ ความชอบธรรมและการแยกออกจากโลก จริงๆแล้วก็เพื่อประโยชน์ของเราเอง คำแนะนำของคริสตจักรแม่ที่กรุงเยรูซาเล็มที่มีไปถึงพวกพี่น้องที่เมืองอันท็อกก็เกินไปเพื่อประโยชน์ของพวกเขาเอง โดยเฉพาะในการเปลี่ยนถ่ายขณะนั้นจากคริสตจักรแบบยิวเป็นแบบคนต่างชาติ

กจ 15:30-31 เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันทิโอก และเมื่อได้เรียกคน ทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้ 31 ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีใน คำหนุนใจนั้น

จดหมายฝากฉบับนี้จึงถูกนำส่งถึงคริสตจักรที่เมืองอันทิโอกตามกำหนด คริสตจักรได้มารวมตัวกัน จดหมายฝากจากกรุงเยรูซาเล็มฉบับนี้จึงถูกอ่านให้ฟัง และ “ต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น” คำที่แปลว่า คำหนุนใจ (*พาราเคลซิส*) มีความหมายว่า ‘การให้กำลังใจ’ อย่างน้อยสำหรับพวกเขาวิกฤตก็สิ้นสุดลงแล้ว ข้อพิพาทได้ถูกคลี่คลายแล้ว พวกเขาไม่ต้องกังวลอีกแล้วว่าจะต้องพยายามรักษาพระราชบัญญัติ พวกเขาอยู่ใต้ร่มพระคุณแล้ว พวกเขาจึงชื่นชมยินดี

กจ 15:32-34 ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังใจขึ้น 33 ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครทูตโดยสันติภาพ 34 ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น

มีระบุไว้ว่าทั้งยูดาสและสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ แน่แน่นอนที่ว่าเป็นหนึ่งในของประทานชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรในยามที่ยังไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ในทางปฏิบัติก็คือ พวกเขาเป็นนักเทศน์ที่ได้รับการเปิดเผยพิเศษจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตำแหน่งนี้ค่อยๆสูญหายไปเหมือนกับตำแหน่งอัครทูตเมื่อสารบบพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ ดูความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 13:8-10 พวกเขาจึง “กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังใจขึ้น”

คำที่แปลว่า ใจมีกำลังใจ (*เอะพิสเตริด โซ*) มีความหมายว่า ‘เสริมกำลังใจ’ หรือ ‘ทำให้มั่นคงขึ้น’ นั่นคือ ทำให้ความเชื่อของพวกเขามีกำลังใจขึ้น หลังจากเวลาผ่านไปแบบไม่ระบุไว้ พวกเขาก็ลาจากคริสตจักรที่เมืองอันทิโอก (วลีที่แปลว่า ลาจาก (*อาพอลู โอ*) มีความหมายว่า ‘ถูกส่งเพื่อจากไป’ แน่แน่นอนที่ว่ามีอาการลาจากแบบเป็นทางการ อย่างไรก็ตาม สิลาสก็ตัดสินใจที่จะอยู่ต่อไปที่เมืองอันทิโอก

กจ 15:35 แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันทิโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน “เปาโลกับบารนาบัส” ก็อยู่ต่อไปในเมืองอันทิโอกเช่นกัน โดย “สั่งสอนประกาศ” ไปด้วย คำที่แปลว่า ประกาศ (*เอะวังกะลิด โซ*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ‘evangelize’ สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือว่าเปาโลกับบารนาบัสมุ่งเน้น

การประกาศที่เมืองอันติโอกในการประกาศข่าวประเสริฐ (นั่นคือ ในการประกาศความรอด) พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐและพวกเขาสอนพระวจนะของพระเจ้า นั่นเป็นรูปแบบสำหรับคริสตจักรทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ มีระบุไว้ด้วยว่า “คนอื่นอีกหลายคน” ที่นั่นก็ทำเหมือนกัน

เป็นไปได้ยิ่งที่ว่า ณ ช่วงเวลานี้ เหตุการณ์อันน่าเศร้าใจที่เปาโลบรรยายไว้ในกาลาเทีย 2:11-21 ได้เกิดขึ้น ในข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นเขาเล่าว่าเปโตรได้มาที่เมืองอันติโอกเพื่อมาดูกิจการตอนแรกที่เขามาถึง เปโตรก็ปะปนกับพวกคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติอย่างสบายใจ อย่างไรก็ตาม เมื่อคนอื่นจากคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มได้มาถึง เปโตรก็หยุดการมีสามัคคีธรรมกับพวกคนต่างชาติทันที และร่วมสมาคมกับเฉพาะพวกผู้เชื่อชาวยิวเท่านั้น (อิทธิพลของพวกถือศาสนาวยังทำงานอยู่เหมือนเดิม) แม้แต่บารนาบัสก็ถูกระบุว่าหลงทำผิดในเรื่องนี้เช่นกัน เปาโลจึงเผชิญหน้ากับเปโตรและตำหนิเขาดังที่มีบันทึกไว้ในกาลาเทีย 2:14 ด้วยเหตุนี้ ทั้งเปโตรและบารนาบัสจึงกลับมามีทำที่ที่เหมาะสมเพราะคำเตือนสติของเปาโล

กจ 15:36 ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า "ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง" หลังจากนั้น เปาโลก็เอ่ยถึงความปรารถนาของเขาให้บารนาบัสฟังว่าเขาอยากกลับไปเยี่ยมเมืองต่างๆที่พวกเขาได้ “ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้” ตรงนี้มีการใช้คำว่า **ประกาศ** (*คาทาเกิลโล*) ซึ่งแตกต่างจาก *อะวังกะลิดโซ* ความหมายของคำว่าประกาศตรงนี้มีลักษณะเป็นแบบทั่วไปมากกว่า โดยสรุปถึงการรับใช้ทั้งหมดในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของพวกเขา เปาโลมีภาระใจที่จะไปเห็นว่าผู้เชื่อใหม่และคริสตจักรใหม่เหล่านี้เป็นอย่างไรกันบ้าง การทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จเป็นมากกว่าแค่การนำวิญญาณผู้คนมาถึงพระคริสต์ เปาโลปรารถนาที่จะกลับไปและชูกำลังคนเหล่านั้นที่เขาได้นำวิญญาณมาถึงพระคริสต์แล้ว

กจ 15:37-38 ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย 38 แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปัมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน

ในกาลาเทีย 4:10 มีระบุไว้ว่าอห์นมาระโกเป็นญาติของบารนาบัสและอาจเป็นลูกพี่ลูกน้องหรือหลานชายของเขา บารนาบัสอยากพายอห์นมาระโกไปกับพวกเขาด้วยอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม เปาโลจำได้ว่าก่อนหน้านี้ยอห์นมาระโก “ได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นบัมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน” อยู่ดีๆเขาก็หันหลังกลับไปเสีย กล่าวโดยสรุปก็คือ เขาถือแท่นในวันแห่งความชั่วร้าย (สุภาษิต 24:10) เขายอมแพ้เสียเมื่อเจอกับความยากลำบาก แต่บางทีบารนาบัสอาจทำตามที่ใจบอกและอยากให้โอกาสยอห์นอีกหน เปาโลคิดว่าคงไม่เป็นการดีที่จะพาคนที่ลี้มเล็กกลางคันอย่างนี้ไปร่วมภารกิจที่สำคัญยิ่งอย่างการชูกำลังคริสตจักรใหม่ๆเหล่านี้ ครั้งแรกเขาก็เจอปัญหาหนักพออยู่แล้วโดยไม่ต้องมาสู้รบปรบมือกับคนที่เป็นตัวถ่วงและลี้มเล็กกลางคันอย่างนี้

กจ 15:39 แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส การขัดแย้งกันครั้งนี้ทำให้เกิดการแยกทางกันระหว่างเปาโลกับบารนาบัส คำที่แปลว่า การขัดแย้งกัน (*พารอซุสมอส*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *paroxysm* ตรงนี้เห็นได้ชัดว่าผู้นำที่เข้มแข็งและดำเนินตามทางของพระเจ้าสองคนนี้มี การไม่ลงรอยกันอย่างแรง

พระวิญญูณบริสุทธิไม่ทรงอนุญาตให้ลูกาออกความเห็นว่ใครเป็นฝ่ายถูก อย่างไรก็ตาม หลังจากนี้การรับใช้ของบารนาบัสก็ไม่ถูกเอ่ยถึงอีกเลยในพระคัมภีร์ใหม่ จุดสนใจยังอยู่ที่เปาโลเหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม ในอีกหลายปีต่อมาเปาโลก็กล่าวในแง่ดีถึงบารนาบัสใน 1 โครินธ์ 9:6 โดยบ่งบอกว่าความสัมพันธ์อันดีเยี่ยมของพวกเขาได้กลับมาดีดังเดิมแล้ว ในแบบเดียวกัน เปาโลก็จะเขียนถึงมาระโกในแง่ดีด้วยใน โครโลสี 4:10 และ 2 ทิโมธี 4:11

เราควรสรุปไว้ว่าทั้งๆที่มีการขัดแย้งกันและการไม่ลงรอยกัน แต่ก็ไม่มี การผูกใจเจ็บ ความขมขื่น หรือการอาฆาตเค้นส่วนตัวใน ส่วนของเปาโลที่มีต่อบารนาบัสเลย หลักฐานกลับแสดงให้เห็นในทางตรงกันข้ามด้วยซ้ำ พวกเขาทำให้การรับใช้ทวีคูณยิ่งขึ้นเพราะการแยกทางกันนี้ บารนาบัสจึง “พามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส” เราควรระบุไว้ว่าเกาะไซปรัสเป็นทั้งบ้านเกิดของบารนาบัสและเป็น ที่ๆเขาและเปาโล ได้เริ่มต้นการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของพวกเขา เขากลับไปที่นั่นเพื่อเสริมกำลังงานที่ถูกเริ่มไว้แล้ว

กจ 15:40-41 แต่เปาโลได้เลือกติลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป 41 ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชียหนฺนุใจคริสตจักรทั้งหลายให้แข็งแรงขึ้น

ขณะเดียวกัน เปาโลก็เลือกติลาสและ “ไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชียหนฺนุใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น” ใน ส่วนของเขา เปาโลพร้อมกับติลาสก็กลับไปยังพื้นที่ส่วนที่เหลือใน

การเดินทางรอบแรกของเขา จุดประสงค์ของเขาก็คือ เพื่อหนุนใจคริสตจักรทั้งหลายให้แข็งแรงขึ้น อีกครั้งที่ความหมายของคำที่แปลว่า **หนุนใจ...ให้แข็งแรงขึ้น** (*อะพิสเทริค โซ*) คือ 'การเสริมกำลัง' ในกรณีนี้ ความปรารถนาของพวกเขาก็คือ เพื่อเสริมกำลังคริสตจักรทั้งหลาย ในการทำเช่นนั้น ผู้เชื่อใหม่ทั้งหลายก็จะได้รับการเสริมกำลังในระยะยาว ให้เราสังเกตการเน้นเรื่องคริสตจักรทั้งหลาย จุดสนใจของพระคัมภีร์ใหม่อยู่ที่คริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายมากกว่าที่จะเป็นคริสตจักรสากลซึ่งลึกลับและมองไม่เห็น ความสำคัญของคริสตจักรท้องถิ่นจึงถูกทำให้ชัดเจน

ให้เราสังเกตด้วยการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเปาโลนั้น “พวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้ว” คำที่แปลว่า **ฝาก** (*พาราติโดมิ*) มีความหมายว่า ถูกมอบไว้ และอยู่ในรูปประธานถูกกระทำ (เราจำได้ว่ามันเป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในข้อ 26 ที่กล่าวถึงการ 'อุทิศ' ชีวิตของพวกเขา) ตรงนี้พวกเขาถูกมอบไว้กับ “พระคุณของพระเจ้า” พวกพี่น้อง (นั่นคือ คริสตจักร) ได้ฝากพวกเขาไว้กับการทรงดูแลของพระเจ้าซึ่งตรงนี้ถูกเรียกว่า พระคุณของพระองค์ (ดู ฮีบรู 4:16) ในฐานะเป็นหมายเหตุปิดท้าย เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำกล่าวนี้ไม่ได้ใช้กับบารนาบัสด้วย นี่อาจสื่อว่าคริสตจักรเชื่อว่าเปาโลเป็นฝ่ายถูกในการขัดแย้งกันครั้งนี้เกี่ยวกับยอห์นมาระโก สิ่งที่คริสตจักรอาจทราบด้วยและไม่ได้ถูกบันทึกไว้ก็คือ ทักษะคติที่ทำให้บารนาบัสจากไป หากมันเป็นทักษะคติที่ไม่ชอบธรรม มันจึงอาจเป็นเหตุที่ว่าทำไมพวกเขาถึงไม่ได้ช่วยพวกเขา

*****

ภาพรวมของกิจการ 16: ในบทนี้มีบันทึกเกี่ยวกับการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเปาโลอย่างละเอียด ถึงแม้ว่าได้เริ่มต้นไปแล้วในแคว้นซีเรียและซีลีเซีย (15:41) แต่จุดสนใจหลักก็จะอยู่ที่แคว้นมาซิโดเนียและยุโรป ในการเดินทางช่วงนี้เองเปาโลได้เสริมทิโมธี และลูกาเข้ากับคณะของเขาด้วย เนื้อหาส่วนหลังของกิจการ 16 กล่าวถึงการรับใช้ส่วนใหญ่ของเปาโลที่เมืองฟีลิปปี โดยเฉพาะเหตุการณ์เกี่ยวกับหญิงสาวที่มีผีหโมดูเข้าสิง การจับกุมและจำคุกเขา และที่โดดเด่นคือ การกลับใจเชื่อของนายคุก

กจ 16:1 แล้วเปาโลไปยังเมืองเดร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เคยเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาติกรีก

เมื่อเปาโลไปจากแคว้นซีลีเซียแล้ว เขาก็กลับไปยังจุดที่การเดินทางรอบแรกของเขาสิ้นสุดลง นั่นคือ เมืองเคอร์บีและเมืองลิสตรา มีการระบุว่า “ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี” แม้มิได้ระบุชัดเจน แต่ทิโมธีน่าจะกลับใจรับเชื่อพระคริสต์ตอนที่เปาโลได้เดินทางรอบแรกไปยังพื้นที่นั้นเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น มารดาของเขาแม้มิได้ระบุชื่อตรงนี้ก็ชื่อ ยูนิส (2 ทิโมธี 1:5) และยายของเขาชื่อ โลอิส ในการเขียนหาทิโมธีอีกหลายปีต่อมา เห็นได้ชัดว่าทั้งมารดาและยายของเขาต่างเป็นหญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ดู 2 ทิโมธี 1:5 และ 3:15 คำที่แปลว่า **ที่เชื่อแล้ว** (พิสต่อส) ซึ่งหมายถึงมารดาของเขา ก็มีความหมายตามปกติว่า 'ที่สัตย์ซื่อ'

มารดาของเขาไม่เพียงเป็นหญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเท่านั้น แต่นางยังเป็นหญิงที่สัตย์ซื่อด้วย เชื่อได้เลยว่าการดำเนินตามทางของพระเจ้าและความสัตย์ซื่อนั้นได้ปลูกฝังคุณลักษณะฝ่ายวิญญาณในตัวทิโมธีซึ่งจัดเตรียมเขาสำหรับงานรับใช้ หญิงที่สัตย์ซื่อและอยู่ฝ่ายวิญญาณจะส่งผลอย่างมากต่อลูกๆของเธอ อันที่จริงแล้ว บุรุษที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าส่วนใหญ่แล้วก็มีมารดาที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า (โมเสส, ดาเนียล, ดาวิด, ซามูเอล, เปาโล ฯลฯ)

ความเห็นที่ว่ามารดาของเขาเป็นหญิงชาตินิยม เป็นเรื่องสำคัญตรงที่ว่าพวกยิวจนกระทั่งทุกวันนี้สืบย้อนตามเชื้อสายของมารดาเพื่อที่จะระบุว่าคนๆนั้นเป็นยิวจริงหรือไม่ เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับบิดาของทิโมธีนอกจากว่าเขาเป็นชาตกรีก เขาอาจเสียชีวิตไปแล้วก็ได้ (ในข้อ 3 มีการใช้คำกริยารูปอดีตกาลในการกล่าวถึงบิดาของเขาซึ่งบ่งบอกว่าบิดาของเขาไม่ได้มีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว) เมื่อเปาโลเขียนหาทิโมธีในอีกประมาณสิบสองปีต่อมาซึ่งตอนนั้นทิโมธีเป็นศิษยาภิบาลแล้วในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา (1 ทิโมธี 4:12) แม้กระทั่งในตอนนั้น เปาโลก็พูดถึงทิโมธีว่าเป็นคนหนุ่ม ดังนั้น เราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่า ณ เวลานั้นทิโมธีอยู่ในช่วงวัยรุ่นนปลายๆ โดยอาจจะเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้วและอายุสิบแปดปี

กจ 16:2   **ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอโคเนีย**
วลีที่ว่า **มีชื่อเสียงดี** แปลมาจากคำว่า *มารทูระ โอ* ซึ่งปกติแล้วแปลว่า 'เป็นพยาน' มันถูกใช้ในรูปอดีตกาลและประธานถูกกระทำซึ่งสื่อความหมายว่าทิโมธีได้ถูกเฝ้าดูอย่างถี่ถ้วนแล้วโดยคนเหล่านั้นในคริสตจักร พวกเขาได้เป็นประจักษ์พยานถึงอุปนิสัยตามแบบพระเจ้าของเขาและของประธานที่ชัดเจนในการรับใช้พระเจ้าแบบเต็มเวลา มีระบุด้วยว่าพวกพี่น้องไกลถึงเมืองอโคเนียก็ทราบดีเกี่ยวกับชายหนุ่มที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าคนนี้และได้เป็นพยานถึงอุปนิสัยแบบคริสเตียนของเขาแล้ว

กจ 16:3 เปาโลจะใคร่พาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หน้ตเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก ในการกล่าวต่อไปเกี่ยวกับชายหนุ่มที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าคนนี้และทราบถึงชื่อเสียงของเขาในคริสตจักรหลายแห่งของพื้นที่นั้น เปาโลจึงปรารถนาที่จะพาทิโมธีไปกับเขาด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลมองเห็นศักยภาพใหญ่ยิ่งในตัวทิโมธีในฐานะผู้ช่วยคนหนึ่ง แต่เขายังปรารถนาที่จะจัดเตรียมและอบรมเขาสำหรับงานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ในอนาคตด้วย แน่แน่นอนที่ว่า การฝึกงานไปด้วยพร้อมๆ กับการรับใช้ร่วมกับเปาโลนี่เองที่จัดเตรียมทิโมธีสำหรับงานรับใช้ในอนาคตของเขาในตำแหน่งศิษยาภิบาล

อย่างไรก็ตาม เปาโลก็มองเห็นถึงปัญหาหนึ่ง เพราะว่าทิโมธีมีมารดาเป็นยิว เขาจึงจะถูกมองว่าเป็นยิวในสายตาของพวกยิวที่พวกเขาจะไปพบเจอ อย่างไรก็ตาม เพราะว่าบิดาของเขาเป็นคนชาติกรีก เขาจึงไม่เคยเข้าสู่หน้ต ยิวที่ไม่เข้าสู่หน้ตเป็นที่รังเกียจในสายตาของพวกยิวที่ร่วมประชุมในธรรมศาลาสมัยนั้น ด้วยรู้ว่าเขาจะต้องเข้าไปในธรรมศาลาหลายแห่งเนื่องจากมันเป็นวิธีที่เขาชอบในการพบปะผู้คนในชุมชนใหม่ๆ เปาโลจึงมองว่าเป็นการฉลาดที่จะให้ทิโมธีเข้าสู่หน้ต ในการทำเช่นนั้น เขามิได้กำลังประนีประนอมหรือยอมทำตามพวกถือศาสนายิวที่อยู่ภายในคริสตจักรซึ่งสอนว่าการเข้าสู่หน้ตจำเป็นสำหรับการรับความรอดแต่อย่างใด แต่เปาโลพยายามที่จะกำจัดสิ่งที่กีดขวางการรับใช้มากกว่า การเป็นเหตุให้สะดุดของข่าวประเสริฐก็ทำให้เขาต้องเจอกับการต่อต้านมากพออยู่แล้ว เขาไม่ต้องการเจอกับการโต้แย้งมากไปกว่านี้เพียงเพราะผู้ช่วยหนุ่มของเขาซึ่งเป็นยิวไม่เคยเข้าสู่หน้ต เราควรหมายเหตุไว้ว่าเปาโลปฏิเสธที่จะให้ทิตัสซึ่งเป็นคนชาติกรีกแบบเต็มตัวเข้าสู่หน้ตตามที่บันทึกไว้ในกาลาเทีย 2:3-5

กจ 16:4-5 เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือข้อตกลงของอัครทูต และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้ประพฤติตาม 5 คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และคริสตสมาชิกได้ทวีขึ้นทุกๆวัน

เปาโล สilas และบัดนี้ทิโมธีด้วยจึงเริ่มเดินทางไปยังเมืองต่างๆต่อไปซึ่งเป็นที่ๆคริสตจักรหลายแห่งได้ถูกตั้งขึ้นแล้ว และ “ส่งหนังสือข้อตกลง...มอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้” แน่แน่นอนที่นี้หมายถึงจดหมายฉบับนั้นที่คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มได้ส่งไปที่เมืองอันทิโอกและคริสตจักรอื่นๆดังที่ระบุไว้ในบทที่ 15

ขณะที่เปาโลและทีมมิชชันนารีของเขาเดินทางไปตามคริสตจักรต่างๆ คริสตจักรเหล่านั้นก็ “เข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุก ๆ วัน” คำที่แปลว่า **เข้มแข็ง** (*สเตรอะออ ไอ*) มีความหมายว่า 'ถูกเสริมกำลัง' (คำว่า สเตอโรยด์ *steroids* ในปัจจุบันก็มีที่มาจากคำนี้) ดังนั้นเมื่อคริสตจักรยุคต้นเหล่านี้ได้รับการเสริมกำลังในความเชื่อนั้น พวกเขาจึงขยายความพยายามในการนำวิญญาณมากยิ่งขึ้น ผลลัพธ์ก็คือ พวกเขาทวีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นประจำทุกวัน เมื่อคริสตจักรทั้งหลายพุ่งความสนใจไปที่การนำวิญญาณผู้หลงหาย พวกเขาเองก็จะทวีจำนวนมากขึ้นถึงขนาดเป็นรายวันเลยทีเดียว

กจ 16:6 ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย นอกจากแคว้นฟรีเจียแล้ว “แคว้นกาลาเทีย” ก็ถูกเอ่ยถึงอย่างเป็นทางการครั้งแรก ถึงแม้ว่าเปาโลเคยทำงานรับใช้ของเขาในพื้นที่ส่วนใต้ของแคว้นนี้มาก่อนหน้านี้แล้ว แต่มันก็ถูกพูดถึงอย่างเจาะจงตรงนี้เป็นครั้งแรก มันถูกบันทึกว่าเขาไปทั่วแคว้นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทีย พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราเกี่ยวกับทุกชุมชนที่เขาได้ไปมา แต่เห็นได้ชัดว่ามันเป็นมากกว่าแค่เมืองอิกอนิอุม เมืองเดอโรบี และเมืองลิสตรา (ที่น่าสนใจก็คือว่า แคว้นกาลาเทียเป็นแคว้นที่ชาวกอล (Gauls) ได้ย้ายถิ่นฐานจากที่นั่น ไปยังยุโรปและได้ไปตั้งแคว้นหนึ่งซึ่งต่อมาได้ชื่อว่าแคว้นกอล (Gaul)

อย่างไรก็ตาม ขณะที่พวกเขากำลังครุ่นคิดอยู่ว่าจะไปยังแคว้นเอเชีย (แคว้นของเมืองเอเฟซัส) ดีหรือไม่ “พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้าม” พวกเขาไม่ให้ประกาศพระวจนะที่นั่น พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามพวกเขาอย่างไร อาจเป็นเพราะว่าประตูบางบานปิดอยู่ อาจเป็นเพราะว่าพวกเขาไม่มีสันติสุขในใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ได้ ไม่ว่าในกรณีใด มันก็ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่พวกเขาจะไปที่นั่น ณ เวลานั้น อีกครั้งที่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเพราะเหตุใด อย่างไรก็ตาม ต่อมาเปาโลก็มีการรับใช้ที่เกิดผลยิ่งในแคว้นเอเชียซึ่งอยู่ทางตอนใต้และตะวันตกสุดของประเทศที่ได้ชื่อว่าตุรกีในปัจจุบัน แผนการและพระประสงค์ของเจ้าบางครั้งก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจหยั่งรู้ได้ แต่พระองค์ทรงทราบจังหวะเวลาอันสมบูรณ์แบบที่จะเดินหน้าต่อ

กจ 16:7-8 เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป 8 แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรัส

พอมาถึงแคว้นมิเซีย ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของแคว้นเอเชีย พวกเขา ก็ “พยายามจะไปยัง แคว้นแคว้นบิธเนีย” คำที่แปลว่า พยายาม (*พะอิรด์ โซ*) มีความหมายว่า 'พยายาม' บิธเนียเป็น แคว้นที่อยู่ตามแนวชายฝั่งตอนใต้ของทะเลดำ (ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ Euxine Sea ในขณะนั้น) มัน เป็นพื้นที่ตากอากาศในฤดูร้อนซึ่งเป็นที่ๆพวกคนมีเงินของแคว้นเดินทางไปหลบร้อนเพราะว่า สายลมเย็นสบายพัดมาจากทะเล Euxine พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเรื่องนี้มีผลต่อความสนใจของ เปาโลที่จะไปที่นั่นหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าในกรณีใด “พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป” อีก ครั้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคลายพวกเขาในแบบที่ไม่ถูกเปิดเผยว่าพวกเขาต้องไม่ไปยัง แคว้นบิธเนีย พวกเขาจึงผ่านแคว้นมิเซียและลงไปยังเมืองท่าระดับน้ำทะเลคือ เมืองโตรัส (ที่ อยู่ติดกับเมืองโตรัสคือ เมืองทรอยและม้าโทรจันซึ่งเป็นสถานที่อันโด่งดังยิ่งกว่า) โตรัสเป็น ชื่อในสมัยนั้นของเมืองที่โฮเมอร์ก่อนหน้านั้นเรียกว่าเมืองทรอย

กจ 16:9   ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืน อ้อนวอนว่า "ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด" ขณะอยู่ที่เมืองโตรัส พระเจ้าก็ทรงประทานนิมิตหนึ่งให้แก่เปาโลในคำคืนหนึ่ง ในนิมิตนั้น เขาเห็นชายชาวแคว้นมาซิโดเนียคนหนึ่ง (มาซิโดเนีย ทั้งในสมัยนั้นและในปัจจุบันเป็นแคว้นหนึ่งของกรีซตอนเหนือ ซึ่งเราต้องไม่สับสนกับอีกแคว้นหนึ่งที่อยู่ทางเหนือขึ้นไปอีกในคาบสมุทรบอลข่านซึ่งอยู่ติดกับ ประเทศโครเอเชียและบอสเนียในปัจจุบันซึ่งก็เรียกว่ามาซิโดเนียเช่นกัน) พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุว่าเปาโลทราบได้อย่างไรว่าชายคนนี้เป็นชาวแคว้นมาซิโดเนียนอกจากคำเชิญชวนของเขาแล้ว มันอาจเป็นเพราะชุดที่เขาใส่หรือไม่ก็สำเนียงที่แตกต่างของเขา

ไม่ว่าในกรณีใด ชายคนนี้ก็อ้อนวอนเขา คำที่แปลเช่นนั้น (*พาราคาและโอ* ในรูปปัจจุบันกาล) มีความหมายว่า 'วิงวอน' หรือ 'ขอร้อง' ในทางไวยากรณ์แล้วส่วนที่เน้นก็อยู่ตรงท้าย ประโยคนี้ ความหมายตรงตัวของประโยคนี้ก็คือ 'ในการมาที่แคว้นมาซิโดเนีย ช่วยเราด้วยเถิด! คำที่แปลว่า ช่วย (*บอลเอเธโอ*) อยู่ในรูปของคำสั่ง ชายที่เปาโลเห็นในนิมิตนี้กำลังวิงวอนขอ ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง เวลาของพระเจ้านั้นเหมาะสมยิ่งนัก ดวงใจก็เปิดออกและพร้อม แล้วในแคว้นมาซิโดเนีย พระเจ้าตรัสว่า 'จงไปที่นั่น!'

กจ 16:10   ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น หลังจากแบ่งปันให้ทีมของเขาฟังว่าเขาได้เห็นอะไรในตอนกลางคืน พวกเขาก็แน่ใจแล้วว่าองค์

พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกพวกเขาไปประกาศข่าวประเสริฐในแคว้นมาซิโดเนีย คำที่แปลว่า **ประกาศข่าวประเสริฐ** (*อะวังเกลิค โช*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ประกาศข่าวประเสริฐ' วัตถุประสงค์หลักและสำคัญที่สุดของงานมิชชันก็คือพันธกิจในการประกาศข่าวประเสริฐ นั่นคือ การนำวิญญาณผู้หลงหาย พวกเขาจึงพยายามที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำสรรพนามที่ใช้ ณ จุดนี้เปลี่ยนจากพวกเขาเป็นพวกเราแล้ว เห็นได้ชัดว่าลูกาเข้ามาร่วมรับใช้กับเปาโลแล้วตอนนี้ บัดนี้ลูกาเป็นประจักษ์พยานด้วยตัวเองและเป็นหุ้นส่วนกับเปาโลในการเดินทางแบบมิชชันนารีของเขา

กจ 16:11-12 เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสาโมทรัสเซีย และรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนออบูรี 12 เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟิลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน

ทันทีที่จัดเตรียมสิ่งต่างๆเสร็จเรียบร้อย พวกเขาที่ 'ออก' จากเมืองโตรอัส คำที่แปลว่า **ออก** (*อานาโก*) เป็นคำศัพท์ทางทะเลและมีความหมายว่า ออกสู่ทะเลหรือปล่อยเชือกที่ผูกเรือไว้ พวกเขาจึงแล่นเรือ "ตรงไปยังเกาะสาโมทรัสเซีย" เกาะสาโมทรัสเซียเป็นเกาะหนึ่งในทะเลอีเจียนและอยู่กลางทางระหว่างเมืองโตรอัสและท่าเรือของเมืองเนออบูรีซึ่งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลเดินทางข้ามทะเลอีเจียนโดยใช้เวลาสองวัน ต่อมาในกิจการ 20:6 ซึ่งเป็นตอนขากลับ เขาก็ใช้เวลาห้าวัน ตรงนี้เห็นได้ชัดว่าสายลมนั้นเป็นใจ (ชื่อของเมืองเนออบูรีซึ่งเป็นเมืองท่าในภาษากรีกมีความหมายตรงตัวว่า 'เมืองใหม่' และอาจถูกพวกโรมพัฒนาให้มีความเหนือกว่าเมืองท่าอื่นๆในพื้นที่นั้น)

พอได้ขึ้นบกบนแผ่นดินใหญ่ ข่าวประเสริฐก็ถูกนำไปสู่ทวีปยุโรปและโลกตะวันตกเป็นครั้งแรกอย่างเป็นทางการ (ตามที่มีบันทึกไว้) พวกเขาเดินทางระยะสั้นๆทันทีไปยังเมืองฟิลิปปี แม้ว่าเมืองฟิลิปปีไม่ใช่เมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของแคว้นนั้น แต่ตรงนี้มีันถูกระบุว่าเป็น "เมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย" มันอาจเป็นศูนย์กลางทางการเมืองและการปกครองของแคว้นนั้นก็ได้ เมืองฟิลิปปีได้ถูกก่อตั้งขึ้นเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านี้โดยฟิลิปแห่งมาซิดอน ผู้เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์มหาราช ต่อมาเมื่อพวกโรมพิชิตแคว้นนี้ได้ อ็อคตาเวียสก็ตั้งอาณานิคมของโรมขึ้นที่นั่นไว้สำหรับพวกทหารผ่านศึกของโรม ในการสถาปนาด่านหน้าทางการทหาร เขาก็ได้สร้างสิ่งที่ถือได้ว่าเป็นกรุงโรมขนาดย่อมๆที่นั่น เปาโลจึงกำลังเข้าไปข้างในไม่ใช่แค่เมืองของ

คนต่างชาติเท่านั้น แต่ยังเป็นเมืองหนึ่งของโรมแบบเต็มๆ ภาษาลาตินจึงอาจเป็นภาษาหลักที่นั่น ถึงแม้ว่าแคว้นนั้นเป็นประเทศกรีกก็ตาม เปาโลและคณะของเขาใช้เวลาที่นั่นโดยไม่ได้รับอนุญาตว่านานเท่าใด

กจ 16:13   ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับ
อธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น ในเมืองต่างๆของคนต่างชาติที่ไม่มี
ยิวมากพอที่จะสนับสนุนธรรมศาลาแห่งหนึ่งได้ (พวกกรีกก็ได้กำหนดไว้ว่าจะต้องมีผู้ชายอย่าง
น้อยสิบคน) พวกยิวที่มีใจศรัทธาจึงมักมาเจอกันในวันสะบาโตเพื่ออธิษฐาน บ่อยครั้งที่พวกเขา
มาเจอกันใกล้แหล่งน้ำเพื่อการชำระตัวตามพิธีก่อนการอธิษฐาน เปาโลและคณะของเขาหาที่ตั้ง
กล่าวเจอบ้างและไปที่นั่นในวันสะบาโตถัดมา เขาพบ “พวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น”

กจ 16:14   มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทிர่าเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้
นมัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของนางให้สนใจใน
ถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว ที่สถานี่อธิษฐานนี้มี “มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทிர่าเป็น
คนขายผ้าสีม่วง” หญิงคนนี้น่าจะเป็นคนต่างชาติ ถึงแม้เห็นได้ชัดว่านางเป็นคนเข้าจาริตประเภท
ที่ประตูกี่ตาม นั่นคือ นางเป็นคนต่างชาติที่แสวงหาพระเจ้าแห่งอิสราเอล ถึงแม้ว่านางอาจยังไม่ได้
เปลี่ยนมานับถือศาสนายิวอย่างเต็มตัวก็ตาม นางเป็นแม่ค้า (นี่คือว่านางจึงอาจเป็นหญิงม่าย)
นางค้าขายผ้าสีม่วง (ผ้าสีม่วงของโรมันนั้นใช้สีที่สกัดจากสัตว์น้ำมีเปลือกของแคว้นนั้น มันเป็น
ธุรกิจที่มีกำไรดี) นี่อาจสื่อเพิ่มเติมอีกว่านางเป็นหญิงมีฐานะดี

ไม่ว่าในกรณีใด นางก็ได้ฟังเปาโลและคณะของเขาในวันสะบาโตนั้น มีระบุไว้ว่าองค์
พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของนางจนนาง “สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว” มีแต่พระเจ้า
เท่านั้นที่ทรงเปิดใจคนได้ ดู ลูคา 24:25-31 ถึงการที่พระเยซูทรงเปิดตาฝ่ายวิญญาณของพวก
สาวกบนถนนไปบ้านเอมมาอูส พระเจ้าทรงเห็นหญิงคนหนึ่งแสวงหาความจริงและแสวงหา
พระองค์ ในการทำให้ยอห์น 7:17 สำเร็จ นางลิเดียซึ่งเต็มใจทำตามพระประสงค์ของพระองค์
ก็ได้เปิดใจของนางยอมรับความจริงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคุณแบบที่เป็นอำนาจเด็ดขาด
สูงสุดหรือพระคุณแบบที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ไม่ได้ถูกสื่อตรงนี้เลย แต่ตรงนี้ก็กลับเป็นผู้หญิงที่
ดำเนินตามทางของพระเจ้าคนหนึ่งแสวงหาความจริงแห่งความรอดอยู่แล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้
เปาโลไปหาใจที่เปิดแล้วของนาง สิ่งที่ถูกสื่อตรงนี้อย่างชัดเจนก็คือว่า นางได้ต้อนรับพระเยซู
คริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและได้บังเกิดใหม่แล้ว

กจ 16:15 เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ่อนน้อม
เราว่า "ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้าน
ของข้าพเจ้าเถิด" และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้ หลังจากต้อนรับพระคริสต์แล้ว นางลิเดียจึง
รับบัพติศมาตามพระคัมภีร์พร้อมกับคนในบ้านของนาง บางคนพยายามที่จะขัดเคืองคำสอนเท็จ
เรื่องการให้บัพติศมาเด็กทารกเข้าไปในคำว่า**ครอบครัว** อย่างไรก็ตาม คำนี้หมายถึงพวกคนรับใช้
หรือพวกลูกจ้างในบ้านของนาง พอพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขา ก็ต้อนรับพระคริสต์เช่น
กันและดำเนินตามองค์พระผู้เป็นเจ้าในการรับบัพติศมาในน้ำ นางลิเดียจึงเชิญชนเปาโลและ
คณะของเขา (ซึ่งมีทั้งหมดสี่คน) เข้าไปพักในบ้านของนาง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาลงเลดงที่มีระบุ
ไว้ว่าในที่สุดนางก็วิงวอนให้พวกเขามาพักจนได้

วลีที่กล่าวถึงนางว่าเป็นคนสัตย์ซื่อก็อาจหมายถึงอุปนิสัยฝ่ายศีลธรรมของนาง พวกเขา
จึงสามารถพักอาศัยในบ้านของนางได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะเสียชื่อเสียง เนื่องจากนางมีที่พอ
สำหรับคณะของพวกเขา มันจึงอาจสื่อว่านางเป็นคนมีฐานะดี ถึงแม้ไม่มีกรกล่าวถึงนางอีก
นอกจากบทนี้ แต่นางคงมีส่วนในการก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีอย่างแน่นอน ในจดหมาย
ฝากของเปาโลที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีในเวลาต่อมา ไม่มีการเอ่ยถึงนางเลย นางอาจ
เดินทางกลับไปยังชุมชนบ้านเกิดของนางในเมืองธียาทราและมีส่วนในการก่อตั้งคริสตจักรที่นั่น
ก็ได้

กจ 16:16 ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผี
หมอดูเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก เราไม่ทราบ
ชัดเจนว่าเหตุการณ์ต่อไปนี้จะเกิดขึ้นต่อจากการพบกันของเปาโลและนางลิเดียดังที่บันทึกไว้ใน
สองข้อก่อนหน้าหรือไม่ มีการระบุว่าพวกเขาออกไปอธิษฐานจริงๆซึ่งก็เป็นจุดประสงค์ของ
พวกเขาดังที่บ่งบอกไว้ในข้อ 13 ตั้งแต่แรก ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลัง
จากการรับเชื่อของนางลิเดียแล้วสักระยะหนึ่ง มันสื่อเช่นนี้จากการใช้รูปปัจจุบันกาลของคำว่า
ไป (พอเธอออกไป) (นั่นคือ 'กำลังไป') ไม่ว่าในกรณีใด เปาโลก็เจอกับ "หญิงสาวคนหนึ่งที่มีผี
หมอดูเข้า"

การแปลตรงตัวของวลีนี้จะได้ว่า 'ทาสสาวคนหนึ่งที่มีวิญญาณของไฟร้อน' คำที่
แปลว่า **เข้า (เอะ โค)** เป็นคำที่ปกติแล้วแปลเป็น 'มี' หรือ 'กำลังมี' ในกรณีนี้ (รูปปัจจุบันกาล
ประธานกระทำแบบต่อเนื่อง) คำที่แปลว่า **หมอดู (พู โชน หรือ 'ไฟร้อน')** เดิมทีหมายถึงงู

Python ในตำนานซึ่งมีหน้าที่ปกป้องวิหารที่เคลฟี โดยมันถูกฆ่าตายโดยเทพเจ้าอพอลโลแห่งตำนานเทพเจ้ากรีก ในการใช้สมัยหลังๆ คำว่า *Python* เริ่มถูกนำมาใช้กับพวกนักพูดคัดเสียงหรือคนเหล่านั้นที่มี ‘อีกเสียงหนึ่ง’ มันเป็นส่วนหนึ่งของสมัยนั้นที่ใช้เรียกผีที่พูดผ่านคนๆหนึ่ง

ดังที่ได้ระบุไว้ หญิงสาวคนนี้ “ทำการทนายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก” คำที่แปลว่า การทนาย (*มันทะฮูอไม*) อาจแปลได้ง่ายๆได้ว่า ‘หมอดู’ ดังนั้น ทาสสาวคนนี้จึงถูกใช้งานโดยพวกเจ้านายของเธอเพื่อการพาณิชย์ เห็นได้ชัดว่าเธอเป็นที่รู้จักไปทั่วเมืองฟิลิปปิ

กจ 16:17 หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า "คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย" เธอตามเปาโลและสิลาสไป และ “ร้อง” ออกมา คำที่แปลว่า ร้อง (*คราด โซ*) มีที่มาจากเสียงของนกกา เธอตามเปาโลและร้องเหมือนการร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย”

ดูเผินๆ เราอาจคิดว่าเธอกำลังประกาศล่วงหน้าถึงการรับใช้ของเปาโล อย่างไรก็ตาม (1) อากัปกิริยาที่ออกนอกหน้าของเธอมีแต่จะทำให้เกิดความอับอายและเบี่ยงเบนความสนใจไปจากข้อความที่เปาโลจะกล่าวมากกว่า นอกจากนี้ ผู้คนยังรู้จักเธอในฐานะเป็นผู้ทำนาย (หมอดู) ที่มีผีสิงอีกด้วย การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับผีไม่ได้ส่งผลดีต่อการรับใช้ของเปาโลเลย (2) เมื่อเรารู้จักถึงสิ่งที่เธอร้องประกาศ เราก็จะเห็นถึงวิธีการของซาตานในการลอกเลียนแบบ ไม่มีคำนำหน้านามเพื่อชี้เฉพาะ ‘the’ (ในต้นฉบับที่ถูกรับมา) ก่อนวลี “ทางรอด” ตามที่ลูกาบันทึกไว้ ดังนั้น หมอดูคนนี้จึงกำลังร้องประกาศให้ทุกคนได้ยินว่าเปาโลกำลังเทศนาทางรอดทางหนึ่ง ซาตานมักจะสร้างของปลอมซึ่งมีลักษณะคล้ายกับความจริงเสมอ แต่ยังไงมันก็เป็นของปลอม ข้อความเกี่ยวกับพระคริสต์ไม่ใช่ทางรอดทางหนึ่ง แต่มันเป็นทางรอดทางนั้น

กจ 16:18 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า "เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา" ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น หลังจากต้องทนกับการรบกวนของผีนี้ “หลายวัน” เปาโลก็สั่งผีคนนี้ว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา” วลี “ในเวลานั้น” เป็นสำนวนที่มีความหมายว่า ‘ในทันที’ การขับผีคนนี้ออกไม่ได้เป็นมาโดยสิทธิอำนาจหรือฤทธิ์เดชของเปาโล แต่เขาสั่งผีคนนี้ให้ออกโดยใช้

สิทธิอำนาจแห่งพระนามของพระเยซูคริสต์ ถึงแม้จะถือด้าน แต่พวกสมุนของซาตานก็กลัวจนตัวสั่นเมื่อเจอกับพระนามของพระเยซู

กจ 16:19 ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและติลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง เมื่อพวกเจ้านายของทาสสาวผู้เคราะห์ร้ายคนนี้ออกมาเกิดอะไรขึ้นและรู้ว่าเธอไม่มีผีหมอดูสิงอีกต่อไปแล้ว พวกเขาจึงไม่พอใจอย่างมาก พวกเขาจึงจับตัวเปาโลและติลาสลากมาถึงที่ว่าการเมือง (อาคอร่า) เห็นได้ชัดว่า เช่นเดียวกับจตุรัสไทมส์แควร์ในอเมริกา ที่นั่นพวกผู้มีอำนาจประจำท้องถิ่นรักษาตำแหน่งของตน พวกเขาถูกระบุในตอนแรกว่าเป็นเพียงพวกเจ้าหน้าที่ (อาร์คอน)

กจ 16:20-21 เมื่อนำมาถึงเข้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า "คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา 21 และตั้งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย"

กล่าวอย่างเฉพาเจาะจงยิ่งขึ้น พวกผู้มีอำนาจตรงนี้ถูกเรียกว่า เจ้าเมือง (สตราเตกอส) หรือ “พนักงานปกครอง” ซึ่งเป็นยศระดับสูงที่สุดของผู้มีอำนาจประจำเทศบาลในเมืองขึ้นของโรม พวกพ่อค้าที่หมดโอกาสทำเงินเหล่านี้บอกว่าชายเหล่านี้เป็นพวกยิว ถึงแม้ว่าศาสนายิวเป็นศาสนาหนึ่งที่ถูกกฎหมายในจักรวรรดิโรม แต่เห็นได้ชัดว่ามีการเกลียดชังพวกยิวถูกสื่อตรงนี้ พวกยิวได้รับอนุญาตตามกฎหมายที่จะนับถือศาสนายิวได้ แต่เห็นได้ชัดว่ามีความเกลียดชังต่อมรดกประจำชาติของพวกเขา

พวกพ่อค้าที่อวดเบ่งกล่าวหาเปาโลและติลาสอย่างไม่มีชื่อตรงต่อไปอีกว่าก่อการวุ่นวายในเมืองของพวกเขาและตั้งสอนธรรมเนียมต่างๆ “ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย” คนพวกนี้ซึ่งโมโหที่ทาสสาวของพวกเขาไม่สามารถเป็นหมอดูได้อีกต่อไปแล้ว จึงนำเสนอข้อกล่าวหาเทียมเท็จปรักปราเปาโลและติลาส ถึงแม้ว่าศาสนายิวนั้นถูกกฎหมาย แต่มันก็ผิดกฎหมายที่จะชวนพลเมืองโรมให้เข้าจาริต นอกจากนี้พลเมืองโรมก็ถูกคาดหวังให้บูชาจักรพรรดิด้วย อาจเพราะความไม่รู้พวกเขาจึงไม่แยกแยะระหว่างศาสนายิวกับความเชื่อแบบคริสเตียน อย่างไรก็ตาม เพื่อแก้เผ็ด พวกเขาจึงคิดข้อกล่าวหาปรักปราเปาโลและติลาสว่าเขทั้งสองกำลังชักชวนพวกโรมให้เข้าจาริตนับถือศาสนาหนึ่งที่พวกเขามองว่าเป็นสาขาที่แตกออกมาจากศาสนายิวอีกที

กจ 16:22-24 ประชาชนก็ได้ถือกันขึ้นต่อผู้ปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว 23 ครั้งโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำขับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง 24 นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ขื่อไว้แน่นหนา

เมื่อได้ยินข้อกล่าวหาเหล่านี้ที่ถูกเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาเจือด้วยการรักษาติของโรมแบบจอมปลอม ผูกชนที่รายล้อมอยู่ที่เดือดศาล พวกเจ้าเมือง (พวกพนักงานปกครอง) จึงสั่งให้กระชากเสื้อของปาโลและสิลาสออกและสั่งโบยตีเขาทั้งสอง (แน่นอนที่นี้เป็นสิ่งที่ปาโลกล่าวถึงในเวลาต่อมาว่า “ได้รับการอภัยต่าง ๆ มาแล้วที่เมืองฟิลิปปี” เมื่อเขาเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา (1 เธสะโลนิกา 2:2) ธรรมเนียมของยิวจำกัดการโบยในที่สาธารณะไว้ที่ 39 ที พวกโรมไม่มีข้อกำหนดดังกล่าวแต่อย่างใด เจ้าเมืองเป็นผู้ตัดสินใจว่าควรโบยมากน้อยเท่าใด พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าปาโลถูกโบยหนักขนาดไหน ถึงแม้เห็นได้ชัดว่าเขาถูกโบยด้วยไม้เรียว (2 โครินธ์ 11:25) และเขาก็ถูกโบยหนักเสียจนเกิดรอยเข็มนเป็นทางยาวบนแผ่นหลังของเขา

พอถูกโบยเสร็จ มิซซันนารีทั้งสองท่านนี้ก็ถูก “จำไว้ในคุก” คำที่แปลว่า จำไว้ (*บัลโล*) มีความหมายตรงตัวว่าโยน ถึงแม้ว่าเป็นแผลเต็มตัว แต่ปาโลและสิลาสก็ถูกจับโยนเข้าไปในคุกซึ่งมีลักษณะเป็นคุกใต้ดิน คุกของโรมมักจะมีห้องชั้นนอกซึ่งเป็นที่ยุ้งพวกนักโทษที่มีความผิคน้อยกว่า

อย่างไรก็ตาม คุกชั้นใน ซึ่งคล้ายกับห้องขังเดี่ยวในปัจจุบัน (ซึ่งศัพท์สมัยใหม่ที่ใช้กันในคุกเรียกว่า ‘the hole’) ซึ่งเป็นที่ๆมีการรักษาความปลอดภัยเข้มงวดที่สุดและมีการจองจำที่โหดที่สุด ในคุกนั้นเองปาโลกับสิลาสถูกจับเอาเท้าใส่ขื่อไว้ นี่ไม่เพียงเพื่อเสริมความปลอดภัยเท่านั้น แต่มันยังทำให้เขาทั้งสองต้องอยู่ในท่าเดิยตลอดเวลา นอกจากบาดแผลที่พวกเขามีอยู่แล้ว นี่ยังเพิ่มความทุกข์ทรมานและความไม่สบายตัวให้แก่พวกเขามากขึ้นไปอีก

กจ 16:25 ประมาณเที่ยงคืนปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพวกเขาถูกโยนเข้าไปในคุกเวลาใด พวกเขาอาจมีโอกาสดูรับหลับบ้างก็ได้ แต่พอถึงเที่ยงคืน พวกเขาก็ตาสว่างแล้ว แทนที่จะนั่งเวทนาถึงความยากลำบากของตัวเอง พวกเขากลับ “ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า” คำที่แปลว่าสรรเสริญ (*ฮุมเนะ โอ*) เป็นรูปกริยาของคำว่า *ฮูมนอส* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *hymn*

กล่าวอีกนัยหนึ่งเปาโลและติลาสร้องเพลงสรรเสริญ เสียงร้องเพลงของพวกเขาที่ตั้งอยู่ที่พวกนักโทษคนอื่นๆในพื้นที่ส่วนที่เหลือของคุณได้ยินพวกเขา

กจ 16:26-27 ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคูกสะเทือนสะท้าน และประตูถูกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสั้นทุกคนทันที 27 ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูถูกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย

ทันใดนั้น และโดยไม่มีคำเตือนล่วงหน้า พระเจ้าทรงส่งแผ่นดินไหวรุนแรงมากเสียจนรากคูกสะเทือน บานพับประตูสมัยโบราณมักเป็นกลอนรูปตัว 'L' พร้อมกับเหล็กรูปวงแหวนอันหนึ่งล้อมรอบมัน แผ่นดินไหวครั้งนั้นแค่ทำให้ประตูหลุดจากบานพับแบบง่ายๆของมัน เราไม่ทราบว่าเครื่องจองจำของเครื่องจองจำ (อาจเป็นข้อที่ใส่เท้าพวกเขา) เป็นผลมาจากแผ่นดินไหวครั้งนั้นหรือเกิดจากการแทรกแซงของพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจง ไม่ว่าในกรณีใด เครื่องจองจำของพวกเขาหลุด คำที่แปลเช่นนั้น (*อานิเมมิ*) มีความหมายได้ด้วยว่า ถูกทำให้หลวม

“ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูถูกเปิดอยู่” จึงนึกไปเองว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว พวกโรมมีนโยบายในการว่าจ้างบริการด้านคุกโดยถ้านักโทษคนหนึ่งหนีไปได้ นายคุกจะถูกประหารชีวิต พวกนายคุกจึงมีผลประโยชน์แฝงในการทำให้คุกของตนมั่นคงแข็งแรง ด้วยความทุกข์ใจนายคุกผู้นี้จึงเตรียมตัวที่จะฆ่าตัวตายและทำให้มันจบๆไปโดยไม่ต้องนับวันรอที่จะถูกทางการประหารชีวิต

กจ 16:28-29 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน" 29 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับติลาส

เมื่อเห็นว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นเปาโลจึงประกาศว่าพวกเขายังอยู่ที่นั่นครบทุกคน บางทีเครื่องจองจำของพวกเขาอาจถูกทำให้หลวมดังที่กล่าวไว้ข้างต้น แต่ไม่ได้หลุดออกทั้งหมด พวกนายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมาและรีบเข้าไปในห้องขังด้วยความโล่งใจแต่ก็ยังตัวสั้นอยู่ (คำที่แปลว่าวิ่งเข้าไป (*อะฮิสเพดาโอ*) มีความหมายว่าวิ่งหรือรีบไป) บางทีเขาอาจได้ยินเสียงร้องเพลงสรรเสริญของเปาโลและติลาสขณะที่เขาหลับอยู่ก็เป็นได้ เขารู้ว่ามันไม่ใช่เสียงร้องเพลงของคนเมาเหล่าเสียงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของพวกเขาได้กลายเป็นคำพยานที่ทิ่มแทงจิตใจเขาแน่นอนที่แผ่นดินไหวครั้งนั้นยิ่งฟุ้งใจเขามากขึ้นไปอีก สองคนนี้ไม่ใช่ นักโทษธรรมดาๆ ด้วย

การผสมกันของความปีติยินดี การพ้องใจ และความกลัว เขาจึง “วิ่งเข้าไปตัวสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส”

กจ 16:30-31 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า "ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้" 31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า "จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย"

ด้วยเจตนาพ้องใจอย่างสุดซึ้ง เขาจึงถามว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” พระเจ้าทรงทำให้ความทุกข์ยากของเปาโลก่อเกิดเป็นผลดี ชายผู้นี้ไม่เพียงได้รับความรอดเท่านั้น แต่คนในบ้านของเขาทุกคนก็พากันรับความรอดเช่นกันด้วย

เปาโลตอบกลับด้วยข่าวประเสริฐในรูปแบบง่ายๆ ที่กลั่นกรองแล้ว คำที่แปลว่า **เชื่อ** (พิสเตอู โอ) อยู่ในรูปคำสั่ง มันเป็นคำสั่งที่ทรงพลัง แต่ก็เรียบง่าย คำที่แปลว่า **รอด** (โซค โซ) อยู่ในรูปอนาคตกาลและประธานถูกกระทำตามที่แปล เมื่อผู้ใดยอมกลับใจรับเชื่อพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน เขาก็จะได้รับความรอด ความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “ครอบครัวของท่าน” ก็สื่อง่ายๆ ว่าพวกเขาเองก็จะได้รับความรอดด้วยเมื่อพวกเขาเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ดังที่ระบุไว้ในข้อ 34 ก่อนสิ้นคืนนี้ คนทั้งบ้านของเขาก็เชื่อกันหมดแล้ว

กจ 16:32-34 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง 33 ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเข็ญ และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา 34 แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

ทั้งเปาโลและสิลาสจึง “กล่าวสั่งสอนพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง” เมื่อเริ่มเข้าน้ำแล้ว พวกเขาจึงสามารถนำเสนอข่าวประเสริฐเรื่องพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเยซูคริสต์แก่ชายผู้นี้และทั้งครอบครัวของเขา ก่อนรุ่งสางพวกเขาทุกคนก็ได้ต้อนรับพระคริสต์แล้ว

เขาจึงพาเปาโลและสิลาสไปล้างแผล จากนั้นเขาก็ “รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา” นอกจากนี้เขายังพาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของตน เลี้ยงอาหารพวกเขาและ “แสดงความ

ยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว” มีหลายความเห็นที่สมควรกล่าว (1) การรับบัพติศมาของคนในครอบครัวของเขาไม่ใช่สิ่งที่นำมาซึ่งความรอดเหมือนที่คนเหล่านั้นที่สอนเรื่องการรับบัพติศมาคนในครอบครัวกล่าวอ้าง ให้เราสังเกตว่า “ทั้งครอบครัว” ได้เชื่อแล้ว

(2) มีผู้เสนอความเห็นแบบบิดเบือนว่าการรับบัพติศมานี้เห็นได้ชัดว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง เปาโลจึงให้บัพติศมานายคุกและครอบครัวของเขาเข้าสู่คริสตจักรที่เมืองอันติโอก ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ส่งเขามา แน่นอนที่ความเห็นดังกล่าวก็มีความน่าเชื่อถืออยู่บ้าง แน่นอนที่ว่าไม่มีการกล่าวอะไรเพื่อสื่อถึงเรื่องนั้นเลย ไม่มีกล่าวไว้ด้วยว่าพวกผู้เชื่อที่เมืองฟิลิปปีได้รวมตัวกันเป็นคริสตจักรหนึ่งแล้วหรือยัง ถึงแม้ว่าตามหลักการแล้ว บัพติศมาเป็นพิธีหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่น แต่ตรงนี้ดูเหมือนว่าไม่มีการสื่อถึงคริสตจักรเลย อย่างน้อยก็ยังไม่มีการรับบัพติศมาของนายคุกผู้นี้และครอบครัวของเขาจึงอาจถูกกระทำเดิมนั้นเลยเพราะความไม่แน่อนว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเปาโลและสิลาส เมื่อมองย้อนกลับไป เราก็ทราบพวกเขาจะได้รับการปล่อยตัว อย่างไรก็ตามในช่วงกลางดึกของคืนนั้น พวกเขาไม่รู้ไม่ว่าจะยังงั้น มันก็มีแบบอย่างของการที่ผู้เชื่อรับบัพติศมาทันทีที่พวกเขาได้รับความรอด นี่เป็นรูปแบบปกติของพระคัมภีร์ใหม่

กจ 16:35-36 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า "จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย" 36 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า "เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด"

พอถึงตอนเช้า พวกเจ้าหน้าที่ซึ่งได้ปฏิบัติอย่างรุนแรงต่อมิชชันนารีทั้งสองก็ตัดสินใจที่จะปล่อยตัวพวกเขา บางทีพวกเขาอาจมีโอกาสดูใคร่ครวญเพราะเหตุแผ่นดินไหวเมื่อคืนก็ได้ บางทีมันอาจเป็นความรู้สึกที่อยากแสดงความยุติธรรมแบบช้าไปหน่อยก็ได้ บางทีนางลิเดียซึ่งเป็นพลเมืองที่มีชื่ออาจใช้อิทธิพลของนางเข้ามาช่วยก็ได้ เป็นไปได้ด้วยว่ามันอาจจะเป็นการรวมกันของทั้งสามอย่าง คำที่แปลว่า พวกนักการ (*รับดออุคอส*) อาจตรงกับคำว่า 'เจ้าหน้าที่ตำรวจ' ในปัจจุบัน นายคุกที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อพอได้ยินเช่นนี้ก็คงดีใจมากและขอให้เปาโล “ออกไปตามสบาย”

กจ 16:37 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "เขาได้เขียนเราผู้เป็นคริสตชนโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเลือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด" ในการตอบกลับต่อพวกเขาหน้าที เปาโลจึงขู่พวกเขาด้วยข้อกล่าวหาที่ว่าพวกเขาที่ประจำท้องถิ่นได้ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างรุนแรงในฐานะคนโรม ทั้งเปาโลและสิลาสเป็นพลเมืองโรม มันเป็นการทำผิดกฎหมายของโรม ซึ่งมีอายุย้อนไปถึง 248 ปีก่อน ค.ศ. ที่จะเขียนตีพิมพ์เมืองโรม นอกจากนี้มันยังเป็นการทำผิดกฎหมายโรมด้วยที่จะจำคุกพลเมืองโรมโดยปราศจากกระบวนการทางกฎหมายที่เหมาะสม เมืองโรดส์ (Rhodes) ได้สูญเสียสถานะเอกราชของตนไปเพราะว่าครั้งหนึ่งพวกเขาได้ตั้งกำแพงเมืองโรมคนหนึ่ง (ในช่วงที่มีการวุ่นวายจนเกือบเป็นการจลาจลในวันก่อนหน้า เปาโลไม่ได้รับโอกาสที่จะแก้ต่างให้ตัวเอง ดังนั้นเขาจึงไม่ได้รับกระบวนการตามกฎหมายอันเหมาะสม) พวกเขาหน้าทีประจำท้องถิ่นอาจเจอกับข้อหาอาชญากรรมอันร้ายแรงได้ พวกเขาอาจเจอกับไม่ใช่แค่การลงโทษจากรัฐบาลโรมเท่านั้น แต่รวมถึงจากพลเมืองในท้องถิ่นด้วยโทษฐานที่ทำให้สถานะของพวกเขาตกอยู่ในอันตรายเช่นนั้น

เปาโลยังทำให้พวกเขาหน้าทีอื่นต่อไปอีกโดยการเตือนความจำพวกเขาว่าเปาโลกับสิลาสได้ถูกเขียนต่อหน้าคนทั้งหลาย เขาทั้งสองจึงไม่ยอมที่จะถูกปล่อยตัวออกไปแบบลับๆ ดังนั้นพวกเขาพนักงานปกครองประจำท้องถิ่นจึงต้องมาและปล่อยตัวเขาทั้งสองด้วยตัวเอง

กจ 16:38-39 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคริสตชนโรมก็ตกใจกลัว 39 จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง

พอได้ทราบถึงสัญชาติของเปาโลและสิลาส พวกเขาหน้าทีเมือง (พวกเขาพนักงานปกครอง) จึงตกใจยิ่งนักและหวาดกลัวเรื่องความปลอดภัยของตัวเองด้วย พวกเขาจึงจำใจมาขอร้องท่านทั้งสองอย่างสุภาพให้ออกไปเสียจากเมือง

กจ 16:40 ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกเขาพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป เปาโลและสิลาสจึงกลับไปที่บ้านของนางลิเดีย ส่วนหนึ่งก็อาจเพื่อไปเก็บข้าวของส่วนตัว แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็เพื่อหนุนใจพวกเขาพี่น้องด้วย เห็นได้ชัดว่ามีคนจำนวนมากได้รับความรอดนอกจากนายคุก ครอบครัวของเขา และนางลิเดีย

ในช่วงการรับใช้ที่เมืองฟิลิปปี คนเหล่านี้ได้กลายมาเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่น่าจะมาประชุมกันในบ้านของนางลิเดีย เขาทั้งสองจึงเริ่มเดินทางลงใต้ต่อไป

เราควรหมายเหตุไว้ว่าตั้งแต่เหตุการณ์เรื่องทาสสาวที่มีผีหมอดูเข้าสิงคั่งที่ระบุไว้ในข้อ 17 เป็นต้นมา ลูคาไม่ได้ใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ 'เรา' อีกต่อไปแล้ว ไม่มีการเอ่ยถึงเลยว่าคุณหรือทิโมธีถูกจับกุม เราไม่ทราบว่าคุณเขาอยู่ที่ไหนในตอนนั้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้อยู่กับเปาโลตอนที่เขากับสิลาสถูกจับตัว ถูกโบยตี และถูกจำคุก ทิโมธีถูกเอ่ยถึงอีกครั้งในกิจการ 17:14 อย่างไรก็ตาม ลูคาไม่ได้ใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง 'เรา' อีกจนกระทั่งกิจการ 20:7 อีกครั้งที่ไม่มีการเอ่ยถึงว่าเป็นอะไรหรือเพราะเหตุใด

*****

ภาพรวมของกิจการ 17: เนื้อหาส่วนแรกของกิจการ 17 สรุปบันทึกการรับใช้ของเปาโลในแคว้นมาซิโดเนีย หลังจากออกไปจากเมืองฟิลิปปีแล้ว เปาโลและคณะของเขาก็เดินทางลงใต้ไปอีกในแคว้นมาซิโดเนีย ถึงแม้จะผ่านเมืองอื่นๆ แต่การรับใช้สำคัญๆของพวกเขาก็อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาและเมืองเบโรอา ในทั้งสองแห่ง การต่อต้านที่เกิดขึ้นจากพวกยิวที่คิดร้ายก็ทำให้เปาโลจำต้องเดินทางต่อไป อย่างไรก็ตาม คริสตจักรพระคัมภีร์ใหม่ที่สำคัญหลายแห่งก็ถูกตั้งขึ้นในทั้งสองเมืองนี้ เราได้เห็นถึงการรับใช้สำคัญๆของเปาโลที่เมืองเธสะโลนิกา (ซึ่งไม่ได้ถูกกล่าวถึงในหนังสือกิจการ) ในจดหมายฝากสองฉบับที่เขาเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา พอหนีไปจากเมืองเบโรอา เปาโลก็ไปถึงในกรุงเอเธนส์ ซึ่งเป็นเมืองเอกด้านวัฒนธรรมและปรัชญาของโลก ที่นั่นเขาได้โต้ว่าที่กับพวกชนชั้นสูงที่มีวัฒนธรรมและในที่สุดก็ได้มีโอกาสเทศนาที่ใจกลางของศูนย์กลางทางวัฒนธรรมของคนไม่เชื่อพระเจ้าแห่งนี้

กจ 17:1 ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว พอถูกขับออกไปจากเมืองฟิลิปปี เปาโล สิลาส และทิโมธีก็เดินทางลงใต้ไปอีกตามแนวคาบสมุทรกรีกในแคว้นมาซิโดเนีย เท่าที่เป็นไปได้ พวกเขาจะใช้ Egnatian Way ซึ่งเป็นถนนหลักเส้นสำคัญของ โรมซึ่งถูกสร้างขึ้นผ่านตลอดแคว้นนี้ โดยกินระยะทาง 500 ไมล์จากไบแซนติอุมไปจนถึงคิรราคิอุมบนทะเลอาเดรียติก อันที่จริงแล้วมันเป็นส่วนต่อขยายของ Appian Way พวกเขาจึงเดินทางสามสิบลองไมล์และ “ข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนีย” อัมฟิบุรีเป็นเมืองอิสระที่สำคัญซึ่งอยู่ติดกับทะเลเอเจียน ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลแค่ 'เดินทางผ่าน' ก็บ่งบอกว่าเขาอาจพักแรมคืนเดียวที่นั่น แต่ก็นั่นอีก เขาอาจอยู่ที่นั่น

นานกว่านี้ก็ได้ ความเห็นของคุณดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเปาโลไม่มีการรับใช้ที่เจาะจงในเมืองนี้ ในแบบเดียวกัน เขาเดินทางผ่านเมืองอปอลโลเนีย ซึ่งอยู่ลงไปตาม Egnatian Way อีกสามสิบสองไมล์

ดูคาไมได้เอ่ยว่าเพราะเหตุใดเปาโลถึงไม่หยุดแวะและพัฒนาให้มีการรับใช้ในเมืองใหญ่ ดิซายทะเลสองแห่งนี้อาจเป็นไปได้ว่าไม่มีธรรมศาลาของพวกยิวในทั้งสองที่ บางทีเปาโลอาจพยายามทิ้งระยะห่างระหว่างตัวเขาเองกับทางการโรมที่เมืองฟิลิปปีก็ว่าได้ บางทีพระวิญญูณบริสุทธิ์อาจทรงทำให้เขาเห็นว่ามิใช่ประตูเปิดอยู่ในเมืองอื่นๆที่เขาจะไปเยือน ไม่ว่าจะยังไปเปาโลก็เดินทางผ่านทั้งสองเมืองนี้

พวกเขา“มายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว” เธสะโลนิกาเป็นเมืองพาณิชย์ขนาดใหญ่แห่งหนึ่งบนยอดของแหลมเทอร์เมอิคบนทะเลอีเจียน เป็นเมืองหลวงของสองในสี่ส่วนของแคว้นมาซิโดเนียและเป็นเมืองหลวงของทั้งแคว้นมาซิโดเนีย เหมือนกับเมืองโครินธ์และเมืองเอเฟซัส และเป็นหนึ่งในเมืองพาณิชย์ที่สำคัญบนทะเลอีเจียน ในฐานะเป็นศูนย์กลางทางการเมือง จึงติดอันดับร่วมกับเมืองอันท็อกของประเทศซีเรียและเมืองซีซาร์ยาในดินแดนปาเลสไตน์ จึงเป็นเมืองยุทธศาสตร์เมืองหนึ่งอย่างแท้จริงและจะกลายเป็นสถานที่สำหรับเผยแพร่ข่าวประเสริฐไปยังที่อื่นๆ

ต่อมาเปาโลจะเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาโดยกล่าวว่า “พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เคลื่อนออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระผู้เป็นเจ้าได้เคลื่อนออกไปทุกแห่งหน” ในเมืองเธสะโลนิกามีธรรมศาลาแห่งหนึ่งของพวกยิว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมีธรรมศาลาเพียงแห่งเดียวในเมืองใหญ่นี้ มันจึงอาจบ่งบอกว่ามีประชากรยิวไม่เยอะที่นั่น นอกจากนี้ มันจะเริ่มปรากฏชัดเจนว่าในคริสตจักรที่จะมีขึ้นที่นั่น ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติจะมีจำนวนเยอะกว่า ยิ่งข่าวประเสริฐเดินทางไปทางทิศตะวันตกมากเท่าไร คริสตจักรก็ยังมีลักษณะเป็นแบบคนต่างชาติมากขึ้นเท่านั้น

กจ 17:2 เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต ในฐานะเป็นยิวคนดังที่มาเยือน เปาโลจึงเข้าไปในธรรมศาลาเป็นเวลาสามวันสะบาโต (นั่นคือ สามสัปดาห์) และ “ได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขา” ให้เราสังเกตว่ามันเป็น “ตามอย่างเคย” (นั่นคือ ธรรมเนียมของเขา) ที่จะเสาะหาธรรมศาลา ที่นั่นเขาได้พบกับผู้คนที่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์เดิมรวมถึงพวกคนต่างชาติที่เกรงกลัว

พระเจ้า ในการทำเช่นนั้น เขาก็ทำตามคำสั่งของตนที่ว่าต้องนำข่าวประเสริฐไปยังพวกยิวก่อน (โรม 1:16) เขายังได้พบกับผู้คนที่แสวงหาพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์อยู่แล้วด้วย คำที่แปลว่า **โต้ตอบ** (คือ *และกอไม*) มีความหมายว่า มุ่งไปที่ความคิดของคนๆหนึ่ง มันสื่อถึงการสอนในความหมายที่เป็นการกระตุ้นสมองให้คิด

กจ 17:3 และใจข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า "พระเยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์" วลีที่พูดถึง "ใจข้อความชี้แจง" อาจหมายถึงพระคัมภีร์ที่ถูกพูดถึงไปเมื่อสักครู่ มันอาจหมายถึงการที่เปาโลพยายามที่จะเปิดใจและความคิดของพวกเขาออกเพื่อรับความจริงเรื่องพระคริสต์ คำเดียวกันนี้ (คือ *อานอยโก*) ถูกใช้โดยลูกาในหนังสือข่าวประเสริฐของเขาที่ 24:45 เพื่อสื่อถึงการที่พระเยซูทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขา คำที่แปลว่า **ชี้แจง** (*พาราทีเชมิ*) มีความหมายว่า 'นำเสนอ' หรือ 'อธิบาย'

ประเด็นของเขาก็คือว่ามันจำเป็นที่พระเมสสิยาห์ "ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์" ความคิดเรื่องพระเมสสิยาห์ผู้ทรงทนทุกข์ทรมานดังที่ถูกระบุในอิสยาห์ 53 ทำให้แม้แต่พวกยิวที่มีใจศรัทธาถึงกับสับสนและงุนงง พวกเขาเชื่อเรื่องพระเมสสิยาห์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะนำอิสราเอลสู่ความเป็นใหญ่ระดับโลก อันที่จริงแล้วพระเมสสิยาห์จะทรงทำอย่างนั้นจริงๆเมื่อถึงที่สุดแล้ว อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พวกเขามองข้ามไปและไม่เข้าใจก็คือว่าพระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมาน สิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์เสียก่อน ขณะที่เปาโลทรงใช้เวลาในธรรมศาลานั้นที่เมืองเธสะโลนิกา ใจความสำคัญของคำเทศนาของเขาก็คือสิ่งนี้ พระคัมภีร์ได้กล่าวล่วงหน้าไว้แล้วจริงๆว่าพระเมสสิยาห์จะทรงทนทุกข์ทรมาน สิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์ "พระเยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์" คำกรีกที่ใช้เรียก **พระคริสต์** (*คริสตอส*) คือคำที่เทียบเท่ากับคำฮีบรู *เมสสิยาห์* ประเด็นทั้งหมดของการรับใช้ในตอนแรกของเปาโลในธรรมศาลาที่เมืองเธสะโลนิกาก็คือว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธ "พระเยซูองค์นี้" ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ หรือพระคริสต์ที่มีคำพยากรณ์ล่วงหน้าไว้มานานแล้วของพวกเขา

กจ 17:4 บางคนในพวกเขาเชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและลีลาส คำที่แปลว่า **เชื่อ** ตรงนี้ (*เพออีโธ*) ไม่ใช่คำที่ปกติแล้วแปลว่า 'เชื่อ' แต่มันมีความหมายว่า 'ถูกโน้มน้าว' (ถูกผันในรูปประธานถูกกระทำ) *ยิวบางคน* 'ถูกโน้มน้าว' อย่างไรก็ตาม ในทางกลับกัน รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆไม่น้อย วลีที่

พูดถึง ชาวกรีก...ที่เกรงกลัวพระเจ้า (เสบอบะเมะนอน เฮ็ดเลนอน) ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'พวกกรีกที่นั้มาสการ' ก็หมายถึงชนชาติกรีก (นี่เป็นแผ่นดินใหญ่ของประเทศกรีซ) ผู้ซึ่งกำลังแสวงหาพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์อยู่แล้วผ่านทางธรรมศาลาของพวกยิว มีระบุไว้ว่าทั้งผู้ชายและ “สุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญ” จำนวนไม่น้อยก็ถูกโน้มน้าวเช่นกัน การเอ่ยถึง “สุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญ” (ตรงตัวคือ 'พวกผู้หญิงคนแรกๆ') น่าจะหมายถึงพวกผู้หญิงที่มีอิทธิพลในชุมชนนั้น และในธรรมศาลานั้นอย่างแน่นอน มีความเห็นอีกสองประการตามมา (1) เห็นได้ชัดว่าแรงกดดันจากพวกรับบีที่ไม่ได้ถูกโน้มน้าวก็คอยขัดขวางมิให้ยิวหันมารับเชื่อพระคริสต์เพิ่มมากขึ้น (2) เห็นได้ชัดว่านิวกเลียสและตัวอ่อนของคริสตจักรที่เมืองเซสะโลนิกาคือคนต่างชาติ เปาโลบ่งบอกเรื่องนี้ไว้ใน 1 เซสะโลนิกา 1:9 ตรงที่ว่าพวกเขาได้หันจากรูปเคารพมาหาพระเจ้าและใน 2:14 เมื่อเขาพูดถึงพวกสมาชิกของคริสตจักรที่นั่นซึ่งเป็นคนละพวกกับพวกยิว พวกเขาจึงสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโล

กจ 17:5 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง

เราไม่ทราบว่เปาโลอยู่ในเมืองเซสะโลนิกานานเท่าไรกันแน่ การรับใช้ในตอนแรกของเขาในธรรมศาลาที่นั่นกินเวลาประมาณสามสัปดาห์ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าจากความเห็นของเขาในจดหมายฝากสองฉบับที่เขาเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเซสะโลนิกา การรับใช้ของเขานั้นกินเวลานานกว่านั้น คนต่างชาติที่ติดสนิทกับธรรมศาลาไม่เพียงกลับใจเชื่อพระคริสต์เท่านั้น แต่ 1 เซสะโลนิกา 1:9 ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าพวกกรีกที่ถือผีและไม่นับถือศาสนายิวอีกหลายคนก็กลับใจรับเชื่อเช่นกัน ไม่ว่าในกรณีใด ดูเหมือนเวลาจะผ่านไปสักกระยะหนึ่งระหว่างข้อ 4 และข้อ 5

การรับใช้ของเปาโลจึงนำวิญญูณพวกยิวบางคนและคนต่างชาติที่เกรงกลัวพระเจ้าอีกหลายคน รวมถึงพวกคนไหว้รูปเคารพในชุมชนนั้นด้วย ดังนั้น พวกผู้นำยิวที่ไม่เชื่อ (พวกรับบี) จึง “อิจฉา” คำที่แปลว่า อิจฉา (เชลลอ โอ) ก็มีความหมายว่า 'หึงหวง' ด้วย ถึงแม้ว่านี่ไม่ใช่แรงจูงใจเดียวที่ทำให้พวกยิวต่อต้านการรับใช้ของเปาโล แต่มันก็เป็นปัจจัยหนึ่งตรงนี้อย่างแน่นอน พวกเขาไม่เพียงไม่เห็นด้วยกับเปาโลในเรื่องทางศาสนศาสตร์เท่านั้น แต่เพราะใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา ยังอิจฉาด้วยที่เปาโลสามารถดึงคนให้มาติดตามได้มากขนาดนั้น พวกนักศาสนา

สายหลักทั้งในสมัยนั้นและจนถึงทุกวันนี้มักมีใจอิจฉาคนเหล่านั้นที่พยายามกินหน้าพวกเขา โดยแค่ออกไปนำวิญญาณผู้คนมาถึงพระคริสต์

พวกเขาจึง “ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก” คำที่แปลว่า **ตามตลาด** (*อากอไรออส*) เป็นคำที่ควรหมายเหตุไว้ มันมาจากคำว่า *อากอรา* ซึ่งเป็นคำกรีกที่มีความหมายว่าตลาด ต่อมามันเปลี่ยนมามีความหมายว่า 'ใจกลางเมือง' คนเหล่านั้นที่แกร่วอยู่ที่นั่นโดยไม่มีงานทำเหมือนกับพวกคนจรจัดก็ถูกเรียกว่า 'อากอไรออส' พวกเขาก็เปรียบได้กับพวกคนไร้บ้านหรือพวกคนจรจัดตามท้องถนนในปัจจุบัน ความยากลำบากของพวกเขาไม่ได้เกิดจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ แต่เกิดจากเหล่า ยาเสพติด และความเสื่อมทรามในรูปแบบอื่นๆ

นอกจากนี้พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ยังบรรยายถึงคนพวกนี้ว่าเป็นคนพาลด้วย คำที่แปล เช่นนั้น (*พอนโรส*) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า 'ชั่ว' หรือ 'ชั่วร้าย' วลี “ไปคบคิดกับ” ก็สื่อว่าพวกเร่ร่อนไปขอเงินให้กับพวกจี้เมาเหล่านี้เพื่อยุ้งให้เกิดการจลาจลมากขึ้นไปอีก นั่นก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ พวกเขายุ้งให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในเมือง จากนั้นพวกเขาก็เดินไปตามท้องถนนเหมือนเป็นฝูงม็อบหรืออาจเป็น 'การเดินขบวนประท้วง' และไปที่บ้านของยาโสนเพื่อตามหา เปาโลและสิลาสด้วย เราไม่ทราบอะไรมากนักเกี่ยวกับยาโสนนอกเสียจากว่าเขาได้ให้ที่พักแก่เปาโล เขาจึงเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด ต่อมาเปาโลจะกล่าวถึงยาโสนในโรม 16:21 ในฐานะเป็นญาติคนหนึ่งของเขา เราไม่ทราบว่านั่นเป็นยาโสนคนเดียวกันกับตรงนี้หรือไม่

กจ 17:6-9 ครั้นไม่พบจึงลุดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า "คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย 7 ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู" 8 เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ 9 จึงเรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่นๆ แล้วก็ปล่อยไป

พอฝูงม็อบซึ่งถูกยุ้งโดยพวกเร่ร่อนอิจฉาและที่ไม่เชื่อหาตัวเปาโลไม่เจอ พวกเขาก็ลุดลากยาโสนไปอยู่ต่อหน้าพวกผู้มีอำนาจทางการเมือง (เจ้าหน้าที่ผู้ครองเมือง แปลจากคำว่า *พอลิทาร์เคส*) คำที่แปลว่า ร้อง (*บออาโอ*) มีความหมายว่า 'ตะโกน' เหมือนที่ฝูงม็อบชอบทำ คำกล่าวหาของพวกเขาก็ประกบราเปาโลและสิลาสขณะที่ท่านทั้งสองไม่อยู่ก็คือว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย” คำที่แปลว่า **แผ่นดิน** ตรงนี้ (*ออยคาวเมเน*) มีความหมายตรงตัว

ว่า 'แผ่นดินโลกที่มีคนอาศัยอยู่' แต่ในทางปฏิบัติแล้วมันก็หมายถึงจักรวรรดิโรม มันจึงสื่อความหมายทางการเมืองด้วย

ข่าวเรื่องพลังแห่งความเชื่อของคริสเตียนได้แพร่สะพัดไปทั่วโลกของโรมส่วนหนึ่งก็เพราะพวกยิวที่คิดไม่เชื่อ ณ ช่วงเวลานี้เองจักรพรรดิโรม คือ คลาวดิอุส ได้ขับไล่พวกยิวทั้งหมดให้ออกไปจากโรม โดยกล่าวหาพวกเขาว่ามีแผนที่จะล้มล้างรัฐบาล นี่อาจสื่อว่าพวกผู้นำของม็อบกำลังบอกเป็นนัยว่าเปาโลและซิลาสซึ่งเป็นยิวอาจมีส่วนในการก่อการกบฏดังกล่าวด้วย

พวกเขายังกุ้อหาปลอมๆขึ้นมาด้วยโดยพูดบิดเบือนสิ่งที่เปาโลได้สอนไปแล้ว แทนแท้ของแนวคิดเรื่องพระเมสสิยาห์ของพวกยิวหรือพระคริสต์ก็คือ กษัตริย์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า แน่แน่นอนที่ว่าอาณาจักรของพระเยซูในยุคสมัยนี้เป็นอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ อาณาจักรที่จะมาถึงในที่สุดของพระองค์จะเป็นอาณาจักรจริงๆและมีลักษณะทางการเมืองหลังจากพระองค์เสด็จกลับมา เราไม่ทราบว่าจะกล่าวหาเหล่านี้ถูกตะโกนออกมาจากปากของพวกรับบีหรือพวกผู้นำคนอื่นๆในม็อบ อย่างไรก็ตาม แนวคิดที่ว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ก็สื่อความหมายเชิงกบฏอย่างร้ายแรงในความคิดของพวกเจ้าหน้าที่ทางการเมือง ดังนั้นพวกเขาจึงร้อนใจ ถึงแม้ว่ามีม็อบนำเสนอหลักฐานได้เพียงเล็กน้อย แต่พวกเจ้าหน้าที่ก็ไม่อาจถือว่าคำกล่าวหาเป็นเรื่องเล็กๆ ได้เลย เพราะพวกเขากลัวว่าจะถูกกล่าวหาว่าร่วมสมคบคิดด้วย

พวกเขาจึงเรียกประกันตัว (อาจเป็นพันธบัตรแบบหนึ่ง) จากยาโสแนและพี่น้องคนอื่นๆ เพื่อรับรองว่าเปาโลและซิลาสจะออกไปจากเมืองนี้และทำให้พวกเขาไม่ต้องเจอกับเหตุจลาจล จากนั้น คนเหล่านั้นก็ปล่อยตัวพวกเขาไป

กจ 17:10 พอคำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับซิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว ความรุนแรงของสถานการณ์นี้ถูกบ่งบอกในการที่ “พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับซิลาสไปยังเมืองเบโรอา” เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้พวกเขาไปซ่อนตัวอยู่ พวกพี่น้องคิดว่าสถานการณ์เริ่มบานปลายจนพวกเขาหุนหันใจเปาโลและพวกของเขาให้ออกไปจากเมืองในตอนกลางคืน โดยอาจออกไปส่งพวกเขาด้วย การรับใช้ของเปาโลในเมืองเธสะโลนิกาสิ้นสุดลงแล้ว แต่มันก็เกิดผลมาก คริสตจักรพระคัมภีร์ใหม่ได้ถูกตั้งขึ้นแล้ว จดหมายฝากสองฉบับของเขาซึ่งอาจถูกเขียนขึ้นในอีกห้าปีต่อมาก็เผยให้เห็นถึงคริสตจักรหนึ่งที่มีระเบียบดีแล้ว ซึ่งมีความสับสนในทางหลักคำสอนเพียงเรื่องเดียวคือ เรื่องอวสานกาล จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาดูเหมือนจะบ่งบอกว่าพวกเขาเจอกับการต่อ

ด้านอย่างหนักหลังจากที่เขาจากไป กระนั้น คริสตจักรก็ดูเหมือนจะเติบโตและเจริญขึ้น ต่อมาเมื่อเปาโลจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม อาริสทาร์คัสและเสคุนดัสซึ่งเป็นคนจากคริสตจักรที่เมืองเซสะโลนิกาที่ร่วมเดินทางไปกับเขาด้วย (กิจการ 20:4)

เมืองเบโรอาเป็นเมืองที่มีขนาดเล็กกว่าโดยอยู่ลงไปตามชายฝั่งประมาณห้าสิบลไมล์ เปาโลไม่เสียเวลาเลยในการหาธรรมศาลาประจำท้องถิ่นและเข้าไปในนั้น (อาจเป็นไปได้ว่าเขาคิดว่าเขากลัวว่าข่าวเรื่องการรับใช้ของเขาจะแพร่สะพัดไปและนำการต่อต้านจากพวกยิวที่อยู่ในที่อื่นมาอีก ซึ่งก็เกิดขึ้นตามนั้นจริงๆ ดังนั้น เขาจึงรีบที่จะเริ่มการรับใช้ของตนในเมืองเบโรอา)

กจ 17:11 ชาวยิวในเมืองเบโรอา (และอาจเป็นพวกคนต่างชาติที่มีใจแสวงหาด้วยถึงแม้ไม่มีระบุไว้เจาะจงก็ตาม) สุภาพกว่าชาวเมืองเซสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่ ลูกาบันทึกเหตุผลสองประการว่าเพราะเหตุใดคนเหล่านั้นในธรรมศาลาที่เมืองเบโรอาจึงสุภาพกว่า (คำว่า *สุภาพ (เอะอูเกเนส)* มีความหมายว่า อยู่ในระดับทางสังคมที่สูงกว่าเหมือนอย่างขุนนาง ตรงนี้เห็นได้ชัดว่าการประยุกต์ใช้เป็นแบบฝ่ายวิญญาณ พวกเขาอยู่ในระดับที่สูงกว่าในเรื่องฝ่ายวิญญาณ เหตุผลจะปรากฏชัดเจนในไม่ช้า พวกเขาคุ้นเคยกับการศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง นี่ไม่เพียงยกระดับความเข้าใจเท่านั้น แต่รวมถึงอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณด้วยเสมอ)

ประการแรก ชาวเมืองเบโรอายอมรับพระวจนะของพระเจ้าที่เปาโลประกาศ “ด้วยความเต็มใจ” คำที่แปลว่า *ด้วยความเต็มใจ (พรอธูเมีย)* สื่อถึง ‘ความกระตือรือร้น’ หรือ ‘ความยินยอมพร้อมใจ’ คนเหล่านี้ยอมรับพระวจนะของพระเจ้าอย่างเต็มใจและกระตือรือร้น ใจที่เปิดรับต่อพระวจนะเช่นนั้นก็เป็นดินอันอุดมสมบูรณ์ที่พร้อมสำหรับการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการเติบโตของเมล็ดพันธุ์แห่งข่าวประเสริฐ มันเปรียบได้กับ “คินดี” ที่พระเยซูตรัสถึงในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชในมัทธิว 13:20, 23 การศึกษาพระคัมภีร์ก่อนหน้านี้ของพวกเขาจึงได้เตรียมใจของพวกเขาไว้แล้ว

ประการที่สอง ชาวเมืองเบโรอา “ค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่” พวกเขาไม่เพียงตั้งใจฟังข้อความเกี่ยวกับพระคริสต์ที่เปาโลกกล่าวเท่านั้น แต่พวกเขายัง “ค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน” ด้วย คำที่แปลว่า *ค้นดู (อานาคริโน)* มีความหมายว่าตรวจสอบหรือสืบสาวราวเรื่อง รากฐานแห่งความเชื่อของพวกเขาจะต้องเป็นพระวจนะของพระเจ้า

ถึงแม้พวกเขาจะมีใจเชื่อสิ่งที่เปาโลกล่าวแล้ว แต่พวกเขาก็ตรวจสอบว่ามันจริงหรือไม่โดยใช้พระ
วจนะของพระเจ้า พวกเขาสุภาพฝ่ายวิญญาณจริงๆ

กจ 17:12 เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้ง
ผู้ชายไม่น้อย ไม่น่าแปลกใจเลยว่า “หลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ” รวมถึงสตรีที่ศักดิ์ชาติกรีก
และผู้ชายหลายคนด้วย ไม่เพียงพวกยิวเท่านั้นที่ถูกนำมาถึงพระคริสต์ในธรรมศาลาที่เมืองเบโร
อา แต่ชาวกรีกที่เป็นใหญ่เป็นโตจากชุมชนนั้นก็รับเชื่อด้วย

กจ 17:13-14 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่ เปาโลได้กล่าวสั่งสอน
พระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย 14 ขณะนั้น
พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่ติลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

น่าเสียดายที่ว่าข่าวเรื่องการรับใช้ของเปาโลได้ลือไปถึงที่เมืองเธสะโลนิกาและชุมชนยิว
และคนเหล่านั้นก็มีปฏิกิริยาโต้ตอบทันที พวกสายลับของยิวได้เดินทางไปยังเมืองเบโรอาและ
ก่อความวุ่นวายเหมือนที่พวกเขาได้กระทำในเมืองเธสะโลนิกา พวกพี่น้องที่เมืองเบโรอาจึงส่ง
เปาโลออกไปทันที มีการสื่อถึงการที่พวกเขาใช้อุบายในการทำเหมือนว่ เปาโลเดินทางจากไป
ทางทะเล ไม่มีระบุไว้ว่ เปาโลเดินทางต่อไปยังกรุงเอเธนส์อย่างไร ไม่ว่าในกรณีใด เขาก็แอบ
หนีพวกศัตรูไปได้ และด้วยการจัดเตรียมของพระเจ้าอย่างแน่นอน ขณะเดียวกันติลาสและทิโมธี
ก็ยังอยู่ต่อในเมืองเบโรอา เห็นได้ชัดว่ พวกเขาปฏิบัติที่เป็นยิวพอใจแล้วกับการที่พวกเขาสามารถ
ขับไล่เปาโลออกไปได้และไม่สนใจเพื่อนร่วมงานของเขา พวกเขาคงอยู่ต่อเพื่อชูกำลังคริสตจักร
ใหม่ที่นั่น

ต่อมาในกิจการ 20:4 ลูกาบันทึกว่ โสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอาที่จะเดินทางร่วมกับเปาโล
ไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วย อย่างไรก็ตาม ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับคริสตจักรที่เมืองเบโรอาอีกเลยใน
พระคัมภีร์ใหม่ เพราะมีพื้นฐานฝ่ายวิญญาณดังที่ได้กล่าวไปแล้ว คริสตจักรนี้จึงดำรงอยู่ต่อไป
อย่างไม่ต้องสงสัย ในจดหมายฝากหลายฉบับของเปาโล เขามักจะเขียนเพื่อจัดการกับปัญหา
หนึ่งๆในคริสตจักรหนึ่งๆ โดยเฉพาะปัญหาในเรื่องหลักคำสอน กล่าวได้ว่าคริสตจักรที่เมืองเบ
โรอามีพื้นฐานฝ่ายวิญญาณที่ดีมากๆ เสียจนเปาโลไม่จำเป็นต้องเขียนหาพวกเขาเลย (อย่างน้อยก็
ไม่ใช่ภายใต้การคล้อยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการจัดการกับปัญหาต่างๆที่นั่น)

กจ 17:15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกศิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป คนเหล่านั้นจากเมืองเบโรอาที่เดินทางไปส่งเปาโลก็พาเขาไปถึงกรุงเอเธนส์ซึ่งอยู่ในแคว้นอคายา ซึ่งแตกต่างจากแคว้นมาซิโดเนียที่เขาได้เจอการต่อต้านมากเหลือเกิน พวกเขาอาจพาเขาไปยังอีกแคว้นหนึ่งเพื่อที่ว่าพวกศัตรูของเขาจะไม่ได้ไม่ตามไปรังควานเขาอีก

ถึงแม้ว่ากรุงเอเธนส์ไม่ใช่ศูนย์กลางทางการเมืองของแคว้นนี้ แต่มันก็เป็นศูนย์กลางทางวัฒนธรรม การศึกษา และทางปรัชญา เป็นเมืองแห่งชนชั้นสูงที่มีแนวคิดเปิดกว้างและนับถือรูปเคารพ และเป็นเมืองแห่งมหาวิทยาลัย ศิลปะ ผู้ชนที่มาพบปะสังสรรค์ และเป็นฐานทางประวัติศาสตร์ของพวกนักปรัชญากรีกที่มีชื่อเสียงในอดีต กรุงเอเธนส์เป็นเมืองแห่งโสเครติส เพลโต อริสโตเติล คิมอสเธเนส ยูริพิเดส และนักปรัชญาชื่อก้องอื่นๆ มันเป็นเมืองแห่งอะโครโพลิส วิหารพาทินอน และเนินเขาอารีโอ มันเป็นเมืองทางวิชาการ วัฒนธรรม และชนชั้นสูงแห่งจักรวรรดิโรม และมันก็นับถือรูปเคารพถึงที่สุดด้วย

พอไปถึงที่นั่นเปาโลก็ส่งคำสั่งไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มาส่งเขาเมื่อพวกเขากลับไปเมืองเบโรอาโดยให้ศิลาสกับทิโมธี “ให้รีบไปหาท่าน” มีความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการมาถึงของศิลาสและทิโมธีใน 1 เธสะโลนิกา 3:1, 6; กิจการ 18:5 และ 2 โครินธ์ 11:8

กจ 17:16 เมื่อเปาโลกำลังคอยศิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง ขณะที่เปาโลรอพวกเขาอยู่ “ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง” ความหมายของคำที่แปลว่า **เดือดร้อนวุ่นวาย** (*พารอสซูเนะโต*) มีความหมายว่าถูกยั่วเข้า มีคำกล่าวไว้ว่าจะหา ‘เทพเจ้า’ สักองค์ในกรุงเอเธนส์ก็ง่ายกว่าการหาคนๆหนึ่ง ขณะที่เปาโลเดินไปตามนครใหญ่แห่งนี้ โดยเห็นสิ่งต่างๆ เขาก็คอดสังเกตุไม่ได้ถึงการนับถือรูปเคารพแบบไม่รู้จักจบสิ้น มีคนประมาณการไว้ว่ามีรูปเคารพในที่สาธารณะมากกว่า 30,000 องค์ในกรุงเอเธนส์และอีกนับไม่ถ้วนตามบ้านคน

ชาวกรีกเชื่อว่า ‘พวกเทพเจ้า’ นั้นมีจิตจำกัดและอยู่ประจำพื้นที่ต่างๆ ดังนั้น จึงมีรูปปั้นเพื่อบ่งบอกถึงลักษณะของเทพเจ้าต่างๆ โดยผู้คนหวังว่าจะได้รับการอวยพรจากเทพเจ้าเหล่านี้ รูปปั้นเหล่านี้มักมีลักษณะสวยงามและเป็นผลงานศิลปะในตัวมันเอง เป็นเรื่องน่าประหลาดที่สมัยนี้พวกเขาโลกที่ชื่นชอบ ‘ศิลปะ’ มักเป็นพวกนับถือรูปเคารพอย่างที่สุด นอกจากนี้ ‘ศิลปะ’

ของรูปปั้นเหล่านี้มักมีลักษณะกระตุ่นทางเพศด้วย ขณะที่เปาโลเดินไปตามเมืองที่มีชื่อเสียงนี้ หรือกรุงปารีสแห่งยุคโบราณ ศูนย์กลางทางวัฒนธรรมของโลก ความโกรธอันชอบธรรมของเขาก็พุ่งขึ้นในจิตวิญญาณ

กจ 17:17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน เปาโลจึงได้ตอบ (คือ *อะละกอ* ไม) หรือยกเหตุผลคุยกับพวกยิวก่อนในธรรมศาลาที่กรุงเอเธนส์ (เห็นได้ชัดว่ามีประชากรยิวไม่เยอะในเมืองใหญ่นี้เพราะว่ามีธรรมศาลาอยู่เพียงแห่งเดียวที่นั่น) เปาโลคงใช้เวลาในธรรมศาลาในวันสะบาโต แต่จากนั้นเขาก็ได้วาทะในช่วงที่เหลือของสัปดาห์ “กับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน” คำที่แปลว่า *ที่เกรงกลัวพระเจ้า* (*เสะบอ ไม*) หมายถึงคนเหล่านั้นที่เปาโลไปเจอ โดยบังเอิญขณะที่พวกเขาบูชารูปเคารพทั้งหลายอยู่ในที่สาธารณะ นอกจากนี้ เขายังแะและเป็นพยานแก่ผู้คนในตลาด (อากรอรา) ที่ยอมฟังเขาด้วย เห็นได้ชัดว่าเวลาที่เขาใช้ไปในกรุงเอเธนส์เริ่มต้นด้วยการเป็นพยานในที่สาธารณะแก่ผู้ใดก็ตามและทุกคนที่ยอมฟังเขา

กจ 17:18 นักปรัชญาบางคนในพวกเอปิคูเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า "คนพูดเพื่อเจ้ออย่างนี้จะใครมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า" คนอื่นกล่าวว่า "ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่" เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข่าวเรื่องนักเทศน์ยิวที่ผิดธรรมดาผู้นี้ได้ไปถึงหูของพวกชนชั้นสูงทางปรัชญาของกรุงนี้ซึ่งพวกเขาก็ตกลงกันว่าจะไปพบเปาโล ถึงแม้ว่ามีนักปรัชญาและปรัชญากรีกที่โด่งดังมากมายอยู่ในกรุงเอเธนส์ แต่นักปรัชญาสองกลุ่มที่มีอิทธิพลในสมัยของเปาโลคือพวกเอปิคูเรียวและพวกสโตอิก

กล่าวสั้นๆก็คือ พวกเอปิคูเรียวสนับสนุนหลักปรัชญาเรื่อง ‘จงสนุกสนาน’ พวกเขาพยายามที่จะนำเสนอพื้นฐานทางปรัชญาของแนวคิดสุขนิยม นั่นคือ จงกิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตาย พวกเขาพยายามที่จะปิดบังวิถีชีวิตที่หลงระเรีงกับราคะตัณหาด้วยเปลือกนอกแห่งการน่านับถือในทางปรัชญา (จนถึงทุกวันนี้ พวกชนชั้นสูงในแวดวงวิชาการและวัฒนธรรมสมัยใหม่ตามมหาวิทยาลัยและตามแหล่งวัฒนธรรมต่างๆก็พยายามที่จะยกเหตุผลเข้าข้างการใช้ชีวิตที่ผิดศีลธรรมและสุรุ่ยสุร่ายของตน โดยใช้พื้นฐานทางปรัชญามาอ้าง)

ในทางกลับกัน พวกสโตอิกก็สนับสนุนหลักปรัชญาเรื่องการ ‘ปฏิเสธตนเอง’ พวกเขาพยายามที่จะบรรลุถึงพื้นฐานของชีวิตที่สูงกว่าโดยการฝึกวินัยตนเอง มีเป้าหมายที่ชัดเจน และใช้ระเบียบที่เคร่งครัด บางครั้งพวกเขาก็เหมือนกับผู้ประกอบการวิชาชีพในหมู่ชาวโลกที่ทะเยอทะยาน เคร่งครัด และมุ่งบรรลุเป้าหมายโดยยอมข้ามหัวคนใดหรือสิ่งใดก็ตามเพื่อที่จะขึ้นไปถึงจุดสูงสุด ถึงแม้ว่าพวกนักปรัชญาและหลักปรัชญาของพวกเขาเอปิคูเรียมและพวกสโตอิกไม่เป็นที่นิยมอีกต่อไปแล้ว แต่พวกมันก็ยังกลายเป็นจริงในโลกปัจจุบันของคนที่ไม่เอาพระเจ้า

ในการเผชิญหน้ากับเปาโล บางคนในพวกชนชั้นสูงที่มีวัฒนธรรมนี้กล่าวเหยียดหยันว่า “คนพูดเพื่อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คำที่แปลว่า **คนพูดเพื่อเจ้อ** (*สเปิร์มอลอกอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘คนเก็บเมล็ด’ มันอาจเปรียบได้กับคำว่า ‘คนบ้านนอก’ ในปัจจุบัน ไม่ว่าในกรณีใด มันก็เป็นคำเรียกที่ไม่ใช่คำชมและเต็มไปด้วยน้ำเสียงเชิงเหยียดหยัน และดูถูกของชนชั้นสูง ชาวโลกไม่เคยมีคำพูดใดๆที่จะกล่าวถึง ‘คนที่ถือตามหลักข้อเชื่อเดิม’ คนอื่นๆก็กล่าวว่าดูเหมือนว่าเขาจะนำ “พระต่างประเทศ” เข้ามาเผยแพร่ วลีนี้แปลตรงตัวได้ว่า ‘พวกปีศาจต่างประเทศ’ คำที่แปลว่า **พระ** (*ไคโมนีออน*) ปกติแล้วก็แปลเป็น ‘พวกผี’ และเป็นสำนวนที่พวกกรีกใช้เรียกเหล่าเทพเจ้าของพวกเขา เราควรหมายเหตุไว้ว่าแม้แต่พวกคนไหว้รูปเคารพก็เห็นการเชื่อมโยงกันระหว่างรูปเคารพของพวกเขากับแนวคิดเรื่องผีปีศาจ พวกเขาไม่รู้ตัวเลยว่าพวกเขาคิดถูกขนาดไหน

สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของพวกเขาก็คือว่า เปาโล “ได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย” คำที่แปลว่า **ประกาศ** (*เอะวังเกลิด โซ*) อีกครั้งที่มีความหมายตรงตัวว่า ‘ประกาศข่าวประเสริฐ’ ถึงแม้ว่าแนวคิดทั้งหมดเรื่องพระเยซูและการฟื้นคืนพระชนม์เป็นเรื่องแปลกในสายตาของพวกชนชั้นสูงที่มีวัฒนธรรมและมีการศึกษาเหล่านี้ แต่มันก็บ่งบอกถึงสิ่งที่เปาโลได้กระทำ เขาไม่ได้พยายามที่จะเข้าไปได้เคียงเรื่องทางปรัชญากับคนเหล่านั้น เขาพยายามที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขาต่างหาก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขาพยายามที่จะนำวิญญาณคนเหล่านั้นมาถึงพระคริสต์ ให้เราสังเกตอีกครั้งถึงการที่เปาโลเน้นเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์

กจ 17:19-21 เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า "เราขอรู้ได้หรือไม่ ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร 20 เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเป็นเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร" 21 (เพราะชาวเอเธนส์

กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ)

พวกคนนับถือรูปเคารพจึงพาเปาโลไปยังอารีโอปากัส หรือเป็นที่รู้จักในชื่อเนินเขาอารีโอ มันเป็นสถานที่ในกรุงเอเธนส์ที่มีการเทศนาสั่งสอนเรื่องทางวัฒนธรรม การเมือง การตัดสิน คดีความ และปรัชญา กล่าวในคำพูดสมัยใหม่ มันก็เปรียบได้กับศูนย์กลางของพลเมือง พวกนักวิชาการเหล่านี้ไม่ได้สนใจความจริง แต่พวกปัญญาชนที่คิดลบเหล่านี้สนใจใคร่รู้ใน “คำสอนอย่างใหม่” เหมือน ‘นักสังคมวิทยา’ ในปัจจุบัน พวกเขาสนใจในหลักคำสอนขั้นพื้นฐานของเปาโลไม่ใช่เพราะพวกเขากำลังแสวงหาความจริง แต่พวกเขาแค่อยากรู้ว่าเปาโลจะกล่าวอะไรเพื่อจุดประสงค์ด้านวิชาการของพวกเขาเอง พวกเขาได้มีโอกาสฟังผู้ถือตามหลักข้อเชื่อเดิมคนหนึ่ง มันจะขยายประสบการณ์ด้านการศึกษาของพวกเขาให้กว้างขึ้นจริงๆ พวกเขาเคยได้ยินนักเทศน์แบบนี้มาก่อนแล้ว คราวนี้พวกเขามีโอกาสที่จะได้ลับฝีปากกับคนหนึ่งจริงๆแล้ว พวกเขามีชีวิตอยู่เพื่อที่จะ “กล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ” เหมือนกับพวกนักวิชาการด้านวัฒนธรรมในปัจจุบัน ถึงแม้ว่าพวกเขาเกลียดชังข่าวประเสริฐเข้าไส้ แต่บางครั้งพวกเขาก็จะฟังสิ่งที่พวกถือตามหลักข้อเชื่อเดิมเหล่านี้เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นทางเขาวนปัญญาของตัวเอง พวกศาสตราจารย์ตามมหาวิทยาลัยที่มีทัศนคติเช่นนี้มีอยู่เต็มไปหมด

กจ 17:22 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นใจกลางเนินเขาอารีโอแล้วกล่าวว่า "ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโซกลางเกินไปในทุกเรื่อง เปาโลซึ่งอยู่บนเนินเขาอารีโอ (คำเดียวกับคำว่า อารีโอปากัส) จึงเริ่มคำเทศนาของตน โดยการประกาศว่าพวกชาวเอเธนส์ “เชื่อถือ โซกลางเกินไปในทุกเรื่อง” คำที่แปลว่า **เชื่อถือโซกลาง** (*เดอะอีลีไคมอนเนสเทรอส*) มีความหมายว่า 'เคร่งศาสนา' ได้เหมือนกันในเชิงนับถือรูปเคารพ คำนี้มีความหมายว่า 'เชื่อถือโซกลาง' ได้เช่นกันดังที่แปลในฉบับคิงเจมส์ อย่างไรก็ตาม ไม่น่าเป็นไปได้ที่เปาโลจะเริ่มกล่าวโดยใช้คำพูดดูถูก แต่เขาน่าจะใช้คำนี้ในความหมายที่ไม่หยาบคายนัก ถึงแม้ว่า 'ศาสนา' ของพวกเขาจะมีลักษณะเป็นการนับถือรูปเคารพ แต่มันก็เกินพอดีดังที่เห็นได้จากรูปเคารพมากกว่า 30,000 องค์ ซึ่งอยู่บนถนนทุกเส้นและทุกมุมถนนของกรุงนี้

กจ 17:23 เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตเห็นสิ่งของท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังนมัสการอยู่ เปาโลกล่าวว่าขณะที่เขา

เดินในกรุงนี้และเห็นสิ่งที่ท่านนมัสการ (ตรงตัวคือ วัตถุนมัสการ นั่นคือ รูปเคารพและศาลเจ้าต่างๆของพวกเขา) เขาได้สังเกตเห็นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า “แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” ชาวเอเธนส์ซึ่งกล่าวว่าตนจะมองข้ามเทพเจ้าองค์ใดไปและกล่าวว่า โคนพระพิโรธของเทพเจ้าองค์นั้นจึงทำแท่นดังกล่าวขึ้นเพื่อถวายแด่เทพเจ้าองค์นั้นๆ เปาโลกล่าวว่าพวกเขานมัสการพระองค์แบบไม่รู้จักรั คำว่า **ไม่รู้จักรั** (อิกนออะ โอ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ 'agnostic' เขาเห็นช่องที่จะใช้เรื่องนี้เป็นโอกาสที่จะประกาศแก่พวกเขาถึงพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่รู้จักรัเลยจริงๆ

กจ 17:24 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้ เปาโลเริ่มโดยกล่าวว่าพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเป็นผู้ที่ “สร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น” สำหรับคนที่สงสัยเรื่องการนมัสการในหนังสือปฐมกาล เห็นได้ชัดว่าอัครทูตเปาโลเชื่อเรื่องนั้นจริงๆ สำหรับพวกคนฟังที่เป็นปัญญาชนทั้งหลาย เขาเริ่มต้นด้วยรากฐานที่ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงที่เป็นอยู่ (พวกกรีกเชื่อว่าสสารเป็นอยู่ชั่วนิรันดร์และไม่มีจุดเริ่มต้น ในทางปรัชญาพวกเขาเปรียบได้กับพวกที่เชื่อเรื่องวิวัฒนาการในปัจจุบันและทฤษฎีบิกแบงของพวกเขา) หลังจากได้วางรากฐานแล้ว เปาโลจึงกล่าวต่อไปว่า “พระองค์ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” ชาวกรีกเชื่อว่าเทพเจ้านั้นมีข้อจำกัดซึ่งอาศัยหรืออยู่ใกล้ๆกับศาลเจ้าที่พวกเขาสร้างถวายให้ แนวคิดเรื่องพระเจ้าผู้สร้างที่ไม่ทรงมีขีดจำกัด ทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง และทรงฤทธานุภาพทุกประการจึงเป็นอะไรที่ขาดานปิดบังไว้จากจิตใจของพวกเขา นอกจากนี้ เขายังพูดถึงแนวคิดของคนที่น่าเชื่อถือรูปเคารพที่เชื่อว่า 'เทพเจ้า' สถิตอยู่ในวิหารที่มีมนุษย์สร้างขึ้นด้วย ชาวกรีกเชื่อว่าปวงเทพของพวกเขาดูต้องการให้พวกเขาช่วยโดยการให้พวกเขานำอาหารมาถวาย โดยหวังว่าการเป็นเทพของพระเหล่านั้นจะช่วยพวกเขาเป็นการตอบแทนได้ เปาโลเผชิญหน้ากับความโง่เขลาที่ตรงๆ

กจ 17:25 การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทุกประการไม่ทรงต้องการให้มนุษย์มาช่วย (ซึ่งพวกผีปิศาจต้องการ) แต่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเป็นแหล่งแห่ง “ชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัด” ต่างหาก พระองค์ไม่เพียงทรงสร้างจักรวาลเท่านั้น แต่ทรงสร้างเราทั้ง

หลายที่อาศัยและหายใจอยู่ในจักรวาลนี้ด้วย ดังนั้น เปาโลจึงชี้ให้เห็นอย่างมีชั้นเชิงว่าพระเจ้าที่ เขาประกาศอยู่นี้ทรงเป็นพระผู้สร้างของคนชอบดีเหล่านั้นที่ฟังเขาพูดอยู่

กจ 17:26 พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ ขณะที่เปาโลกล่าวต่อไป เขาก็ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงจัดระเบียบอารยธรรมของมนุษย์ ประการแรก พระองค์ “ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก” มนุษย์ทุกคนมาจากสายโลหิตอันเดียวกัน ถึงแม้ว่ามีหลายเชื้อชาติได้พัฒนาขึ้นนับตั้งแต่สมัยของโนอาห์ แต่พวกเขาทุกคนก็ล้วนมาจาก 'สายโลหิต' เดียวกัน ความเท่าเทียมกันของคนทุกชนชาติจึงถูกสื่ออย่างชัดเจน คำที่แปลว่า ชาติ (*เอ็ธนอส*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *ethnic* คนทุกเชื้อชาติทั่วโลกมาจากสายโลหิตเดียวกัน และบรรพบุรุษของคนเดียวกัน (นั่นคือ อาดัม) นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรง “กำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่” คำที่แปลว่า เวลา (*ไครอส*) มีความหมายว่าช่วงระยะเวลากว้างๆ บางครั้งมันก็แปลเป็น 'ฤดูกาลต่างๆ' ตรงนี้มันมีความหมายว่า 'ยุคสมัยต่างๆ' มันไม่ปรากฏชัดเจนว่านี่หมายถึง 'การแบ่งยุคของพระเจ้า' (ซึ่งชาวเอเธนส์ที่นับถือรูปเคารพไม่รู้จักเลย) หรือหมายถึงยุคสมัยตามประวัติศาสตร์ของชนชาติต่างๆที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ความหมายแบบหลังน่าจะไ้มากกว่าไม่ว่าในกรณีใด พระเจ้าได้ทรงควบคุมยุคสมัยต่างๆของประวัติศาสตร์มนุษย์แม้กระทั่งก่อนพวกมันมีขึ้นด้วยซ้ำ สุดท้ายเปาโลกล่าวตรงนี้ว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนด “เขตแดนให้เขาอยู่” เขตแดนที่แบ่งประเทศต่างๆของผู้คนบนแผ่นดินโลกได้ถูกกำหนดและจำกัดไว้แล้วตามพระประสงค์ของพระเจ้า จริงแท้ที่เดียวที่พระองค์ทรงควบคุมประชาชาติต่างๆและชะตากรรมของพวกเขา

กจ 17:27-28 เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย 28 ด้วยว่า 'เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์' ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า 'เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์'

เปาโลกล่าวต่อไปว่าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลกจึงควรแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าพวกเขาอาจ “คลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย” สิ่งที่เปาโลสื่อก็คือว่าคนที่ไม่เชื่อคลำหาพระเจ้าเหมือนคนตาบอดที่อยู่ในความมืดถึงแม้ว่าในการสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งของพระองค์แล้วพระองค์ก็ทรงอยู่ใกล้

เขากล่าวว่า “เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์” เปาโลสรุปว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งแห่งชีวิต การเคลื่อนไหว และการมีตัวตน ตัวตนของเรานั้นมีต้นกำเนิดมาจากพระองค์ นี่สื่อชัดเจนว่าหากปราศจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เราก็จะไม่มีตัวตน และจะไม่มีชีวิตหรือเสรีภาพในการเคลื่อนไหวซึ่งเป็นสิ่งที่เราชอบ (ให้เราเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดอันสูงส่งนี้กับบรรดารูปเคารพที่ไม่มีชีวิต เคลื่อนไหวไม่ได้ที่ชาวกรุงเอเธนส์กราบไหว้อยู่ การเปรียบเทียบความแตกต่างอันชัดเจนที่เปาโลยกขึ้นมา นี่ย่อมเป็นสิ่งที่พวกเขาเข้าใจอย่างแน่นอน) จากนั้นเขาก็ยกคำพูดของกวีชาวกรีกคนหนึ่ง (อาจเป็นอาราทัส แห่งโซลิ (Aratus of Soli) ในแคว้นซิลิเซีย ราวๆ 270 ปีก่อน ค.ศ.) เพื่อเสริมประเด็นของเขา “เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์” (พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูคงไม่มีผลอะไรต่อพวกชนชั้นสูงที่มีวัฒนธรรมเหล่านี้ เปาโลจึงยกคำพูดจากแหล่งที่พวกเขาคุ้นเคยเพื่อเสริมประเด็นของเขา)

กจ 17:29 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์ คำที่แปลว่าพระเจ้า (*เดอะออส*) เป็นคำที่พวกกรีกคุ้นเคยในการบรรยายถึงพระเจ้า เปาโลใช้คำที่พวกเขาจะเข้าใจ ถึงแม้ว่าบรรดารูปปั้นของพวกเขา มักเต็มไปด้วยศิลปะ หล่อด้วยทองคำ เงิน หรือแกะสลักในหิน แต่พวกมันก็เกิดจากฝีมือและความคิดของมนุษย์ คำที่แปลว่า *ความคิด* (*เอ็นธูเมซิส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความคิด’ หรือ ‘การออกแบบ’ ตลอดทุกยุคสมัยชาตาน ได้เสนอความคิดที่ว่าเมื่อแรกเริ่มนั้นมนุษย์ได้สร้างพระเจ้าขึ้นมา เปาโลอ้างอิงถึงเรื่องนี้เพื่อตอกย้ำประเด็นของเขาที่ว่าพระเจ้ามิได้ทรงถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์ ถึงแม้พวกเขาจะสร้างรูปเคารพต่างๆ ขึ้นมาก็ตาม พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างมนุษย์ขึ้นมาต่างหาก

กจ 17:30 ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโอดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ นอกจากนี้ ในกาลอดีตพระเจ้าทรงมองข้ามความโอดเขลาเช่นนี้ไปเสีย คำที่แปลว่า *มองข้าม* (*ฮูเประเออิด*) มีความหมายว่า ‘มองข้าม’ อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ บัดนี้พระองค์ก็ได้ “ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่” คำที่แปลว่า *กลับใจใหม่* (*เมะตานอเอะโอ*) มีความหมายว่า ‘หันเสียจาก’ โดยในกรณีนี้คือ จากความบาปและการไหว้รูปเคารพของพวกเขาและหันมาหาพระเจ้า มันมีความหมายตรงตัวว่า เปลี่ยนความคิดหรือเปลี่ยนใจของตน

กจ 17:31 เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคือ **พระชนม์** ที่มนุษย์ต้องรีบกลับใจใหม่ก็คือ เพราะว่าพระเจ้า “ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม” หลักเกณฑ์และมาตรฐานแห่งการพิพากษาที่จะมาถึงของพระเจ้านั้นก็คือ *ความชอบธรรม* ไม่มีอะไรมากกว่านั้น และไม่มีอะไรน้อยกว่านั้น คำที่เปาโลใช้ซึ่งถูกแปลเป็น **โลก (ออยคอวเมเน)** มีความหมายตรงตัวว่า แผ่นดินโลกที่มีคนอาศัยอยู่ อย่างไรก็ตาม ในศตวรรษแรกนั้น มันเป็นส่วนหนึ่งที่หมายถึงจักรวรรดิโรม มันก็คล้ายกับการกล่าวในสมัยนี้ว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาประเทศนี้ ถึงแม้ว่าพวกกรีกที่เป็นชาวกรุงเอเธนส์อาจไม่ใช่ชาวโรมที่รักชาติ แต่เปาโลก็ถือว่าโลกแห่งการนับถือรูปเคารพและความสูงส่งทางวัฒนธรรมของพวกเขาจะถูกพิพากษาโดยพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผู้ซึ่งเขาพูดถึง นอกจากนี้ความแน่ใจว่าการพิพากษาดังกล่าวจะมาแน่ๆก็คือ โดย ‘ท่านนั้น’ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้ “คืนพระชนม์” เปาโลประกาศว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นความแน่ใจเรื่องการพิพากษาที่จะมา

กจ 17:32-34 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า "เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป" 33 แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา 34 แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโอนิสิอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย

เมื่อเหล่าศาสตราจารย์ผู้นับถือรูปเคารพและพวกชนชั้นสูงที่มีวัฒนธรรมได้ยินเขาพูดถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พวกเขาก็เลิกสนใจทุกสิ่งที่เขาได้กล่าวมาแล้ว ความบาปได้ปิดบังใจของพวกเขาจนพวกเขาไม่เห็นความจริงข้อนี้ (พวกกรีกเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายสำหรับดวงวิญญาณ แต่ปฏิเสธแนวคิดเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย) บางคนจึงเยาะเย้ยเปาโล ส่วนคนอื่นๆก็อาจแสดงความสุภาพมากกว่าโดยบอกให้เขาพอแค่นี้ก่อนและพวกเขาอาจฟังเขาพูดอีกในคราวหลัง

เปาโลจึงไปจากผู้ฟังซึ่งเป็นคนชั้นสูงที่มีวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม มีหลายคนที่มาเข้าร่วมกับเขา (*ติดตามเปาโลไป*) และเชื่อ พลเมืองที่โดดเด่นสองคนนี้คือ “ติโอนิสิอัสผู้เป็นสมาชิกสภา

อาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อคามาริส” ถึงแม้ว่าเปาโลไม่ได้เห็นคนกลับใจเชื่อหลายคนในกรุงเอเธนส์ แต่คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดจริงๆก็เป็นคนที่มิยศถาบรรดาศักดิ์อยู่บ้าง

*****

ภาพรวมของกิจการ 18: ในเนื้อหาส่วนแรกของกิจการ 18 เปาโลเดินทางไปในเมืองโครินธ์และเริ่มการรับใช้ที่เกิดผลที่นั่น ถึงแม้ว่ามีการต่อต้านเหมือนอย่างที่เขาเจอมาบ่อยๆ แต่พระเจ้ก็ทรงอวยพรการรับใช้ของเขานั้น หลังจากนั้นเขาก็กลับไปเมืองอันทิโอกซึ่งเป็นคริสตจักรแม่ของเขา และจบการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบสองของเขา ในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบสามของเขา เปาโลก็กลับไปสู่กำลังพวกคนที่กลับใจรับเชื่อก่อนหน้านี้ จากนั้นจุดสนใจของการรับใช้ของเขาก็หันไปเมืองเอเฟซัส ในอีกหลายปีนับจากนี้ การรับใช้ของเขาจะมีศูนย์กลางอยู่ที่นั่น

กจ 18:1   ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ หลังจากเทศนาที่กรุงเอเธนส์ เปาโลก็เดินทางประมาณห้าสิบไมล์ลงได้ไปอีกสู่เมืองโครินธ์ เมืองนี้เป็นเมืองหลวงแห่งการพาณิชย์ของประเทศกรีซ โดยตั้งอยู่บนแผ่นดินที่เป็นคอคอดแคบๆ ระหว่างทะเลอีเจียนทางทิศตะวันออกและทะเลเอเดรียติกทางทิศตะวันตก บนคอคอดนี้มีเส้นทาง 'ขนย้าย' สำคัญระหว่างท่าเรือของเมืองเคนทรีทางทิศตะวันออกและเมืองลาเคอูมาทางทิศตะวันตก เรือลำเล็กก็ถูกยกขึ้นเพื่อข้ามเส้นทางนี้ได้ ที่ตั้งอยู่ในเมืองโครินธ์คือ ภูเขาอครอโครินธ์ ซึ่งมีวิหารหลังหนึ่งถูกสร้างขึ้นถวายแด่เทพีอะโฟรไดต์ (ซึ่งคือเทพธิดาแห่งความรัก) ที่นี่มีหญิงโสเภณีเพื่อการศานาหนึ่งพันคนมีส่วนในการบูชารูปเคารพ ในโลกของคนโรม คำว่า Corinthianize (ทำแบบชาวเมืองโครินธ์) ก็หมายถึงการทำผิดศีลธรรมในเรื่องทางเพศ มันเป็นเมืองที่ผู้คนมักมากในกาม เพราะมีการค้าอย่างมากที่เมืองโครินธ์ จึงมีคนยิวจำนวนมากถูกดึงดูไปที่นั่นด้วย

กจ 18:2   ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสทิลลา (เพราะคลาวดิอุสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น

ในเมืองโครินธ์ เปาโลได้พบกับคู่สามีภรรยาชาวยิวคู่หนึ่งนามว่าอาควิลลาและปริสทิลลา เราได้ทราบว่าอาควิลลาเดิมทีมาจากแคว้นปอนทัส (ซึ่งเป็นแคว้นหนึ่งในทิศตะวันออกของ

ทวีปเอเชียย่อยตามแนวชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลดำ) พวกเขาเพิ่งมาจากกรุงโรม เพราะจักรพรรดิโรมคลอดิอุสในปี ค.ศ. 49 ได้ขับไล่ยิวทั้งหมดออกไปจากกรุงโรม ปกติกยิวก็ไม่ใช่ที่นิยมในกรุงโรมอยู่ก่อนแล้ว ก่อนหน้านั้นทิเบเรียสก็ขนย้ายยิวจำนวน 4,000 คนออกจากกรุงโรมไปยังซาร์ดิเนีย เซอูโทเนียส (Seutonius) กล่าวไว้ว่าความโกรธเคืองของคลอดิอุสนั้นเกิดจากความวุ่นวายที่เกิดอยู่เนื่องๆ โดยฝีมือของชายคนหนึ่งชื่อว่า 'เครสตุส' (Chrestus) นี้อาจเป็นการที่พวกยิวในกรุงโรมรู้สึกรำคาญใจเพราะคนอื่นๆ ที่ประกาศพระคริสต์ที่นั่นอยู่ก่อนแล้ว ช่วงเวลาที่เปาโลได้พบกับอาควิลลาและปริสซิลลาในเมืองโครินธ์น่าจะเป็นตอนต้นของ ค.ศ. 51 ต่อมาพวกเขาจะกลับไปกรุงโรม (โรม 16:3)

กจ 18:3 และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน เป็นเรื่องปกติที่คนยิวในสมัยนั้นจะคบหากับคนที่มีอาชีพเหมือนกัน เห็นได้ชัดว่าเปาโลเคยได้รับการฝึกทำเต็นท์ในช่วงหนึ่งของชีวิต เขาจึงเข้าไปร่วมทำการด้วยกันกับอาควิลลาและปริสซิลลาเพื่อหาเลี้ยงชีพในระหว่างนี้ เราไม่ทราบว่ามีภรรยาคนนี้เป็นคริสเตียนแล้วหรือยัง อย่างไรก็ตาม หากยังไม่เป็น พวกเขาก็จะเป็นในไม่ช้า ในช่วงเวลานี้ของการรับใช้ของเปาโล เขาต้องทำงาน 'เสริม' เพื่อหาเลี้ยงปากท้อง ในไม่ช้าทิโมธีและลีลาสจะมาถึงพร้อมกับเงินช่วยเหลือจากคริสตจักรต่างๆ ที่อยู่ทางตอนเหนือในแคว้นมาซิโดเนีย

กจ 18:4 เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก ขณะเดียวกัน เปาโลก็ “โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก” ตามธรรมเนียมปกติของเขา เปาโลเข้าไปหาพวกยิวก่อนและโต้เถียงและชักชวนคนในธรรมศาลาประจำท้องถิ่น เห็นได้ชัดว่ามีคนต่างชาติที่เกรงกลัวพระเจ้าเข้าร่วมประชุมในธรรมศาลาแห่งนี้เช่นกัน

กจ 18:5 พอลีลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการคล้อย และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ ในที่สุด ลีลาสและทิโมธีก็มาถึงจากแคว้นมาซิโดเนียซึ่งอยู่ทางตอนเหนือ แม้ไม่มีบันทึกไว้ตรงนี้ แต่เราควรหมายเหตุไว้ว่าในเวลาต่อมาเปาโลเขียนว่าคริสตจักรต่างๆ ในเมืองเธสะโลนิกาและเมืองฟิลิปปีได้ส่งของมาช่วยเขา (ดู 1 เธสะโลนิกา 3:6, 2 โครินธ์ 11:9 และฟิลิปปี 4:9) เห็นได้ชัดว่านี่ทำให้เปาโลสามารถกลับไปรับใช้ 'เต็มเวลา' ได้และไม่ต้อง 'เป็นภาระ' ต่องานที่เมืองโครินธ์ (2 โครินธ์ 11:9) ในการทำเช่นนั้น การรับใช้ของเขาก็ขยายตัวออกอย่างมาก ให้เราสังเกตว่าจากนั้นเขาก็ “ได้รับการคล้อย” และเป็นพยาน

แต่พวกยิวว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ คำที่แปลว่า **คลใจ** (*ซูเนะ โค*) ในคำสมัยปัจจุบันก็คงคล้ายกับการ 'ถูกทำให้ประทับใจ' ในจิตวิญญาณของเขา การมาของสิลาสและทิโมธีไม่เพียงทำให้เปาโลมีอิสระที่จะใช้เวลามากขึ้นในการรับใช้เท่านั้น แต่มันยังทำให้เขามีกำลังใจขึ้นด้วย เมื่อมีกำลังใจมากขึ้น เขาก็ยิ่งเทศนาแก่พวกยิวว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานานจริงๆ

กจ 18:6 แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า "ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ" นำเสรีที่พวกยิวหลายคน "ขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท" ความหมายก็คือว่า ในการขัดขวางถ้อยคำของเปาโลเกี่ยวกับพระคริสต์ ในความเป็นจริงแล้วพวกเขาที่กำลังขัดขวางตัวเองอยู่ การต่อสู้กับข่าวประเสริฐก็เท่ากับเป็นการต่อสู้กับตัวเอง มันสื่อให้เห็นถึงความโง่เขลาจริงๆ กระนั้นผู้คนจนถึงทุกวันนี้ก็ต่อต้านข้อเสนอแห่งพระคุณของพระเจ้า คำที่แปลว่า **กล่าวคำหมิ่นประมาท** (*בלאספמה* *โอ*) ในความหมายทั่วไปก็แปลว่า 'พุดจาต่อต้าน' เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้พุดจาต่อต้านพระเยซูคริสต์ และในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็เข้าสู่จุดอันตรายของการกล่าวคำหมิ่นประมาทพระนามของพระคริสต์จริงๆ

เปาโลจึง "สะบัดเสื้อผ้า" กล่าวแก่เขาว่า "ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ" อัครทูตท่านนี้ใช้สัญลักษณ์หนึ่งซึ่งแสดงถึงความไม่พอใจอย่างมากซึ่งคล้ายกับการสะบัดผงคลีดินที่ติดรองเท้าออกไป เขาถือว่าตัวเองพ้นผิดแล้วจากความรับผิดชอบใดๆที่มีต่อพวกยิวที่นั่น เขาได้ทำทุกอย่างที่ทำได้แล้ว เลือดของพวกเขาจะตกบนศีรษะของพวกเขาเอง นำตลกตรงที่ว่าพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มก็ใช้คำพุดเดียวกันนี้เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อพระโลหิตของพระเยซู (มัทธิว 27:25) เลือดของพวกเขาจะไม่ติดอยู่บนมือของเปาโลอีกต่อไปแล้ว บัดนี้เขาจะหันไปหาพวกคนต่างชาติแห่งเมืองโครินธ์แล้ว

กจ 18:7 ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออุสทัส ซึ่งเป็นผู้มัสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา ที่อยู่ติดกับธรรมศาลาและอาจอยู่หลังถัดไปเลยก็คือ บ้านของชายคนหนึ่งนามว่าอุสทัส (ทิตัส ยูสทัส) ในฐานะเป็นคนต่างชาติที่แสวงหาพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผ่านทางธรรมศาลาแห่งนั้น ชื่อเล่นของเขาจึงเป็น 'ทิตัส ผู้ชอบธรรม' ทำเล

ที่ตั้งของบ้านของยูลัทัสไม่เพียงเหมาะสมในทางยุทธศาสตร์เท่านั้น แต่เปาโลยังได้พบกับผู้เชื่อต่างชาติคนหนึ่งที่ยอมใช้บ้านของตนเพื่อการเผยแพร่ข่าวประเสริฐอีกด้วย

กจ 18:8 ฝ่ายคริสตชนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา ทางเข้าสู่ธรรมศาลาแห่งนี้เปิดกว้างมากยิ่งขึ้นเมื่อหัวหน้านายธรรมศาลา คือ คริสตปัส “กับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ถึงแม้ว่าเปาโลได้หันความสนใจของตนไปที่พวกคนต่างชาติแล้วก็ตาม แต่ผู้นำแห่งธรรมศาลานี้ก็ได้รับความรอด นอกจากนี้ทั้งครอบครัวของเขาก็ได้รับความรอดด้วย นี่เป็นตัวอย่างเปิดทางให้ชาวเมืองโครินธ์อีกมากมายได้มาถึงพระคริสต์

ให้เราสังเกตลำดับก่อนหลังที่ปรากฏชัดเจนเหลือเกินในหนังสือกิจการ (1) พวกเขาได้ยืม (2) พวกเขาเชื่อ และจากนั้น (3) พวกเขาก็รับบัพติศมา นั่นเป็นลำดับก่อนหลังตามพระคัมภีร์เสมอและไม่เคยสวนทางกันเลย บัพติศมาตามพระคัมภีร์เป็นการแสดงออกให้เห็นภายนอกของประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นภายในจากการที่ได้บังเกิดใหม่แล้วเสมอ

กจ 18:9-10 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า "อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างหนึ่งเสีย 10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก"

ถึงแม้ว่ามีความคืบหน้าและพระพรให้เห็นภายนอกอย่างชัดเจนในการรับใช้นี้ก็ตาม แต่มันก็เห็นได้ชัดว่าเปาโลรู้สึกว่ารุ่นอยู่ภายใน (นักเทศน์ส่วนใหญ่จะเข้าใจสภาวะนี้) อาจเป็นไปได้ว่าจากประสบการณ์ของตนเปาโลรู้สึกได้ถึงความยุ่งยากที่กำลังก่อตัวขึ้น ซึ่งมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เขาอาจรู้สึกมีภาระใจเพราะผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ อาจเป็นไปได้เช่นกันว่าเพราะความเหนื่อยล้าทางร่างกาย อารมณ์ และจิตวิญญาณในการต่อสู้ที่เขาเจอมาตลอดไม่หยุดหย่อน เขาจึงรู้สึกหมดแรงอยู่ภายใน ไม่ว่าจะปัญหาอันใดอะไรก็ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงทราบและเสด็จมาหาเปาโลในคำคืนหนึ่งผ่านทางนิมิตและชูกำลังเขา พระเยซูได้ตรัสกับเปาโลในช่วงเวลาวิกฤติครั้งอื่นๆ ในการรับใช้ของเขามาแล้วและตรงนี้พระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นอีกครั้ง ถ้อยคำของพระองค์เป็นถ้อยคำที่ทำให้กำลังใจ “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างหนึ่งเสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก” ถึงแม้ความยุ่งยากได้เกิดขึ้นจริงๆ แต่พระเยซูก็ทรงรักษาคำตรัสของพระองค์และเปาโลก็ไม่ได้รับอันตราย นอกจากนี้ พระ

สัญญาอันแสนวิเศษที่ว่ามีคนอีกมากมายที่ต้องถูกนำวิญญานในเมืองนี้ก็จะคงเป็นสิ่งที่ให้กำลังใจ เขาอย่างมากเป็นแน่

กจ 18:11 เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปี กับหกเดือน เราไม่ทราบว่าเขาผ่านไปเท่าไรแล้วนับตั้งแต่เปาโลมาถึงในเมืองโครินธ์จนถึงจุดนี้ อย่างไรก็ตาม เขาก็อยู่ที่นั่นต่อไปอีกสิบแปดเดือน หรืออาจมากกว่านั้นตามที่ข้อ 18 ได้กล่าวไว้ เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงระยะเวลาที่เปาโลใช้ในการทำงานรับใช้จากบ้านของยูดาส

กจ 18:12-13 แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาญา พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้อาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา 13 ฟ้องว่า "คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย"

ความยุ่งยากกำลังก่อตัวขึ้นจากพวกยิวที่ไม่เชื่อ กัลลิโอกลายเป็นผู้สำเร็จราชการของเมืองโครินธ์ในปี ค.ศ. 51 ประวัติศาสตร์โรมกล่าวไว้ว่าเขาเป็นคนที่ดีมากๆ คนหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าพวกยิวที่คิดร้ายต่อเปาโลคิดว่าพวกเขาอาจได้รับประโยชน์จากผู้ปกครองของโรมที่มีชื่อเสียงขนาดนั้น พวกเขาจึง "ได้ฮือกันขึ้นต่อสู้อาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา" คำที่แปลว่า ฮือ (คาเตสเทมิ) มีความหมายตรงตัวว่า 'ลุกขึ้นต่อสู้' วลีที่พูดถึง บัลลังก์พิพากษา แปลมาจากคำว่า *เบมา* มันคือแท่นยกพื้นที่พวกข้าราชการโรมนั่งในฐานะเป็นผู้พิพากษา คำเดียวกันนี้ก็ถูกใช้เรียกบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ใน 2 โครินธ์ 5:10

ถึงแม้ว่าข้อกล่าวหาของพวกเขาจะดูธรรมดาๆ แต่มันก็คลุมเครือแบบจงใจ พวกเขากล่าวหาเปาโลว่าชักชวนคนทั้งหลายให้ "นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย" พวกยิวที่เหลื่อมจัดเหล่านี้ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าเปาโลมีความผิดโทษฐานละเมิดกฎหมายอันไหนและพวกเขาก็ไม่มีหลักฐานด้วย ภายใต้กฎหมายของโรม ศาสนายิวถือว่าเป็นศาสนาที่ถูกกฎหมาย นั่นคือพวกโรมอนุญาตให้คนนับถือศาสนายิวได้ในฐานะที่มันเป็นหนึ่งในศาสนาที่ถูกกฎหมายของจักรวรรดิโรม พวกยิวตรงนี้กำลังพยายามที่จะกล่าวหาเปาโลว่าสนับสนุนศาสนาหนึ่งที่ไม่ได้รับการเห็นชอบ ดังนั้นมันจึงเป็นศาสนาหนึ่งที่ผิดกฎหมาย

กจ 18:14 เมื่อเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า "โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย ขณะที่เปาโลกำลังจะแก้ต่างให้ตัวเอง ผู้สำเร็จราชการกัลลิโอก็ขัดจังหวะและเท่ากับกล่าวว่า "หากพวกท่านที่เป็นยิวมีข้อ

กล่าวหาที่เป็นการทำผิดจริงๆหรือกิจกรรมที่เป็นอาชญากรรม เราก็จะทนฟังพวกท่าน' คำที่แปลว่า **เรื่องอาชญากรรม** (*พอนเรอส ราดิออูรเกมา*) จริงๆแล้วก็มีความหมายว่า 'อาชญากรรมที่ชั่วช้า' ขนาดข้าราชการที่เป็นคนคืออย่างกัลลิโอก็มองออกว่าพวกเขากำลังหลอกใช้เขา

กจ 18:15-16 แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่ยากเป็นผู้พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น" 16 ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา

พวกยิวขึ้นชื่อในเรื่องการโต้แย้งกันถึงเรื่อง “ถ้อยคำกับชื่อ” และ *พระราชบัญญัติ* ของพวกเขา นอกจากนี้ กัลลิโออาจดูออกด้วยว่าพวกยิวเหล่านี้ซึ่งเป็นศัตรูกับเปาโลกำลังพยายามหลอกใช้เขาและใช้เขาเพื่อหาทางแก้แค้นแทนพวกเขา เขาจึงมีปฏิกิริยาแบบโมโหๆ เขาไม่เพียงปฏิเสธที่จะเป็นผู้ตัดสินเรื่องพรรคนั้นเท่านั้น แต่เขายังไล่คนพวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษาด้วย มันเป็นเรื่องน่าสงสัยว่าพวกโรมปฏิบัติตามขนบทางกฎหมายซึ่งต่อมากลายเป็นแม่บทของอาชีพนักกฎหมายในปัจจุบันหรือไม่ อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ตีความได้แต่เพียงว่าการตัดสินใจครั้งนี้หากไม่ใช่เป็นคำตัดสินของศาลแต่ก็เป็นคำตัดสินที่เป็นข้อเท็จจริงจากมุมมองของโรมว่าความเชื่อแบบคริสเตียนนั้นถูกมองว่าเป็นศาสนาที่ถูกกฎหมาย มันไม่เพียงทำให้เขาเป็นอิสระจากความยุ่งยากที่เกิดขึ้นจากทางที่นั่นเท่านั้น แต่รวมถึงหลังจากนั้นสักพักใหญ่ๆด้วย พระเจ้าได้ทรงเอาสิ่งที่ดูเหมือนเป็นปัญหาใหญ่อีกอันและเปลี่ยนมันเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่สำหรับเปาโลและข่าวประเสริฐ

กจ 18:17 บรรดาชาติกรีกจึงจับโสสเซนเนสนายธรรมศาลา มาเขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย นอกจากนี้ พวกกรีกชาวเมืองโครินธ์จึงหันไปเล่นงานโสสเซนเนสซึ่งเป็นนายธรรมศาลา เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากคริสปัสซึ่งได้กลายเป็นคริสเตียนแล้ว เขาอาจเป็นหัวเรือหลักในการตั้งข้อกล่าวหาปรักปรำเปาโล ไม่ว่าจะในกรณีใด เขาก็เป็นผู้นำคนปัจจุบันของชุมชนชาวยิวในเมืองโครินธ์ ดังนั้น กัลลิโอจึงหันไปเสียทางอื่นขณะที่พวกกรีกจับตัวเขาไปและล้อมเขา น่าสนใจตรงที่ว่าเมื่อเปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงชาวเมืองโครินธ์ เขาก็เรียกโสสเซนเนสในตอนนั้นว่าไม่ได้เป็นเพียงพี่น้องคนหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งด้วย เห็นได้ชัดว่าเขาได้รับความรอดแล้วและได้มาเข้าร่วมกับเปาโลในการรับใช้ของเขาในเวลาต่อมา

กจ 18:18 ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วเดินทางไปยังแคว้นซีเรีย และปรินทิลลาที่อาควิลลาที่ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิบัติตามตัวไว้ เราไม่ทราบว่าคุณค่า “อีกหลายวัน” นี้เป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาสิบแปดเดือนที่ถูกกระบุงไว้ในข้อ 11 หรือเป็นช่วงเวลาที่คุณเพิ่มเข้าไปอีก อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ใช้เวลาอย่างน้อยสองปีในเมืองโครินธ์ อาจเป็นตั้งแต่ปี ค.ศ. 51 จนถึง ค.ศ. 52 ที่เป็นไปได้ยิ่งก็คือ มันเป็นในช่วงเวลานี้เองที่การรับใช้ของเปาโลขยายขอบเขตออกไปจนถึงพื้นที่รอบนอกเมืองโครินธ์ด้วย ต่อมาเขาฝากคำทักทายไปถึงคริสตจักรที่เมืองเคนเคเรียด้วยในโรม 16:1, 27 เมืองเคนเคเรียเป็นเมืองท่าซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองโครินธ์บนทะเลเอเจียน

เขาจึง “ลาพวกพี่น้อง” และเริ่มเดินทางกลับบ้านไปยังแคว้นซีเรียซึ่งเป็นที่ๆ คริสตจักรแม่ของเขาที่เมืองอันติโอกตั้งอยู่ อาควิลลาและปรินทิลลาได้ร่วมเดินทางไปกับเขาด้วย การปฏิบัติตามตัวที่วางไว้ซึ่งเขาต้องโกนศีรษะย่อมหมายถึงการปฏิบัติตามตัวแบบหนึ่งของพวกยิวที่เขาได้กระทำไว้ (อาจเป็นการปฏิบัติตามตัวของคนนาซีร์) ถึงแม้ว่าเปาโลไม่ยอมบังคับให้คนอื่นต้องถือตามประเพณียิวดังกล่าว แต่ในฐานะที่ตัวเองเป็นยิว เขาก็ยังรักษามรดกทางวัฒนธรรมและธรรมเนียมของตนไว้อยู่ การโกนศีรษะที่วางไว้นี้อาจไม่ได้หมายความว่าเขาโกนผมออกหมดเลย แต่อาจหมายความว่าเขาคัดผม พวกยิวที่ปฏิบัติตามตัวดังกล่าว เช่น คนนาซีร์ ก็ทำเช่นนั้นเป็นช่วงระยะเวลาจำกัด ในช่วงเวลาดังกล่าวพวกเขาก็จะไม่ตัดผมเลย ดังนั้น พวกเขาก็คงตัดผมไปก่อนหน้านั้นแล้วเพื่อที่ว่าจะได้ไม่เป็นที่น่าอายดังที่ระบุไว้ใน 1 โครินธ์ 11:14

กจ 18:19-21 ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปรินทิลลาที่อาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา 20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม 21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส

ถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงห้ามมิให้เปาโลไปยังแคว้นเอเชียและรวมถึงเมืองเอเฟซัสด้วยก่อนหน้านี้ แต่เห็นได้ชัดว่าตอนนี้เขาสามารถไปที่นั่นได้แล้ว เขาจึงหยุดแวะเป็นเวลานับวันและ “เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิว” ในธรรมศาลาที่เมืองเอเฟซัส ถึงแม้ว่าพวกเขาชวนให้เขาอยู่ต่อมากกว่านี้ แต่เขาก็ปฏิเสธ โดยบอกว่าเขาอยากไปถึงกรุงเยรูซาเล็มให้ทันเทศกาลเลี้ยงที่นั่น เราไม่ทราบว่าเป็นเทศกาลเลี้ยงใด แต่หากมันเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ มันก็แปลว่าเทศกาลกิน

ขนมปังไว้เชื้อ เทศกาลปัสกา และเทศกาลเพ็นเทคอสต์เข้ามาใกล้แล้ว อย่างไรก็ตาม เปาโลก็
สัญญาไว้ว่า หากพระเจ้าทรงโปรดเขาก็จะกลับมาหาพวกเขา จากนั้นเขาก็เล่นเรือเดินทางกลับ
บ้านต่อไป

กจ 18:22 ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปค้ำับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมือง
อันติโอก เรือของเขาไปขึ้นฝั่งที่เมืองซีซารียา มีระบุไว้ว่าจากนั้นเปาโลก็ขึ้นไป นี่เป็นสำนวน
มาตรฐานที่หมายถึงการขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในแคว้นยูเดีย และมันก็เป็นการเดินทางขึ้นไป
จริงๆตามหลักเรื่องความสูงคือ จากเมืองซีซารียาไปยังกรุงเยรูซาเล็มซึ่งตั้งอยู่ในหุบเทือกเขา
เห็นได้ชัดว่าเปาโลได้เข้าร่วมเทศกาลเลี้ยงดั่งที่เขาได้ตั้งใจไว้ ที่นั่นเขาได้ “ค้ำับคริสตจักร” ซึ่ง
แน่นอนว่าหมายถึงคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นเขาก็เดินทางต่อไปยังเมืองอันติโอกและ
รายงานว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำกิจอย่างไรผ่านทางการใช้ของพวกเขา เห็นได้ชัดว่านี่เป็นการ
สิ้นสุดการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบสองของเปาโล

กจ 18:23 ครั้นยังอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและ
ฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก ขณะที่เปาโลเริ่มการเดินทางรอบต่อ
ไป มันก็แตกต่างจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด ขณะที่ในการเดินทางรอบแรกและรอบสองของเขาๆได้
ผู้ช่วยคือ บารนาบัสและสิลาสรวมถึงทิโมธีและลูกาด้วย แต่คราวนี้เห็นได้ชัดว่าเขาอยู่คนเดียว
อย่างน้อยก็ในตอนแรก ต่อมาในบทที่ 20 ลูกาก็เข้ามาร่วมรับใช้กับเปาโลอีกครั้ง ดู 20:6 นอกจากนี้
นี้กายอัสและอาริสทาร์คัสก็เข้ามาพร้อมกับเขาที่เมืองเอเฟซัสรวมถึงทิโมธีและเอร์สตัสด้วย พระ
คัมภีร์ไม่ได้ระบุไว้ว่าเขาใช้เวลา ‘พัก’ ในเมืองอันติโอกนานเท่าใด อย่างไรก็ตาม เราอาจสรุปได้
ว่าเขาไม่ได้ใช้เวลานานที่นั่น เราจึงได้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของเปาโลตรงนี้ เขากลับไปทำงานต่อ
มันเป็นความยากลำบาก กับการอยู่ด้วยความเชื่อ รอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับเงินสนับสนุน
และต้องทำงานเสริมเท่าที่จำเป็นโดยการทำเต็นท์ มันอันตรายนสุดๆด้วยพร้อมกับการข่มเหงอย่าง
หนักที่เกิดขึ้นในเกือบทุกที่ๆเขาไปมา บัดนี้เปาโลก็กลับไปทำงานตามลำพัง โดยเป็นมิชชันนารี
ผู้โดดเดี่ยวที่ผ่านศึกมาอย่างหนัก

ดั่งที่เขาปฏิบัติเป็นประจำ เขากลับไปยังสถานที่เหล่านั้นที่เขาได้นำผู้คนมาถึงพระคริสต์
และได้ก่อตั้งคริสตจักรขึ้นหลายแห่งแล้ว การสร้างสาวกตามที่มีบัญชาไว้ในพระมหาบัญชา
จำเป็นต้องมี ‘การติดตามผล’ อย่างมาก ตรงนี้เขา “ไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตาม
ลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก” นี่น่าจะรวมถึงสถานที่ต่างๆ อย่างเมืองเคอร์บี

เมืองอิโคเนียม และเมืองลิสตราด้วย การที่กล่าวว่าเขา “ไปตลอด” แวนแคว้นเหล่านี้ “ตามลำดับ” ก็สะท้อนให้เห็นถึงการติดตามผลอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ ก่อนที่เขาจะไถ่ทุ่งนาใหม่ๆ เขาก็กลับไปช่วยชูกำลังคนเหล่านั้นที่เขาได้นำวิญญาณมาแล้ว

กจ 18:24 มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส ลูคาออกนอกเรื่องแป็บหนึ่งเพื่อใส่ ‘ข่าวด่วน’ อีกเรื่องเข้ามา นั่นคือการกลับใจรับเชื่อและพัฒนาการฝ่ายวิญญาณของอปอลโล ลูคาบันทึกว่าอปอลโลเป็นยิวคนหนึ่งซึ่งเดิมทีมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย อันเป็นเมืองใหญ่ของอียิปต์ ที่ถูกก่อตั้งโดยอเล็กซานเดอร์มหาราชในปี 332 ก่อน ค.ศ. อเล็กซานเดอร์ได้ให้คนยิวกลุ่มใหญ่ไปอยู่ที่นั่นและพวกยิวก็เคยมีจำนวนมากถึงหนึ่งในสามของประชากรที่นั่น มันเป็นเมืองของพวกเขาจนกระทั่งรวมกับมหาวิทยาลัยและห้องสมุดขนาดใหญ่ ถึงแม้ว่าเดิมทีมันเป็นเมืองของคนต่างชาติ แต่มันก็มีฐานทางวัฒนธรรมแบบยิวอันเข้มแข็งอยู่ที่นั่น

ด้วยเหตุผลอันไม่ปรากฏ ถึงแม้ว่าอาจเพราะจุดประสงค์ทางอาชีพหรือทางการพาณิชย์ อปอลโลก็ได้เดินทางมายังเมืองเอเฟซัส ซึ่งเป็นเมืองใหญ่บนชายฝั่งตะวันตกของพื้นที่ๆ ในปัจจุบันถูกเรียกว่าเอเชียไมเนอร์ (ประเทศตุรกีในปัจจุบัน) ลูคาบันทึกว่าอปอลโล (1) “เป็นคนมีโวหารดี” และ (2) “ชำนาญมากในทางพระคัมภีร์” คำที่แปลว่า มีโวหารดี (*ลอคกอส*) เป็นคำที่แตกออกมาจากคำที่พบบ่อยกว่า ‘ลอคอส’ มันมีความหมายสองประการ นั่นคือ (a) คนที่พูดจาแคล่วคล่องและมีพลัง และ (b) คนที่มีความคิดและความเห็นอันเฉียบคม ความหมายทั้งสองแบบน่าจะอยู่ในตัวอปอลโล ส่วนวลีที่กล่าวว่าเขา “ชำนาญมากในทางพระคัมภีร์” ก็บ่งบอกถึงคนๆ หนึ่งที่มีฤทธิ์เดชมากในความรู้ของคนเกี่ยวกับพระคัมภีร์เดิม (พระคัมภีร์ใหม่ยังไม่ได้ถูกเขียนขึ้นเลย)

กจ 18:25 อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น การที่เขาได้รับการอบรมใน “ทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ก็อาจหมายถึงความรู้ที่ยังไม่สมบูรณ์แบบและมีขีดจำกัดเกี่ยวกับพระคริสต์ มีระบุไว้ว่าเขา “แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น” แน่แน่นอนว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นผู้เบิกทางของพระคริสต์ คงมีสักครั้งที่อปอลโลได้รู้จักกับ (1) การรับใช้ของยอห์นเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้นในแคว้นยูเดีย หรือไม่ก็ (2) เขาได้รับอิทธิพลจากใครสักคนที่ได้ยินยอห์นเทศนา คำเทศนาของยอห์นจริงๆ แล้วก็คือ การ

กลับใจใหม่เพราะว่าพระมหากษัตริย์และอาณาจักรของพระองค์นั้นเข้ามาใกล้แล้ว ไม่ว่าในกรณีใด ยิวที่มีโหวทาคิดคนนี้ “มีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอน โดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า” คำว่า **ร้อนรน (สะโอ)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘เดือดปุดๆ’ มันเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ‘zealous’ และ ‘zeal’ เขามีใจร้อนรนและกระตือรือร้นในการเทศนาของตน น่าเสียดายที่ว่าความรู้ของเขา นั้นยังไม่สมบูรณ์ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่รู้เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ กล โกธา การฟื้นคืนพระชนม์ และข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

กจ 18:26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลา กับปริสติลลา ได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น อปอลโล ได้รับอนุญาตให้เทศนาข่าวเรื่องการกลับใหม่ในธรรมศาลาประจำท้องถิ่นได้ ขณะเดียวกัน อาควิลลา และปริสติลลาก็ได้มาถึงในเมืองเอเฟซัสและได้เข้าร่วมประชุมในธรรมศาลาแห่งนี้ตอนที่อปอลโลลุกขึ้นกล่าว หลังจากนั้นพวกเขา ก็พาเขาออกไปต่างหาก โดยอาจพาไปเลี้ยงข้าว และ “สั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น”

คำที่แปลว่า **ถูกต้องยิ่งขึ้น (อาคริบสตะรอน)** มีความหมายว่าอย่างถูกต้องยิ่งขึ้นหรือชัดเจนยิ่งขึ้น อปอลโลมีความร้อนรนที่ปราศจากความรู้ที่สมบูรณ์เกี่ยวกับสิ่งที่เขากล่าว เห็นได้ชัดว่าพวกเขานั่งลงกับนักเทศน์ที่ฉลาดปราดเปรื่องและร้อนรนคนนี้และ **อธิบาย** ให้เขาฟังว่าพระเยซูทรงเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์นั้นที่ยอห์น ได้พยากรณ์ถึง แน่นนอนว่าจากนั้นพวกเขาก็แจ้งให้เขาทราบต่อไปเกี่ยวกับชีวิตและการรับใช้ของพระคริสต์ และที่สำคัญที่สุดก็คือ พระราชกิจของพระองค์บนกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์

กจ 18:27 ครั้นอปอลโลจะใคร่ไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย เราไม่ทราบว่าอปอลโลอยู่ต่อในเมืองเอเฟซัสนานเท่าใด อย่างไรก็ตาม เมื่อเขามีกิจธุระอื่นต้องเดินทางไป “ยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้” แคว้นอาคาญาเป็นแคว้นที่อยู่ทางตอนใต้ของประเทศกรีซ โดยอยู่ตรงข้ามกับเมืองเอเฟซัสเมื่อข้ามทะเลอีเจียน ไป มันโอบล้อมเมืองโครินธ์ซึ่งเป็นที่ๆเขาไป (ดู 19:1) พอไปถึงในแคว้นอาคาญา อปอลโลก็ “ได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย” เช่นในเอเฟซัส 2:8 พระคุณและความเชื่อเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด นั่นเป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าที่ทำให้เรามีอภิสิทธิ์ที่จะเชื่อ การประพฤติโดยตัวมันเองแล้วก็ไม่ได้นำไปสู่

การเชื่อ อย่างไรก็ตาม พระคุณก็เป็นน้ำค้างที่ทำให้เมล็ดพันธุ์แห่งข่าวประเสริฐงอกเงยขึ้นในใจของคนๆหนึ่งโดยความเชื่อ

กจ 18:28 เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์ ในเมือง โครินธ์ อปอลโล “โต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรง” คำที่แปลว่า อย่างแข็งแรง (*อะอูทอ โนส*) มีความหมายว่า ‘อย่างมีพลัง’ หรือถึงขนาด ‘อย่างร้อนแรง’ เลยทีเดียว ขณะที่อปอลโล ไปยังธรรมศาลาที่เมือง โครินธ์ซึ่งได้ขับไล่เปาโลไปก่อนหน้านั้น เขาก็เทศนาอย่างมีพลังและโต้แย้งกับพวกยิวที่นั่น อาจเป็นไปได้ว่า ภายใต้การเทศนาของเขาที่ทำให้โสสเซนเนสผู้เป็นนายธรรมศาลาคนใหม่กลับใจรับเชื่อ (1 โครินธ์ 1:1) เขาแสดงให้ผู้คนเห็นโดย “ชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์” มันเป็นเรื่องปกติที่พวกยิวจะโต้แย้งโดยยกคัมภีร์ทัลมุค (ประเพณีต่างๆ) ขณะที่เปาโลโต้แย้งอย่างมีพลังโดยใช้พระคัมภีร์ พระวาระของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพจริงๆ

*****

ภาพรวมของกิจการ 19: บทที่ 19 ของหนังสือกิจการนำเสนอการรับใช้เต็มรูปแบบของเปาโลที่เมืองเอเฟซัส เนื้อหาส่วนท้ายของกิจการ 19 (ข้อ 23-41) พูดถึงการจลาจลที่ถูกยุให้เกิดขึ้นโดยพวกช่างเงินที่ทำรูปเคารพไดอาน่า

กจ 19:1 ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแวนแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน ขณะที่อปอลโลยังอยู่ที่เมือง โครินธ์ เปาโลก็มาที่เมืองเอเฟซัส วลีที่พูดถึง “แวนแคว้นฝ่ายเหนือ” ก็อ้างอิงถึงพื้นที่ราบสูง เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้เดินทางไปตามถนนของโรมผ่านเมืองโคโลสีและเมืองเลาดีเซีย แต่ใช้เส้นทางตรงจากแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจียซึ่งนำเขามาถึงเมืองเอเฟซัส

เมืองเอเฟซัสเป็นเมืองเอกของแคว้นเอเชียของโรมและเป็นหนึ่งในเมืองสำคัญของจักรวรรดิโรม ในแคว้นเอเชียซึ่งเมืองเอเฟซัสเป็นเมืองสำคัญ มีเมืองอื่นๆด้วยเช่น เมืองสเมอร์นา เมืองธยาทรา เมืองเปอร์กัมมัม เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย เมืองเลาดีเซีย ซึ่งรวมถึงเมืองเอเฟซัสด้วยก็มีคริสตจักรเจ็ดแห่งในวิวรณ์ 2 และ 3 เมืองอื่นๆเช่น เมืองโคโลสี และฮีเอราบูรี ทำให้แคว้นเอเชียเป็นแคว้นสำคัญของจักรวรรดิโรม เมืองเอเฟซัสเป็นเมืองเอกของจักรวรรดิ

โรม ที่นี้อำนาจของโรม วัฒนธรรมของกรีซ และความเร้นลับแห่งชาวตะวันออกต่างหลอมรวมกัน วิหารแห่งอารเทมิส (ไดอาน่า) อยู่ที่นี่และเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลกสมัยโบราณ

ก่อนหน้านี้พระวิญญูณบรีสุทธีได้ทรงห้ามมิให้เปาโลประกาศในแคว้นเอเชีย เห็นได้ชัดว่าการทรงห้ามดังกล่าวเป็นเรื่องชั่วคราว เกี่ยวข้องกับเวลา และไม่ได้เกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่ตั้ง พระเจ้าทรงมีที่อื่น ๆ อีกให้เปาโลไปประกาศในตอนนั้น อย่างไรก็ตามบัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะมาที่เมืองเอเฟซัส เปาโลได้หยุดแวะที่นี้เป็นช่วงเวลาสั้นๆตอนท้ายการเดินทางรอบที่สองของเขาและได้สัจญูกับพวกผู้ฟังที่สนใจในธรรมศาลาที่นั่นว่าเขาจะกลับมาหากองค้พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด (18:21) บัดนี้เขาก็กลับมาแล้ว พอไปถึงที่นั่นเขาก็พบกับ “สาวกบางคน” ข้อ 7 ระบุว่ามิสาวกทั้งหมดสิบสองคน

กจ 19:2 จึงถามเขาว่า "ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญูณบรีสุทธีหรือเปล่า" เขาตอบเปาโลว่า "เปล่า เรื่องพระวิญญูณบรีสุทธีนั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย" ในการสนทนากับ ‘สาวก’ เหล่านี้ที่เมืองเอเฟซัส เปาโลก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าพวกเขาเหล่านั้นยังมีความรู้ไม่ครบสมบูรณ์ พวกเขาก็เหมือนกับอปอลโลก่อนหน้านั้นที่รู้จักแต่การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เราอาจสรุปได้ว่าพวกเขาได้รับอิทธิพลจากอปอลโลในการมาถึงความรู้อันไม่สมบูรณ์นี้ของพวกเขา (อปอลโลได้ใช้เวลาก่อนหน้านั้นอยู่บ้างในเมืองเอเฟซัสและประกาศเรื่องบัพติศมาของยอห์น)

เปาโลจึงถาม ‘พวกสาวก’ ยิวเหล่านี้ว่าพวกเขาเคยได้รับพระวิญญูณบรีสุทธีแล้วหรือยัง ตั้งแต่พวกเขาเชื่อ (นี่ไม่ได้หมายถึงพระพรที่สองหรือการเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญูณบรีสุทธีหลังจากได้รับความรอดแล้วเหมือนอย่างที่ถูกลงเสนอโดยพวกเพนเทคอสต์หรือพวกคาริสมาติก) แต่เปาโลอยากรู้ว่าพวกเขาอดแล้วหรือยังต่างหาก การรับใช้ของพระวิญญูณบรีสุทธีในการสถิตอยู่ภายในหลังจากได้รับความรอดแล้วก็เป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนถึงความรอด คำตอบของพวกเขาที่ทำให้เห็นอะไรหลายอย่าง ถึงแม้พวกเขาอ้างชื่อว่าเป็น ‘สาวก’ แต่พวกเขาก็ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญูณบรีสุทธีหรือ *ไม่* เปาโลก่อนข้างได้คำตอบที่เขาต้องการแล้ว

กจ 19:3-4 เปาโลจึงถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า" เขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น" 4 เปาโลจึงว่า "ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริงแล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์"

อย่างไรก็ตาม เขาถามพวกเขาอีกคำถามหนึ่ง “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” คำตอบของพวกเขาคือ บัพติศมาของยอห์น จากนั้นเปาโลก็อธิบายว่าบัพติศมาของยอห์นนั้น เป็นการแสดงออกว่าตนเห็นด้วยกับคำเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับพระมหากษัตริย์ที่จะเสด็จมานั้น สุดท้ายแล้วมันก็คือสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการเชื่อในการเสด็จมาของพระคริสต์ มันจึงเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงทั้งการกลับใจใหม่และความเชื่อ พวกเขาทุกคนที่มีความรู้ไม่สมบูรณ์นี้เห็นได้ชัดว่ามีการกลับใจใหม่จริงๆ แต่ก็ยังไม่ได้อ่อนรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาก็เหมือนอ پولโลที่ไม่เคยได้ยิน ‘ตอนที่เหลือของเรื่อง’ เกี่ยวกับพระราชกิจ การถูกตรึงกางเขน และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ถึงแม้มิได้มีบอกไว้ชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจึงอ่อนรับพระคริสต์

กจ 19:5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า นี่เป็นแบบอย่างตามพระคัมภีร์ที่ชัดเจนของการที่ผู้เชื่อ ‘รับบัพติศมาใหม่’ ‘บัพติศมา’ ก่อนหน้านั้นของพวกเขาไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ตรงที่ว่าพวกเขายังไม่ได้อ่อนรับพระเยซูคริสต์ บัดนี้พอได้รับความรอดแล้ว พวกเขาก็ปฏิบัติตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งในพระคัมภีร์โดยการรับบัพติศมาในน้ำ

กจ 19:6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆและได้พยากรณ์ด้วย ความหมายของการที่พวกเขาพูดภาษาต่างๆนั้นก็มีความหมายหลายประการ (1) นี่เป็นครั้งที่สามเท่านั้นและเป็นครั้งสุดท้ายในพระคัมภีร์ที่เล่มที่มีบันทึกเกี่ยวกับคนพูดภาษาต่างๆ (2) พวกเขาล้วนเป็นผู้เชื่อชาวยิว การพูดภาษาต่างๆเป็นของประทานที่เป็นหมายสำคัญแก่ชนชาติอิสราเอลดังที่ระบุไว้ใน 1 โครินธ์ 14:21-22 (ถึงแม้มิได้ระบุไว้ แต่ก็อาจมีพวกยิวคนอื่นๆที่มาจากธรรมศาลาแห่งนั้นอยู่ในเหตุการณ์ด้วยและได้เห็นหมายสำคัญนี้ที่ทรงแสดงให้เห็นชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อได้เห็น) (3) เช่นเดียวกับในกรณีก่อนๆ การสำแดงแบบที่ปรากฏเห็นได้ชัดภายนอกและรับรู้ได้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกประทานให้เพราะว่าเปาโลได้ถามพวกเขาว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณแล้วหรือยัง

เช่นเดียวกับในวันเทศกาลเพ็นเทกอสต์นั้นและที่บ้านของ โครเนลิอัส การสำแดงดังกล่าวแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนการประกาศเรื่องพระคริสต์ พวกสาวกยิวเหล่านี้เริ่มแน่ใจแล้วถึงความถูกต้องของถ้อยคำที่เปาโลประกาศ เราควรหมายเหตุไว้ว่าในแต่ละกรณีของการพูดภาษาต่างๆที่มีระบุไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ มีผู้เข้าร่วมที่เป็นยิวหรือประจักษ์พยานที่เป็น

ยิวอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ดังที่ระบุไว้ใน 1 โครินธ์ 14:21-22 การพูดภาษาต่างๆเป็นของประทานที่เป็นหมายสำคัญเพื่อเตือนชนชาติอิสราเอลให้กลับใจมาหาพระคริสต์ มิฉะนั้นจะ โคนดี

กจ 19:7-8 คนเหล่านั้นมีผู้ขายประมาณสิบสองคน 8 เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า เปาโลเริ่มการรับใช้ที่ยาวนานและเกิดผลที่เมืองเอเฟซัส ตอนแรกเขาใช้เวลาสามเดือนกล่าวด้วยใจกล้าในธรรมศาลาประจำท้องถิ่น ลูกาบันทึกว่าเขาโต้แย้งและชักชวนให้เชื่อ “สิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า” ถึงแม้ว่าวลี ‘อาณาจักรของพระเจ้า’ ในความหมายที่เฉพาะเจาะจงที่สุดหมายถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และการสถาปนาอาณาจักรของพระองค์อย่างเต็มรูปแบบ แต่บางครั้งคำนี้ก็มีความหมายในเชิงทั่วไปแบบกว้างๆมากกว่า โดยหมายถึงคริสตจักรและพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสมัยนี้โดยทั่วไป ความหมายทั้งสองแบบอาจถูกต้องตรงนี้ พวกที่คิดแบบยิวในธรรมศาลานี้น่าจะสนใจในอาณาจักรที่จะมานั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา แน่อบที่นั่นจะเปิดโอกาสให้เปาโลได้นำเสนอข่าวสารเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ ความหมายของ *การโต้แย้ง* นี้ก็หมายถึงการโต้ว่าทิวอย่างเปิดเผย ในการทำเช่นนั้น เขาก็พยายามชักชวนพวกผู้ฟังชาวยิวของเขาให้เชื่อ เมืองเอเฟซัสเป็นเมืองใหญ่ที่มีความเจริญมาก ๆ เมืองหนึ่ง เนื่องจากมีการสื่อถึงธรรมศาลาเพียงแห่งเดียวเท่านั้น มันก็คงเป็นอาคารหลังใหญ่โตที่มีสถาปัตยกรรมที่ยิ่งใหญ่มาก ๆ เราคงได้เห็นนี้ภาพเปาโลเทศนาจากธรรมาสน์ในหอประชุมที่ใหญ่โตนั้น

กจ 19:9 แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบซ้ำเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรันนัส อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับในเมืองโครินธ์ พวกยิวมีใจแข็งกระด้างและเปาโลต้องหลบไปที่อื่นอีก คำที่แปลว่า *บางคน* คือ *ทิส* เราไม่ทราบว่าคนกลุ่มนี้เป็นคนส่วนน้อยหรือคนส่วนใหญ่ พวกเขาจะเป็นเสียงส่วนน้อย อย่างไรก็ดี พวกเขาบางคนก็เริ่มมีใจแข็งกระด้าง พวกเขาไม่เชื่อ และพวกเขาก็เริ่มยุยงให้เกิดความแตกแยกภายในธรรมศาลาเกี่ยวกับคำเทศนาของเปาโลโดย “พูดหยาบซ้ำเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน” ถึงแม้คำว่า “ทางนั้น” อาจสื่อความหมายทั่วไปถึงพระคริสต์และข่าวประเสริฐ แต่มันก็ถูกใช้โดยคนมากมายในศตวรรษแรกเพื่อหมายถึง ‘ผู้คนที่ถือทางนั้น’ เช่นกัน เห็นได้ชัดว่านี่สัมพันธ์กันกับยอห์น 14:6 ที่พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น”

เปาโลจึงไปจากธรรมศาลานั้น แยกพวกสาวกที่เชื่อไปกับเขาด้วย และประกาศ (โต้แย้ง) ต่อไปทุกวันในห้องประชุมของ*ทีร์นัส* มีบันทึกหนึ่งเกี่ยวกับแพทย์ที่มีชื่อคนหนึ่งในกรุงโรม นามว่า*ทีร์นัส* เป็นไปได้ที่ว่าห้องประชุมนั้นซึ่งอาจเป็นโรงเรียนแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับ*ทีร์นัส* ผู้นี้ตั้งอยู่ในเมืองเอเฟซัส หากเป็นเช่นนั้น ลูคาในฐานะที่เป็นแพทย์คนหนึ่งก็อาจมีเส้นสายผ่านทางแวดวงแพทย์ในสมัยนั้นและช่วยให้เปาโลสามารถมีพื้นที่ใน ‘โรงเรียนแพทย์’ แห่งนี้ ไม่ว่าจะอย่างไร เปาโลก็เทศนาต่อไปที่นั่น เขาไปหาพวกยิวก่อน บัดนี้ข้อความที่เขาประกาศจะไปถึง พวกคนต่างชาติต่อไปในห้องประชุมของเหล่านักวิชาการแห่งนี้ที่เมืองเอเฟซัส

กจ 19:10 ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวณะของพระเยซูเจ้า เขาใช้เวลาสองปีในการประกาศในแคว้นนี้ เราคงได้แต่นึกภาพห้องประชุมอันโอโถงซึ่งถูกใช้เพื่อการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหอประชุมขนาดใหญ่ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งได้กลายเป็นสถานที่สำหรับการเทศนาของเปาโลในช่วงสองปีต่อมา ด้วยเหตุนี้ “ชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวณะของพระเยซูเจ้า” อีกครั้งที่เอเชียที่วานีหมายถึง แคว้นเอเชียและไม่ใช่ทวีปเอเชียอย่างที่คนคิดกันในปัจจุบัน แม้กระนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าว ประชากรทั้งหมดของพื้นที่นั้นก็ได้รับอิทธิพลของข่าวประเสริฐ ขณะที่เปาโลเทศนาจากธรรมศาลันอันโออาของเขาในเมืองเอเฟซัส

กจ 19:11-12 พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล 12 จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและวิญญานชั่วก็ออกจากคน

ลูคาจึงได้บันทึกเวลาประมาณสองปีกับสามเดือนของการรับใช้ของเปาโลที่เมืองเอเฟซัส อยากรู้ก็ตาม ใน 20:31 เปาโลก็บ่งบอกว่าเขาได้ตรากตรำทำงานในเมืองเอเฟซัสเป็นเวลาสามปี แน่แน่นอนที่เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปนี้กินเวลาช่วงที่เป็นส่วนต่างดังกล่าว ตรงนี้ลูคาบันทึกว่า “พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล” วลีที่ว่า “การอัศจรรย์อันพิสดาร” แปลตรงตัวได้ว่า ‘ฤทธิ์เดชที่ไม่ได้มาด้วยตนเอง’ ความหมายก็คือว่า การอัศจรรย์เหล่านี้ถูกกระทำโดยพระเจ้าเองอย่างเหนือธรรมชาติ

คำที่แปลว่า ตัว ตรงนี้ (*คโรส*) ไม่ใช่คำที่ปกติแล้วแปลเป็น ‘ร่างกาย’ (*โซมา*) แต่มันมีความหมายว่าผิวหนังหรือการสัมผัสร่างกาย เห็นได้ชัดว่าผู้คนจากชุมชนนั้นเอาผ้าเช็ดหน้าหรือ

ผ้ากันเปื้อนมาถูกต้องตัวเปาโล พอกลับไป ความเจ็บไข้ของพวกเขาก็ถูกรักษาให้หาย มีหลาย ความเห็นตามมา (1) ในยามที่ยังไม่มีพระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์ พระเจ้าก็ทรงประทานของ ประทานพิเศษต่างๆแก่บรรดาผู้นำของคริสตจักรยุคต้น ส่วนหนึ่งแล้วของประทานเหล่านี้ก็มีไว้ เพื่อรับรองความจริงของคำเทศนาของพวกเขา นี่ถูกระบุไว้ใน 1 โครินธ์ 12:9-10 ที่ทั้งการรักษา โรคและการอัศจรรย์ต่างๆถูกบันทึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของของประทานชั่วคราวต่างๆของพระ วิญญาณซึ่งทรงประทานให้แก่คริสตจักรยุคต้น เมื่อพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ ของประทาน เหล่านี้ก็เสื่อมสูญไป ดู 1 โครินธ์ 13:8-10 (2) ถึงแม้มิได้เปรียบเทียบความเจ็บป่วยของมนุษย์ว่าเท่ากับ กิจกรรมของผี แต่ตรงนี้ทั้งสองอย่างก็ถูกให้มาอยู่ในบริบทเดียวกัน บางทีความเจ็บไข้ทั้งหลายก็ เกิดขึ้นโดยฝีมือของผีมากกว่าที่เราเข้าใจก็เป็นได้

กจ 19:13-16 แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซู เจ้าข้าวิญญาณชั่วว่า "เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น" 14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อ เสวาเป็นบุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น 15 ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า "พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า" 16 คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึง กระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจาก เรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ

วลีที่พูดถึง "ยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผี" ก็หมายถึงพวกยิวที่เป็นเหมือนพวก 'ยิปซี' เร่ร่อนที่ถือว่าตัวเองมี 'อาชีวะ' เป็นคนไล่ผีโสโครกทั้งหลาย พวกเขาไล่ผีโดยการท่องบทสวด หรือสูตร 'เวทมนตร์' บางอย่าง พวกเขาจึงหวังว่าจะขับพวกผีโสโครกออกจากคนเหล่านั้นที่ถูก ผีเข้าได้ เราไม่ทราบพวกเขาขับผีได้ผลมากขนาดไหน อย่างไรก็ตาม ในการทำเช่นนั้น พวก เขาก็หาเลี้ยงชีพตัวเองได้ ไม่ว่าจะเป็นการหลอกลวงหรือขับผีออกได้จริงก็ตาม พอได้เห็นความ สำเร็จของเปาโลที่เมืองเอเฟซัสในการขับพวกผีออกโดยพระนามของพระเยซูคริสต์ พวกเขาก็ พยายามใช้วิธีของเปาโลบ้าง พวกเขาจึงพยายามขับพวกผีออกโดยพระนามของพระเยซู เห็น ได้ ชัดว่ายิวคนหนึ่งนามว่าเสวาซึ่งเป็นคนตระกูลอาโรนได้ทำเช่นนั้น

"วิญญาณชั่ว" คนหนึ่งจึงตอบว่า "พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ ใดเล่า" ทันทันนั้นชายผู้มีผีตนนี้เข้าสิงจึงกระโดดเข้าใส่พวกหมอผียิวแปดคนนั้น "และเอาชนะ เขา และปราบเขาลงได้" สุดท้ายพวกเขาก็ต้องเผ่นหนีออกไปจากบ้านหลังนั้น "ทั้งเปลือยกาย และบาดเจ็บ" คำที่แปลว่า **เปลือยกาย (กุนนอส)** อาจสื่อถึงการเปลือยกายล่อนจ้อนหรือไม่ก็ถูก

ถอดเสื้อจนเหลือแต่ชุดชั้นใน คำที่แปลว่า **บาดเจ็บ** (*ทรามาทิด โซ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ขวัญหนีดีฝ่อ’ บทเรียนสำคัญตรงนี้ก็คือ การจัดการกับพวกผีนั้นเป็นธุรกิจหนึ่งที่น่าเสียดาย ตรงนี้ผิคนหนึ่งที่ทำงานผ่านชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิงก็เล่นงานชายแปลกคนที่พยายามจับมันออกจนสะบักสะบอม และทำให้พวกเขาขวัญกระเจิงได้จริงๆ อำนาจของซาตานเป็นอะไรที่ลือเลื่องไม่ได้เลย

กจ 19:17-20 เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ 18 มีหลายคนที่ยังเชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น 19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน 20 พระวณะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย

เมื่อข่าวเรื่องเหตุการณ์นี้แพร่สะพัดไปทั่วเมือง ความเกรงกลัวพระเจ้าก็เกิดกับคนทั้งปวง “และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ” ถึงแม้เสวาลัมเหลวในการขับผีออกด้วยพระนามของพระเยซู แต่มันก็ปรากฏชัดเจนว่าโดยสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์เปาโลก็สามารถที่จะกำราบอำนาจของพญามารลงได้ ผลลัพธ์ก็คือ “มีหลายคนที่ยังเชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น” เมื่อฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐเริ่มหยั่งรากในเมืองเอเฟซัส ผู้เชื่อใหม่ก็รับสารภาพเรื่องความบาปในอดีตของตน โดยที่เห็นได้ชัดคือ ความบาปในเรื่องเวทมนตร์ไสยศาสตร์ เวทมนตร์เป็นสิ่งที่แพร่หลายในเมืองเอเฟซัสมากเสียจนตลอดทั่วจักรวรรดิโรมคำว่า ‘คาถาของเอเฟซัส’ หมายถึงบทสวดของมนต์ดำ บางส่วนของคาถานี้ก็ถึงขนาดถูกสวมเป็นเครื่องรางห้อยคอหรือห้อยข้อมือเลยทีเดียว คาถาเหล่านี้ได้ถูกรวบรวมเป็นหนังสือเวทมนตร์และไสยศาสตร์ซึ่งแพร่หลายไปทั่ว พระวณะของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์มากในเมืองเอเฟซัสเสียจน “หลายคนที่ยังเชื่อแล้วได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง” พวกเขาตีราคาหนังสือเหล่านี้ได้ถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน ที่ว่ามันจะเท่ากับมูลค่าเท่าใดในปัจจุบันนั้นก็เป็นที่ถกเถียงกัน อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าในกรณีใดมันก็เป็นเงินมูลค่ามหาศาล เป็นความจริงที่ “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป คุณเกิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 โครินธ์ 5:17)

กจ 19:21-22 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะ

ต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย" 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเฮอร์ทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน่วยหนึ่งในแคว้นเอเชีย

หลังจากนั้น ลูกาก็บันทึกว่าเปาโลวางแผนที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็มในที่สุดหลังจากที่เขา กลับจากแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายาแล้ว (ประเทศกรีซ) และหลังจากนั้น เขาก็ปรารถนาที่จะไปยังกรุงโรม กิจการ 20:16 บ่งบอกว่าเขาอยากไปถึงในกรุงเยรูซาเล็มก่อนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ ซึ่งปกติแล้วคือต้นฤดูร้อน ดังนั้นเราอาจสรุปได้ว่าเวลาขณะนั้นเป็นช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ

นี่เป็นครั้งแรกในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สามของเขา มีการเอ่ยถึงเพื่อนร่วมเดินทาง (อีกสองคนจะถูกระบุในข้อ 29) ไม่มีบันทึกไว้ว่าพวกเขาอยู่กับเปาโลมาตั้งแต่ต้นหรือได้เข้ามาร่วมเดินทางกับเขาหลังจากที่เขาออกจากเมืองอันติโอกมาแล้ว ไม่ว่าจะในกรณีใด เปาโลก็ส่งทิโมธีและเฮอร์ทัสไป (เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับเฮอร์ทัสถึงแม้ว่าเขาถูกพูดถึงใน 2 ทิโมธี 4:20 และเห็นได้ชัดว่าเขามาจากเมืองโครินธ์ (โรม 16:23)) สองคนนี้ถูกเปาโลส่งล่วงหน้าไปยังแคว้นมาซิโดเนียเพื่อไปรอเขาก่อน ถึงแม้ว่าเขาอยู่ต่อไปสักพักในแคว้นเอเชียก็ตาม เหตุผลที่เขาไปซ้ำอาจถูกพบใน 1 โครินธ์ 16:8-9 ประตูดใหญ่แห่งโอกาสยังเปิดอยู่ในเมืองเอเฟซัส

กจ 19:23-28 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น 24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อ เดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก 25 เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการค้ากันแล้วว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมากเพราะทำการอันนี้ 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มือมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ 27 น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่ยึดถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป" 28 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า "พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่"

ขณะเดียวกัน เหตุการณ์วุ่นวายก็กำลังก่อตัวขึ้นในเมืองเอเฟซัส การเอ่ยถึง "ทางนั้น" เป็นคำหนึ่งที่ใช้เรียกพวกคริสเตียนยุคต้นอีกครั้ง พวกเขาประกาศว่าพระเยซูทรงเป็น 'ทางนั้น' ที่ตั้งอยู่ในเมืองเอเฟซัสคือ วิหารสำคัญที่สร้างถวายแก่ไดอาน่า (ตรงตัวคือ อารเทมิส) ซึ่งเป็นเทพเจ้า

แห่งความอุดมสมบูรณ์ ตำนานเล่าว่ารูปจำลองของนางได้ร่วงลงมาจากสวรรค์ ชาวเมืองเอเฟซัส จึงได้สร้างวิหารหลังหนึ่งขึ้นถวายแด่รูปเคารพนี้ ธุรกิจทำเงินได้มีขึ้นในเมืองเอเฟซัสโดยการสร้างรูปจำลองแบบของรูปเคารพนี้และศาลเจ้าต่างๆที่เชื่อมโยงกับมัน ถึงแม้มีใช้ทั้งหมดแต่ก็มีรูปเคารพจำนวนมากที่ถูกทำขึ้น โดยพวกช่างเงินที่กลายเป็นคนร่ำรวยเพราะการนี้ ขณะที่เปาโลเทศนาในเมืองเอเฟซัสเป็นเวลาสามปี พวกเขา ก็เริ่มสังเกตว่ายอดขายของพวกเขาตกลงเมื่อผู้คนหันจากการนับถือรูปเคารพไปหาพระคริสต์ ช่างเงินเหล่านี้จึงเริ่มตระหนกตกใจเมื่อยอดขายของพวกเขาหดหาย ผู้นำคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขานามว่าเดเมตรีอัสจึงยุยงเพื่อนร่วมอาชีพของเขาและปลุกปั่นให้พวกเขาเล่นงานเปาโล

กจ 19:29-32 แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ 30 ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในกลุ่มคนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 31 มีบางคนในพวกเจ้าหน้าที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ 32 บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร

ในรูปแบบที่ชวนให้นึกถึงเหตุการณ์ที่เมืองฟิลิปปี คนเหล่านี้ปลุกปั่นให้เกิดการจลาจลในเมือง พวกเขาหาตัวเปาโลไม่เจอ พวกเขาจึง “จับกายอัสกับอาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล” (พี่น้องอีกสองคนจากแคว้นมาซิโดเนียถูกระบุว่าเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล แต่เราก็ไม่ทราบว่าเขาเข้ามาร่วมด้วยตั้งแต่เมื่อไรและที่ไหน)

สองคนนี้ถูกฝูงชนจับตัวและลากเข้าไปในโรงมหรสพประจำเมือง เมืองใหญ่ๆของกรีกมักมีโรงมหรสพขนาดใหญ่ไม่ใช่เพื่อการแสดงละครเพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่เพื่อการประชุมกันในทางการเมืองและกิจธุระประจำเมืองด้วย พอเปาโลได้ยินว่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาถูกฝูงชนจับตัวไปแล้ว เขาก็อยากไปอยู่เคียงข้างเพื่อนๆของเขาด้วย กระนั้น สาวกคนอื่นๆ และแม้แต่พลเมืองที่มีอิทธิพลประจำแคว้นนั้นก็ขอร้องท่านอย่าเข้าไป พวกเขากลัวว่าจะเกิดเหตุร้ายกับเปาโล ขณะเดียวกัน ฝูงชนในโรงมหรสพก็เกิดความสับสนเพราะเหตุวุ่นวายนั้น และคนส่วนใหญ่ก็ไม่ได้รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น

กจ 19:33-34 พวกเหล่านั้นบางคนได้ด้นอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง 34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า "พระอารามิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่"

เห็นได้ชัดว่า ยิวบางคนก็ติดมากับฝูงชนและถูกดันตัวเข้าไปในโรงมหรสพด้วยในฐานะผู้ถูกกล่าวหา ยิวพวกนี้จึงดันชายคนหนึ่งนามว่าอเล็กซานเดอร์ออกมาข้างหน้า (อาจเป็นอเล็กซานเดอร์คนเดียวกับที่เปาโลเอ่ยถึงกับทิโมธีใน 2 ทิโมธี 4:14) ขณะที่เขาพยายามที่จะกล่าวคำแก้ต่าง ฝูงชนก็คู่ออกเลยว่าเขาเป็นยิว มีการสื่อถึงความเกลียดชังพวกยิวแฝงอยู่เพราะว่าพวกยิวก็ต่อต้านการนับถือรูปเคารพทุกๆกับที่เปาโลต่อต้าน อาจเป็นไปได้ด้วยว่าพวกนับถือรูปเคารพเหล่านี้ไม่ได้แยกแยะระหว่างพวกยิวและเปาโลซึ่งก็เป็นยิวเช่นกัน พอเห็นว่อเล็กซานเดอร์เป็นยิว ฝูงชนก็เริ่มส่งเสียงร้องว่า "พระใดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่" ซึ่งกินเวลาประมาณสองชั่วโมง

กจ 19:35-37 เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า "ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่ เมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพลุหัตสดี 36 เมื่อข้อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรว่ความไป 37 ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งมีใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกเขา

การชุมนุมกันดังกล่าวไม่ได้มีการนัดหมายมาก่อนและไม่ได้รับอนุญาตจากพวกโรม (จากประสบการณ์ที่ผ่านมา รัฐบาลโรมอ่อนไหวมากว่ต่อความโกรธแค้นของฝูงชนที่ไม่พอใจ เช่นนั้น พวกเขารู้ดีว่การชุมนุมกันแบบไร้การควบคุมเช่นนั้นอาจขยายตัวจนเกิดการจลาจลได้ ดังนั้น การชุมนุมกันดังกล่าวจึงไม่ได้รับอนุญาต) เจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมือง (กรัμμαเตออส) อาจเทียบได้กับนายกเทศมนตรีในปัจจุบัน เขาเป็นข้าราชการระดับเทศบาลที่มียศสูงที่สุดที่ได้รับอนุญาตจากพวกโรม เขาเป็นคนที่มีความอดทนดีต่อผู้สำเร็จราชการของโรมโดยตรงและเขาเป็นคนที่จะถูกเรียกตัวไปให้การเกี่ยวกับการชุมนุมกันที่วุ่นวายนี้ว่เกิดขึ้นเพราะอะไร เขาจึงพยายามที่จะสลายการชุมนุม เขากล่าวว่เท่าที่เขารู้ ทุกคนต่างรู้ดีว่พระใดอาน่านั้นยิ่งใหญ่ขนาดไหน เขาจึงขอให้คนเหล่านั้นสงบสติอารมณ์ และกล่าวเสริมด้วยว่คนพวกนั้นที่ถูกผลัก

ตัวเข้าไปในโรงมหรสพไม่ได้ทำผิดอะไรเลย การกล่าวถึงคนปล้นพระวิหาร (ฮิเอะรอซูลอส) มีความหมายตรงตัวว่า 'การทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์' ถึงแม้ว่าพวกคริสเตียนที่อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นมิได้เชื่อในพระไคอาน่าอย่างแน่นอน แต่เจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นก็กล่าวว่า ไม่มีหลักฐานว่าพวกเขาพูดหมิ่นประมาทนางหรือทำให้วิหารของนางเสียความศักดิ์สิทธิ์แต่อย่างใด

กจ 19:38-39 เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด 39 แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองยังกำชับเดเมตรีอัสและเพื่อนร่วมอาชีพของเขาให้พาคนเหล่านั้นไปขึ้นศาลหากพวกเขาเป็นความกับคนเหล่านั้น จากนั้นเขาก็ประกาศว่าข้อหาอื่นใดที่มีก็จะถูกชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย คำที่แปลว่า **ที่ประชุม (เอ็คคเลเชีย)** เป็นคำเดียวกับที่ปกติแล้วแปลเป็น 'คริสตจักร' การใช้ดั้งเดิมของคำนี้มีไว้สำหรับการเรียกประชุมแบบทางการของพลเมืองที่มีสิทธิออกเสียงในเมืองรัฐต่างๆของกรีกในเรื่องกิจธุระประจำเมือง เมืองเหล่านั้นมีการปกครองแบบประชาธิปไตยเต็มรูปแบบซึ่งต่างจากรูปแบบตัวแทนของการปกครองแบบรัฐบาล ที่ประชุมที่เจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองพูดถึงนี้หมายถึง การประชุมแบบเป็นทางการครั้งต่อไปที่ถูกเรียกประชุมโดยเมืองซึ่งได้รับอนุญาตตามกฎหมายของโรม (คำเดียวกันนี้เป็นคำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเลือกใช้เพื่อหมายถึงคริสตจักรท้องถิ่นของพระคัมภีร์ใหม่)

กจ 19:40-41 ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอแก่การจลาจลรวนี้ได้" 41 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงให้เลิกชุมนุม

เจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองยังเตือนความจำพวกคนก่อความวุ่นวายเหล่านั้นด้วยว่าเมืองทั้งเมืองและอิทธิฤทธิ์ต่างๆของเมืองภายใต้กฎหมายของโรมก็ตกอยู่ในอันตรายของการที่จะ "ถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการ" จลาจลในวันนั้น ไม่มีเหตุผลอันควรที่จะจะให้โต้ทางการของโรม ด้วยเหตุนี้เขาจึงเลิกชุมนุม (อีกครั้งที่คำที่ใช้คือ **เอ็คคเลเชีย**)

*****

ภาพรวมของกิจการ 20: บทนี้เล่าต่อไปเกี่ยวกับการรับใช้ของเปาโลตลอดหนึ่งปีต่อมา มันรวมถึงการที่เขาออกเดินทางไปจากเมืองเอเฟซัส การที่เขากลับไปยังแคว้นมาซิโดเนียและเมืองโครินธ์ และการที่เขาเดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและได้พบกับพวกผู้นำของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสอีกครั้งในเมืองมิเลทัสระหว่างทาง ในช่วงเวลานี้เองเปาโลน่าจะเขียนจดหมายฝากของเขาหลายฉบับซึ่งรวมถึงหนังสือโรม กาลาเทีย และอาจเขียน 2 โครินธ์ด้วย ในเนื้อหาตอนท้ายของบทนี้ เปาโลกล่าวคำอำลาต่อพวกผู้อาวุโสแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เราจึงได้เห็นถึงหัวใจของอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่คนนี้

กจ 20:1 ครั้นการวุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมากอดกันแล้ว ก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย แน่นอนที่การวุ่นวายที่วุ่นวายนี้หมายถึงการวุ่นวายที่เกิดขึ้นจากฝีมือของเดเมทริอัสในบทที่ 19 ด้วยเห็นว่าเป็นการฉลาดที่จะไปเสียจากที่นั่น เปาโลจึงให้คนไปตามพวกสาวกที่เมืองเอเฟซัสมาหาเขา กอดพวกเขาและเดินทางกลับไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (อาจเป็นเมืองฟิลิปปี) คำที่แปลว่า กอดกัน (อาสพาซอ ไม) บ่งบอกถึงธรรมเนียมของชาวตะวันออกในการสวมกอดสั้นๆ และบางครั้งก็ตามด้วยการหอมแก้มกันที่หนึ่ง เป็นไปได้ยิ่งที่ว่า เหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกบรรยายไว้ในหลายข้อต่อไปนี้กินเวลาหนึ่งปีในชีวิตของเปาโล ช่วงเวลาน่าจะเป็นตอนกลางจนถึงปลายปี ค.ศ. 50

กจ 20:2 เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้ตั้งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก คำว่า “ที่นั่น” ย่อมหมายถึงคริสตจักรต่างๆ ของแคว้นมาซิโดเนียที่เปาโลได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น เขากลับไปชุกำลั้งบรรดาคริสเตียนใหม่และคริสตจักรใหม่ๆ อีกครั้ง อาจเป็นช่วงเวลานี้ด้วยที่เปาโลประกาศที่เมืองทรอัส (ดังที่ระบุไว้ใน 2 โครินธ์ 2:12) นี่อาจเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เขาไปยังเมืองอิลลีริคุมด้วย (ดังที่ระบุไว้ใน โรม 15:19) น่าจะเป็นตอนที่หลังจากเขากลับไปในเมืองฟิลิปปีแล้วที่เขาเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ การรับใช้ของเขาคือ “การตั้งเตือนสติเขามาก” ความหมายก็คือ การให้กำลั้งใจมากๆ คำที่แปลว่า ตั้งเตือนสติ (พาราคาและ โอ) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า การให้กำลั้งใจ คริสเตียนใหม่ๆ ต้องการกำลั้งใจมากๆ ในความเชื่อนั้นและเปาโลก็ให้กำลั้งใจพวกเขาจริงๆ

จากนั้นเขาก็เดินทางลงใต้ไปยังประเทศกรีซซึ่งในขณะนั้นก็เป็นที่อยู่อาศัยในชื่อแคว้นอาคาญา ถึงแม้ว่ากรุงเอเธนส์เป็นส่วนหนึ่งของประเทศกรีซ แต่เท่าที่เป็นไปได้ มันก็หมายถึงเมืองโครินธ์ซึ่งเป็นที่ๆ เขาได้มีการรับใช้ที่เกิดผลเหลือเกินก่อนหน้านั้น เขาได้เขียนจดหมายไปหาคน

เหล่านั้นแล้ว ทิตัสก็เคยอยู่ที่นั่นและกำราบพวกที่ถือศาสนาผิดแล้ว บัดนี้เปาโลก็กลับไปด้วยตนเองเพื่อไปปรับเงินถวายสำหรับมิชชันนารีที่เขาได้ขอให้พวกเขาถวายสำหรับพี่น้องที่ยากจนในแคว้นยูเดีย (2 โครินธ์ 8-9)

กจ 20:3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย เขาอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามเดือน ขณะอยู่ที่เมืองโครินธ์ เป็นไปได้ยิ่งที่เขาเขียนหนังสือกาลาเทียและเขาอาจเขียนหนังสือโรมด้วยอย่างไรก็ตาม นี่เป็นอีกครั้งที่การต่อต้านจากพวกยิวในแคว้นนั้นบังคับให้เขาต้องไปที่อื่นต่อ คำว่า *คิดร้าย (อะพิบออุเล)* มีความหมายว่า คิดแผนการร้าย พอข่าวมาถึงหุเปาโล เขาก็ทำเหมือนกับว่าจะแล่นเรือไปยังประเทศซีเรียและกลับบ้าน อาจเป็นไปได้ที่พวกเขาวางแผนจะฆ่าเขาบนท่าเรือที่คนพลุกพล่านในเมืองเคนเคเรียหรืออาจผลักเขาลงจากเรือระหว่างทางก็ได้ อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ 'สับขาหลอก' ในการเดินทางขึ้นเหนือและวกกลับไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมืองฟิลิปปีอีก

กจ 20:4-5 คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเฮสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเคอร์บี และทิโมธี ที่ลี้ภัยกับโตรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย 5 แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองทรอัสก่อน

ถึงแม้ว่าเปาโลกลับไปเมืองฟิลิปปีแล้ว แต่คณะตัวแทนเจ็ดคนจากคริสตจักรต่างๆในแคว้นนั้นก็วางแผนที่จะเดินทางไปเป็นเพื่อนเขาทันทีที่เขาไปถึงเมืองทรอัส คริสตจักรอื่นๆของแคว้นนั้นได้รับเงินถวายมาจากพี่น้องในแคว้นยูเดียแล้ว (2 โครินธ์ 8:1) และได้ส่งหลายคนไปกับเปาโลเพื่อส่งมอบเงินถวายนี้อย่างดีด้วยตัวเองด้วย คนเหล่านี้รวมถึง โสปาเทอร์แห่งคริสตจักรที่เมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสจากคริสตจักรที่เมืองเฮสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเคอร์บี ทิโมธีชาวเมืองลิสตรา และที่ลี้ภัยกับโตรฟีมัสจากคริสตจักรต่างๆในแคว้นเอเชีย พี่น้องที่รับผิดชอบเจ็ดคนนี้ได้คอยเปาโลอยู่ที่เมืองทรอัสขณะที่เขาเดินทาง โดยเท้าไปยังเมืองฟิลิปปี จากนั้นก็ต่อเรือไปยังเมืองทรอัส

กจ 20:6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองทรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน นี่เป็นอีกครั้งที่ลูกาใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ *เราทั้งหลาย* (เช่นเดียวกับ 'พวกเรา' ในข้อ 5) ครั้ง

สุดท้ายที่เขาบอกว่าตัวเองอยู่กับเปาโลก็คือ ในกิจการ 16 ซึ่งเป็นตอนที่เขาอยู่ในเมืองฟิลิปปีเป็นครั้งแรก เราไม่ทราบว่าเขาอยู่ต่อไปในเมืองฟิลิปปีตลอดระยะเวลาหรือไม่ได้อยู่ต่อไป ไม่ว่าในกรณีใด เขาก็เข้ามาร่วมรับใช้กับเปาโลอีกครั้ง

มันเป็นฤดูใบไม้ผลิ และพวกเขาถือเทศกาลขนมปังไร้เชื้อในเมืองฟิลิปปี ถึงแม้ว่าเปาโลในฐานะที่เป็นยิวพยายามอย่างมากที่จะไม่บังคับให้พวกคนต่างชาติถือตามพิธีและบัญญัติของยิว แต่ตัวเขาเองในฐานะที่เป็นยิวก็ยังถือเทศกาลเลี้ยงที่สำคัญๆของยิวอยู่เหมือนเดิม หลังจากนั้นเขาและลูกาก็เล่นเรือจากเมืองฟิลิปปีซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่ของทวีปยุโรปข้ามทะเลอีเจียนไปยังเมืองโตรอัส (เมืองทรอย) ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่ของทวีปเอเชีย ถึงแม้ว่ามันเป็นการเดินทางที่ถือว่าสั้น แต่เห็นได้ชัดว่าแรงลมที่ไม่เป็นใจก็ทำให้การเดินทางต้องยืดเวลาออกเป็นห้าวัน ถึงแม้ว่าเขาเคยอยู่ในเมืองโตรอัสมาแล้วเป็นระยะเวลาสั้นๆก่อนหน้านี้ (2 โครินธ์ 2:12-13) แต่ตอนนี้เขาก็ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มๆในการเทศนาให้พี่น้องที่นั่นฟัง

กจ 20:7   ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน นี่เป็นหนึ่งตัวอย่างที่ชัดเจนที่พูดถึงการที่คริสตจักรยุคต้นเริ่มประชุมกันในวันต้นสัปดาห์ ในฐานะที่เป็นคนต่างชาติ พวกเขาจึงไม่ถูกจำกัดโดยวันสะบาโตของยิว แต่เพราะพวกเขาถือวันฟื้นคืนพระชนม์ นั่นคือ วันต้นสัปดาห์ ซึ่งก็เป็น 'วันอาทิตย์' คริสตจักรต่างๆจึงเริ่มประชุมกันในวันต้นสัปดาห์แทน วันหนึ่ง เปาโลได้ขอให้คริสตจักรที่เมืองโครินธ์รับเงินถวายในวันต้นสัปดาห์ ซึ่งก็คือชัดเจนว่าพวกเขามาประชุมกันในวันนั้น ในวิวรณ์ 1:10 ยอห์นกล่าวว่าชัดเจนถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งดูเหมือนจะสื่อชัดเจนถึงวันที่ทรงฟื้นคืนพระชนม์ คำกล่าวอ้างของพวกเขาเช่นที่เดย์แอดเวนทิสที่ว่าคริสตจักรเปลี่ยนมาประชุมวันต้นสัปดาห์เพราะได้รับอิทธิพลในสมัยต่อมาจากพระศาสนจักรโรมันคาทอลิกดูเหมือนถูกต้องแต่จริงๆแล้วผิด ขนาดในวันฟื้นเทคอสต์นั้นคริสตจักรก็ประชุมกันในวันต้นสัปดาห์แล้ว

วลีที่พูดถึงการที่พวกสาวกประชุมกันทำพิธี “หักขนมปัง” อาจหมายถึงการถือพิธีศีลระลึกก็ได้ เพื่อเตรียมทำพิธีศีลระลึกดังกล่าว “เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา... ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน” เขาว่าวันถัดไปเขาต้องจากไปแล้ว เพราะไม่รู้ว่าเขาจะได้เจอหน้าพวกเขาอีกไหม เขาจึงเทศนาไม่หยุด ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่านี่ไม่ใช่แบบอย่างสำหรับนักเทศน์ที่จะปฏิบัติเป็นกิจวัตร

กจ 20:8-10 มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น 9 ชายหนุ่มคนหนึ่ง ชื่อยูทีกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างวงนอนเต็มที และเมื่อเปาโลตั้งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว 10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า "อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา"

ขณะเดียวกัน ชายหนุ่มคนหนึ่งนามว่ายูทีกัสก็พยายามถ่างตาตื่นขณะที่เปาโลเทศนาอีกด้วย ยาวไม่หยุด บ้านที่พวกเขาใช้ประชุมกันอยู่นั้นก็เห็นได้ชัดว่าเป็นบ้านที่มีสามชั้นและยูทีกัสก็กำลังนั่งอยู่ที่หน้าต่างบนชั้นบนสุด เพราะผลอหลับไปอย่างรวดเร็ว เขาจึงร่วงลงไปจากหน้าต่าง "ชั้นที่สาม" และคนนั้นก็ว่าเขาตายเสียแล้ว คริสตจักรใหม่นี้คงสะเทือนใจนาดู!

อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ "ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า "อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา"" เราไม่ทราบชัดเจนว่ายูทีกัสตายไปแล้วจริงๆและเปาโลทำให้เขากลับมามีชีวิตอีกอย่างน่าอัศจรรย์ หรือแรงสะเทือนจากการร่วงลงมาแค่ทำให้เขาหมดสติไปเท่านั้น มันคือทั้งสองอย่างตรงท้ายข้อ 9 สื่อกว่าเขาตายแล้วจริงๆ อย่างไรก็ตาม คำพูดของเปาโลในข้อ 10 ก็สื่อกว่าเขาแค่หมดสติไปเท่านั้น

กจ 20:11-12 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนากับพวกศิษย์ที่นั่นจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป 12 คนทั้งหลายจึงพากันกลุ่มผู้ยังเป็นอย่างไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

วลีที่บอกว่าเขาขึ้นไปก็หมายถึงเปาโลและไม่ใช่อยูทีกัสดังที่กล่าวชัดเจนในข้อ 12 หลังจากการเทศนาที่ยาวนานและความกลัวที่เกิดขึ้นเพราะยูทีกัส ในที่สุดพวกเขาก็ทำพิธีศีลระลึก จากนั้นเปาโลก็ใช้เวลาทั้งคืนที่เหลือจนสว่าง โดยพูดและสามัคคีธรรมร่วมกับพวกเขา เห็นได้ชัดว่า ณ เวลาประมาณนี้เอง ยูทีกัสก็ถูกนำตัวกลับมายังคริสตจักรในสภาพที่มีชีวิตและพวกเขาก็ "ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย" หลังจากนั้นเปาโลก็ออกเดินทาง

กจ 20:13 ฝ่ายพวกเราก็ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโอสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้ไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก คณะเดินทางที่มีแปดคนนี่ซึ่งตอนนี้รวมลูกาด้วย ก็แล่นเรือลงไปยังเมืองอัสโอส อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ตัดสินใจว่าจะเดินไปบนบกบนถนนที่ราดยางแล้วของโรมซึ่งเป็นระยะทางสั้นกว่า มันเป็นฤดูใบไม้ผลิ และเปาโลอาจอยากใช้เวลาตามลำพังกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในการเดินไปเป็นระยะทางประมาณหนึ่งวันก็ได้

กจ 20:14-16 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัธโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลเนี 15 ครั้นเล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะกิโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิลทัส 16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่าจะเล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์

พอไปร่วมวงกับคณะของเขาที่เมืองอัธโสส พวกเขา ก็เริ่มเล่นเรือไปตามชายฝั่งตะวันตกของแคว้นเอเชีย เห็น ได้ชัดว่าพวกเขาอยู่บนเรือลำหนึ่งที่แล่นเลียบชายฝั่งซึ่งจอดแวะหลายท่าเรือตามความต้องการและตามที่อยู่โดยสารว่าจ้าง ซึ่งในกรณีนี้ก็คือเปาโล พวกเขาไปจากเมืองอัธโสสสู่เมืองมิทิลเนี สู่เกาะกิโอส สู่เกาะสามอส โดยพักค้างคืนที่โตรกิเลียม และสุดท้ายก็ไปถึงที่เมืองมิลทัส เมืองมิลทัสอยู่ทางใต้ของเมืองเอเฟซัสประมาณสามสิบลีไมล์ แต่เปาโลได้ตั้งใจไว้ว่าจะไม่หยุดแวะที่นั่นด้วยเหตุผลหลายประการ (1) เวลาผ่านไปเพียงแค่หนึ่งปีนับตั้งแต่เขาไปจากที่นั่นหลังจากการวุ่นวายที่เกิดขึ้นเพราะเดเมตรีอัส บางทีเขาอาจคิดว่าเป็นการดีที่จะไม่กลับไปที่นี่เร็วขนาดนั้นหลังจากนั้น (2) เขาค่อนข้างรีบที่จะไปถึงกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเงินถวายที่พวกเขาถือไป เขาอยากไปถึงก่อนเทศกาลเพ็นเทคอสต์ด้วยซึ่งอยู่ในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิหรือต้นฤดูร้อนและนั่นก็อยู่ห่างออกไปประมาณแค่เดือนเดียวเท่านั้น

กจ 20:17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา แทนที่จะเดินทางบนบกกลับไปเมืองเอเฟซัส เขากลับใช้คนไปเชิญบรรดาผู้นำของคริสตจักรที่นั่นให้มาหาเขาแทน ตรงนี้คนเหล่านี้ถูกเรียกว่า พวกผู้ปกครอง อย่างไรก็ตาม ในข้อ 28 เขาเรียกคนเหล่านี้ว่า ผู้ดูแล (ตรงตัวคือ บิชอป (เอะพิสคอปอส)) คนเหล่านี้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส ที่พวกเขามีหลายคนก็เพราะว่า (1) คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสได้เติบโตขึ้นอย่างมาก (2) ในช่วงยุคต้นๆของคริสตจักร สมาชิกก็ประชุมกันตามบ้านเรือนที่กระจายอยู่ทั่วเมือง ถึงแม้ว่าคริสตจักรของเมืองนี้ถูกมองว่าเป็นคริสตจักรเดี่ยว แต่ที่ประชุมแต่ละแห่งก็มีผู้ปกครอง/ผู้ดูแลของตนเองซึ่งเรียกอีกอย่างว่า ศิษยาภิบาล ไม่มีระบุไว้ว่าพวกเขามีกันทั้งหมดกี่คน อย่างไรก็ตาม เหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณกลุ่มนี้ก็เดินทางไปยังเมืองมิลทัสโดยเร็วซึ่งเป็นทีี่เปาโลรอพบพวกเขาอยู่ พวกเขาอาจมาถึงในวันที่สาม

กจ 20:18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลาย ย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพาศต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาใน

แคว้นเอเชีย ในการเริ่มกล่าวคำปราศรัยกับพวกเขา เปาโลก็เผยให้เห็นความในใจซึ่งเราไม่มีบันทึกให้เห็นบ่อยนัก เขาไม่ได้กล่าวกับธรรมศาลาที่อยู่ไม่สุขหรือแม้แต่พวกคริสเตียนใหม่ ตรงนี้เขากำลังกล่าวกับบุรุษทั้งหลายที่เขาได้ช่วยฝึกฝนสำหรับงานรับใช้ พวกเขาล้วนเป็นนักเทศน์ นอกจากนี้ ดังที่จะมีระบุไว้ในคำพูดของเขา เขารู้สึกได้ว่าเขาจะไม่ได้เห็นพวกเขาอีก ไม่ว่าพระวิญญูณบริสุทธิได้ทรงเปิดเผยเช่นนั้นแก่เขาหรือว่าเขาแค่รับรู้ได้เองล่วงหน้า มันก็เพิ่มความอาลัยและความตื่นตันเข้าไปในคำพูดของเขา เขาเริ่มต้นโดยเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาได้รู้จักทางประพุดติของเขาว่าเป็นอย่างไรในหมู่พวกเขาตั้งแต่วันแรกที่เขาได้มารู้จักกับพวกเขา เขาใช้เวลาทั้งหมดเกือบสามปีที่นั่น พวกเขามีโอกาสได้เห็นเขาจากทุกมุมมอง พวกเขารู้จักเขาดี

กจ 20:19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหล เป็นอันมาก และด้วยการถูกลดลง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า เปาโลเตือนความจำพวกเขาถึงลักษณะอาการที่เขาได้ปรนนิบัติพระเจ้าในเมืองเอเฟซัส คำที่แปลว่า **ปรนนิบัติ** (คออูละอูไอ) มีความหมายว่า การรับใช้ของทาสคนหนึ่ง นั่นเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดเจนขณะที่เปาโลบรรยายถึงการรับใช้ของตน นั่นเป็นมา (1) “ด้วยความถ่อมใจ” ไม่มีความเย่อหยิ่งในความสำเร็จหรือการถูกรับใช้ของผู้อื่นในตัวเปาโลเลย (2) แน่แน่นอนว่าเขาร้องไห้ด้วยน้ำตาไหลในคำอธิษฐานที่เขามีเพื่อคริสตจักรอายุสั้นนี้ มีความอาลัยอาวรณ์และความตื่นตันในการรับใช้ของเปาโลขณะที่ภาระใจของเขาถูกเผยให้เห็น (3) เขาเจอกับการถูกลดลงต่างๆซึ่งเกิดจากการคิดร้ายของพวกศัตรูที่เป็นยิว นี่ยังไม่เอ่ยถึงการจลาจลที่เกิดขึ้น โดยฝีมือของพวกช่างเงินในเมืองเอเฟซัส แบบอย่างของความถ่อมใจฝ่ายวิญญูณ หัวใจที่มีภาระหนักจนถึงขั้นน้ำตาไหล และการถูกลดลงใจเป็นอันมากเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของการรับใช้ของเขา

กจ 20:20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน เขากล่าวต่อไปอีกว่า “สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้” คำที่แปลว่า **ซึ่งเป็นคุณประโยชน์** (ซุมเฟะโร) มีความหมายว่า สิ่งที่ดี, ‘มีประโยชน์’ หรือ ‘ที่ให้คุณให้’ เปาโลได้มอบทุกสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ฝ่ายวิญญูณแก่พวกเขาแล้ว วิธีการที่เขาใช้ก็รวมถึงการแสดงให้เห็นและการสั่งสอนพวกเขา คำที่แปลว่า **ชี้แจงให้เห็น** (อานังเกิล โล) มีความหมายว่า ‘ประกาศ’ หรือ ‘แจ้งให้ทราบ’ ในบริบทนี้มันสื่อถึงการเทศนา เขาได้สั่งสอนพวกเขาด้วย นี้อื่อชัดเจนถึงการรับใช้ทั้งการเทศนาและการสั่งสอน เขาทำอย่างนั้นทั้ง “ต่อหน้าคนทั้ง

ปวงและตามบ้านเรือน” คำที่แปลว่า **ต่อหน้าคนทั้งปวง** (*เดมอสทอส*) มีความหมายว่า ‘อย่างเปิดเผย’ หรือใน ‘ที่สาธารณะ’ นี่อาจหมายถึงการรับใช้เป็นเวลาสองปีของเขาในห้องประชุมของที่
รันนัส วลีที่ว่า “ตามบ้านเรือน” อาจแปลแบบตรงตัวได้ว่า ‘ตลอดทั่วบ้านเรือนทั้งหลาย’ การรับ
ใช้ของเปาโลไม่ได้มีในที่สาธารณะเท่านั้น แต่มีในบ้านเรือนต่างๆ โดยเป็นการนำวิญญานผู้คน
มาถึงพระคริสต์และเทศนาและจากนั้นก็สั่งสอนพวกเขา

กจ 20:21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะ
พระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในข้อ 20 เปาโลประกาศถึงวิธี
การต่างๆของเขา ตรงนี้เขาสรุปย่อถึงสาระสำคัญที่ถูกกลั่นกรองแล้วของข้อความที่เขาประกาศ
ไม่ว่าจะเป็นยิวหรือกรีก เขาก็ประกาศ “ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อใน
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” สองด้านของเหรียญแห่งความเชื่อที่ช่วยให้รอดจึง
ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน การกลับใจมาหาพระเจ้านั้นก็คือ การหันใจของตนมาหาพระเจ้า มัน
ไม่ใช่การกระทำหรือการประพฤติ แต่คือการเปลี่ยนใจ การหันมาหาพระเจ้าจากข้างใน เป็นสิ่งที่
ตรงข้ามกับอิสยาห์ 53:6 ที่บอกว่า “เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง” ที่รวมเข้ากับมัน
ด้วยก็คือ การวางใจในพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างสุดจิตสุดใจ วลีสุดท้ายอ่าน
แบบตรงตัวได้ว่า ‘และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา’ ทั้งสององค์
ประกอบนี้ นั่นคือ การหันมาหาพระเจ้า (การกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า) และการวางใจในพระ
คริสต์ รวมกันเป็นแก่นแท้อันสมบูรณ์ของความเชื่อที่ช่วยให้รอด

กจ 20:22-23 ดูเถิด บัดนี้พระวิญญานพันผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุง
เยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง 23 วันไว้แต่พระวิญญานบริสุทธิ์
ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจำจองและความยากลำบากคอยทำข้าพเจ้าอยู่

ขณะที่เปาโลกล่าวคำอำลาต่อไปแก่บรรดาเพื่อนร่วมงานผู้เป็นที่รักของเขาในการรับใช้
เขาก็บอกพวกเขาว่า “พระวิญญานพันผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” คำว่า
“พระวิญญานพันผูกข้าพเจ้า” แปลตรงตัวได้ว่า ‘ข้าพเจ้าถูกพันผูกในจิตวิญญานของข้าพเจ้า’ นี้
ไม่ได้หมายถึงพระวิญญานบริสุทธิ์แต่หมายถึงจิตวิญญานของตนเอง เขามีการรับใช้หนึ่งที่ต้อง
ทำให้สำเร็จและโดยพระคุณของพระเจ้า เขาก็มุ่งมั่นที่จะทำมันให้สำเร็จ เราจำได้ว่าเขากำลังนำ
เงินถวายจากคริสตจักรต่างๆของพวกกรีกไปส่งมอบให้แก่บรรดาพี่น้องที่ยากจนในแคว้นยูเดีย
เขาทราบดีถึงการตอบรับที่เขาอาจได้รับในกรุงเยรูซาเล็ม

เขากล่าวว่าเขาไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา แต่เขาเสริมว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นพยานแก่เขาในทุกเมืองแล้วว่าเครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าเขาอยู่ คำที่แปลว่า ความยากลำบาก (ชลิพชิส) มีความหมายว่า ‘ความเดือดร้อน’ เมื่อมองย้อนกลับไป ในแทบทุกเมืองที่เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐ แน่ใจว่าสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นแก่เขาจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นที่เมืองลิสตรา หรือเมืองฟิลิปปี เมืองเธสะโลนิกา เมืองเบโรอา หรือเมืองโครินธ์ นี้ยังไม่เอ่ยถึงการจลาจลที่เมืองเอเฟซัส ไม่ว่าเขาไปที่ใดเขาก็เจอความยากลำบากตลอด พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่านี่จะเป็นสิ่งที่เขาต้องเจอเสมอไป ในมากกว่าหนึ่งสถานการณ์ เขาได้รับการละเว้นชีวิตก็เพียงเพราะพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าและมักเป็นวินาทีสุดท้ายอยู่บ่อยๆด้วย เขาว่ายังมีความยากลำบากอีกเยอะรอคอยเขาอยู่และเขาก็ไม่รู้ว่าพวกศัตรูของข่าวประเสริฐจะมีชัยเหนือเขาในท้ายที่สุดหรือไม่

กจ 20:24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น “แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย” ความหมายก็คือว่าไม่มีสักสิ่งในสิ่งเหล่านี้ที่จะขัดขวางเขาได้ ถึงแม้เขาจะรู้จากประสบการณ์อันโศกโชนแล้วถึงการต่อต้านที่เขาได้รับ และที่เขาคาดว่าเขาจะเจออีก มันก็ไม่อาจขัดขวางเขาได้ อันที่จริงเขาไม่ถือว่าชีวิตของตัวเองเป็นสิ่งประเสริฐสำหรับตัวเองด้วย คำที่แปลว่า **ชีวิต (ชุก)** แปลได้ด้วยว่า ‘ดวงวิญญาณ’ ไม่ว่าในกรณีใด เปาโลก็เต็มใจที่จะสละชีวิตและดวงวิญญาณของตน

วลี “แต่ในชีวิตของข้าพเจ้า” สื่อความหมายว่า “เพื่อที่ว่าในชีวิตของข้าพเจ้า” ซึ่งแสดงถึงจุดประสงค์ เหตุผลที่เปาโลเต็มใจสละแม้กระทั่งชีวิตของตนก็คือ เพื่อที่ว่า เขาจะได้ “ทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น”

หลายต่อหลายครั้งเปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบของการทำหน้าที่ให้สำเร็จ (ตรงตัวคือ “วิ่งจนจบการแข่งขัน”) มันน่าจะมาจากการแข่งกีฬาของกรีกและการวิ่งระยะไกลแบบมาราธอน ถึงแม้เป็นไปได้ที่นักวิ่งสักคนจะชนะการแข่งขันมาราธอน แต่เป้าหมายที่แท้จริงก็คือ การวิ่งจนจบการแข่งขัน ความโหด ความเจ็บปวด และความเหนื่อยล้าเป็นสิ่งที่เยอะเสียจนนักวิ่งทุกคนอาจลุดใจยอมแพ้ได้ การวิ่งแข่งของเปาโลก็คือ “การปรนนิบัติ” ที่เขาได้รับจากพระเยซูเจ้า กล่าวอย่าง

เจาะจงก็คือ มันเป็นการ “เป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” สารสำคัญของการรับใช้ของเปาโลก็คือ การเป็นพยานเรื่องพระคริสต์

เปาโลอธิบายต่อไปโดยบรรยายว่าข้อความที่เขาประกาศเป็น “ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” แก่นแท้ของข่าวประเสริฐก็คือ พระคุณของพระเจ้า “เพราะว่าท่านทั้งหลายรอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ” พระคุณของพระเจ้าคือสายธารอันกว้างใหญ่ที่ไหลหลั่งมาจากความรักของพระองค์ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เราได้รับพระกรุณาคุณของพระองค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์ คือเป็นต้นน้ำแห่งความรอด มันเป็นแหล่งแห่งพระกรุณาคุณและพลังกำลังของพระเจ้าที่มีให้แก่คนเหล่านั้นที่ยอมวางใจพระองค์ การรับใช้ที่เปาโลยอมสละชีวิตของตนให้ได้นั้นก็คือการเป็นพยานเรื่องพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ แบบอย่างและรูปแบบนั้นยังมีไว้ให้เราจวบจนถึงทุกวันนี้

กจ 20:25 **คูเถิต** ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก เพราะรู้ว่าการต่อต้านรอคอยเขาอยู่ อัครทูตท่านนี้จึงกล่าวอย่างเสรีๆว่าเขาถวแทนพวกเพื่อนร่วมงานผู้เป็นที่รักของเขาในความเชื่อนั้น นั่นคือ บรรดาผู้ปกครองแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส คนเหล่านี้เป็นผู้ที่เขาได้เที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้า เขากลัวว่าพวกเขาจะไม่ได้เห็นหน้าเขาอีก

เปาโลกลัวว่าจะเกิดเรื่องร้ายแก่ตนเอง และส่วนใหญ่แล้วเขาก็คาดการณ์ถูกแล้ว อย่างไรก็ตาม ในจดหมายฝากที่เขาเขียนหาทิโมธีมันก็บ่งบอกว่า ในตอนใกล้วาระสุดท้ายแห่งชีวิตของเขาเขาก็หวังใจยิ่งที่จะได้ไปเยือนเมืองเอเฟซัสหลังจากที่เขาได้รับการปล่อยตัวจากการถูกจำคุกครั้งแรกของเขา (1 ทิโมธี 3:14, 4:13) จากนั้นในการเขียนหาทิโมธีอีกครั้งในการจำคุกครั้งสุดท้ายของเขา เขาก็บ่งบอกว่าเขาเพิ่งได้กลับมาในแวนแคว้นนั้น ดู 2 ทิโมธี 4:13,20 เมืองโตรัสอยู่ใกล้กับเมืองเอเฟซัสและใกล้เมืองมิเลทัสด้วย เป็นไปได้ยิ่งที่ว่าการกลับมาที่ยังพื้นที่นี้เป็นครั้งสุดท้าย เขาก็ได้พบกับพวกผู้นำของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสอีกครั้ง

กจ 20:26-27 เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราติจากโลหิตของทุกคน 27 เพราะข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง

วลี “วันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลาย” อาจแปลตรงตัวได้ว่า ‘ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้’ ว่าเขา “หมดราศิจากโลหิตของทุกคน” ถึงแม้ว่าไม่ได้ระบุขอบเขตสถานที่ไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าเปาโลหมายความว่าเขาได้ใช้ทุกโอกาสที่มีแล้วเพื่อเล่าให้ผู้อื่นฟังเกี่ยวกับพระคริสต์ เขาคงนึกถึงคำเตือนสติที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่ศาสดาพยากรณ์เอเสเคียลในเอเสเคียล 3:17-19 ในข้อดังกล่าวพระเจ้าได้ตรัสแก่เอเสเคียลว่าหากเขาไม่เตือนคนชั่วโลหิตของพวกเขาจะตกอยู่บนมือของเขา ช่างเป็นรูปแบบและเป้าหมายที่เราควรปฏิบัติตามในทุกวันนี้ ขอให้มิกกล่าวถึงเราได้ว่าเราหมดราศิจากโลหิตของทุกคนที่เราได้ติดต่อสัมพันธ์ด้วย

เกรงว่าจะมีคนสงสัยเกี่ยวกับเจตนาของเขาจึงประกาศว่าเขา “มิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระคำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง” ในการมาถึงเมืองเอเฟซัสก่อนหน้านั้นเปาโลไม่เพียงประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น แต่เขายังแจ้งให้พวกเขาทราบถึง “พระคำริของพระเจ้า” ทั้งสิ้นด้วย เขาได้สอนพวกเขาอย่างครบถ้วนแล้ว

กจ 20:28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง อัครทูตท่านนี้จึงเตือนเหล่าผู้นำแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสให้ระวังตัวให้ดี เราไม่ควรลืมว่าผู้ฟังของเขาคือ พวกผู้ปกครอง ของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส (ข้อ 17) นี่จึงเท่ากับว่าเขาขอให้พวกเขาตรวจสอบการรับใช้ของพวกเขาให้ดี มันคือฝูงแกะที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่พวกเขาแล้ว

ภาพเปรียบเทียบที่สำคัญที่ถูกใช้ทั่วพระคัมภีร์ใหม่เพื่อหมายถึงคริสตจักรท้องถิ่นก็คือ ภาพของฝูงแกะ มันมาจากบทเรียนของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องผู้เลี้ยงแกะที่ดีในยอห์น 10 ไปจนถึง 1 เปโตร 5 ที่เปโตรกล่าวถึงพระผู้เลี้ยงใหญ่ ศิษยาภิบาลเหล่านี้ถูกขอให้ระวังคริสตจักรของตนไว้ให้ดี (การที่ผู้นำของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสมีหลายคนก็เพราะว่าคริสตจักรได้เติบโตขึ้นมากจนทั่วเมืองเอเฟซัส การประชุมตามบ้านจึงมีขึ้นตามบ้านเรือนต่างๆ ทั่วเมืองนี้ ในแต่ละที่ประชุมตามบ้านนี้ ‘ผู้ปกครอง’ คนหนึ่งก็ได้รับมอบหมายให้ดูแลฝูงแกะที่เป็นสาขาย่อยนั้นๆ แนวคิดเรื่องการมีผู้ปกครองหลายคนนี้ก็ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าการปรับตัวให้เข้ากับความเป็นของสถานการณ์หนึ่งๆ มันไม่ใช่วิธีปฏิบัติที่ทุกคริสตจักรต้องรับไปปฏิบัติแต่อย่างใด)

ให้เราสังเกตว่าเปาโลบรรยายถึงผู้ปกครองเหล่านี้ในข้อ 17 ว่าเป็นผู้ดูแลของคริสตจักร คำที่แปลว่า ผู้ดูแล คือ *เอะพิสคอปอส* ซึ่งปกติแล้วก็แปลว่า 'บิชอป' เห็นได้ชัดว่า พวกผู้ปกครองของคริสตจักรคือ *เหล่าผู้ดูแล (พวกบิชอป)* คำว่า *ผู้ปกครอง* เป็นคำที่มีลักษณะแบบยิวมากกว่า โดยมาจากการเกี่ยวข้องกับธรรมศาลาก่อนหน้านี้ คำว่า *บิชอป* มีลักษณะเป็นแบบคนต่างชาติมากกว่า มันถูกแปลอย่างถูกต้องตรงนี้แล้วว่า *ผู้ดูแล* นั่นแหละเป็นสิ่งที่ผู้นำของคริสตจักรท้องถิ่นได้รับการทรงเรียกให้มาทำ ให้เราสังเกตด้วยว่าการทรงเรียกและการแต่งตั้งศิษยาภิบาลเหล่านี้เป็นมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำที่แปลว่า *ทรงตั้ง (ทิธมิ)* มักถูกแปลเป็น 'แต่งตั้ง' นี่ทำให้เราเห็นว่าองค์พระผู้เสด็จใหญ่ได้ทรงทำงานร่วมกันกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเรียกคนทั้งหลายให้เข้ามาสู่การรับใช้และแต่งตั้งพวกเขาให้แก่คริสตจักรหนึ่งๆ การเข้าไปแทรกแซงกับการทรงเรียกและการแต่งตั้งดังกล่าวก็เป็นการทำผิดอย่างร้ายแรง

เปาโลเตือนสติพวกผู้ปกครอง/ผู้ดูแลเหล่านี้ต่อไปให้ “บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า” คำที่แปลว่า *บำรุงเลี้ยง (พอยไมโน)* เป็นรูปกริยาของคำนาม *พอยเมน* 'พอยเมน' คือ คนเลี้ยงแกะ การ *พอยไมโน* ผูกแกะจึงมีความหมายตรงตัวว่า 'เลี้ยงอย่างผู้เลี้ยงแกะ' แนวคิดเรื่องการบำรุงเลี้ยงจึงเป็นเรื่องรองลงมา แน่นนอนที่คำว่า *พอยเมน* เป็นคำที่แปลว่า 'ศิษยาภิบาล' ในเอเฟซัส 4:11 ดังนั้น อัครทูตท่านนี้จึงกำชับเหล่าผู้ปกครองแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสให้ (1) ดูแลคริสตจักรทั้งหมดและ (2) บำรุงเลี้ยงสมาชิกแต่ละคน คำว่า *บิชอป (เอะพิสคอปอส)* ตรงนี้ซึ่งถูกแปลเป็น 'ผู้ดูแล' สื่อถึงการดูแลฝ่ายจิตวิญญาณและการดูแลกิจการงานต่างๆ คำว่า *ศิษยาภิบาล* สื่อถึงความรัก การให้กำลังใจ และความช่วยเหลือส่วนบุคคลที่ศิษยาภิบาลคนหนึ่งมีให้แก่แกะเป็นคนอื่นๆตามที่พวกเขามีความจำเป็น ทั้งภาพใหญ่และภาพเล็กของการรับใช้ในด้านศิษยาภิบาล ถูกนำเสนอตรงนี้

สุดท้ายเปาโลกล่าวว่คริสตจักรของพระเจ้าได้ถูกไถ่ไว้แล้วโดยพระโลหิตของพระองค์เอง (ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ถูกพุดถึงอีกครั้งตรงนี้) การทรงไถ่ทั้งที่เป็นรายบุคคลและที่เป็นคริสตจักรโดยรวมล้วนเป็นมาโดยพระโลหิตที่หล่อออกของพระเยซูคริสต์เท่านั้น

กจ 20:29-30 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย 30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป

คราวนี้เปาโลเตือนถึงการโจมตีฝ่ายวิญญาณที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาแน่นอน เขาบอกถึงแหล่งที่มาสองประการ (1) จากภายนอก นั่นคือ “จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย” คำที่แปลว่า **อันร้าย (มารุส)** มีความหมายตรงตัวว่า มีน้ำหนักรมาก ในประเทศทางเหนือ มีสุนัขป่าอยู่สองชนิด ชนิดแรกคือ สุนัขป่าขนาดเล็ก (brush wolf) ซึ่งตัวใหญ่กว่าสุนัขป่าโคโยตี้เพียงเล็กน้อย พวกมันเป็นสัตว์นักล่าแต่ปกติแล้วพวกมันก็ไม่สามารถล้มกวางตัวหนึ่งลงได้ สุนัขป่าอีกชนิดก็คือ สุนัขป่าขนาดใหญ่ (timber wolf) มันมีขนาดใหญ่กว่าเยอะและมีน้ำหนักตัวมาก พวกมันไม่เพียงสามารถล้มกวางตัวหนึ่งได้เท่านั้น แต่สามารถล้มกวางมูสซึ่งตัวใหญ่มากๆลงได้ด้วย มีสัตว์ไม่กี่ชนิดที่สามารถยืนหยัดต่อสู้กับการโจมตีของพวกมันได้ นั่นคือความหมายที่เปาโลต้องการสื่อตรงนี้ ไม่ว่าเขากำลังหมายถึงการโจมตีอย่างไม่หยุดยั้งของพวกนับถือศาสนาอิวหรือการโจมตีที่จะเกิดขึ้นโดยน้ำมือของรัฐบาลก็ตาม เขาก็เตือนคริสตจักรให้ระวังการโจมตีต่างๆที่เกิดจากภายนอก

แต่จากนั้นเขาก็เตือนพวกเขาว่า (2) “จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป” คำที่แปลว่า **บิดเบือน (ดีอัสเตระ โฟ)** มีความหมายอย่างหนึ่งว่า 'ทำให้คดงอ' เหมือนกับสุนัขป่าที่มาในคราบแกะ ซึ่งพระเยซูได้ทรงเตือนให้ระวังในมัทธิว 7:15 จะมีคนที่ทะเลาะทะเลาะอยากเป็นผู้นำในคริสตจักรปรากฏตัวขึ้น และเสนอหลักคำสอนที่บิดเบือนของตน พวกเขามีอยู่จริงในตอนนั้นและพวกเขาก็ยังมีอยู่จริงในทุกวันนี้ จงระวังตัวให้ดี!

กจ 20:31 เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางคืนกลางวันตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าการรับใช้เบื้องต้นของเขาที่เมืองเอเฟซัสกินเวลามากกว่าสามปี ในช่วงเวลานั้นเขา “ได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางคืนและกลางวันตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน” เราได้เห็นถึงความหนักหนาสาหัสของการรับใช้ของเปาโล เขาทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน การรับใช้ของเขาไม่ใช่การทำงานแค่สี่สิบชั่วโมงต่อสัปดาห์ นอกจากนี้เขายังร้องไห้เพราะภาระใจในการรับใช้และบรรดาคริสเตียนใหม่ที้นั้นด้วย บทเรียนหนึ่งสำหรับการรับใช้ในปัจจุบันปรากฏชัดเจน

กจ 20:32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรง

แยกตั้งไว้ คราวนี้เปาโลเริ่มต้นบทสรุปคำพูดของเขา เขาฝากคนเหล่านั้นไว้กับพระเจ้า คำที่แปลว่า ฝาก (พาราทิเชมิ) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า 'ฝากฝัง' ขณะที่เปาโลกำลังจะจากไปแล้ว เขาจึงทำได้แต่ฝากพวกเขาไว้กับพระเจ้าและ “พระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์” พวกเขาได้รับการช่วยให้รอดแล้วโดยพระคุณและบัดนี้เปาโลก็ฝากพวกเขาไว้กับพระคุณนั้นเพื่อพิทักษ์รักษาพวกเขาไว้ในฝ่ายวิญญาณ

พระคุณของพระเจ้ามิฤทธิ์ที่จะก่อสร้างเราขึ้นได้ คำที่แปลว่า มิฤทธิ์...ได้ (ดูนาไม) มีความหมายตรงตัวว่า 'ให้พลัง' คือพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยให้เราสามารถถูกก่อสร้างขึ้นฝ่ายวิญญาณ คำที่แปลว่า ก่อสร้างท่านขึ้น (อะพอยคอดอเมะ โอ) เกี่ยวข้องกับความหมายของการสร้างอาคาร ทั้งสองคำมีความหมายว่า 'สร้างตึกหลังหนึ่งให้เสร็จ' หรือ 'ทำให้ตึกๆหนึ่งแข็งแรง' มันคือพระคุณของพระเจ้าที่ให้กำลังทั้งผู้เชื่อเป็นคณาและคริสตจักรแบบรวมๆ ดู 1 โครินธ์ 3:9, 2 โครินธ์ 5:1 และเอเฟซัส 2:21 นอกจากนี้ พระคุณเดียวกันนี้ยังสามารถที่จะ “ให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้” ในฐานะเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นทายาทร่วมกันกับพระคริสต์ เราจึงมีมรดกอันยิ่งใหญ่คอยอยู่ในสวรรค์ อย่างไรก็ตาม ระดับของมรดกนั้นก็ขึ้นอยู่กับส่วนตามระดับที่พระคุณของพระเจ้าได้รับอนุญาตให้กระทำกิจในชีวิตของเราในการรับใช้พระองค์

กจ 20:33-35 ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด 34 แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งทีจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า 35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มืกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวณะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า ‘การให้เป็เหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ”

เปาโลปิดท้ายโดยการเตือนความจำพวกผู้นำของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า เขาไม่ได้โลกสิ่งใดของพวกเขาเลยซึ่งพวกเขาก็ทราบดี เขาได้ทำงานเสริมเป็นช่างทำเต็นท์เพื่อหาเลี้ยงชีพตัวเองและเพื่อนร่วมงานในเวลาทีจำเป็น นอกจากนี้ ในการทำเช่นนั้น เขาก็ได้วางแบบอย่างที่ว่า “โดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มืกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวณะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า ‘การให้เป็เหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” เปาโลคุ้นเคยกับการทำงานดี และเมื่อมีรายได้เขาก็เต็มใจที่จะช่วยเหลือคนอื่น ความเห็นเกี่ยวกับคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ

เราอาจหมายถึงคำอุปมาที่พระองค์ทรงสอนในลูกา 14:12-14 แน่แน่นอนที่ว่ามิใช่พระพรอันยิ่งใหญ่ในการให้แก่ผู้อื่นมากกว่าในการรับเพื่อตัวเอง

กจ 20:36-38 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น 37 เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จวบถัน 38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

เปาโลจึงคุกเข่าลงเพื่ออธิษฐานและ “อธิษฐานกับคนเหล่านั้น” มันเป็นการอำลาอันน่าตื่นตะลึงใจ พี่เลี้ยงของพวกเขาและอาจเป็นบิดาในความเชื่อของพวกเขาด้วยกำลังจะจากไปโดยพวกเขาทุกคนคิดว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายของเขา พวกเขาจึงเข้าไปหาเขาทีละคนและร้องไห้พร้อมกับจวบแบบพี่น้องตามธรรมเนียมของชาวตะวันออก ถึงแม้ว่าเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นต่อมาจะเปิดโอกาสให้เปาโลได้กลับมายังเขตแดนนี้อีกครั้งก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่รู้ในตอนนั้น พวกเขาจึงโศกเศร้าเพราะคำทำนายของเขาที่ว่าพวกเขา “จะไม่เห็นหน้าท่านอีก” พวกเขาจึงไปส่งเขาขึ้นเรือลำที่รออยู่ซึ่งจะพาเขาไปยังพื้นที่ใกล้เคียงกรุงเยรูซาเล็ม

*****

ภาพรวมของกิจการ 21: ในบทนี้เปาโลเดินทางต่อไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ถึงแม้ว่าเขาได้รับคำเตือนแล้วว่าเขาจะเจอกับความยุ่งยากที่คอยเขาอยู่ตลอดทาง แต่เขาก็ยังขึ้นไปต่ออยู่ดี พอไปถึงในกรุงเยรูซาเล็มและเจอกับพวกผู้นำของคริสตจักรที่นั่น เขาก็ทราบว่าเขาจะเจอคำใส่ร้ายเขาอย่างไร โดยกล่าวหาว่าเขาได้สอนพวกยิวที่กระจัดกระจายไปให้ละทิ้งมรดกแบบยิวของตนและหันเหไปเสียจากพระราชบัญญัติของโมเสส เปาโลจึงถูกคริสตจักรนั้นให้พิสูจน์ความจริงรักภักดีต่อการเป็นยิวของเขาให้พวกเขาปฏิบัติได้เห็นเพื่อจะขจัดคำใส่ร้ายและหिनสะกดซึ่งทำให้พวกยิวจำนวนมากในพื้นที่นั้นไม่พอใจ เนื้อหาส่วนท้ายของกิจการ 21 นำเสนอเปาโลซึ่งถูก ‘จับกุม’ ที่กรุงเยรูซาเล็ม

กจ 21:1-3 ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็เล่นเรือตรงไปยังเกาะโซส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา 2 เราพบเรือลำหนึ่งทีไปเมืองฟินีเชีย จึงลงเรือลำนั้นเล่นต่อไป 3 ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็ก่อนหน้านั้นไปข้างขวา เล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นทำที่นั่น

พอไปจากเมืองมิเลทัส เปาโลและคณะของเขาก็เล่นเรือลงใต้ต่อไปตลอดแนวชายฝั่ง ตะวันตกของทวีปเอเชียน้อย ดูเหมือนว่าเขาอยู่บนเรือเลียบชายฝั่งขนาดเล็กลำหนึ่ง โดยอาจเป็นเรือลำที่เขาได้เช่าเพื่อการนี้โดยเฉพาะ เรือแบบนี้จะเล่นเฉพาะตอนกลางวันและจะจอดแวะพักในแต่ละคืน ดังนั้นพวกเขาจึงเล่นเรือไปยังเกาะ โขส ซึ่งเป็นเกาะที่อยู่ห่างจากฝั่งไมไกลนัค ในวันแรกและเห็นได้ชัดว่าพวกเขาทอดสมอที่นั่นสำหรับคืนนั้น วันต่อมาพวกเขาก็เล่นเรือต่อไปยังเกาะ โรดส์ ซึ่งเป็นเกาะขึ้นชื่ออีกเกาะที่อยู่ทางมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้ของทวีปเอเชียน้อย จากนั้นพวกเขาก็เล่นเรือไปยังเมืองปาทารา ซึ่งเป็นท่าเรือหนึ่งบนแผ่นดินใหญ่ซึ่งอยู่บนชายฝั่งทิศตะวันตกเฉียงใต้ของทวีปเอเชียน้อย เห็นได้ชัดว่าที่นั่นพวกเขาได้พบกับเรือลำหนึ่งซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าและเป็นเรือเดินสมุทรที่มุ่งหน้าไปยังเมือง ไทรและพวกเขาก็ซื้อตั๋วเพื่อโดยสารมัน เรือลำนั้นแล่นตรงออกสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน โดยแล่นไปทางฝั่งที่มีท่าเรือของเกาะไซปรัส ขณะที่พวกเขาเล่นเรือไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ต่อไปยังไทร

ไทรเป็นท่าเรือขนาดใหญ่ของเมืองฟินิเซียซึ่งจะเท่ากับประเทศเลบานอนในปัจจุบัน ที่ไทรเห็นได้ชัดว่าเรือลำนี้จะต้องเอาของบรรทุก (อาจเป็นเมล็ดข้าว) ขึ้นท่าที่นั่นและรับสัมภาระใหม่ขึ้นเรือสำหรับการเดินทางต่อไป จึงทำให้มันต้องจอดเทียบท่าเป็นเวลาเจ็ดวัน

กจ 21:4 เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญูณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะรออยู่ที่ไทร เปาโลก็พบกับสาวกกลุ่มหนึ่ง โดยอาจเป็นคริสตจักรหนึ่งที่ตั้งมั่นคงแล้ว พวกเขา “เตือนเปาโลโดยพระวิญญูณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” ไม่มีบันทึกไว้ชัดเจนว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยเรื่องนี้อย่างไร อาจเป็นไปได้ว่ามีหลายคนในคริสตจักรที่นั่นซึ่งมีของประทานชั่วคราวในการพยากรณ์ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่เปาโล

เรื่องที่สำคัญกว่าที่มาให้เราพิจารณาก็คือ การเห็นต่างกันซึ่งมีมานานที่ว่าเปาโลได้ออกไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ในการที่เขาเดินทางต่อไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในความเห็นของข้าพเจ้า เขาไม่ได้ออกจากน้ำพระทัยพระเจ้าแต่อย่างใด การเปิดเผยโดยทางพระวิญญูณบริสุทธิ์เกี่ยวกับความยากลำบากที่รอคอยเขาอยู่น่าจะเป็นคำเตือนมากกว่าคำสั่งห้าม เปาโลทราบเรื่องนี้อยู่แล้วดังที่ระบุไว้ใน 20:23 เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังเตรียมใจเขาให้พร้อมสำหรับความยากลำบากที่รออยู่เบื้องหน้า ไม่ว่าในกรณีใด ในช่วงหลายปีต่อมาที่เขาถูกจับกุมและถูกขังคุก เปาโลก็เขียนจดหมายฝากหลายฉบับของเขา มันคงไม่เหมาะสมที่พระวจนะของพระเจ้าซึ่ง

เป็นนิรันดร์จะถูกเขียนโดยใครสักคนที่อยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่เป็นไปได้มากกว่าที่ว่า เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นล้วนเป็นมาโดยพระประสงค์ของพระเจ้า

กจ 21:5-6 แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราก็ตาไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยา และบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้ถูกเข้าลงอริษฐานที่ชายหาด 6 และ คำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็ตงเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา

เห็นได้ชัดว่าหลังจากเรือลำนี้เสร็จธุระของมันในการเอาของบรรทุกขึ้นท่าและรับ สัมภาระใหม่ขึ้นเรือแล้ว มันก็พร้อมแล้วที่จะออกเดินทาง เปาโลและคณะของเขาจึง (เหมือนที่ ในเมือง โตรัส) พบกับพวกพี่น้องและครอบครัวของพวกเขาที่ชายฝั่ง และ ถูกเข้าลงอริษฐาน ด้วยกัน จากนั้นคริสตจักรนั้นก็กลับบ้านและเปาโลก็ไปขึ้นเรือต่อซึ่งจอดอยู่เทียบชายฝั่ง

กจ 21:7 ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทรถึงเมืองทอเลเมอิดแล้ว ก็ลั่นทาง ทะเล เราจึงคำนับพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน เรือลำนี้แล่นไปเพียงแค่วันหนึ่งเพื่อลงใต้ สู่มืองทอเลเมอิด และก็จอดพักอ่าวเพื่อเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น เปาโลจึงคำนับ “พวกพี่น้อง” ที่นั่นและพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งวัน

กจ 21:8-9 ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ตาไป และมาถึงเมืองซี ซาริยา เราก็ตาเข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็ตอาศัยอยู่กับท่าน 9 ฟิลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

วันต่อมา เปาโลและคณะของเขาก็เดินทางลงใต้ต่อไปอีกสู่มืองซีซาริยา โดยเราไม่ทราบ ว่าโดยทางบกหรือทางทะเล (เมืองทอเลเมอิดอยู่ไม่ห่างนักจากเมืองซีซาริยา ฟิลิปผู้ประกาศข่าว ประเสริฐก็อาศัยอยู่ที่นั่นตอนนี้ เขาถูกระบุว่าเป็น “คนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น” ซึ่งน่าจะหมายถึง การที่เขาเป็นหนึ่งในผู้ช่วยเจ็ดคนที่คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งได้รับการแต่งตั้งในกิจการ 6:5 เราไม่ทราบว่าเขาย้ายมาที่เมืองซีซาริยาทำไมหรือเมื่อไร มันอาจเกี่ยวข้องกับการข่มเหงซึ่ง เกิดขึ้นเพราะเหตุสเทเฟนในกิจการ 8:4 ก็ได้

เขาได้ชื่อว่าเป็น *ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ* การเอ่ยถึงเรื่องนี้ น่าจะเป็นเรื่องการทรงเรียก มากกว่าเป็นของประทาน เช่นเดียวกับตำแหน่งศิษยาภิบาลและอัครทูตซึ่งถูกระบุไว้ในเอเฟซัส 4:11 หนึ่งในตำแหน่งต่างๆของผู้นำที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรก็คือ ตำแหน่งผู้ประกาศข่าว ประเสริฐ ผู้เชื่อทุกคนได้รับการทรงเรียกให้เป็นพยานและสร้างสาวก อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้

ทรงเลือกบางคนเป็นพิเศษให้เข้าสู่การรับใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐและประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้หลงหาย ฟิลิปก็เป็นเช่นนั้นและเปาโลใช้เวลาพักใหญ่ๆพักอยู่กับเขา แน่แน่นอนว่าฟิลิปรายงานให้เปาโลและลูกาทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับคริสตจักรต่างๆในแคว้นนั้น เขาอาจบอกรายละเอียดเพิ่มเติมให้ทั้งคู่ได้ทราบเกี่ยวกับคริสตจักรยุคต้นก่อนที่เขาทั้งสองได้รับความรอดด้วยซ้ำ

มีบันทึกไว้ด้วยว่าฟิลิปมีบุตรสาวที่ยังไม่แต่งงานสี่คน “ซึ่งได้พยากรณ์” อีกครั้งที่นี้หมายถึงของประทานชั่วคราวในการพยากรณ์ซึ่งเสื่อมสูญไปเมื่อพระคัมภีร์ใหม่เสร็จสมบูรณ์ เปาโลได้สั่งไว้แล้วให้พวกผู้หญิงนั่งเสียในคริสตจักรต่างๆโดยไม่ให้พวกนางเทศนาในที่ประชุมหรือรับใช้ในด้านการสอนเหนือพวกผู้ชาย แม้กระนั้น นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานผ่านพวกนางไม่ได้ โดยเฉพาะในการรับใช้ของกลุ่มสตรีหรือเด็ก ๆ

กจ 21:10 ครั้นเรายู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส ถึงแม้ว่าเปาโลอยากไปถึงกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลเพ็นเทคอสต์ (และเห็นได้ชัดว่าเขาจะทำตามนั้น) แต่พวกเขาก็ “อยู่ที่นี่หลายวัน” คำที่แปลว่า หลาย (*พละอีโอน*) มีความหมายทั่วไปว่า 'มากกว่า' นี่น่าจะหมายความว่าพวกเขาใช้เวลาที่เมืองซีซารียากับฟิลิปมากกว่าที่คาดหมายไว้ ขณะเดียวกัน ผู้พยากรณ์คนหนึ่งจากแคว้นยูเดียนามว่าอากาบัสก็มาถึง (เห็นได้ชัดว่าเป็นผู้พยากรณ์คนเดียวกันกับที่ได้เดินทางมาจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังคริสตจักรที่เมืองอันติโอกในกิจการ 11:28 และได้กล่าวคำพยากรณ์เรื่องการกัณดารอาหารที่จะเกิดขึ้นรอบกรุงเยรูซาเล็ม)

กจ 21:11-12 ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า 'พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป่าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ'" 12 ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

นี่เป็นอีกครั้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยผ่านผู้พยากรณ์คนนี้ให้เปาโลทราบว่าเขาจะถูกจับในกรุงเยรูซาเล็ม เขาใช้บทเรียนที่เป็นวัตถุต่างๆ เขาเอาเครื่องคาดเอวของเปาโลไปซึ่งเป็นผ้าที่ใช้คาดเอวเพื่อรัดเสื้อผ้าเหมือนเข็มขัด เขาเอามันรัดมือและเท้าของตัวเองและเอ่ยคำเตือนอันเป็นกลางที่ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า 'พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป่าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ'" อีกครั้งที่นี้ไม่น่าใช้คำสั่ง

ห้ามที่พระวิญญูณบริษัทที่ทรงมีแก่เปาโล แต่ดูเหมือนมันจะเป็นคำเตือนอีกประการเกี่ยวกับสิ่งที่รอคอยเขาอยู่ที่นั่นมากกว่า

เราควรจำไว้ว่า จุดประสงค์ของการเดินทางของเปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มก็คือ เพื่อนำส่งเงินถวายซึ่งเป็นการช่วยเหลือคริสตจักรที่นั่นในยามยากลำบาก เขาพยายามอย่างมากที่จะไปปรับของถวายจากคริสตจักรต่างๆในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายา โดยจีคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ให้ทำตามที่พวกเขาได้สัญญาไว้ว่าจะช่วยด้วย

นอกจากนี้ ในการเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ เขาก็บอกด้วยว่าเขาได้พยายามอย่างหนักที่จะทำให้แน่ใจว่าเงินถวายที่ส่งไปช่วยนี้จะถูกนำส่งอย่างเหมาะสมและอย่างสุจริต ความสุจริตและคำพูดของเปาโลเป็นสิ่งที่ถูกเคิมพัน เขาต้องทำภารกิจของตนให้สำเร็จจนถึงกรุงเยรูซาเล็มตามที่ได้สัญญาไว้กับคริสตจักรต่างๆในประเทศกรีซที่ส่งของถวายนีมา ดู 2 โครินธ์ 8-9

ลูกาและเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆของเปาโลซึ่งอาจไม่รู้ลึกถึงภาระหน้าที่นี้ที่เปาโลเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่เขาต้องดูแลภารกิจนี้ด้วยตัวเองก็ใส่ใจต่อคำเตือนนั้นด้วย กระนั้น เปาโลก็ยังใจแข็งต่อไป

กจ 21:13-14 ฝ่ายเปาโลตอบว่า "เหตุใดท่านทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็หามิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า" 14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวนเราก็อหยุดพูดและกล่าวว่า "ขอให้ไปไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด"

เขากลามคนเหล่านั้นว่าทำไมพวกเขาถึงพยายามทำให้เขาเข้าใจโดยการร้องไห้ของพวกเขาอุปนิสัย ความสุจริต และภาระหน้าที่ของเปาโลยื่นหัยค้มันคงคงคุดหินผา เขากล่าวว่า "เต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็หามิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า" เมื่อคิดถึงทุกสิ่งที่เขาได้เผชิญมาตลอดระยะเวลาหลายปีก่อนหน้านี้ คำเตือนเรื่องความยากลำบากมากกว่านี้ที่กรุงเยรูซาเล็มก็ไม่ใช่อะไรที่แตกต่างกันมากนัก เขาเคยผ่านมันมาก่อนแล้ว เขาพร้อมที่จะเผชิญกับมันอีก และเขาจะเผชิญกับมันจริงๆเมื่อเห็นถึงความตั้งใจแน่วแน่ของเขา พวกเพื่อนๆของเขาจึงเลิกพยายามพูดให้เขาเปลี่ยนใจ พวกเขาทำได้แต่ฝากเขาและเรื่องนี้ไว้กับพระประสงค์ของพระเจ้า

กจ 21:15-16 ภายหลังจากวันเหล่านั้นเราก็จัดแจงข้าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 16 สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อ มนาสันชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น

เปาโลและคณะของเขาจึงเก็บกระเป๋าของตน (คำที่แปลว่า ข้าวของ (อาพอสตะอูอาด โช) จริงๆแล้วก็หมายถึง กระเป๋าเดินทาง มันอาจแปลเป็นคำว่า ข้าวของ ได้เช่นกัน) พวกเขา รวมถึงสาวกหลายคนจากเมืองซีซารียา ซึ่งรวมถึง “สาวกเก่าแก่คนหนึ่ง” จากเกาะไซปรัสชื่อว่า มนาสัน จึงเดินทางต่อไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจะพักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มกับมนาสัน

กจ 21:17 เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี พอไปถึงในกรุงเยรูซาเล็ม พวกพี่น้องของคริสตจักรที่นั่นก็รับรองพวกเขาไว้ด้วยความยินดี

กจ 21:18-19 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น 19 เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน

วันต่อมา เปาโลและลูกา (และอาจมีคนอื่นๆด้วย) ก็ไปพบกับยากอบผู้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรพร้อมกับผู้ปกครองคนอื่นๆที่เหลือ คำว่า พวกผู้ปกครอง ในบริบทนี้น่าจะหมายถึง 'ศิษยาภิบาลผู้ช่วย' ของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเปรียบเทียบกับที่อื่นๆแล้ว คริสตจักรยุคต้นในกรุงเยรูซาเล็มไม่ได้มีอาคารที่ประชุมเป็นของตัวเองและประชุมกันในบ้านเรือนต่างๆที่กระจายอยู่ทั่วกรุง 'คริสตจักรตามบ้าน' ที่กระจายอยู่ทั่วเหล่านี้แต่ละแห่งมีผู้นำอย่างน้อยหนึ่งคนภายใต้การกำกับดูแลของยากอบ พวกเขาเป็นผู้ปกครองของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

คำที่แปลว่า คำนับ (อาซาฟาซอไม) มีความหมายว่า 'ทักทาย' เปาโลจึงเริ่มแจ้งให้พวกเขาทราบถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำผ่านทางการใช้ของเขาท่ามกลางพวกคนต่างชาตินับตั้งแต่วันที่เขาได้มาเยือนกรุงนี้ครั้งล่าสุดเมื่อหลายปีก่อน (กิจการ 18:22)

กจ 21:20-21 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า "พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามิพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ 21 เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หน้หรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่านั้น

บรรดาผู้นำของคริสตจักรแม่จึงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ยิน อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็เริ่มแจ้งข่าวร้ายให้เปาโลทราบ ถึงแม้ว่ามีผู้เชื่อยิวนับพันๆคนในกรุงเยรูซาเล็ม และบริเวณโดยรอบ แต่พวกเขาส่วนใหญ่ก็ยัง “มีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ” นอกจากนี้พวกศัตรูของเปาโล (อาจเป็นพวกศัตรูจากที่ต่างๆที่เขาได้ไปรับใช้มาหรืออาจเป็นพวกผู้เชื่อชาวยิวที่ร้อนรนในพระราชบัญญัติก็ได้) ได้แพร่ข่าวลือใส่ร้ายว่าเขาได้เดินทางไปทั่วสถานที่ๆมีพวกยิวกระจัดกระจายไปอยู่และสั่งสอน “ให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หnutíหรือประพฤติดตามธรรมเนียมเก่านั้น”

เช่นเดียวกับในข่าวลือซุบซิบส่วนใหญ่ที่เป็นการใส่ร้าย มีความจริงอยู่เพียงน้อยเดียวเท่านั้น เปาโลได้สอนพวกคนต่างชาติจริงๆว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องรักษาพระราชบัญญัติ ให้บุตรของตนเข้าสู่หnutí หรือถือรักษาธรรมเนียมที่เป็นแบบยิวอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตาม เขาไม่เคยสั่งสอนพวกยิว หรือแม้แต่พวกคริสเตียนยิวให้ละทิ้งมรดกทางวัฒนธรรมของตนแต่อย่างใด ในสายตาของยิวที่ร้อนรนและเคร่งครัดในศตวรรษแรกผู้ซึ่งอาศัยอยู่ใต้ร่มเงาของพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว ข้อหาดังกล่าวหากพบว่าเป็นจริงก็ถือได้ว่าเป็นการกบฏอย่างชัดเจน

แม้แต่พวกผู้เชื่อยิวที่เป็นคริสเตียนได้ไม่นานก็ไม่สบายใจกับข่าวนี้้อย่างเห็นได้ชัด (นอกจากนี้ คนที่คิดแบบยิวในสมัยนั้นก็เชื่อว่าแม้แต่คนต่างชาติก็ควรยอมปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสสและกลายมาเป็นคนเข้าจารีตโดยการถือรักษาข้อปลีกย่อยของพระราชบัญญัติ) ดังนั้นเปาโลจึงได้กลายเป็นคนที่ถูกแฉ่งสาปในสายตาของพวกยิวส่วนใหญ่ พวกศัตรูของเขาได้เอาสิ่งที่เป็นเพียงข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนเกี่ยวกับเขาและบิดเบือนมันจนกลายเป็นเรื่องอื้อฉาวเต็มๆ

กจ 21:22   **เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว** บรรดาผู้นำของคริสตจักรจึงขอให้เปาโลลงมือทำบางสิ่งเพื่อทำให้ข้อกล่าวหาเหล่านี้ตกไป พวกเขารู้ว่าข่าวจะแพร่ไปว่าเขาได้เข้ามาในเมืองนี้แล้ว (บางคนเชื่อว่าคำว่า **คนเป็นอันมาก (พลชอศ)** หมายถึง พวกยิวจำนวนมากโดยทั่วไป คนอื่นๆก็เชื่อว่ามันหมายถึงพวกผู้เชื่อชาวยิวของคริสตจักรที่นั่น อย่างไรก็ตาม “พวกพี่น้อง” ของคริสตจักรนั้นก็ได้ออกรับเปาโลด้วยความยินดีแล้วดังที่ระบุไว้ในข้อ 17 ดังนั้น คนเป็นอันมากในที่นี้น่าจะหมายถึง พวกคนเป็นอันมากที่ไม่เชื่อของกรุงนั้นมากกว่า)

กจ 21:23-24 เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้
ปฏิญาณตัวไว้ 24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะ
ได้โกนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยื่นถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองเป็นผู้
ยึดถือและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอยู่

พวกผู้นำของคริสตจักรยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจึงขอให้เปาโลปฏิญาณตัวแบบยิว (อาจ
เป็นการปฏิญาณตัวแบบคนนาซีร์ ดู กัณดารวิถี 6:13-15) มีชายสี่คนในคริสตจักรนั้นกำลัง
ปฏิญาณตัวเช่นนั้นอยู่ ปกติแล้วผู้ชายจะทำการปฏิญาณตัวเช่นนั้นเป็นเวลาหลายวันที่เขาจะ
โดยปกติแล้วคือสามสัปดาห์ โดยโกนศีรษะตัวเองก่อนเพื่อที่ว่าจะได้ไม่ต้องตัดผมในช่วงเวลาดัง
กล่าว) พวกเขาจึงขอให้เปาโลปฏิญาณตัวแบบยิวเช่นนั้น เราควรหมายเหตุไว้ว่าเปาโลได้สอนไว้
แล้วอย่างชัดเจนว่าพวกคนต่างชาติไม่อยู่ใต้พันธะที่ต้องถือธรรมเนียมต่างๆของยิว แต่ตัวเขาเอง
ในฐานะที่เป็นยิวก็ยังถือธรรมเนียมยิวหลายอย่างอยู่เหมือนเดิมด้วยความสมัครใจ แน่แน่นอน
ว่าการทำเช่นนี้ส่วนหนึ่งแล้วก็เพื่อที่จะไม่เป็นเหตุให้พวกยิวสะอึก อีกรายก็คือ มันน่าจะ
เกี่ยวข้องกับความจริงรักภักดีต่อมรดกทางวัฒนธรรมของเขา

พวกเขายังขอให้เปาโลรับผิดชอบในการออกค่าใช้จ่ายต่างๆให้กับผู้เชื่อยิวเหล่านี้ผู้ซึ่ง
กำลังจะทำการปฏิญาณตัวดังกล่าวด้วย แน่แน่นอนว่าเป็นไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงความจริงใจของ
เขา (มีบางคนเสนอว่าบิดาของเปาโลได้เสียชีวิตไปแล้วและเขาได้มรดกเป็นทรัพย์สินของบิดา
จึงทำให้เขามีฐานะร่ำรวยแบบไม่ต้องพึ่งพาใครในช่วงปีหลังๆ ไม่มีข้อพิพาทจากพระคัมภีร์
เกี่ยวกับเรื่องนี้ ถึงแม้ว่าดูเหมือนจะสมเหตุสมผลเมื่อเห็นว่าคริสตจักรขอให้เขาช่วยออกค่าใช้จ่าย
ให้กับทั้งสี่คนนั้น ทั้งหมดนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวเขา คือ เปาโล ยังรักษาพระราชบัญญัติ
และดำเนินอย่างมีระเบียบในฐานะเป็นยิวคนหนึ่งอยู่เหมือนเดิม ทั้งหมดนี้ก็เพื่อกำจัดขบวนการที่ได้
กลายเป็นหินสะดุดสำหรับเปาโลที่กรุงเยรูซาเล็มสำหรับพวกยิวที่เชื่อ พวกเขายังหวังที่จะขจัด
ความเป็นปฏิปักษ์ที่พวกยิวที่ไม่เชื่อมีต่อเปาโลอีกด้วย

กจ 21:25 แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น
แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทาน
เนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี" บรรดาผู้นำของคริสตจักรกล่าวย้ำแก่เปาโลว่าพวกเขา
ไม่บังคับพวกคนต่างชาติให้ต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่พวกเขากล่าวซ้ำแก่เปาโลถึงข้อห้ามสี่
ประการที่พวกเขาได้กลั่นกรองออกมาแล้วจากการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็มในกิจการ 15

กจ 21:26 เปาโลจึงพาผู้คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันที่การชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน วันต่อมาเปาโลกับอีกสี่คนนั้นก็เริ่มกระบวนการในด้านพิธีการซึ่งเป็นการชำระตัวที่พระวิหาร เมื่อทำเช่นนั้นเสร็จ พวกเขา ก็จะถวายเครื่องบูชาต่างๆที่เหมาะสม โดยเปาโลเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย

กจ 21:27-30 ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล 28 ร้องว่า "ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน" 29 (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมีสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดว่าเปาโลได้พาคคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) 30 แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที

ขณะที่การปฏิญาณตัวแบบคนนาซีร์ช่วงเจ็ดวันแรกของเปาโลใกล้จะเสร็จสิ้น พวกยิวจากแคว้นเอเชีย (แคว้นของเมืองเอเฟซัส) ก็จับเขาได้ในพระวิหาร เห็นได้ชัดว่าเขากำลังถวายเครื่องบูชาชุดสุดท้ายสำหรับตัวเองและพี่น้องอีกสี่คนตามพระราชบัญญัติ พวกยิวจากแคว้นเอเชียก็เหมือนกับเปาโลที่มานั้นเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงในช่วงฤดูใบไม้ผลิอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งบัดนี้ใกล้จะถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์แล้ว บางคนคาดเดาว่าคนที่เปาโลเป็นหัวใจในการโจมตีเปาโลครั้งนั้น อาจเป็นอเล็กซานเดอร์ชาวเมืองเอเฟซัส โดยอาจเป็นอเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงตามที่ระบุไว้ใน 2 ทิโมธี 4:14

ไม่ว่าจะเป็นผู้ใด พวกเขาก็เข้าไปหาเปาโลและขอให้พวกยิวคนอื่นๆที่อยู่ในพระวิหารมาช่วย พวกเขา กล่าวหาเปาโลว่าเป็นคนที่พุดจาให้ร้ายศาสนายิวไปทั่วโลกของพวกโรม ตอนนั้นเปาโลมีชื่อเสียงซึ่งมาก่อนเขาแล้วท่ามกลางพวกยิวที่ถือบัญญัติที่กรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้พวกเขาได้ยินแล้วว่าเขาได้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว เขาไม่ได้มาที่กรุงเยรูซาเล็มหลายปีแล้วและประชาชนทั่วไปที่อยู่ในพื้นที่นั้นก็จำหน้าเขาไม่ได้อีกต่อไปแล้ว นี่ยังเป็นจริงเมื่อเขาอยู่ในสภาพที่โกลนศิโรตม์แล้ว นอกจากนี้พวกเขายังกล่าวหาเขานำคนต่างชาติเข้ามาในพระวิหารด้วย (มีลานสำหรับคนต่างชาติที่อนุญาตให้พวกคนต่างชาติที่แสวงหาพระเจ้าเข้ามาได้ อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในตัวพระวิหารเองจนกว่าพวกเขาจะได้เข้าสู่หนัดและกลาย

เป็นยิวอย่างเต็มตัวเสียก่อน) เพราะว่ามีคนเห็นเปาโลอยู่กับ โตรฟีมัส คนจึงคิดไปเองว่าเขาได้พา โตรฟีมัสเข้าไปในพระวิหาร

ข้อกล่าวหาเหล่านี้ได้ทำให้ฝูงชนลุกฮือขึ้น ในเวลาไม่นานอารมณ์แบบมีอบก็เข้าครอบงำ สถานการณ์ พวกเขาริบจับไล่เปาโลออกไปจากพระวิหารเพื่อที่จะทำตามที่พวกเขาได้ตั้งใจไว้ และพอพวกเขาพ้นประตูใหญ่ออกมา พวกเลวีที่อยู่ข้างในพระวิหารก็ปิดประตูเพราะไม่อยากจะให้ เลือดที่หลั่งออกมาทำให้พระวิหารเป็นมลทิน

กจ 21:31-32 เมื่อเขากำลังหาช่องจะมาเปาโล ข่าวนั้นลือไปยังนายพันกองทัพว่า กรุง เยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง 32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อย วิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

เจตนาของพวกเขานั้นชัดเจน พวกเขาวางแผนที่จะมาเปาโล พวกเขากำลังรุมซ้อมเขา แล้วอย่างไรก็ตามความปราณี ความโกลาหลของมีอบได้ดึงดูดความสนใจของบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้มี อำนาจของโรมซึ่งประจำการอยู่ติดกับพระวิหารในปราสาทกึ่งป้อมที่มีชื่อว่าอันโทเนียแล้ว นาย พันกองทัพ (คิลิอาร์คอส ซึ่งต่อมาถูกระบุว่าเป็นคลาวดิอุส ลีเซียสในกิจการ 23:26) จึงสั่งการ “พวกทหารกับพวกนายร้อย” ให้เข้าไปจับขวางฝูงชนที่กลุ่มคลั่งทันที พอฝูงมีอบยิวที่ร้อนรน เห็นกองทหารประจำการของโรมหมู่ใหญ่ในชุดเกราะที่วาววับและติดอาวุธรีบวิ่งเข้ามาหาพวกเขา ก็หยุดทุบตีเปาโลทันที ข้อเท็จจริงที่ว่ามีนายร้อยหลายคนก็ลือว่ามีนายทหารหลายร้อยคน ถูกเรียกตัวให้ไปยังที่เกิดเหตุ

กจ 21:33-36 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง 34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรม ทหาร 35 ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอย ทำร้าย 36 ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า "จงเอาเขาไปฆ่าเสีย"

นายพันของโรม (คิลิอาร์คอส) จับกุมเปาโลทันที และสั่งล่ามโซ่เขา (เท่ากับการเอา กุญแจมือใส่เขา) แล้วถามว่าเกิดอะไรขึ้น บางคนในฝูงชนก็ตะโกนอย่างหนึ่ง คนอื่นๆก็ตะโกน อีกอย่าง ในความวุ่นวายนั้น หลายคนก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น นายพันโรมผู้นี้จึงสั่งให้พาตัว เขาเข้าไปในกรมทหาร ถึงแม้ว่าตอนแรกเปาโลถูกนำตัวไปโดยให้เขาเดิน แต่ความคลุ้มคลั่งของ

ฝูงม็อบก็มากเสียดจนพวกทหารต้องยกตัวเขาขึ้นและอุ้มเขาขึ้นบันไดไปสู่กรมทหารของพวกเขา ขณะเดียวกันฝูงม็อบก็ตะโกนตามมาว่า “จงเอาเขาไปฆ่าเสีย”

กจ 21:37-39 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า "ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ" นายพันจึงถามว่า "เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ" 38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกฆาตกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ" 39 แต่เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย่อยๆ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย"

เมื่อพวกเขาได้เข้าสู่ความสงบเงียบและความปลอดภัยของป้อมปราการของโรม เปาโลก็กล่าวแก่นายพันและขอพูดกับเขาโดยตรง ผู้บัญชาการทหารของโรมผู้นี้จึงตกใจเมื่อได้ยินเปาโลพูดกับเขาเป็นภาษากรีก คำตอบของเขาที่ว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ” แปลตรงตัวได้ว่า 'เจ้ารู้ภาษากรีกหรือ'

ตอนแรกเจ้าหน้าที่ผู้นี้คิดเอาเองว่าเปาโลเป็นคนอียิปต์ที่ได้รั้งความกองทหารประจำการของโรมด้วยกบฏนับพันๆคน นอกจากนี้เขายังเป็นที่ต้องการตัวในข้อหาฆาตกรรมด้วย เปาโลจึงรีบแจ้งให้เขาทราบถึงวงศ์ตระกูลของตน เขาเป็น (1) ยิวคนหนึ่งที่มาจาก (2) เมืองทาร์ซัส ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซียที่ขึ้นชื่อในเรื่องมหาวิทยาลัยและวัฒนธรรมของมัน นอกจากนี้ (3) เขายังเป็นพลเมืองคนหนึ่งของเมืองสำคัญนั้นด้วย เขาจึงขออนุญาตนายพันโรมผู้นี้ที่จะพูดกับฝูงชนที่โกรธแค้นเบื้องล่าง

กจ 21:40 ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า คำที่แปลว่า อนุญาต คือ *เอะพิตเระ โฟ*) ดังนั้น เปาโลซึ่งยืนอยู่บนทางบันไดยกระดับที่นำเข้าไปสู่ข้างในป้อมปราการซึ่งอยู่ติดกับพระวิหารจึงยกมือขึ้นเพื่อให้พวกเขาเงียบลง เพราะพวกโรมพร้อมแล้วที่จะใช้กำลังเพื่อให้เกิดความสงบ ฝูงชนจึงเงียบลงทันที เปาโลจึงเริ่มพูดกับฝูงชน “เป็นภาษาฮีบรู” (วลีที่แปลว่า *ภาษาฮีบรู* (*เฮ็บบรายคิ คิอาเล็คทอย*) มีความหมายตรงตัวว่า ภาษาอารามค ภาษาฮีบรูแบบพระคัมภีร์เดิมได้ถูกแทนที่ด้วยภาษาอารามคแล้ว ซึ่งเป็นภาษาของคนเคลเดียซึ่งพวกยิวที่กลับมาจากการถูกกวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลนได้นำติดตัวมาด้วย มันคล้ายกับภาษาฮีบรูของพระคัมภีร์เดิมและเป็นภาษาทั่วไปของยิวในศตวรรษแรก)

*****

ภาพรวมของกิจการ 22: ตรงนี้ดูสถาบันที่คำแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าฝูงชนที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาฟังจนกระทั่งเขาเอ่ยถึงการที่เขาถูกใช้ไปหาพวกคนต่างชาติพร้อมกับข่าวประเสริฐ จากนั้นฝูงชนก็แสดงอาการไม่พอใจอีกครั้ง เปาโลถูกพาตัวเข้าไปในกรมทหารและพวกเขาพบว่าเขาเป็นพลเมืองโรม

กจ 22:1-2 "ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้" 2 (ครั้งเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเจียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า)

ด้วยความที่อยากผูกมิตรกับฝูงชนที่ไม่พอใจ เปาโลจึงใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความสุภาพและการให้เกียรติ เขาเรียกคนเหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส" เมื่อพวกเขาได้ยินเขาพูดเป็นภาษาท้องถิ่นของยิว พวกเขาที่ตั้งใจฟังมากกว่าเดิม คำที่แปลว่า **แก้คดี** (อาพอลอเกีย) เป็นรากคำของคำภาษาอังกฤษ *apologetics* มันมีความหมายว่า การกล่าวป้องกันจุดยืนของตนอย่างเป็นทางการ ในการทำเช่นนั้น เปาโลจึงเริ่มกล่าวถึงภาพรวมของชีวิต การกลับใจเชื่อ และการรับใช้ของตน

กจ 22:3-5 "ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาเลียล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถ้อยคำทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย

เปาโลกล่าวถึงมรดกของเขาคือเป็นศาสนายิวและการที่เขาได้ "เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาเลียล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถ้อยคำทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้" ในการบรรยายถึงความร้อนรนในด้านพระเจ้าของพวกเขา เปาโลชี้ให้เห็นว่าเขาได้รับการฝึกหัดภายใต้ ดร. กามาเลียล ผู้โด่งดังและเป็นหลานชายของฮิลเลล หนึ่งในปรมาจารย์แห่งศาสนายิวสาขาฟาริสี กล่าวสั้นๆก็คือ

เปาโลได้รับการฝึกสอนภายใต้อาจารย์ผู้ได้รับการยอมรับมากที่สุดคนหนึ่งของศาสนายิว เขากล่าวว่าตัวเขาเองก็ร่อนรนในด้านพระเจ้าเหมือนกับพวกศัตรูของเขาในสมัยนั้น

นอกจากนี้ เขายังชี้ให้เห็นต่อไปว่าเขาได้ข่มเหง “ทางนี้” (คำต่างๆ ไปที่ใช้เรียกพวกคริสเตียนซึ่งถูกใช้โดยทั้งพวกยิวและคริสเตียนเหมือนกัน) เปาโลตั้งใจหลีกเลี่ยงการใช้ชื่อคริสเตียนหรือคำแบบคริสเตียนอื่นๆ ที่อาจทำให้คนไม่พอใจ จากนั้นเขาก็เริ่มเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของตนระหว่างทางไปเมืองดามัสกัส เราจะอ้างอิงความเห็นที่เป็นรายละเอียดไปยังคำอธิบายที่ให้ไว้ในกิจการ 9 รายละเอียดอย่างหนึ่งตรงนี้ที่ไม่ได้ให้ไว้ในกิจการ 9 ก็คือว่าเห็นได้ชัดว่ามีคริสเตียนอยู่กลุ่มหนึ่งแล้วที่ได้ถูกขังและถูกจองจำที่เมืองดามัสกัส เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นเปาโลถูกส่งตัวไปพาคคนเหล่านั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการลงโทษ

กจ 22:6-9 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ 7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม’ 8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูชวาวนาซาเรธซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’ 9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่

เปาโลเล่าว่าตอนที่เขาเกือบถึงเมืองดามัสกัสประมาณเวลาเที่ยง เขาก็เจอกับ “แสงสว่างกล้ำ” จากสวรรค์และมีเสียงหนึ่งถามเขาว่า “เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” ในการที่ลูกาเอ่ยถึงรายละเอียดที่ไม่ได้มีอยู่ในกิจการ 9 เขาก็ดูเหมือนขัดแย้งตัวเอง อย่างไรก็ตาม เราต้องรวมเรื่องที่บันทึกตรงนี้เข้ากับกิจการ 26 ในกิจการ 9:7 เหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลได้ยิน ‘เสียง’ หนึ่ง อย่างไรก็ตาม ตรงนี้มีระบุไว้ว่าพวกเขาไม่เข้าใจเสียงๆ นั้น ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองตอนต่างเสริมกันและกัน

กจ 22:10-13 ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด’ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น’ 11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้ำนั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็งมมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส 12 มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้ง

ปวงที่อยู่ที่นั่น 13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'พี่เขาโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด' ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น

เปาโลเล่าต่อไปว่าเขาถูกสั่งให้เข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกเขาถึง "การทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น" ขณะอยู่ที่นั่นพระเจ้าก็ทรงใช้อาณาเนียไปซึ่งทำให้เขากลับมามองเห็นเหมือนเดิม

กจ 22:14-15 ท่านจึงกล่าวว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์ 15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น

เปาโลใส่รายละเอียดเพิ่มเติมที่ไม่มีอยู่ในกิจการ 9 เข้าไป (แน่นอนว่าเปาโลได้เล่าเรื่องนี้ให้ลูกาฟังเป็นการส่วนตัวหรือไม่เขาก็เล่าถึงรายละเอียดเพิ่มเติมเหล่านี้ในคำเทศนาของเขา) ที่มีบันทึกไว้ตรงนี้เป็นครั้งแรกก็คือ สิ่งที่อาณาเนียกล่าวเพิ่มเติมแก่เปาโลในวันนั้น เขาเอ่ยถึงห้าสิ่งที่เราควรหมายเหตุไว้ (1) พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทรงเลือกเขา (2) (ตรงตัวคือ) เพื่อที่จะให้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า (3) เขาได้ถูกเลือกเพื่อให้เห็น "พระองค์ผู้ชอบธรรม" (เปาโลได้รับอนุญาตหลายต่อหลายครั้งตลอดการรับใช้ของเขาที่จะได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว นั่นคือ พระองค์ผู้ชอบธรรม ผ่านทางนิมิตต่างๆ) (4) และ "ให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์" สุดท้าย มีระบุไว้ว่า (5) เปาโลจะเป็น "พยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น" จริงๆแล้วการเป็นพยานก็คือการทำเช่นนั้นเลย เขาเล่าถึงสิ่งที่เขาได้เห็นและได้ยิน ในแบบเดียวกัน เราได้รับการทรงเรียกให้เป็นพยานเรื่องพระคริสต์ถึงสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยิน

กจ 22:16 **เดี๋ยวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย'** เปาโลปิดท้ายด้วยการเล่าว่าอาณาเนียสั่งเขาให้ "รับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย" คนที่ไม่รู้เมื่ออ่านคู่มือจะด่วนสรุปว่าการรับบัพติศมาเป็นสื่อกลางที่ทำให้ความบาปได้รับการลบล้างอย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่สิ่งที่ข้อความตรงนี้กล่าว ประโยคนี้อาจแปลได้ว่า 'โดยลุกขึ้น จงรับบัพติศมาและลบล้างความผิดบาปของท่านเสียด้วยการออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า' มีคำสั่ง

สองประการที่พูดถึงสองเรื่องที่แตกต่างกัน ทั้งสองคำสั่งมีวลีขยายความ อย่างแรกอานาเนียสั่ง เปาโลให้ 'ลุกขึ้นเพื่อรับบัพติศมา' คำสั่งแรกคือ "จงรับบัพติศมา" จากนั้นเขาก็สั่งเปาโลให้ ลบล้างความบาปของตนพร้อมกับวลีขยายความ ด้วย "ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า" นี้ สอดคล้องกับสิ่งที่เขาได้เขียนไว้แล้วใน โรม 10:13 เปาโลกล่าวว่า การขจัดความบาปออกไปเสีย นั้นเป็นมาโดยการกระทำแห่งความเชื่อซึ่งแสดงออกในการทูลออกพระนามขององค์พระผู้เป็น เจ้า เมื่อพิจารณาบริบทใหญ่ของพระคัมภีร์ใหม่ การทูลออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็น วิธีที่ทำให้ความบาปถูกลบล้างออกไป ดู กิจการ 2:21, โรม 10:13

กจ 22:17-20 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป 18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเราจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา' 19 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า 'พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุก และเนรเทศตามธรรมศาลาทุกแห่ง 20 และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสีย นั้นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่มาสเทเฟนนั้น'

ในการเล่าคำพยานของเขาและช่วงแรกๆของการรับใช้ของเขา เปาโลก็บรรยายว่าพอเขากลับมาที่กรุงเยรูซาเล็ม เขาก็เข้าไปในภวังค์ (เอ็คสตาซีส ซึ่งมีความหมายว่านิมิตจากพระเจ้า) ซึ่งในภวังค์นั้นเขาได้รับคำเตือนให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อีกครั้งที่รายละเอียดที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ใน กิจการ 9 ถูกเอ่ยถึงตรงนี้ เห็นได้ชัดว่าเปาโลคัดค้านองค์พระผู้เป็นเจ้าในตอนนั้น โดยเตือนความจำพระองค์ว่าตัวเขาได้มีส่วนในการพลีชีพเพื่อความเชื่อของสเทเฟนก่อนหน้านี้ น่าจะสื่อว่าเปาโลจึงเต็มใจที่จะเผชิญกับสิ่งที่เขาได้ช่วยให้สเทเฟนเจอ โดยการพลีชีพเพื่อความเชื่อเอง บ้าง มันเป็นการกระทำที่สมเกียรติในส่วนของเปาโล เขาได้เห็นชอบกับการสังหารสเทเฟนและเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการกระทำดังกล่าว เขาจึงคิดว่าสมควรแล้วที่เขาจะทนทุกข์ในแบบเดียวกัน

กจ 22:21 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ'" กระนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงบัญชาเขาอีกครั้งให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงมีการรับใช้ที่ยิ่งใหญ่กว่านี้เยอะเตรียมไว้สำหรับเปาโล พระองค์จะทรงใช้เขา "ไปไกล ไปหาคนต่างชาติ"

กจ 22:22-23 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า "เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่" 23 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินชดขึ้นไปในอากาศ

นั่นแหละคือสิ่งที่มีอบยิวที่ร้อนรนอยากไต่ยีน เหมือนกับประกายไฟในกระป๋องแก๊ส พวกเขาระเบิดโทสะเมื่อไต่ยีนเปาโลกล่าวว่าจะไปหาคนต่างชาติ ความเกลียดชังและความเป็นปฏิปักษ์ของพวกนักเคลื่อนไหวชาวยิวเหล่านี้ปรากฏชัดเจน พวกเขาเดือดดาลกับความคิดที่ว่า คนๆหนึ่งที่เล่าเรียนจากกามาลีเอลจะยอมทำให้ตัวเองเป็นมลทิน โดยการไปหาคนต่างชาติพร้อมกับการประกาศเรื่องเยซูชวามาซาเร็ฐผู้เป็นที่เกลียดชัง พวกเขากลับมาเดือดดาลอีกครั้งและเรียกร้องให้ประหารชีวิตเขาเสีย เราได้เข้าใจถึงลักษณะเฉพาะตัวที่คลุ้มคลั่งของคนตะวันออกกลาง เมื่อพวกเขาถอดเสื้อขึ้นนอกของตนออกและชดฝุ่นขึ้นไปในอากาศ ในภาษาสมัยใหม่ก็คือ พวกเขาคลั่งไปแล้ว

กจ 22:24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องประท้วงด้วยเหตุประการใด เมื่อเห็นว่าฝูงชนคลุ้มคลั่งขึ้นอีกครั้ง นายพันโรมจึงสั่งให้พาตัวเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เขาส่งสัญญาณเหล่าทหารได้บังคับบัญชาของเขาให้เริ่มการไต่สวนเปาโลโดยการเขียน เขาหวังว่าจะค้นเอาเหตุผลออกจากเปาโลให้ได้ว่าเพราะเหตุใดพวกยิวถึงโกรธแค้นเพราะเขาขนาดนั้น

กจ 22:25-29 ครั้นเอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า "การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ" 26 เมื่อนายร้อยไต่ยีนแล้วจึงไปบอกนายพันว่า "ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม" 27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า "ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด" เปาโลจึงตอบว่า "ใช่แล้ว" 28 นายพันจึงตอบว่า "ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก" เปาโลจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด" 29 ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่า เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้

ในการเตรียมตัวสำหรับการเขียน เปาโลก็ถูกมัดไว้ด้วยเชือกหนัง อย่างไรก็ตาม เขาก็ถามนายร้อยคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆว่า "การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ" นั่นเป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เปาโลรู้คำตอบดีอยู่แล้ว แต่เขาเตือน

ให้พวกข้าราชการ โรมตระหนักถึงสัญชาติของเขาซึ่งไม่ใช่เรื่องเล็กๆเลย นายร้อยผู้นั้นรีบไปเตือนนายพันทันทีถึงสถานะของเปาโลในฐานะเป็นพลเมืองโรมคนหนึ่ง มันไม่เพียงผิดกฎหมายเท่านั้นที่จะเขียนพลเมืองโรมคนหนึ่งโดยปราศจากกระบวนการตามกฎหมายอันเหมาะสม แต่มันยังผิดกฎหมายด้วยที่จะมัดคนๆนั้นโดยปราศจากเหตุตามกฎหมาย

นายพันคนนั้นรีบซักถามเขาทันทีเกี่ยวกับสถานะของเขา เพื่อยืนยันถึงสัญชาติของเปาโล นายพันผู้นี้ก็กล่าวว่าเขาต้องเสียเงินมากกว่าจะได้สัญชาติของตนมา (โรมอนุญาตให้คนชาติอื่นซื้อสัญชาติได้เพื่อเป็นวิธีในการเพิ่มพูนคลังของจักรวรรดิ) คำที่แปลว่า **สัญชาติโรม (พลิตีเอเซีย)** มีความหมายว่า สิทธิพิเศษต่างๆของสัญชาติ อย่างไรก็ตาม ในกรณีของเปาโล เขาก็เป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิดซึ่งถือว่าเป็นตำแหน่งที่เหนือกว่าเสียอีก เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับบิดามารดาของเปาโล อย่างไรก็ตาม ตอนใดตอนหนึ่งพวกเขาก็ได้สัญชาติโรมในเมืองทาร์ซัส เราไม่ทราบว่าพวกเขาได้ซื้อสิทธิพิเศษนั้นมาเป็นของตนหรือมันถูกมอบให้แก่พวกเขาเพราะการบำเพ็ญคุณงามความดีแก่จักรวรรดิ ไม่ว่าในกรณีใด บุตรชายของพวกเขาได้รับพรจากสิทธิพิเศษนี้

คนเหล่านั้นที่ตั้งใจจะเขียนเปาโลจึง “ละท่านไป” ทันที คำที่แปลว่า **ไต่สวน (อเนะตาดิไซ)** ถึงแม้มีความหมายว่าไต่สวนหรือสอบสวนตามกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติมันก็สื่อถึงการทรมาน ซึ่งในกรณีนี้คือโดยการเขียน พวกเขาทุกคนไล่ตั้งแต่นายพันลงไปจนถึงนายทหารต่างเข้าใจและกลัวความหมายของสิ่งที่พวกเขาเกือบทำลงไป นั่นคือ การเขียนพลเมืองโรมโดยปราศจากกระบวนการทางกฎหมายอันเหมาะสม

กจ 22:30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปให้นั่งอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย หลังจากกลับไปนอนคิด นายพันซึ่งยังสงสัยเกี่ยวกับนักโทษแปลกคนของเขาอยู่ จึงตั้งใจที่จะพาเขาไปอยู่ต่อหน้าสภา (ซูเนะครีออน) เพื่อพยายามที่จะค้นหาสาเหตุของข้อพิพาทครั้งนี้

*****

ภาพรวมของกิจการ 23: ตั้งแต่ท้ายบทที่ 22 ไปจนจบบทที่ 23 เปาโลก็อยู่ในความดูแลของนายพันโรมผู้นี้ที่กรุงเยรูซาเล็ม วันต่อมาเปาโลก็ไปปรากฏตัวต่อหน้าสภาซานเฮดรินซึ่งก่อ

ให้เกิดความวุ่นวายขึ้นอีกครั้ง พวกโรมก็ช่วยชีวิตเขาไว้อีกครั้ง พอได้ยื่นถึงแผนการที่จะสังหาร เปาโล นายพันโรมผู้นี้จึงส่งตัวเปาโลภายใต้การคุ้มกันแน่นหนาไปยังเมืองซีซารียาเพื่อการ พิจารณาคดีเพิ่มเติม

กจ 23:1 ฝ่ายเปาโลจึงเฟ่งคูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้" ในการกล่าวว่าเปาโล "เฟ่งคูพวกสมาชิกสภา" ลูกาก็บรรยายว่าเปาโลกวาดตาไปที่วุฒิสภาซานเฮดริน อาจเพื่อมองหาใครสักคนที่เขายังรู้จักหรือเคยมีปฏิสัมพันธ์ด้วยก่อนหน้านี้ เขาเริ่มการแก้ต่าง ให้ตัวเอง โดยการเรียกคนเหล่านั้นว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย" เขาพยายามที่จะให้ตัวเองอยู่ในฐานะ เท่าเทียมกับพวกเขาทั้งในฐานะที่เป็นยิวคนหนึ่งและในฐานะที่เป็นชายคนหนึ่งที่ผ่านมาร้อนผ่าน หนาวมาหลายปี เขากล่าวต่อไปว่าเขาได้ "ได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจ วินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้" คำที่แปลว่า **ประพฤติ** (*พอลิตะอูออ ไม*) มีความหมายว่า มี ชีวิตในฐานะพลเมืองคนหนึ่ง บางทีในกรณีนี้ เขาหมายความว่าในฐานะพลเมืองคนหนึ่งของ อาณาจักรของพระเจ้าหรือแม้แต่อาณาจักรของอิสราเอลด้วยซ้ำ มันไม่น่าเป็นไปได้ที่เปาโลจะ เริ่มการแก้ต่างให้ตัวเอง โดยการยอมรับเรื่องสัญชาติโรมของคนต่อหน้าสภาซานเฮดริน วลี "ใจ วินิจฉัยผิดชอบอันดี" มีความหมายว่าใจวินิจฉัยผิดชอบอัน โปร่งใสเกี่ยวกับชีวิตของเขา

กจ 23:2 อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล ทำที่ แบบที่ไม่ยอมกลับใจเช่นนั้นทำให้มหาปุโรหิตโมโห แน่นอนว่าเขาทราบดีถึงการรับใช้ของ เปาโลตลอดระยะเวลาหลายปี (แม้จะมีการบิดเบือนหลายอย่างในคำกล่าวหาเหล่านั้นก็ตาม) และเกลียดชังเขา เขาจึงสั่งลูกน้องคนหนึ่งให้ตบหน้าเปาโล

กจ 23:3 เปาโลจึงสวนกลับไปด้วยความโกรธแบบที่ไม่ใช่ลักษณะเฉพาะตัวของ เขาว่า "พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราช บัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ" การเรียกเขาว่าเป็น "ผนังที่ ฉาบด้วยปูนขาว" สื่อว่ามหาปุโรหิตผู้นี้เป็นคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งเขาก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เปาโล พยายามที่จะเล่นงานกลับบ้างอย่างไม่เกรงกลัวและกล่าวคำพิพากษาแก่ผู้ที่พิพากษาเขาโดยกล่าว หาเขาว่าฝ่าฝืนบทบัญญัติของยิวโดยการตบเขาโดยไม่มีเหตุ

กจ 23:4-5 คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า "เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ" 5 เปาโลจึงตอบว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'อย่าพูดหยาบคายต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย'"

เราคงเกือบจะได้ยินเสียงโพล่งออกมาด้วยความตกตะลึงของคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่เมื่อพวกเขาบอกว่า "เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ" พอถึงตรงนี้เปาโลก็ถอยทันทีและเริ่มแก้ตัวมากทีเดียว เขากล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต" เขาถึงกับยกข้อความจากอพยพ 22:28 ที่ว่า "อย่าพูดหยาบคายต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย" คำที่แปลว่า ทราบ (*อะอีโค*) มีความหมายว่า 'รู้' หรือ 'มองออก' มันมีความหมายตรงตัวว่า 'รู้โดยการมองเห็น' เหตุผลหลายประการถูกยกมาเพราะเหตุใดเปาโลถึงอ่านสถานการณ์ผิด บางคนสันนิษฐานว่าตอนนั้นเขาสายตาเสียแล้วและมองไม่เห็นว่าเขากำลังพูดกับใครอยู่ (คำว่า *อะอีโค* ย่อมสนับสนุนทัศนะนี้อย่างแน่นอน) คนอื่นๆก็คาดเดาว่ามหาปุโรหิตซึ่งถูกเรียกตัวมายังที่ประชุมโดยพวกโรมอย่างกะทันหัน ไม่ได้สวมชุดแบบปุโรหิตหรืออาจไม่ได้นั่งในที่นั่งปกติของเขา เปาโลได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลาหลายปีและอาจไม่รู้จักหน้าค่าตาของอานาเนีย ไม่ว่าในกรณีใด เขาก็ถอยและเปลี่ยนท่าที่อันคู่คั่นของตนในทันที

กจ 23:6-8 ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสถานนั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่ามีการเป็นขึ้นมาจากความตาย" 7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก 8 ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทิวศวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่า มีทั้งนั้น

ด้วยว่าเปาโลเคยเป็นส่วนหนึ่งของแวดวงการเมืองในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อหลายปีก่อน เขาจึงทราบดีถึงการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายที่เกิดขึ้นภายในสภาซานเฮดริน เขาดูออกทันทีว่ายังมีการแบ่งแยกที่มีมานานระหว่างพรรคของพวกสะดูสีและพรรคของพวกฟาริสีอยู่เหมือนเดิม เราไม่ทราบว่าการแบ่งแยกดังกล่าวคิดเป็นร้อยละเท่าไร อย่างไรก็ตาม พวกสะดูสีที่มีแนวคิดเปิดกว้างก็มีจำนวนคิดเป็นส่วนใหญ่มากอย่างชัดเจน เขาจึงใช้โอกาสจากความจงรักภักดีต่อพรรคที่มีมายาวนานของพวกฟาริสีซึ่งเขาเคยเป็นสมาชิกมาก่อน เขากล่าวว่าเขาเป็น "พวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี" จากนั้นเขาก็รับยกเรื่องที่เป็นข้อพิพาทมานานระหว่างพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

นั่นคือ หลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย พวกฟาริสีก็เหมือนกับพวกแนวคิดเปิดกว้างในปัจจุบันที่ปฏิเสธเรื่องที่เป็นการอัศจรรย์ พวกเขาอ้างว่าการอ้างอิงถึงการเป็นขึ้นจากตายแม้แต่สำหรับพวกยิวในพระคัมภีร์เดิมก็เป็นเชิงอุปมาอุปไมยและเป็นเชิงสัญลักษณ์และต้องไม่ถูกเข้าใจตามตัวอักษร เช่นเดียวกับพวกแนวคิดเปิดกว้างในปัจจุบัน พวกเขาไม่ยอมรับคำสอนอื่นๆที่เหนือธรรมชาติในพระคัมภีร์เดิม เช่น เรื่องทูตสวรรค์หรือแม้แต่เรื่องโลกวิญญาณ ทั้งที่เป็นมนุษย์หรือไม่ใช่มนุษย์ พวกฟาริสีที่มีแนวคิดเชิงอนุรักษนิยมเชื่อในเรื่องพวกนี้ทั้งหมดและให้พวกมันเป็นหลักข้อเชื่อของตน

ตามที่เปาโลได้หวังไว้ สภาซานเฮดรินเริ่มโต้เถียงกันใหญ่และแตกออกเป็นสองฝ่ายตามพรรคของตนทันที ถึงแม้ว่าพวกสะดูสียังโกรธแค้นเปาโลอยู่เหมือนเดิม แต่พวกฟาริสีเริ่มปกป้องพรรคพวกของตนทันที

กจ 23:9-10 แล้วก็อ้ออิงเกิดโกลาหล และพวกธรรมจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า "เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดอะไร แต่ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย" 10 เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกลัวว่าเขาจะยุ่งแย่งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปจับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

พวกธรรมจารย์ซึ่งอยู่ในคณะของพวกฟาริสีลุกขึ้นและกล่าวปกป้องเปาโลโดยกล่าวว่า พวกเขาไม่พบว่าเขาทำผิดตรงไหนเลย อันที่จริงแล้ว พวกเขาเสริมว่าทูตสวรรค์หรือวิญญาณตนหนึ่งอาจพูดกับเขาเช่นนั้นก็ได้ พวกเขาจึงแนะนำว่าพวกเขาจึงไม่ควรต่อสู้กับพระเจ้า การแบ่งแยกนี้เริ่มรุนแรงขึ้นจนสภาพเสมือนการจลาจลเกิดขึ้นอีกครั้ง พวกโรมซึ่งกลัวเรื่องความปลอดภัยของนักโทษสัญชาติโรมของตนจึงใช้กำลังเข้าขัดขวางและดึงตัวเปาโลออกไปจากสองคณะของพวกยิวที่โต้แย้งกันนี้ เขาจึงถูกนำตัวกลับไปสู่ความปลอดภัยแห่งกรมทหารของโรม

กจ 23:11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าจะมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น" ถึงแม้ว่าเปาโลเต็มใจที่จะเผชิญกับความยากลำบาก แต่สิ่งต่างๆก็ดูเหมือนจะมาถึงทางตันแล้ว คืนนั้นท่ามกลางวิกฤติ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่เขาอีกครั้งเหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำที่เมืองโครินธ์ (กิจการ 18:9) ทำให้กำลังใจของพระองค์

นั่นเรียบง่าย พระองค์ทรงหนุใจเปาโลให้มีใจกล้า “เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น” พระเยซูจึงทรงบอกเปาโลให้มีใจกล้า (นี่อาจสื่อว่าเขาอาจเริ่มท้อใจแล้วก็ได้) เขาปรารถนาที่จะมีการรับใช้หนึ่งในกรุงโรมมานานแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงบอกเขาว่าพระองค์จะทรงประทานให้ตามที่ใจเขาปรารถนา นอกจากนี้ เมื่อได้ไปยังกรุงโรมในท้ายที่สุด มันก็ชัดเจนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปกป้องชีวิตของเขาในระหว่างนั้นด้วย ความกลัวความตายที่จะเกิดขึ้นจึงมลายหายไป เราควรหมายเหตุไว้ว่า พระเยซูไม่ได้ทรงสัญญาอะไรแล้วหลังจากกรุงโรม ถึงแม้ว่าท้ายที่สุดแล้วเปาโลจะถูกปล่อยตัวที่กรุงโรม แต่เสรีภาพของเขาก็จะอยู่เพียงชั่วสั้นๆ หลังจากนั้นเขาก็จะถูกส่งตัวกลับไปกรุงโรมในไม่ช้าเพื่อที่จะจากโลกนี้เข้าสู่สง่าราศี

กจ 23:12-15 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวภายใต้คำแข่งสถาปว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินอะไรที่ผิดกว่าจะได้มาเปาโลเสีย 13 คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมิกว่าสี่สิบคน 14 คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า "พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวภายใต้คำแข่งสถาปอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้มาเปาโลเสีย 15 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพร้อมนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะมาเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง"

พวกยิวบางคนหุดหงิดใจในความพยายามของคนที่กำลังจับเปาโลเสีย พวกเขาจึงสมทบกันปฏิญาณตัวว่าจะมาเปาโลเสีย ตรงนี้มันบอกไว้ว่า ภายใต้คำแข่งสถาป (อานาธะมาทิดโซ ซึ่งมาจากคำนาม อานาธะมา) มันมีความหมายว่า การอุทิศตัวเพื่อการทำลายอีกคนโดยใช้วิธีการปฏิญาณตัว โดยในกรณีนี้คือ ไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาจะกระทำการของตนจนสำเร็จ ชายมากกว่าสี่สิบคนได้ปฏิญาณตัวเช่นนั้น พวกเขาจึงไปหาปุโรหิตใหญ่และแจ้งให้เขาทราบเกี่ยวกับแผนการของตน พวกเขาจึงขอให้เขาขอให้มีการฟังความเพื่อต่อสู้อาโลอีกครั้ง โดยแสรังทำเป็นอยากร “ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน” ขณะที่เปาโลถูกพาตัวเพื่อไปฟังความ พวกเขา ก็จะดักเล่นงานเขา รุมพวกทหารโรม และฆ่าเขาเสีย

กจ 23:16-22 แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล 17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า "ขอพาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ" 18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่ม

คนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า "เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนั้นมาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ" 19 นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า "เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา" 20 เขาจึงตอบว่า "พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสถานเวลาพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน 21 แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกบฏที่สืบลบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้มาเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งจากท่าน" 22 นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า "อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา"

แน่นอนว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้หลานชายของเปาโลซึ่งอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มมาได้ยื่นแผนการตอบทำร้ายเปาโลพอดี เขาจึงไปที่กรมทหารของโรม ได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้ และเล่าให้เปาโลฟังเกี่ยวกับการสมคบคิดกันนี้ เปาโลรีบขอให้ไปแจ้งให้นายพันทราบเรื่องนี้ทันทีซึ่งเขาก็ได้รับทราบ นายพันโรมผู้นี้จึงอนุญาตให้หลานชายของเปาโลไปได้ โดยกำชับเขาอย่างแข็งแรงว่าให้ปิดเรื่องทั้งหมดนี้ไว้เป็นความลับ เราไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับชายหนุ่มคนนี้มากไปกว่าการที่เขาเป็นบุตรชายน้องสาวของเปาโล บางทีเขาอาจถูกส่งตัวมาที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการฝึกอบรมเพิ่มเติมในเรื่องละเอียดยิ่งขึ้นของศาสนายิว กระนั้น เลือดย่อมข้นกว่าน้ำ ชายหนุ่มผู้นี้ถึงแม้ไม่น่าจะเห็นพ้องตรงกับเปาโล แต่ด้วยความเป็นครอบครัวเขาก็ไม่ยอมให้เปาโลตาย เขาจึงทำเท่าที่ทำได้เพื่อขัดขวางมิให้มันเกิดขึ้น

กจ 23:23-24 ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า "จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา 24 และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมือง"

นายพันผู้นี้จึงใช้ขันตอนเร่งด่วนเพื่อปกป้องพลเมืองสัญชาติโรมันผู้นี้ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมตัว เขาสั่งพลทหารสองร้อยนาย ทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย รวมทั้งหมดเป็นทหารติดอาวุธ 470 นาย เพื่อไปส่งเปาโลที่เมืองซีซารียา ซึ่งเป็นเมืองสำคัญประจำแคว้นของโรมบนชายฝั่ง พวกเขาจะออกเดินทางตอน "สามทุ่มคืนวันนี้" บางคนคิดว่านี่เป็นเวลาสามทุ่ม คนอื่นๆก็คิดว่ามันเป็นเวลาตีสาม ไม่ว่าในกรณีใด การส่งตัวเขาไปก็เกิดขึ้นภายใต้การครอบคลุมของกลางคืน พวกโรมไม่ยอมให้เกิดเรื่อง มันเป็นการเดินทางไกลเจ็ดสิบไมล์ไปยังเมืองซีซารียา มันจะเป็นการเดินทางที่ยากลำบาก เปาโลได้รับสัตว์ตัวหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นลาตัวหนึ่งเพื่อมีไว้ขี่

กจ 23:25-30 แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้ 26 "คลาวดิอุสซีซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกซ์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ 27 พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม 28 ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาพของพวกยิว 29 ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้ 30 เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทีเดียวก่อน แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์"

นายพันสัญชาติโรมที่กรุงเยรูซาเล็ม คลาวดิอุสซีซียสจึงส่งจดหมายอธิบายไปยังผู้ว่าราชการเมือง คือ เฟลิกซ์ที่เมืองซีซาริยา ในรูปแบบที่เป็นปกติของข้าราชการของรัฐ เขาบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อนำเสนอตัวเองให้ดูดีที่สุด เขาทำให้มันฟังดูเหมือนว่าเขารู้ว่าเปาโลเป็นคนสัญชาติโรมและได้เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยชีวิตเขาจากพวกปฏิปักษ์ชาวยิว จากนั้นเขาก็สรุปความได้อย่างถูกต้องมากกว่าว่าเขาได้พาตัวเปาโลไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินอย่างไร

อย่างไรก็ตาม การประเมินของเขาเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมดก็คือว่า เปาโลถูกกล่าวหาว่ามีความเห็นต่างในเรื่องบทบัญญัติของยิว เท่าที่เขารู้เขาบ่งบอกว่าเปาโลไม่มีความผิดสถานใดเลยที่สมควรได้รับโทษประหารชีวิตหรือถูกจำคุก อย่างไรก็ตาม เมื่อเห็นว่าพวกยิวสมคบคิดกันที่จะฆ่าเปาโล เขาจึงได้ส่งตัวเปาโลไปเพื่อให้ได้รับความปลอดภัยที่เมืองซีซาริยา เขากล่าวปิดท้ายว่าบรรดาคนที่กล่าวหาเปาโลสามารถไปหาเฟลิกซ์ได้ที่เมืองซีซาริยาหากพวกเขาประสงค์ ไม่มีการกล่าวถึงว่าเกิดอะไรขึ้นกับสี่สิบคนนั้นที่ปฏิญาณตัวว่าจะฆ่าเปาโล

กจ 23:31-33 ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตริสตามคำสั่ง 32 ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร 33 ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซาริยาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย

ลูกาจึงบันทึกเกี่ยวกับการเดินทางครั้งนั้น โดยเขาคงร่วมเดินทางไปกับเปาโลด้วย คิโนนั้นพวกเขาไปถึงเมืองอันทิปาตริสซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเมืองยัฟฟา กับเมืองซีซาริยาประมาณสี่สิบไมล์จากกรุงเยรูซาเล็ม วันต่อมาพวกทหารม้าก็ถูกส่งตัวกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มหลังจากได้พักแล้ว พวกทหารที่เหลือที่มาส่งก็ส่งมอบตัวเปาโลและจดหมายอธิบายฉบับนั้นให้แก่เฟลิกซ์ที่เมืองซีซาริยา

กจ 23:34-35 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเซีย 35 ท่านจึงกล่าวว่า "เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า" ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ในศาลปริโตรียมของเฮโรด

ผู้ว่าราชการเมืองเฟลิกซ์จึงถามเปาโลว่ามาจากแคว้นไหน เฟลิกซ์อยู่ใต้ผู้ครองแคว้นซีเรียซึ่งเป็นแคว้นหนึ่งของจักรวรรดิ แคว้นซีเลียก็เหมือนกับแคว้นยูเดียตรงที่มันอยู่ใต้อำนาจควบคุมของผู้ครองแคว้นซีเรีย พอทราบว่าเปาโลเป็นคนแคว้นซีเลีย (แคว้นที่มีเมืองทาร์ซัสเป็นเมืองหลวง) เฟลิกซ์จึงเข้าใจว่าเขามีอำนาจในการตัดสินคดีนี้

เขาจึงกล่าวแก่เปาโลว่า "เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า" เขาจึงสั่งให้คุมตัวเปาโลไว้ในศาลปริโตรียมของเฮโรด นี่เป็นศาลปริโตรียมที่เฮโรดได้สร้างขึ้นไว้ที่เมืองซีซารียาเหมือนกับอันที่กรุงเยรูซาเล็มที่พระเยซูทรงถูกพิจารณาคดี สำหรับเปาโลมันก็เหมือนกับการจำกัดบริเวณให้อยู่แต่ในบ้าน เขาไม่ได้ถูกกักตัวไว้ในคุกทั่วไป แต่ในฐานะพลเมืองของโรมเขาถูกจำกัดให้อยู่แต่ในบริเวณศาลแห่งนี้ของโรม

*****

ภาพรวมของกิจการ 24: ในบทนี้ดูก็น่าสนใจการโต้สวนคดีของเปาโลต่อหน้าเฟลิกซ์ พวกยิวจากกรุงเยรูซาเล็มกล่าวหาเขาและเขาก็ตอบกลับ แม้ว่าเฟลิกซ์จะไม่ยอมตัดสินใจ แต่เขาก็ยอมให้เปาโลได้เป็นพยานต่อเขาเพิ่มเติมในภายหลัง

กจ 24:1 ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และทนายคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง ห้าวันหลังจากมาถึงในเมืองซีซารียา พวกผู้แทนจากสภาซานเฮดรินก็มาอยู่ที่เมืองซีซารียา เห็นได้ชัดว่าตัวแทนหลักคือพวกสะคูตี ซึ่งรวมถึงอานาเนียมหาปุโรหิตด้วย ขณะเดียวกัน พวกเขาได้ว่าจ้างทนายความชาวโรมคนหนึ่งนามว่า เทอร์ทูลลัส คำที่แปลว่า นักพูด (เรโทริ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *rhetoric* การที่เขาเสนอความปรักปรำเปาโลให้เฟลิกซ์ทราบก็คงเหมือนกับการฟ้องร้องเปาโลในปัจจุบัน มันก็คงเป็นสาระสำคัญของการฟ้องร้องอย่างหนึ่ง เพราะเวลาที่พิจารณาคดีได้เปลี่ยนเป็นสถานที่แห่งหนึ่งของโรมแล้ว พวกยิวจึงคิดว่าเป็นการฉลาดที่จะหาทนายสักคนมาซึ่งมีความรู้ดีในกฎหมายของโรม ข้อกล่าวหาของพวกเขาดอนี้ก็คือ การกล่าวหาว่าเปาโลได้ทำผิดกฎหมายของโรม เทอร์ทูลลัสจึงกลายเป็นอัยการของพวกเขา

กจ 24:2-4 ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทุลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า "ท่านเจ้าคุณเฟลิกัส เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณ ประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน 3 ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิต กตัญญูเป็นที่ยิ่ง 4 แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสัก หน่อยหนึ่ง

เทอร์ทุลลัสเริ่มเข้าหาบัลลังก์ศาล โดยการพูดคุยขอเฟลิกัสผู้ขึ้นนั่งเป็นตุลาการ แม้ว่า เฟลิกัสถูกมองว่าเป็นผู้ปกครองที่เฉลียวฉลาดในสายตาของคนทั่วไป แต่อย่างน้อยเขาก็เคยระงับการ จลาจลครั้งหนึ่งได้ เทอร์ทุลลัสจึงถือโอกาสนี้เพื่อขอความโปรดปรานจากเขา เขาประจบสอ พลอเฟลิกัสต่อไปเหมือนที่พวกทนายฟังกระทำ จากนั้นเขาก็ออกความเห็นว่าเขาไม่ยากให้เฟลิ กัส "ป่วยการมากไป" เขาจึงขอความกรุณาให้เฟลิกัสโปรดฟังเขา "สักหน่อยหนึ่ง" คำที่แปลว่า ความกรุณา (*อะพีอะอิคะเอีย*) มีความหมายว่า 'ความยุติธรรม' หรือ 'ความดีงาม' อีกครั้งที่ ทนายผู้นี้ยังพูดพร่ำต่อไป

กจ 24:5-6 ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุยงพวกยิวทั้งหลายให้ เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนักรบ 6 กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้ พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็น่าจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของ พวกข้าพเจ้า

เทอร์ทุลลัสจึงเริ่มนำเสนอข้อกล่าวหาของพวกเขาที่มีต่อเปาโลต่อหน้าเฟลิกัสในแบบที่ ทำให้เปาโลดูแย่ที่สุดเท่าที่จะทำได้ หลักๆแล้วมีการนำเสนอข้อกล่าวหาสี่ประการ มีเพียงข้อหา เดียวที่ถือได้ว่าเป็นการทำผิดกฎหมายของโรม ส่วนอีกสามข้อที่เหลือเป็นกลเม็ดของพวกทนาย ที่จะนำเสนอจำเลยในลักษณะที่แย่ที่สุดโดยหวังว่าเมื่อรวมข้อกล่าวหาทั้งหมดเข้าด้วยกันก็จะ ทำให้ข้อกล่าวหาที่แท้จริงนั้นน่าเชื่อถือ (เหมือนที่ทนายบางคนในปัจจุบันว่าไว้ จงขว้าง สปาเกตตี้ใส่ผนังให้เยอะที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยหวังว่าต้องมีสักเส้นที่เกาะติดผนัง)

ข้อกล่าวหาทั้งสี่ข้อนี้คือ (1) เปาโลเป็น "คนพาล" (2) เขาเป็น "คนยุยงพวกยิวทั้งหลายให้ เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ" (นี่เป็นข้อกล่าวหาเดียวที่พวกโรมอาจิวตักถ่วง) (3) เขาเป็น "ตัวการ ของพวกนักรบ" (4) และเขาเที่ยวไปหมายจะ "ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน"

สำหรับพวกผู้นำยิว เปาโลก็เป็นตัวแสบจริงๆ เขาป่วนอำนาจปกครองเบ็ดเสร็จของพวกเขาที่มีอยู่เหนือประชาชนชาวยิว อย่างไรก็ตาม แม้เขาจะสร้างความรำคาญใจให้แก่พวกผู้นำยิว แต่นี่ก็ไม่ผิดกฎหมายของโรมอย่างแน่นอน สิ่งเดียวที่พวกเขาใช้กล่าวอ้างเพื่อปกป้องเปาโลได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกโรมกังวล ก็คือ ข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูลที่ว่าเขากำลังชองชุมคนเพื่อก่อการกบฏต่อรัฐบาลโรม คำที่แปลว่า การรุ่มรวย (สตาซิส) มีความหมายว่า 'การจลาจล' พวกยิวมาถึงข้อสรุปอันบิดเบือนนี้โดยการบิดเบือนคำเทศนาของเปาโลเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า

การกล่าวหาเปาโลว่าเป็น “ตัวการของพวกนัซซาเร็นั้น” ไม่ได้เป็นเรื่องที่พวกโรมกังวลสักเท่าไร คำที่แปลว่า พวก (ฮารีเรซิส) เป็นคำที่มักแปลเป็น 'heresy' (ลัทธินอกรีต) พวกโรมไม่ค่อยสนใจข้อพิพาทในเรื่องบทบัญญัติทางศาสนาของพวกยิว

มันน่าสนใจที่จะระบุว่าพวกยิวเรียกบรรดาผู้ติดตามพระคริสต์ว่าเป็นพวกนัซซาเร็นโดยอิงจากการที่พระเยซูทรงมาจากเมืองนัซซาเร็น ข้อกล่าวหาสุดท้ายนี้เป็นเรื่องโกหกหน้าด้านๆ และพวกเขาก็รู้ดี เปาโลไม่ได้ละเมิดบทบัญญัติอันเข้มงวดเกี่ยวกับพระวิหารเลยแม้แต่นิดเดียว ในทางตรงกันข้าม เขาอุทิศส่ำหื้อรักษากฎระเบียบเหล่านั้นของยิวที่เกี่ยวข้องกับมันด้วยซ้ำ

กจ 24:7-9 แต่นายพันลีเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา 8 และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่" 9 ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

จากนั้นเทอร์ตุลลัสจึงถือโอกาสบิดเบือนรายละเอียดและทำให้บ่อน้ำเป็นพิษโดยการทำให้ลีเซียส (ผู้ไม่อยู่ที่นั่นด้วย) คูแยะ เขาไม่อยู่ที่นั่นเพื่อตอบโต้คำกล่าวหาของพวกเขา เขาจึงฉวยโอกาสนี้เพื่อบิดเบือนความจริง ความจริงก็คือว่า พวกมือบชชาวยิวต่างหากที่ถูกขยงโดยพวกยิวจากแคว้นเอเชียที่ก่อความรุนแรงต่อเปาโล ลีเซียสผู้เป็นนายพันของกองพันทหารโรมที่กรุงเยรูซาเล็มจึงเป็นผู้ที่ลงมือกระทำการเพื่อหยุดยั้งเหตุรุนแรง เทอร์ตุลลัส (รวมถึงพวกผู้นำยิวด้วย) ไม่เพียงใส่ร้ายลีเซียสเท่านั้น แต่พวกเขายังหวังว่าทำให้เฟลิกซ์มีอคติไม่ดีต่อพี่น้องชาวโรมของตนด้วย ในข้อ 8 เทอร์ตุลลัสพยายามบรรยายการกระทำของลีเซียสว่าไร้เหตุผลและเป็นภาระหนัก ขณะเดียวกัน พวกผู้นำยิวก็พากันพยักหน้าเห็นดีด้วย เหมือนกับกล่าวแก่เฟลิกซ์ว่า ‘ถูกแล้ว!’

กจ 24:10 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า "เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าคุณเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ หลังจากที่ทนายชิวคผู้นี้กล่าวจบแล้ว เปาโลก็ลุกขึ้นเพื่อแก้ต่างให้ตัวเอง คำที่แปลว่า ทำสำคัญ (เนอะโอ) มีความหมายตรงตัวว่าพลิกสัฟฟักหน้าให้เปาโล ซึ่งเท่ากับกล่าวว่า 'เชิญเลย ถึงตาท่านแล้ว' เปาโลกล่าวสั้นๆว่าพลิกสัฟฟักหน้าให้แก่นชนชาติอิสราเอลมาเป็นเวลาหลายปีและเขาจึงน่าจะเข้าใจธรรมเนียมต่างๆของยิวเป็นอย่างดี เขาจึงยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะให้การ

กจ 24:11 ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน เปาโลไม่สนใจคำพูดใส่ร้ายว่าเขาเป็น 'คนพาล' และเข้าเรื่องคำกล่าวหาที่แท้จริงที่ว่าเขาก่อความวุ่นวายทันที เขาเริ่มโดยกล่าวว่าจนถึงทุกวันนี้ เวลาผ่านไปเพียงสิบสองวันนับตั้งแต่เขามาถึงในกรุงเยรูซาเล็ม มันสื่อความหมายชัดเจน หัววันในสิบสองวันนั้นก็ถูกใช้ไปกับการอยู่ใต้การควบคุมของโรม มันคงยากที่จะเชื่อว่าในเวลาเจ็ดวันในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจะสามารถยุ่งให้เกิดความวุ่นวายต่อโรมได้

กจ 24:12-13 เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุ่งประชาชนให้วุ่นวายไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง 13 เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้

นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงก็คือว่า ไม่มีเลยสักครั้งที่คนจะเห็นเปาโลยุ่งหรือแม้แต่ได้เถียงกับผู้ใด ไม่ว่าในพระวิหารหรือธรรมศาลาหรือสถานที่อื่นใดก็ตาม ข้อกล่าวหาเหล่านั้นล้วนเหลวไหลทั้งเพ พวกเขาไม่มีทั้งข้อพิสูจน์หรือหลักฐานมานำเสนอ มันไม่มีอยู่จริง

กจ 24:14-16 แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกกริต ข้าพเจ้าปฏิบัติพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำสั่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสดาพยากรณ์ทั้งหมด 15 ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย 16 ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์

อย่างไรก็ตาม บัดนี้เปาโลก็ฉวยโอกาสนี้เพื่อเป็นพยาน เขายอมรับสารภาพว่าตนมีความผิดจริงตามข้อกล่าวหาที่ว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของ ‘พวกนัซซาเรธ’ (ซึ่งไม่ผิดกฎหมายของโรม) เขายังชี้ให้เห็นว่าเขาถูกกล่าวหาว่าถือลัทธินอกรีต อย่างไรก็ตาม เขากล่าวเพื่อเป็นหลักฐานว่าการนมัสการพระเจ้าของเขานั้นมีพื้นฐานอยู่บนรากฐานของ “พระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสนายิวทั้งหมด” นั่นเท่ากับการกล่าวในปัจจุบันว่าความเชื่อมั่นของข้าพเจ้านั้นตั้งอยู่บนพระคัมภีร์

นอกจากนี้ ขณะที่เขากล่าวต่อไปนั้น บางคนในสภาซานเฮดรินก็เห็นด้วยว่า “คนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย” นอกจากนี้ เขายังอุทิศสำหรับประพาดิตนเพื่อที่จะมี “ใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์” คำที่แปลว่าอุทิศสำหรับ (อาสเคโอ) มีความหมายว่า ‘ยอมลำบาก’ หรือ ‘บากบั่น’ ตลอดชีวิตและการรับใช้ของเขาเปาโลยอมลำบากที่จะมีใจวินิจฉัยผิดชอบอันโปร่งใสต่อทั้งพระเจ้าและมนุษย์ เขาทำสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นเพื่อที่จะไม่ทำผิดต่อพระเจ้า (หรือมนุษย์)

กจ 24:17-19 ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำทานและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า 18 คราวนั้นมีพวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขาก็ได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย 19 ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี่แล้ว

แม้ว่าเปาโลได้มาเยือนกรุงเยรูซาเล็มครั้งหนึ่งในกิจการ 18:22 เมื่อห้าหรือหกปีก่อนหน้านั้น แต่มันก็เป็นแค่การมาเยือนช่วงสั้นๆ จุดประสงค์ของเขาในตอนนั้นก็เพื่อมาเจอกับพวกผู้นำของคริสตจักรเพียงช่วงเวลาสั้นๆ มันผ่านไปหลายปีแล้วจริงๆ นับตั้งแต่เขา ในฐานะที่เป็นยิวโดยกำเนิด ได้มาถือพิธีที่เป็นทางการใดๆที่พระวิหาร ดังนั้นเขาประกาศต่อหน้าเฟลิกส์ว่า “ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว” เขาก็กลับมาที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำของถวายมาส่งมอบให้แก่พี่น้องของตน คำที่แปลว่า ทาน (อะละเอมอซูเน) มีความหมายว่า ‘ของบริจาคร’ หรือ ‘ของขวัญ’ นอกจากนี้ เขายังตั้งใจที่จะถวายเครื่องบูชาตามกำหนดที่พระวิหารอีกด้วย (เราควรหมายเหตุไว้ว่านี่ไม่ใช่จุดประสงค์หลักของเขาในการมาเยือนกรุงเยรูซาเล็ม ตอนนั้นเขามาเพื่อนำของถวายมาส่งมอบให้แก่คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำของคริสตจักรได้ขอให้เขา ‘ล้างคำครหา’ เกี่ยวกับตัวเขาท่ามกลางคริสเตียนยิวทั้งหลาย พวกเขาได้ขอให้เขาแสดงออกถึงความจงรักภักดีที่เขามีต่อการเป็นยิวโดยการปฏิบัติส่วนตัวและถวายเครื่องบูชาตามกำหนดที่พระวิหาร

อย่างไรก็ตาม ด้วยความสุจริตใจเขาก็ตั้งใจที่จะมาถึงที่กรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลเพ็นเทคอสต์จริงๆ โดยอาจเพื่อเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตของเขาที่จะถือเทศกาลนี้ได้ มันมีความหมายต่อทั้งมรดกแห่งความเป็นยิวของเขาและเป็นวันเกิดของคริสตจักรด้วย)

เขากล่าวแก่เฟลิกส์ว่าเมื่อพวกยิวจากแคว้นเอเชียเข้ามาหาเขาในพระวิหาร เขาก็ (1) กำลังทำพิธีชำระตัวอยู่ (2) เขาไม่มีคนติดตามมา (คำที่แปลว่า **หมู่คน** (*ออกคอส*) หมายถึงฝูงชนที่เป็นคนธรรมดาทั่วไป และ (3) ก่อนเกิดความวุ่นวาย มันก็ไม่มีกรก่อกวนความสงบสุขเลย นอกจากนี้เขายังชี้ให้เห็นด้วยว่าตามกฎหมายของโรมแล้วบรรดาผู้ที่กล่าวหาเขาก็ไม่ได้มาให้การด้วยซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติน่าสงสัย พวกเขาได้ตั้งข้อกล่าวหาเขาแล้ว แต่ก็ยังไม่มาปรากฏตัวเมื่อมีการไต่สวนคดีอย่างเป็นทางการ

กจ 24:20-21 หรือขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา 21 เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า "วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย"

นอกจากนี้ เปาโลยังกล่าวด้วยว่า สำหรับคนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่งด้วย หากพวกเขาพบว่ามีการทำผิดกฎหมายของโรมจริงๆ เมื่อเขายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาแล้ว คนเหล่านั้นก็ควรมาฟ้องเขาได้แล้ว เขาบอกว่าเหตุผลที่แท้จริงที่เขามาอยู่ที่นั่นก็เพราะ "ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้น" คำที่แปลว่า **ข้อ** (*โพน*) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า 'คำพูด' นี่เท่ากับเปาโลกล่าวว่า 'เหตุผลประการเดียวที่ข้าพเจ้าถูกเรียกตัวมาในวันนี้ก็คือ คำพูดนี้เกี่ยวกับการเป็นขึ้นของคนตาย'

กจ 24:22 เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า "เมื่อลิเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า" ความเห็นเกี่ยวกับเฟลิกส์ที่ "ได้รู้เรื่องของทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว" เป็นเรื่องน่าสนใจ การอ้างอิงถึง "ทางนั้น" เป็นหนึ่งในคำเหมือนที่ใช้เรียกความเชื่อแบบคริสเตียนในสมัยนั้น เห็นได้ชัดว่าเฟลิกส์เข้าใจว่าเปาโลมาจากไหนมากกว่าที่พวกยิวรู้ อาจเป็นไปได้ว่าเพราะว่าฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐอาศัยอยู่ในเมืองซีซารียาและคริสตจักรหนึ่งได้ก่อตั้งมั่นคงขึ้นที่นั่นแล้ว มันอาจเป็นเพราะภูมิลำเนาของภรรยาชาวยิวของเขาก็ได้ มันอาจเป็นไปได้ว่าในฐานะเป็นข้าราชการ โรมคนหนึ่ง เขาทราบวาทศิลป์ที่เมืองโครินธ์ ได้ตัดสินใจเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้นว่าความเชื่อแบบคริสเตียนถือได้ว่าเป็นศาสนาที่ถูกกฎหมาย ดังนั้นมันจึงเป็นรูปแบบหนึ่งที่ถูกกฎหมายของ

ศาสนายิวเท่าที่เกี่ยวข้องกับโรมแล้ว ในฐานะที่เขาเป็นข้าราชการของโรมคนหนึ่งเขาจึงทราบดีว่า แม้เทอร์툴ลัสจะมีการมคมคายสักปานใด แต่ทั้งเขาและพวกยิวก็ไม่ได้ฟ้องร้องเปาโลแต่อย่างใด

เฟลิกซ์จึงเลื่อน (คำที่แปลว่า เลื่อน (อานาบัลลอส) มีความหมายว่า ‘เลื่อนออกไป’) การตัดสินใจในตอนสุดท้ายออกไป เขาอ้างว่าต้องการรองกว่านายพันลีเซียสมาจากกรุงเยรูซาเล็ม และขึ้นให้การ นำแปลตรงที่ว่าลีเซียสได้ส่งคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษรมาให้แก่เฟลิกซ์แล้วว่าไม่มีข้อกล่าวหาใดอันควรที่โรมจะพิจารณาในกิจการ 23:29 ดังที่จะมีบันทึกไว้ในไม่ช้า เรื่องการเมืองและการหวังว่าจะได้รับสินบนคือ แรงจูงใจที่แท้จริงของการกักตัวเปาโลไว้

กจ 24:23 เฟลิกซ์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง **ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน** เฟลิกซ์จึงสั่งให้คุมตัวเปาโลไว้ภายใต้การดูแลของนายร้อยคนหนึ่ง นี่จึงเท่ากับเป็นการกักกันผู้ต้องหาให้อยู่แต่ในบ้าน เขาได้รับสิทธิพิเศษในการให้คนมาเยี่ยมเขาได้ไม่จำกัดและรับของกำนัลหรือความช่วยเหลือใดๆที่พวกเขานำมา และได้รับสิทธิพิเศษในการอยู่ในที่อาศัยอันสุขสบาย เขาไม่ได้ถูกพาไปอยู่ในคุกใต้ดินของนักโทษทั่วไป

กจ 24:24 เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกซ์มาพบกับภรรยาชื่อดรูลิสลาผู้เป็นชาติดียิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์ เห็นได้ชัดว่าดรูลิสลา ภรรยาของเฟลิกซ์สนใจเกี่ยวกับผู้ถูกกักตัวไว้ชาวยิวคนนี้ ก่อนหน้านั้นเฟลิกซ์ได้โน้มน้าวนางให้ทิ้งสามีคนแรกของนางและมาเป็นภรรยาคนที่สามของเขา สถานภาพสมรสของพวกเขาก็ไม่ใช่แบบอย่างที่ดีสักเท่าใด ดรูลิสลามิภักดิ์ที่น่าสนใจ นางเป็นหนึ่งในบุตรสาวสามคนของเฮโรดอากริปปาที่หนึ่งผู้ซึ่งได้ประหารชีวิตยาโกบ ลุงของนางคือ เฮโรดอันทิปาส ได้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ส่วนทวดของนางคือ เฮโรดมหาราช ก็สั่งให้ประหารชีวิตทารกเพศชายผู้ไร้เดียงสาทั่วเมืองเบธเลเฮมหลังจากที่พระเยซูทรงประสูติ เพราะว่าครอบครัวของนางมีส่วนเกี่ยวข้องกับบรรดาคนสำคัญของความเชื่อแบบคริสเตียน นางจึงอาจสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับเปาโลคนนี้ที่ถูกคุมตัวไว้ นางจึงอาจจะยื่นคำขอสามีของนางให้ฟัง “เปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์” เพิ่มเติม

กจ 24:25 ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า "คราวนี้จึงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก" ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับรูปแบบของการฟ้องใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเยซูคริสต์ถึงในยอห์น 16:8-11 เปาโล "อ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น" เขาอาจนำเสนอความชอบธรรมของพระเจ้าที่ทั้งเฟลิกส์และดรูสึลลาไม่มีเลย เขาพูดถึงความอดกลั้นใจทางศีลธรรมซึ่งทั้งคู่ไม่ได้แสดงออกมาเช่นกัน และเขาพยากรณ์ถึงการพิพากษาที่จะมาซึ่งรอคอยทั้งสองคนอยู่ เห็นได้ชัดว่าเฟลิกส์เกิดอาการฟ้องใจจนถึงขั้นกลัวจนตัวสั่น คำที่แปลว่า **ตัวสั่น** แปลมาจากคำสองคำ (*เกษนอเมะนอส เอ็มฟอบอส*) ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'เขารู้สึกกลัว' เห็นได้ชัดว่าไม่มีการกล่าวถึงภรรยาที่ไร้ศีลธรรมของเขาว่ารู้สึกหวั่นไหวอะไรเลย เฟลิกส์จึงขอให้เปาโลหยุดพูดโดยกล่าวแก่เขาว่า "คราวนี้จึงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก" ในการที่ขอให้เปาโลไปเสีย เขาก็เท่ากับปฏิเสธพระคริสต์

กจ 24:26 อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ เฟลิกส์ยังเรียกตัวเปาโลมาคุยด้วยต่อไป อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจของเขาก็ไม่ใช่เพราะว่าเขาสนใจในถ้อยคำของเปาโล ในฐานะเป็นข้าราชการที่ฉ้อฉล เขาก็หวัง (และอาจส่งสัญญาณเป็นนัยๆด้วย) ว่าเปาโลจะติดสินบนเขาเพื่อเร่งให้เขาได้รับการปล่อยตัวไวๆ เปาโลไม่สนใจการซื้อโง่ดั่งกล่าวเลย

กจ 24:27 แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอริอัสเฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้รับความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก เปาโลจึงอยู่ต่อในเมืองซีซาร์ียาอีกสองปี ขณะเดียวกัน เฟลิกส์ก็ถูกเรียกตัวกลับไปกรุงโรม ประวัติศาสตร์ของชาวโลกบันทึกว่าการปกครองอันเด็ดขาดและความฉ้อฉลของเขานั้นเล่าลือไปถึงกรุงโรมและเขาก็ถูกแทนที่โดยเฟสทัส อย่างไรก็ตามด้วยหวังว่าจะมิให้พวกยิวร้องเรียนไปถึงโรมเกี่ยวกับตัวเขา เขาจึงปล่อยเปาโลไว้ในคุกต่อไป อันทำให้เปาโลเป็นตัวประกันทางการเมือง บางคนสันนิษฐานว่าในช่วงเวลาสองปีนี้ ลูกาได้เขียนหนังสือข่าวประเสริฐของตน เขาอาจเขียนหนังสือกิจการด้วย เนื่องจากในช่วงเวลานี้เขามีเปาโลอยู่ใกล้ๆเพื่อเติมรายละเอียดลงไป

*****

ภาพรวมของกิจการ 25: ในบทนี้ ผู้ว่าราชการคนใหม่ของ โรมที่เมืองซีซารียาเล่นเกมการเมืองเพิ่มเติมกับเปาโล เขารู้ว่าไม่มีมูลเหตุตามกฎหมายที่จะคุมขังเปาโล ไว้อีกต่อไป กระนั้น ด้วยเหตุผลทางการเมือง เขาก็อยากเอาใจพวกยิวโดยขังเปาโล ไว้ต่อ สุดท้ายในฐานะพลเมือง สัญชาติโรม เปาโลจึงอุทธรณ์ต่อซีซาร์เพื่อเป็นศาลฎีกาสุดท้ายของเขา เขาได้รับการอุทธรณ์ (อาจเพื่อให้เปาโลเลิกกังวลใจพวกเขาเสียที) นอกจากนี้ก็ภัยพิบัติอากริปปาที่สองผู้เป็นยิวที่อ่อนล และไร้ศีลธรรมกับพระนางเบอร์นีสผู้ติดตามเขามาด้วยก็เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการผันแปร ความยุติธรรมอันควรตกแก่เปาโล

กจ 25:1-3 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 2 มหาปุโรหิตกับคนสำคัญๆในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน 3 ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะชุ่มคออย่าท่านเสียกลางทาง

เฟสทัสผู้ว่าราชการ โรมคนใหม่มาถึงในเมืองซีซารียา แน่ใจว่าเพราะเขาอยากผูกมิตรกับคนเหล่านั้นที่เขาจะปกครอง สามวันหลังจากขึ้นรับตำแหน่งเขาก็เดินทางขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับพวกผู้นำยิวที่นั่น มหาปุโรหิตคนใหม่นามว่า อิชมาเอลพร้อมกับเหล่าลูกน้องของเขาแจ้งให้เฟสทัสทราบทันทีเกี่ยวกับเปาโลและ “ได้วิงวอนท่าน” พวกเขาซึ่งเปี่ยมประสบการณ์ในการขึ้นหมุ่ขึ้นแมวทางการเมืองกับ โรมจึงรีบแสวงหาความโปรดปรานจากเฟสทัสทันที แผนการของพวกเขาที่ง่ายนิดเดียว ในการขอให้ให้นำตัวเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจะคอยดักกลางทางเพื่อที่จะฆ่าเขาเสีย

กจ 25:4-5 ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น 5 ท่านจึงว่า "ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด "

เฟสทัสผู้เป็นนักการเมืองโดยอาชีพรู้สึกสงสัยในคำขอของพวกเขา ถึงแม้ว่าเขาไม่ค่อยสนใจเกี่ยวกับพวกเขาหรือเปาโล แต่ในฐานะเป็นผู้ว่าราชการของ โรมประจำแคว้นนั้น เขาก็มีหน้าที่รับผิดชอบในการปกป้องพลเมืองสัญชาติโรม เขาจึงแจ้งให้พวกยิวทราบว่าเปาโลจะอยู่ที่เมืองซีซารียาต่อไป หากพวกเขาอยากลงไปที่นี่และไต่สวนเรื่องราวมากกว่านี้ เขาก็จะไปฟังความที่นั่น

กจ 25:6-7   เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้เปาโลเข้ามา 7 ครั้งเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจนไม่ได้

หลังจากผ่านไปสิบวัน เฟสทัสก็กลับไปยังเมืองซีซารียาและพวกผู้มีอำนาจของยิวก็มาเช่นกัน วันต่อมาเขาก็นั่งบนบัลลังก์พิพากษา (เบมา) เขาสั่งให้นำตัวเปาโลมาข้างหน้า คราวนี้พวกยิวไม่ใช่ทนาย แต่พวกเขา “ยื่นล้อมไว้รอบ” เปาโลในฐานะเป็นผู้กล่าวหาที่กล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ เห็นได้ชัดว่าลูกาอยู่ที่นั่นด้วยและเขาบันทึกว่าคนเหล่านั้นพิสูจนคำกล่าวหาของตนไม่ได้เลยแม้สักข้อเดียว

กจ 25:8   เปาโลจึงแก้คดีเองว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิวหรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์" ดังนั้นเปาโลจึง "แก้คดีเอง" อีกครั้ง คำที่แปลว่า แก้คดี (อาพอลอเกอไอ) มีความหมายว่า 'แก้ต่างให้ตัวเอง' คำภาษาอังกฤษ *apologetic* เป็นคำที่แตกออกจากคำนี้

เปาโลสรุปว่าข้อกล่าวหาต่างๆที่เขาโดนนั้นคือ (1) การกระทำผิดกฎหมายของพวกยิว (2) กระทำผิดต่อพระวิหารของยิว (3) และกระทำผิดกฎหมายของโรมในเรื่องก่อการกบฏ เฟสทัสคงจะสนใจแต่เรื่องที่สามนี้เท่านั้น พวกยิวไม่อาจเสนอหลักฐานอันใดเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาเหล่านี้ได้เลย โดยเฉพาะข้อกล่าวหาที่สาม เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้โดยประกาศว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิด...หรือต่อซีซาร์"

กจ 25:9   ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า "เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ" สำหรับเฟสทัส เรื่องราวทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของเกมการเมืองอย่างหนึ่ง เขาไม่สนใจเรื่องความยุติธรรม ความจริง หรือการให้ความยุติธรรมแก่เปาโลเลย แต่เขาเห็นโอกาสที่จะสร้างต้นทุนทางการเมือง ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้ถูกพวกยิวเลือกตั้งให้มารับตำแหน่ง แต่การเอาใจพวกเขาก็จะเป็นประโยชน์ต่อประวัติการทำงานของเขาและทำให้อาชีพการงานของเขาเจริญก้าวหน้าในฐานะนักการเมือง จากมุมมองที่ฉ้อฉลของเขา เขาจะได้ประโยชน์จากการเอาใจพวกยิวมากกว่าจากการสำแดงความยุติธรรมและปล่อยตัวเปาโล เขาจึงเสนอโอกาสให้เปาโลไปชี้แจงที่กรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง เปาโลมองออกทันทีว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นอยู่ เขาไม่ได้รับความยุติธรรมจากทั้งเฟลิกซ์หรือเฟสทัส เขาทราบดีว่าตัวเองกำลังถูกทำให้

เป็นลูกฟุตบอลทางการเมืองอยู่ หากเฟสทัสไม่ยอมปฏิบัติต่อเขาอย่างยุติธรรมในเมืองซีซาร์ยาที่เป็นกลางในทางทฤษฎี เขาก็ทราบว่าเขาไม่มีโอกาสเลยในบรรยากาศที่เป็นอคติอย่างมากของกรุงเยรูซาเล็ม

ในช่วงสองปีหลังมานี้ เปาโลย่อมมีเวลาใคร่ครวญเกี่ยวกับสถานะตามกฎหมายของตน ในฐานะเป็นพลเมืองสัญชาติโรม บัดนี้เขาทราบแล้วว่าเฟสทัสไม่ได้ดีไปกว่าเฟลิกซ์เลย และอาจแย่กว่าด้วยซ้ำ เขาจึงรู้ว่าคำตอบของตนต้องเป็นแบบไหน

กจ 25:10   เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว

เปาโลจึงทวงสิทธิ์ของตนในฐานะเป็นพลเมืองสัญชาติโรม เขาตอบเฟสทัสว่า "ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่" ในฐานะเป็นผู้ว่าราชการแคว้นยูเดีย เฟสทัสจึงเป็นผู้แทนของโรม ในฐานะเป็นพลเมืองสัญชาติโรม เฟสทัสไม่มีสิทธิ์ที่จะส่งตัวเขาให้แก่ศาลของพวกยิว เปาโลเตือนความจำเขาว่าตนไม่ได้ทำอะไรผิดต่อพวกยิวหรือต่อโรมเลย กระนั้นด้วยเหตุผลทางการเมือง เฟสทัสก็ยังพยายามที่จะส่งตัวเขาให้แก่พวกยิวอยู่ร่ำไป

กจ 25:11   เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์"

เปาโลกล่าวต่อไปว่าหากเขาเป็นผู้กระทำผิด (นั่นคือ เป็นอาชญากร) ที่มีโทษถึงตาย เขาก็เต็มใจที่จะเผชิญกับข้อกล่าวหาเหล่านั้น แต่เนื่องจากข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ปรักปรำเขาไม่มีมูลเหตุเลย เขาจึงเตือนความจำเฟสทัสว่าภายใต้กฎหมายของโรม แม้แต่เขาก็ไม่สามารถมอบตัวเปาโลไว้แก่พวกยิวได้ตามกฎหมาย

แน่นอนว่าเปาโลคิดมาก่อนนานแล้วว่าเขาจะพูดอะไร เขาคงคิดมาแล้วถึงความปรารถนาของตนที่จะไปเห็นกรุงโรมและการที่พระเยซูได้ทรงสัญญากับเขาแล้วว่าเขาจะไปได้เห็นมันในกิจการ 23:11 เมื่อกฎหมายของโรมได้พัฒนาขึ้น พลเมืองสัญชาติโรมก็มีสิทธิ์ที่จะอุทธรณ์ในเรื่องที่เขาคิดว่าเป็นสิ่งที่ยุติธรรมต่อซีซาร์โดยตรงได้ เปาโลรู้ว่าเขาจะไม่ได้ได้รับความ

ยุคิธรรมจากเหล่าผู้ว่าราชการแคว้นที่ตะถ่วงและชอบรับสินบน ดังนั้นเขาจึงข้ามขั้นตอนและเอาคดีนี้ออกไปจากมือของเฟสทัส เขาประกาศแก่เฟสทัสและพวกยิวที่อยู่ที่นี่ว่า “ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”

กจ 25:12 ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า "เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์" บัดนี้เฟสทัสเผชิญหน้ากับวิกฤติทางการเมืองและความท้าทายทางกฎหมาย ถึงแม้ว่าโรมทำเป็นมองไม่เห็นการฉ้อฉลของเหล่าผู้ครองแคว้นของมันอยู่บ่อยๆ แต่การอุทธรณ์ถึงซีซาร์ภายใต้กฎหมายของโรมก็เป็นอะไรที่เฟสทัสไม่อาจมองข้ามได้ เขาจึงปรึกษากับสภาที่ปรึกษาของตน พวกเขาจำใจเห็นพ้องว่าเฟสทัสไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากให้การอุทธรณ์ อาจมีการเหยียดหยันอยู่ในน้ำเสียงของเขาเมื่อเขาตอบว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์” ดูเหมือนเขาถือว่า ‘เจ้าไม่รู้ว่าตัวเองกำลังจะเจอกับอะไร แต่ถ้าหากนี่เป็นสิ่งที่เจ้าต้องการ ก็เชิญเลย’ อย่างไรก็ตาม เฟสทัสก็เผชิญกับความขายน้ำทางการเมืองกับการต้องหาข้ออ้างตามกฎหมายที่ไม่ยอมปล่อยตัวเปาโลตั้งแต่แรก

กจ 25:13 ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปาพบกับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคำนับเฟสทัสยังเมืองซีซาริยา ขณะเดียวกัน คนใหญ่คนโตคนอื่นๆก็มาถึงในเมืองซีซาริยา เพื่อทำความรู้จักและเอาอกเอาใจผู้ว่าราชการคนใหม่ นีรวมถึงอากริปาที่สองและพระนางเบอร์นิสผู้ติดตามเขามาด้วย อากริปาที่สองเป็นบุตรของอากริปาที่หนึ่งผู้ได้เสียชีวิตที่เมืองซีซาริยาตามที่บันทึกไว้ในกิจการ 12:23 ตลอดระยะเวลาหลายปีพวกโรมได้ให้เขาปกครองพื้นที่หลายส่วนของแคว้นนี้ เขาเป็นยิวคนหนึ่ง แม้ว่าเขาไม่ได้เป็นกษัตริย์ครองแคว้นยูเดียอย่างเป็นทางการแต่เขาก็มีสิทธิอำนาจมากภายใต้พวกโรมในแคว้นนั้น การเอยถึงพระนางเบอร์นิสเผยให้เห็นถึงความเลื่อมทรมทางศีลธรรมที่เป็นเรื่องปกติธรรมดาในหมู่ชนชั้นสูงสมัยนั้น นางได้ทิ้งสามีคนแรกของนางและแต่งงานกับลุงของนาง ขณะเดียวกัน นางก็ทิ้งเขาและเริ่มใช้ชีวิตอยู่กับพี่ชายของนาง นั่นคือ เฮโรดอากริปาที่สอง ซึ่งเป็นความต่ำทรามที่สุด ต่อมานางจะกลายเป็นภรรยาลับของติตัสเมื่อเขาเข้ามาในแคว้นนี้หลังจากนั้นไม่นาน

กจ 25:14-16 ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า "มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกส์ได้ขังทิ้งไว้ 15 เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา 16 ข้าพเจ้าจึงตอบพวก

เขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหา นั้น

หลังจากอากริปปาและพระนางเบอร์นีสใช้เวลาสักพักที่เมืองซีซารียา เฟสทัสก็เล่าให้คนทั้งสองฟังเกี่ยวกับความลำบากใจที่เขามีเกี่ยวกับเปาโล เขากล่าวว่ามี 'นักโทษตกค้าง' มาจากตอนที่เฟลิกส์ปกครอง เขาเล่าว่าพวกผู้มีอำนาจของยิวได้กล่าวหาเปาโลอย่างรุนแรงและอยากให้มีการตัดสินลงโทษเขา เฟสทัสกล่าวอย่างน่าเลื่อมใสต่อไปว่าพวกโรมจะไม่ยอมประหารชีวิตคนๆหนึ่งโดยที่เขายังไม่ได้เจอหน้าบรรดาผู้ที่กล่าวหาเขาและตอบข้อกล่าวหาของคนเหล่านั้นเสียก่อน

กจ 25:17-19 ครั้นพวกเขามาถึงที่นี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา 18 เมื่อพวกโจทก์ยื่นขึ้น เขามิได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้วันนั้น 19 เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่

เฟสทัสเล่าให้อากริปปาฟังต่อไปว่าเขาได้ยื่นข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่พวกยิวกล่าวหาเปาโล และเห็นว่าข้อกล่าวหาของคนเหล่านั้นไม่ได้เรื่อง"ได้ราวอะไรเลยเท่าที่เขาู้ แต่คำกล่าวหาของพวกเขามีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ "คนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่" เฟสทัสพูดถึง ลัทธิศาสนา ของพวกยิว คำที่แปลเช่นนั้น (*เดอะอีลีโคมอนี*) สามารถมีความหมายทั้งในแง่ดีและแง่ลบได้ คำในแง่ลบก็สื่อถึง 'ความมมงาย' อย่างไรก็ตาม คำๆนี้อาจสื่อถึง 'ศาสนา' โดยทั่วไปได้เช่นกัน เพราะอากริปปาได้ชื่อว่าเป็นยิว เฟสทัสจึงนำใช้คำนี้ในความหมายแบบหลัง และเป็นที่น่าสนใจเช่นนั้นโดยอากริปปา อาจมีน้ำเสียงเย้ยหยันอยู่บ้างตอนที่เฟสทัสพูดถึง "คนหนึ่งชื่อเยชู" ที่เปาโลอ้างว่ายังเป็นอยู่ นี่สื่อชัดเจนถึงการที่เปาโลยืนยันยกย้าหนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์

กจ 25:20-22 เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานี้ได้อย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่ 21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้" 22 อากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า "ข้าพเจ้าจะใคร่ฟังคนนั้นด้วย" เฟสทัสจึงกล่าวว่า "พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา"

เฟสทัสเล่าต่อไป (แบบหลอกหลวงหน่อยๆ) ว่าเขาไม่อยากเป็นคนตัดสินสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นการ โต้เถียงกันในเรื่องศาสนา เขากล่าวว่าเขาจึงเสนอที่จะให้เปาโลได้กลับไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการตัดสินในเรื่องเหล่านี้ (ความจริงก็คือว่า เฟสทัสกำลังเล่นเกมกับเปาโลด้วยเหตุผลทางการเมือง) แต่เปาโลกลับอุทธรณ์ถึงออกัสตัส นี่เป็นชื่อตำแหน่งของซีซาร์ คำที่แปลว่า ออกัสตัส (เสบาสทอส) มีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้ได้รับการเคารพบูชา' คำว่าซีซาร์ ออกจะเป็นนามสกุลมากกว่า โดยย้อนไปถึงจูเลียสซีซาร์ซึ่งจักรพรรดิโรมส่วนใหญ่มาใช้กับตัวเอง และกลายเป็นชื่อเรียกทั่วไปอีกชื่อของพวกเขา 'ซีซาร์' ที่ครองราชย์อยู่ในขณะนั้นคือ เนโร อากริปาจึงบอกเฟสทัสว่าเขาอยากฟังเปาโล หลังจากนั้นการฟังความจริงถูกจัดให้มีขึ้นในวันต่อมา

กจ 25:23 ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญทั้งหลายในนครนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา นี่ก็เป็นศาลเตี้ยอีกอัน ดังที่ระบุไว้ อากริปาและพระนางเบอร์นิสปรากฏตัวอย่าง “เป็นที่สง่าผ่าเผยมาก” นอกจากนี้ เหล่านายพันของกองทัพโรมที่ประจำการอยู่ที่นั่นก็ได้รับเชิญเช่นกัน คนพวกนี้เป็น คิลิอาร์ค หรือ ผู้บัญชาการทหารหนึ่งพันคน (กองพัน) มีทหารอยู่ห้ากองพันประจำการอยู่ที่เมืองซีซารียา นอกจากนี้ “คนสำคัญๆทั้งหลายในนครนั้น” (เมืองซีซารียา) ก็อยู่ที่นั่นด้วย เฟสทัสวางแผนที่จะจัดแสดงอย่างเอาหน้า อาจด้วยเหตุผลทางการเมืองเขาจึงหวังว่าจะเอาใจอากริปาและตอบสนองความต้องการของเขาที่จะฟังความของนักโทษคนหนึ่ง เขาจึงรวบรวมคนใหญ่คนโตประจำท้องถิ่นให้มาร่วมฟังการแถลงคดีกับอากริปาด้วย เขาคิดเอาเองว่าเปาโลจะเล่นไปตามน้ำด้วย

กจ 25:24-25 เฟสทัสจึงกล่าวว่า "ท่านกษัตริย์อากริปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ ด้วยร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป 25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป

เฟสทัสจึงปราศรัยกับบรรดาผู้เข้าร่วมประชุมอย่างวางท่า เขาเล่าว่าบรรดาผู้นำของพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็ม ได้ “ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป” คำที่แปลว่า ร้อง (อะพิบออาโอ) มีความหมายได้ด้วยว่า ‘ตะโกน’ เฟสทัสพยายามนำเสนอความยุ่งยากใจของเขาตรงที่ว่าพวกยิวตะโกนขอให้ประหารเปาโลเสีย แต่เขาก็ไม่เห็นเหตุอันควรที่จะประหารชีวิตเปาโล จากนั้นเปาโลก็ทำให้เรื่องมันยุ่งยากยิ่งขึ้นโดยการอุทธรณ์ถึงซีซาร์ เฟสทัสผู้นำสงสาร หากเขามีความ

สุจริตใจอยู่บ้าง เขาก็สามารถและควรปล่อยเปาโลไปเสียแค่นั้นก็หมดเรื่อง นั่นก็คงเป็นสิ่งที่น่า
ยุติธรรมที่เขาควรกระทำ

กจ 25:26-27 ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์
ของพระองค์ โอ กษัตริย์อากริปปา หวังว่าเมื่อไต่สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงาน
ไปได้บ้าง 27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลว
ไหลไม่ได้เรื่อง"

คราวนี้เฟสทัสบันให้อากริปปาฟังว่าเขาไม่รู้ว่าจะเขียนอะไรถึงซีซาร์เกี่ยวกับข้อกล่าวหา
ต่างๆที่ปรักปรำเปาโล เพื่อประจบอากริปปา เขาจึงขอคำแนะนำจากอากริปปาในเรื่องนี้ นำ
แปลกตรงที่ว่า เฟสทัสพูดถูกแล้วจริงๆเมื่อเขากล่าวว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหลไม่ได้เรื่องที่จะ
ส่งตัวนักโทษคนหนึ่งไปและไม่ส่งข้อหาไปด้วย มันคงเทียบได้กับการส่งคดีไปยังศาลฎีกาและ
ไม่บอกข้อหาที่ใช้ปรักปรำจำเลย

*****

*ภาพรวมของกิจการ 26: ในบทนี้ผู้กานำเสนอการแก้คดีของเปาโลต่อหน้าอากริปปา มัน
มีลักษณะคล้ายกับคำให้การที่เขาถวายนับวันโดยของกรมทหาร โรมในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อสอง
ปีก่อนหน้านั้น ในการทำเช่นนั้น เปาโลก็ 'กดดัน' อากริปปา โดยพยายามนำเขาไปสู่การตัดสินใจ
ใจเกี่ยวกับพระคริสต์ นำเสียตายที่อากริปปาหลีกเลี่ยงคำพยานของเปาโลและในการทำเช่นนั้น
เขาก็ปฏิเสธโอกาสที่จะต้อนรับพระคริสต์*

กจ 26:1 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า "เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเอง
ได้" เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก้คดีว่า แม้ว่าเฟสทัสนั้นเป็นประธานในการฟังการแก้คดีอย่าง
เห็นได้ชัด แต่การฟังความครั้งนี้ก็ถูกจัดให้มีขึ้นเพื่ออากริปปา ดังนั้นอากริปปาจึงเป็นคนอนุญาต
ให้เปาโลได้พูด 'การแถลงคดี' ของเปาโลกินความตั้งแต่ข้อ 1 ไปจนถึงข้อ 29

กจ 26:2-3 "ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสที่ได้แก้คดีต่อ
พระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น 3 โดยเฉพาะ
เพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว
เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทบทวนฟังข้าพระองค์

แม้ว่าเปาโลเป็นลูกฟุตบอลทางการเมือง แต่เขาก็ยินดีฉวยโอกาสนี้ไม่เพียงเพื่อนำเสนอ คติของตนเท่านั้น แต่เพื่อเป็นพยานต่อหน้ากษัตริย์คนหนึ่งเหมือนที่พระเยซูได้ทรงพยากรณ์ไว้ในกิจการ 9:15 ด้วย เขาอาจแอบหวังอยู่ลึกๆ ด้วยว่าอากริปปาผู้ได้ชื่อว่าเป็น ‘ยิวแบบเฮโรด’ จะเข้ามาแทรกแซงเพื่อเขาด้วย ถึงแม้ว่าเปาโลออกจะประจบเล็กน้อยในการกล่าวถึงอากริปปา “มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิว” แต่สิ่งที่เขาพูดนั้นก็ถูกต้องแล้ว อากริปปามียศเป็น ‘กษัตริย์’ ผู้ครองแคว้นยูเดียภายใต้พวกโรมและมีหน้าที่ดูแลพระวิหาร การแต่งตั้งพวกมหาปุโรหิต และการกำกับดูแลระบบของยิว เปาโลจึงขอให้อากริปปาอดทนฟังเขาหน่อย

กจ 26:4-5 พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ที่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม 5 เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเครื่องครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี

เปาโลจึงเริ่มต้นแก้คดีโดยบรรยายว่าชีวิตก่อนหน้านี้ของเขาที่เมืองทาร์ซัสและจากนั้นที่เมืองเยรูซาเล็มเป็นหนังสือที่เปิดออกให้ชนชาติยิวได้อ่าน เขามีคุณสมบัติความเป็นยิวอย่างครบถ้วนโดยแท้ เขายังเล่นงานพวกปฏิบัติของเขากลับไปโดยบอกว่า “ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้” ถึงสิ่งที่เขากำลังจะกล่าวต่อไป เขาทำให้พวกปฏิบัติชาวยิวของเขาพิศุนันว่าเขาทำอะไรผิดตรงไหน แต่จากนั้นเปาโลก็ออกความเห็นที่น่าสนใจ เขากล่าวว่า “ข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเครื่องครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี” ถึงแม้คำว่า ฟาริสีในปัจจุบันถูกคนส่วนใหญ่มองในแง่ลบ แต่เปาโลก็มีความภาคภูมิใจในการเป็นฟาริสี กล่าวกว้างๆก็คือ พวกฟาริสีเป็นสายอนุรักษนิยมของศาสนายิวในสมัยนั้น คำที่แปลว่า **ถือเครื่องครัดที่สุด (อคริบสทาทอส)** มีความหมายว่า ‘เคร่งครัดที่สุด’ หรือแม่นยำที่สุดในการรักษาบัญญัติของโมเสส ดังนั้น ด้วยความภาคภูมิใจไม่ใช่น้อย เปาโลจึงกล่าวว่าเมื่อก่อนเขาเป็น ‘ผู้เน้นหลักข้อเชื่อเดิม’ ของศาสนายิว

กจ 26:6-7 บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น 7 พวกข้าพระองค์สืบสองตระกูลได้คู่ต่อสู้สำหรับนบีพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์

เขากล่าวว่าความยากลำบากที่เขาเผชิญอยู่นั้นเป็นการถูก “พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น” เขาจึงถูกพวกยิวกล่าวหา พระสัญญานั้นก็คือว่า พระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ทนทุกข์ทรมาน สิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์จากความตาย

กจ 26:8 เขาจึงถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบแก่อากริปปา เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้ คำที่แปลว่า เป็นการที่เชื่อไม่ได้ (*อาพิสตอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘เหลือเชื่อ’ มันเป็นเรื่องที่ว่ามันเหลือเชื่อตรงไหนกับการที่พระเจ้าทรงชุบคนให้เป็นขึ้นจากตาย

กจ 26:9-11 ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวาณาชาเรธนั้น 10 สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย 11 ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ

เปาโลเริ่มต้น โดยการเล่าย้อนถึงสมัยก่อนที่เขาข่มเหงคริสตจักร ในฐานะที่เป็นยิวที่ร้อนรน ในสมัยนั้นเขาถือว่าตนมีหน้าที่ที่จะข่มเหงคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระเยซู ในการเล่าถึงการข่มเหงสมัยแรกๆของเขา เขากล่าวว่าเขาได้จำคุกวิสุทธิชนหลายคน (นั่นคือ เหล่าผู้บริสุทธิ์) ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์บันทึกอย่างเจาะจงเกี่ยวกับการพลีชีพเพื่อความเชื่อของสเทเฟนในกิจการ 7 แต่สิ่งที่สื่อตรงนี่ยังชัดเจนก็คือว่า สเทเฟนเป็นเพียงคนแรกเท่านั้น นอกจากนี้เปาโลยังได้มีส่วนในการพลีชีพของคนอื่นๆอีก ในการกล่าวว่า “ครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย” ก็สื่อให้เห็นถึงสถานะก่อนหน้านั้นของเปาโล คำที่แปลว่า เห็นดีด้วย (*พเซฟอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ก่อนหิน’ มันเป็นสำนวนที่หมายถึงวิถีปฏิบัติของสภาซานเฮดรินในการลงคะแนนเสียงโดยการเอาก้อนหินสี่ขวากก้อนหนึ่ง (ใช้สำหรับตัดสินให้พ้นโทษ) หรือก้อนหินสี่ขวากก้อนหนึ่ง (ใช้สำหรับตัดสินลงโทษ) ใส่ไว้ในโถใบหนึ่ง สิ่งนี้สื่อตรงนี้ก็ก็คือว่า เปาโลเคยเป็นสมาชิกที่มีสิทธิ์ออกเสียงคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน (นั่นจึงสื่อด้วยว่าเขาเคยแต่งงานมาก่อนซึ่งเป็นข้อกำหนดของบรรดาสมาชิก หากเป็นเช่นนั้นจริง เปาโลก็กลายเป็นพอม่ายอย่างเห็นได้ชัด) น่าสนใจตรงที่ว่าพวกยิวต้องขออนุญาตพวกโรมเพื่อที่จะประหารชีวิตพระเยซู ถึงแม้จะเพิกเฉย

ต่อข้อกำหนดดังกล่าวในการประหารคนอื่น ๆ นับตั้งแต่สเทเฟนเป็นต้นมาก็ตาม บางทีคำตอบก็คือว่าพระเยซูทรงเป็นคนของประชาชนซึ่งผู้คนไม่อาจมองข้ามได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้เชื่อธรรมดาทั้งหลาย พวกโรมก็อาจทำเป็นมองไปทางอื่นเสีย

ในการเอ่ยถึง “เมืองในต่างประเทศ” เปาโลก็ถือว่าเขาได้ไปทำภารกิจข่มเหงผู้เชื่ออื่นๆ ก่อนหน้าภารกิจนั้นในเมืองดามัสกัส เขาสาธยายต่อไปอีกว่าเขาทำโทษผู้เชื่อทั้งหลายบ่อยๆ “ในธรรมศาลาทุกแห่ง” โดยบังคับคริสเตียนเคราะห์ร้ายเหล่านั้นให้กล่าวคำพุดหมิ่นประมาท อันที่จริงแล้ว เปาโลกล่าวว่าเขา “โกรธเขายิ่งนัก” คำที่แปลว่า โกรธ (เอ็ม ไมนอ ไม) มีความหมายว่า ‘โกรธอย่างบ้าคลั่ง’

กจ 26:12-15 ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่ 13 โอ ข้าแต่กษัตริย์ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์ 14 ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่พื้น ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถือประตักก็ยากนัก’ 15 ข้าพระองค์ทูลถามว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงตรัสว่า ‘เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง

หลังจากได้ยกหลักฐานแสดงความเป็นยิวของเขาแล้ว เปาโลก็เริ่มบรรยายถึงการกลับใจรับเชื่อของเขาบนถนนไปเมืองดามัสกัส (เราจะพุดถึงเฉพาะรายละเอียดที่ไม่ได้ถูกบรรยายไว้ในกิจการ 9 หากต้องการรายละเอียดที่สมบูรณ์ ดูความเห็นได้ในกิจการ 9) เขากล่าวว่าเขาไม่เพียงได้รับสิทธิอำนาจเท่านั้นแต่ยังได้รับการอนุญาต (งานที่ได้รับมอบหมาย) จากพวกปุโรหิตใหญ่เพื่อไปกระทำการดังกล่าวด้วย น่าสนใจตรงที่ว่าเปาโลบรรยายถึงแสงสว่างที่ส่องมายังเขาว่าเป็น “แสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า” เห็นได้ชัดว่าแสงนั้นคือ ส่องราศีของพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้วที่สาดส่องมายังเขาในวันนั้น คำบรรยายเกี่ยวกับส่องราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงปรากฏชัดเจน เขายังกล่าวถึงการที่พระเยซูตรัสกับเขาเป็นภาษาฮีบรูด้วย

กจ 26:16-17 แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลังหน้า 17 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา

เปาโลกล่าวต่อไปว่าพระเยซูตรัสว่า “ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยาน” คำที่แปลว่า ผู้รับใช้ (ฮีบรูประเทศ) จริงๆแล้วมีความหมายว่า 'คนรับใช้' (ตรงตัวคือ 'สืพายล่าง' บนเรือแจวโบราณ) การอยู่ใน 'การรับใช้' ไม่ใช่เพียงการเป็นพยานเรื่องพระคริสต์เท่านั้น แต่รวมถึงการเป็นผู้รับใช้ด้วย ในการยกคำพูดของพระเยซู เปาโลกล่าวว่าเขาจะเป็นพยานไม่เพียงถึงสิ่งที่เขาได้เห็นแล้วเท่านั้น แต่ถึงสิ่งที่พระเยซูจะทรงเปิดเผยแก่เขาในภายหลังด้วย แท้จริงแล้วเปาโลจะได้รับการเปิดเผยหลายประการ โดยตรงจากพระเยซูในระหว่างการรับใช้ของเขา

ในการพบพระองค์ครั้งแรกบนถนนไปยังเมืองดามัสกัส เปาโลเปิดเผยรายละเอียดอื่นๆที่ไม่ได้มีบอกไว้ เขารำลึกว่าพระเยซูถึงขนาดสัญญาว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจาก (1) ชนชาตินี้ โดยในกรณีนี้คือพวกยิว และจาก (2) พวกคนต่างชาติที่บัดนี้พระองค์กำลังใช้เขาไปหาหลายคำที่ถูกใช้ตรงนี้เปี่ยมไปด้วยความหมายโดยนัย คำว่า ใช้ แปลมาจากคำว่า *ฮาพอสเทิลโล* ซึ่งเป็นรูปกริยาของ *ฮาพอสทอลอส* (นั่นคือ อัครทูต) แม้แต่บนถนนไปยังเมืองดามัสกัส พระเยซูก็ทรงประกาศแก่เปาโลว่าในตอนนั้นเขาก็ได้ชื่อว่าและถูกใช้ไปในฐานะอัครทูตคนหนึ่งแล้ว คำที่แปลว่า *ช่วยให้พ้น* (*เอ็กไซเรโอ*) มีความหมายว่า 'กู้ภัย' หรือ 'ทำให้หลุด' นี่สื่อว่าเปาโลจะพบว่าตัวเองตกอยู่ในความยากลำบากหลายครั้งหลายคราตลอดการรับใช้ของเขาซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยเขาให้พ้นตามความจำเป็น นั่นน่าจะถูกสื่อถึงในคำพูดที่พระเยซูตรัสแก่อานาเนียในกิจการ 9:16 ที่ว่าเปาโลจะทนทุกข์หลายประการเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ แท้จริงแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงช่วยเปาโลให้พ้นตลอดการรับใช้ของเขาจริงๆ

กจ 26:18 เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา' เปาโลเปิดเผยต่อไปว่าพระเยซูตรัสอะไรแก่เขาบนถนนไปยังเมืองดามัสกัสซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์กำลังทรงใช้เขาไป (1) “เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา” แน่นอนว่านี่หมายถึงการเปิดตาฝ่ายวิญญาณ (2) เขาจะต้องทำให้คนเหล่านั้น “กลับจากความมืดมาถึงความสว่าง” แน่นอนที่ว่าการศึกษาข่าวประเสริฐ

คือ การทำให้คนหันจากความมืดแห่งความบาปและคำสอนผิดมาถึงความสว่างแห่งความรอด (3) เขาต้องทำให้คนเหล่านั้นหัน “จากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า” คนเหล่านั้นที่หลงหาย มักตกอยู่ในใต้อำนาจของพญามาร (4) เป้าหมายสูงสุดก็คือว่า ผู้คนจะได้ “รับการยกโทษความผิดบาป” (5) “และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อ” ในพระคริสต์

เปาโลชี้ให้เห็นว่าการยกโทษบาปและมรดกในสวรรค์นั้นเป็นมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ นอกจากนี้ การถูกแยกตั้งไว้ก็เป็นมาโดยความเชื่อในพระคริสต์เช่นกัน คำที่แปลว่า ถูกแยกตั้งไว้ (ฮากิอาด โซ) เป็นคำรูปอดีตและประธานถูกกระทำซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'คนเหล่านั้นที่ถูกทำให้บริสุทธิ์แล้ว' การถูกแยกตั้งไว้ก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ มันหมายถึงตำแหน่งของเราในพระคริสต์เมื่อเราได้วางใจพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

กจ 26:19-20 โอ ซ้ำแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น 20 แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว

ในรูปแบบที่เป็นลักษณะเฉพาะของการรับใช้ทั้งหมดของเปาโล เขาประกาศว่าเขา “จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น” ถึงแม้ทุกวันนี้เราไม่ได้เห็นพระเยซูกับตา แต่เราก็ได้รับบัญชาจากพระองค์ให้เชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์ เปาโลกล่าวว่าเขาจึงเชื่อฟังทันทีโดยการเป็นพยานที่เมืองดามัสกัสก่อน จากนั้นก็กรุงเยรูซาเล็มและพื้นที่โดยรอบ และสุดท้ายก็เป็นพยานแก่คนต่างชาติ (พอถึงตรงนี้ในคำพยานแบบคล้ายๆกันในกิจการ 22 พวกผู้ฟังที่เป็นยิวก็โมโห)

เขาสรุปย่อข้อความตอนแรกๆของเขาก่อนที่ “ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว” การที่เปาโลเน้นเรื่องการกลับใจใหม่นี้ไม่ใช่ข่าวประเสริฐอีกเรื่อง แต่เป็นการใช้คำให้เหมาะกับหูพวกยิว (เราต้องระลึกว่าทั้งยอห์นและพระเยซูก็เน้นย้ำเรื่องการกลับใจใหม่ พวกยิวได้ชื่อว่ามี ความเชื่อในพระเจ้า แต่จิตใจของพวกเขาก็ห่างไกลจากพระองค์) ดังที่กล่าวไปแล้วในเนื้อหาส่วนแรกๆของหนังสือกิจการ คำเหมือนที่ใช้เรียกความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็แฝงอยู่ในการใช้คำว่ากลับใจใหม่ โดยเฉพาะสำหรับพวกผู้ฟังที่เป็น

ยิว แน่นอนที่ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ การหันมาหาพระเจ้า จากนั้นก็วางใจเชื่อพระคริสต์ ดูกิจการ 20:21 และความเห็นที่เกี่ยวข้องกับข้อนี้

กจ 26:21 เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย คราวนี้เปาโลสรุปย่อแบบสั้นๆเกี่ยวกับสาเหตุที่เขาติดคุก เพราะเรื่องนี้พวกยิวจึงได้จับตัวเขาและหาทางฆ่าเขา นั่นคือ เพราะการเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้าและความเชื่อในพระคริสต์

กจ 26:22-23 เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้น้อยผู้ใหญ่ ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาเสนาบดีพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น 23 คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสงสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์"

เปาโลประกาศต่อไปว่าจนถึงวันนั้นเขาก็ได้มีชีวิตอยู่ต่อไปเพราะความช่วยเหลือของพระเจ้าเพื่อที่จะเป็นพยานแก่ทั้ง "ผู้ใหญ่ผู้น้อย" (นั่นคือ คนสามัญธรรมดาและคนเหล่านั้นที่มีตำแหน่งสูงๆ นั่นคือ บรรดาคนที่ฟังเขาในวันนั้น) เขากล่าวอีกว่าข้อความที่เขาประกาศมีพื้นฐานอยู่บนพระคัมภีร์ ("บรรดาเสนาบดีพยากรณ์และ โมเสส") ว่า "พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสงสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์" เปาโลกล่าวถึงปริศนาในสายตาของรับบีหลายคน คือ เรื่องพระเมสสิยาห์ผู้ทรงทนทุกข์ (อิสยาห์ 53) และที่ว่าพระองค์จะทรงฟื้นคืนพระชนม์ (แม้ว่ามีการเป็นขึ้นจากตายของคนอื่นๆ เช่น ลาซารัส ในยอห์น 11 เป็นต้น แต่เขาเหล่านั้นสุดท้ายก็ตายอีก การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูนั้นดำรงอยู่ถาวร เปาโลอาจคิดถึง อิสยาห์ 9:1-2 เมื่อเขากล่าวว่าพระคริสต์จะทรงประทานความสว่างแก่ไม่เพียงชนชาติยิวเท่านั้น แต่รวมถึงคนต่างชาติด้วย

กจ 26:24 ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปแล้ว เจ้าเรียนรู้อะไรมากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป" เฟสทัสฟังมาพอแล้ว เขาขัดจังหวะเปาโลและพูดเสียงดังว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปแล้ว เจ้าเรียนรู้อะไรมากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป" นี้เท่ากับเฟสทัสบอกเปาโลว่า 'เจ้าเพี้ยนไปแล้ว' วลีที่ว่า **คลั่งไปแล้ว (ไมનોไม)** มีความหมาย

ตรงตัวว่า ‘มีอาการวิกลจริต’ คำที่แปลว่า **คลั่ง** ก็คือ *มานีเย* จริงๆ หากใช้ภาษาพูด เฟสทัสก็กล่าวแก่เปาโลว่า ‘เจ้าบ้าไปแล้ว การศึกษาของเจ้าได้ทำให้เจ้าเสียดสีไปแล้ว’

กจ 26:25-26 แต่เปาโลกล่าวว่า "ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกติชนจะพูด 26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อมั่นว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลี้"

เปาโลตอบกลับทันทีว่าเขาไม่ได้คลั่งเลย โดยพูดกับเฟสทัสอย่างไร้เกียติ อันที่จริงแล้ว เขาก็พูดความจริงและเป็นคำที่ปกติชนจะพูด คำที่แปลว่า **ปกติ** (*โซฟรอสูเน*) มีความหมายว่า ‘การมีใจที่ปกติและจดจ่อ’ มันเป็นเรื่องที่ตรงข้ามกับ ‘ความบ้าคลั่ง’

เปาโลหันความสนใจกลับมาที่อากริปปาโดยกล่าวว่ากษัตริย์ทรงทราบดีทุกอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้พูดเกี่ยวกับพระคริสต์ เขาปิดท้ายโดยเตือนความจำผู้ฟังว่าข้อความทั้งหมดเกี่ยวกับพระคริสต์ นั่นคือ พระชนม์ชีพ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ “มิได้กระทำกันในที่ลับลี้”

กจ 26:27 คราวนี้เปาโลพยายามต้อนอากริปปาให้จมนุ่ม เขาพยายามวางรากฐานแห่งความเชื่อ โดยถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ **ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อพวกศาสดาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์เชื่อ**" ถึงแม้ว่าอากริปปาเป็นยิวคนหนึ่งที่ไม่ได้เคร่งครัด ใช้ชีวิตในความบาป แต่เปาโลก็มั่นใจว่าอากริปปาเชื่อพระคัมภีร์เดิมตามที่เขายก เเท่าที่เป็นไปได้ กลยุทธ์ของเปาโลก็คือ การโน้มน้าวให้อากริปปายอมรับความเชื่อของตนในพระคัมภีร์ และจากนั้นก็ต่อไปยังความเชื่อในพระคริสต์

กจ 26:28 แต่อากริปปาก็ขัดจังหวะและพูดว่า "เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า" คำแปลของคำพูดนี้เป็นข้อถกเถียงกันมานาน กล่าวให้เจาะจงก็คือ คำที่แปลว่า **เกือบ** คือจุดสนใจของการถกเถียง คำว่า **เกือบ** แปลมาจากสองคำ คือ *เฮ็น* (ซึ่งมีความหมายว่า ‘ใน’) และ *ออลิกอส* (ซึ่งมีความหมายว่า ‘ปริมาณเล็กน้อย’ หรือ ‘นิดหน่อย’) อาจแปลแบบตรงตัวได้ว่า ‘เจ้าได้โน้มน้าวเราให้เป็นคริสเตียนเล็กน้อยแล้ว’ หรือ ‘เจ้าทำให้เราเชื่อหน่อยๆแล้ว’ เราไม่ทราบน้ำเสียงของเขาตอนที่เขาพูด มันอาจมีความหมายว่า เกือบทำให้เขาเชื่อแล้ว ในทาง

กลับกัน คำพูดนี้อาจถูกกล่าวในทำนองเย้ยหยันก็ได้ว่า ‘เจ้าต้องพยายามมากกว่านี้ถึงจะทำให้เราเชื่อ’ เพราะเราทราบถึงวิถีชีวิตอันเสเพลของอากริปปา ความหมายแบบหลังจึงน่าจะใช่มากกว่า คนเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตในการทำผิดศีลธรรมทางเพศอย่างเปิดเผยมักมีใจสำนึกผิดชอบที่ตายด้าน และมีใจที่แข็งกระด้างต่อพระเจ้า

กจ 26:29 เปาโลจึงทูลว่า "จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนา ยิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์ วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำของนี่" ในการตอบกลับ ไปอาจพร้อมด้วยการผิหวาง เปาโลก็กล่าวว่าเขาปรารถนาให้ทุกคนที่ได้ฟังเขาในวันนั้นเป็นเหมือนกับที่เขาเป็น นั่นคือ ได้รับความรอดและรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า ยกเว้นการต้องมาถูกจองจำแบบเขา หนังสือกิจการจนถึงตอนนี้ และหลังจากนั้นก็ถือว่าเครื่องจองจำของเปาโลนั้นเป็นเชิงสัญลักษณ์และไม่ใช่เครื่องจองจำจริงๆ เขาถูกกักบริเวณให้อยู่แต่ในบ้านและไม่มีเสรีภาพที่จะไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบ การถูกกักบริเวณของเขาก็คือ เครื่องจองจำของเขา

กจ 26:30-32 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น 31 ครั้งออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า "คนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้" 32 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า "ถ้าคนนี้มีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้"

นิทรรศการจบลงแล้ว พวกคนใหญ่คนโตได้ยินนักเทศน์คริสเตียนยิวคนนี้แล้ว ความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาได้รับการตอบสนองแล้ว พวกเขาลุกขึ้นและปรักษาหารือกันในหมู่พวกเขา พวกเขาออกความเห็นแบบเป็นคนคิดว่าเปาโลไม่ได้ทำอะไรสมควรถึงตาย และไม่ควรมาถูกคุมตัวไว้ด้วยซ้ำ ความหน้าซื่อใจคดของเรื่องนี้ทั้งหมดก็คือว่าทั้งเฟสทัสและอากริปปาต่างก็มีสิทธิอำนาจหรืออิทธิพลที่จะปล่อยเปาโลเป็นอิสระได้ แต่ทั้งคู่ไม่มีความสุจริตใจพอที่จะทำเช่นนั้น อากริปปาปิดการประชุมด้วยความเห็นแบบแสรังทำเป็นคิดว่าเปาโลคงได้รับการปล่อยตัวไปแล้วหากเขามีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์ เฟสทัสหรือไม่ก็อากริปปาสามารถทำให้ข้อหาอันเหลวไหลไร้สาระที่คนเหล่านั้นฟ้องเปาโลตกไปได้ แต่ทั้งคู่ก็ไม่ทำ

*****

ภาพรวมของกิจการ 27: ตรงนี้ดูก็นำเสนอการเดินทางโดยเรือของเปาโลไปยังกรุงโรม ถึงแม้ว่าเหตุเรือล่มขัดขวางมิให้เขาไปถึงที่นั่นในบทนี้ก็ตาม บันทึกของลูกาให้รายละเอียดตามประวัติศาสตร์อันยอดเยี่ยมเกี่ยวกับการเดินทางทางทะเลในสมัยนั้น ประสบการณ์ของคนเดินทางโดยเรือยังคงเหมือนเดิมจนถึงทุกวันนี้

กจ 27:1-3 ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส 2 เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัคราเมทิอุม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา 3 วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปราณีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ

ในที่สุดเปาโลก็ถูกส่งตัวไปยังกรุงโรม เขากับนักโทษคนอื่นๆถูกมอบหมายให้อยู่ภายใต้การดูแลของนายร้อยคนหนึ่งนามว่ายูเลียส ผู้เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส การเดินทางตามปกติไปยังกรุงโรมก็คือ การแล่นเรือไปยังเมืองอเล็กซานเดรีย จากนั้นก็ต่อไปยังกรุงโรมโดยใช้เรือเดินสมุทร อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นไม่มีเรือแบบนั้นว่างพร้อมใช้งาน นายร้อยผู้นี้จึงให้เปาโลโดยสารเรือแล่นเลียบชายฝั่งพร้อมกับเพื่อนร่วมงานเก่าแก่ของเขานามว่า อาริสทาร์คัสจากคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา (ลูกาก็เดินทางร่วมไปกับคณะนี้ด้วยดังที่ระบุไว้ในคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งพวกเรา) พวกเขาเริ่มต้นโดยการเดินทางสั้นๆละไปตามชายฝั่งและไปขึ้นฝั่งที่เมืองไซดอน ที่นั่นนายร้อยผู้นี้มีใจเมตตาอนุญาตให้เปาโลขึ้นฝั่งไปรับการบรรเทาใจจากมิตรสหายหลายคนซึ่งไม่ระบุชื่อ

กจ 27:4-6 ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลดลมของเกาะไซปรัส เพราะทวนลม 5 เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเชียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่บนแคว้นลิเชีย 6 ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น

มันเป็นฤดูใบไม้ร่วง ทิศทางลมนั้นได้เปลี่ยนทิศไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือแล้วซึ่งสวนทางกับการเดินเรือที่มีประสิทธิภาพและทิศทางที่พวกเขา กำลังมุ่งไป กระนั้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาค่อยๆสวนทางลมไปเรื่อยๆเลียบชายฝั่งของทวีปเอเชียในในปัจจุบัน (ประเทศตุรกี) ที่

ไมร่า ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งบนชายฝั่งของแคว้นลิเซีย (ประเทศตุรกีตอนใต้ในปัจจุบัน) พวกเขา ก็พบกับเรือเดินสมุทรขนข้าวลำใหญ่ที่มีจุดหมายปลายทางคือ ประเทศอิตาลี นายร้อยจึงเปลี่ยนเรือที่นั่นและให้เปาโลและคณะขึ้นเรือพาณิชย์ลำใหญ่กว่านั้น

กจ 27:7-8 เราเล่นไปช้าๆหลายวันและได้มาถึงเมืองคินีດัสโดยยาก เมื่อเล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงเล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะคริตตรงเมืองสัลโมเน 8 เมื่อเรือเล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น

สายลมไม่เข้าข้างพวกเขาและเรือลำนั้นก็เล่นไปอย่างยากเย็น “หลายวัน” เพื่อคงเส้นทางไว้ ในที่สุดมันก็เล่น “ไปทางด้านปลอดภัยของเกาะคริต” นั่นคือ เล่นไปทางใต้ของเกาะคริต และทอดสมอที่สถานที่หนึ่งซึ่งเรียกว่า “ท่างาม”

กจ 27:9-10 ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย 10 ว่า "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะเล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรทุทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย"

พวกเขาใช้เวลามากกว่าเดิมเพื่อรอให้ทิศทางลมเปลี่ยน เทศกาลอดอาหารที่ว่านี้น่าจะหมายถึงวันทำการลบมลทินซึ่งปกติแล้วตรงกับช่วงต้นเดือนตุลาคม สมัยนั้นถือว่าเป็นเรื่องอันตรายที่จะเล่นเรือไปบนทะเลเมดิเตอร์เรเนียนตั้งแต่เดือนตุลาคมไปจนถึงกลางเดือนมีนาคม ด้วยความกล้าหาญอย่างน่าทึ่ง เปาโลได้แนะนำพวกผู้นำของเรือให้แวะพัก ณ ที่ๆพวกเขาอยู่ขณะนั้น โดยกล่าวล่วงหน้าถึงอันตรายและความเสียหายที่จะเกิดขึ้นหากพวกเขาฝืนไปต่อ

กจ 27:11-13 แต่นายร้อยเชื่อกัปตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น 12 และเพราะว่าท่างามนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้จะได้ไปให้ถึงเมืองฟินิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟินิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะคริต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ 13 เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรความปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอเล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะคริต

อย่างไรก็ตาม กัปตันเรือและเจ้าของเรือ (ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่บนเรือด้วย) ชักจูงให้นายร้อยเล่นเรือต่อโดยหวังว่าจะไปถึงเมืองฟินิกส์ ซึ่งเป็นท่าเรือที่ดีกว่าโดยไปทางทิศตะวันตกต่อ

ไปอีกบนชายฝั่งด้านใต้ของเกาะครีต ทิศทางลมที่เข้าข้างพวกเขาพัดมาจากทิศใต้และพวกเขา “ก็คิดว่าสมควรปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต”

กจ 27:14-20 แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยูระกิโล 15 ครั้ง เรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยให้ไปตามลม 16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะเล็กๆแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก 17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็ก่อเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลง แล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม 18 ครั้งรุ่งขึ้นเราก็กินของบรรทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่ 19 พอถึงวันที่สามเราก็กินเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง 20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นไม่นาน “เรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยูระกิโล” ลมยูระกิโลนี้เป็นลมตะวันออกเฉียงเหนือที่พัดแรงมาก เรือที่แล่นอยู่ในตอนนั้นจึงถูกลมพายุกล้านี้พัดออกนอกเส้นทางทันที พวกเขาแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะเล็กๆแห่งหนึ่งและเอาเชือกผูกโอบรอบเรือไว้เพื่อทำให้มันแข็งแรง ด้วยกลัวว่าเรือจะถูกลมพัดไปเกยสันดอนทราย พวกเขาจึงปล่อยให้ลมพายุนี้พัดพาพวกเขาต่อไป สถานการณ์เริ่มสิ้นหวังแล้ว ในวันที่สามนับตั้งแต่แล่นเรือออกจาก “ท่างาม” เป็นต้นมา พวกเขาก็เริ่มทิ้งข้าวของเครื่องใช้ที่ไม่จำเป็นออกจากเรือเพื่อทำให้เรือเบาขึ้น หลังจากผ่านไป “หลายวัน” ที่พวกเขามองไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวทั้งหลาย แล้วยังกำหนดไม่ได้ว่าจะแล่นเรือต่อไปได้เมื่อไร พายุใหญ่ที่ยังถาโถมใส่พวกเขาต่อไปก็ทำให้ความหวังที่พวกเขาจะรอดปลอดภัยนั้นมลายหายไป

กจ 27:21-26 ครั้นเขาได้อออาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ 22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีๆไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น 23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติมันได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า 24 ทูตนั้นกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน’ 25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีๆไว้ เพราะข้าพเจ้า

เชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น 26 แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง"

ดังนั้น เปาโลจึงลุกขึ้นยืนต่อหน้าคนทั้งหลายที่อยู่ในเรือและกล่าวข้อความที่ให้ความหวังและกำลังใจแก่พวกเขา เขากล่าวว่าทูตสวรรค์คนหนึ่งของพระเจ้าได้ปรากฏแก่เขาในคืนนั้น นำสนใจตรงที่ว่าเปาโลพูดถึงตัวเองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าว่าทรงเป็น "ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้น" เห็นได้ชัดว่าเขารักษาคำพยานของตนต่อหน้าคนทั้งหลายที่อ่อนล้าบนเรือลำนั้น เขาแจ้งให้คนเหล่านั้นทราบว่าไม่มีใครเสียชีวิต ถึงแม้ว่าเรือลำนี้จะไม่รอดก็ตาม พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาว่าเขาจะได้อยู่รอดต่อหน้าซีซาร์จริงๆ และทุกคนที่โดยสารเรือลำนี้จะได้รับการไว้ชีวิต ในคำพยานที่เรียบง่ายแต่ทรงพลัง เปาโลประกาศว่าเขา "เชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น" พระสัญญาข้อนั้นยังมีอยู่เหมือนเดิมจริงๆ เราเชื่อใจได้ในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้ว มันจะเป็นไปตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วเสมอ เปาโลปิดท้ายคำกล่าวของตนโดยหมายความว่าพวกเขาจะไปเกยเกาะแห่งหนึ่ง ต่อมาพวกเขาจะรู้ว่าเกาะนั้นคือ เกาะมอลตา

กจ 27:27-30 จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็ก็นอนหลับไปพักผ่อนอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว 28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ

ในวันที่สิบสี่ของความยากลำบากของพวกเขา ขณะที่พวกเขาถูกลมพัดพาไปในทะเลเปิดอาเดรีย ซึ่งเป็นทะเลเมดิเตอร์เรเนียนใต้ประเทศอิตาลีและกรีซ พวกกะลาสีที่อยู่บนเรือก็รู้สึกว่พวกเขากำลังเข้าใกล้แผ่นดินแล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอาจได้กลิ่นแผ่นดินใหญ่หรืออาจได้ยินเสียงคลื่นกระทบฝั่งในตอนกลางคืนก็ได้ พวกเขาหยั่งน้ำดูทันทีและพบว่าความลึกนั้นได้ลดจากสี่สิบเมตรลงเหลือสามสิบเมตร พวกเขาจึงรีบผูกมัดเข้าหาฝั่งเพื่อที่จะเรือถูกคลื่นซัดจนแตกบนโขดหิน พวกเขาจึงทอดสมอท้ายสี่ตัว โดยหวังว่าจะหยุดการถูกพัดไปและรอนรุ่งเช้า ขณะเดียวกัน พวกกะลาสีก็ทำที่เหมือนจะทอดสมอจากหัวเรือ แผนการจริงๆ ของพวกเขาก็คือ ที่จะพายเรือเล็กเข้าหาฝั่งและทิ้งเรือกับเหล่าผู้โดยสารของมัน

กจ 27:31-32 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ใน
กำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย" 32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป

เมื่อคุณออกว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น เปาโลจึงเตือนนายร้อยผู้ซึ่งสั่งพวกทหารให้ตัดเชือกเพื่อ
ปล่อยเรือเล็กให้ตกลงไปเพื่อขัดขวางมิให้พวกกะลาสีสละเรือ

กจ 27:33-34 เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าว
ว่า "วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย
34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเลี้ยวบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้
เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว"

เปาโลจึงหนุหน้าใจพวกลูกเรือและเหล่าผู้โดยสารให้รับประทานอาหาร จุดประสงค์ของ
การอดอาหารของพวกเขานั้นไม่ได้ระบุไว้ พวกเขาอาจหวังที่จะระงับความกลัวของเทพเจ้าบาง
คนที่พิโรธก็ได้ พวกเขาอาจเมาคลื่นเพราะพายุจนไม่สนใจอาหารเลยก็ได้ พวกเขาอาจค่อยๆรับ
ประทานอาหารตลอดสิบสี่วันก่อนหน้านั้น โดยรับประทานเพียงทีละเล็กทีละน้อยขณะที่พวก
เขาต่อสู้กับการชิงใบเรือและพายุ ไม่ว่าในกรณีใด เปาโลก็วิงวอนพวกเขาให้รับประทานอาหาร
เพื่อประโยชน์ของตัวเอง นี่เป็นอีกครั้งที่เขาพยากรณ์ว่าจะไม่มีใครเสียแม้แต่เส้นผมสักเส้นหนึ่ง
ของตัวเอง

กจ 27:35-38 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้า
ต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน 36 คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทาน
อาหารด้วย 37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน 38 เมื่อรับประทาน
อาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น

เปาโลจึงขอบพระคุณพระเจ้าและหักขนมปังเป็นเชิงสัญลักษณ์ต่อหน้าคนทั้งปวงที่อยู่
บนเรือ ด้วยเหตุนี้ พวกคนที่อยู่บนเรือจึงมีกำลังใจขึ้นและพวกเขาทุกคนก็รับประทานอาหารบ้าง
ลูกาหมายเหตุไว้ว่ามีคนอยู่บนเรือทั้งหมด 276 คน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอยู่บนเรือลำหนึ่งซึ่งต้อง
เจอกับอะไรบางอย่าง พวกเขาจึงเริ่มทิ้งสัมภาระที่เป็นข้าวสาลีลงในทะเลเพื่อทำให้เรือเบาขึ้น
และเตรียมพร้อมสำหรับการเกยฝั่ง ข้าวสาลีซึ่งอยู่ใต้ท้องเรือน่าจะถูกรรจุนในกระสอบซึ่งถูก
โยนลงทะเลที่ละกระสอบ

กจ 27:39-41 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แก้เชือกที่มัดทางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง 41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรื่อนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น

เมื่อแสงยามเช้าเริ่มปรากฏ พวกเขาเห็นว่าตนกำลังตกอยู่ในสถานการณ์อะไร แม้ว่าพวกเขาไม่รู้ว่ตอนนั้นพวกเขาอยู่ที่ไหน แต่พวกเขาก็เห็น “อ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด” คำที่แปลว่าอ่าว (คอสพอส) มีความหมายตรงตัวว่า อ่าวๆหนึ่งซึ่งน่าจะมีคลองเล็กๆ ไหลเข้าไปในอ่าวนั้น ปัจจุบัน อ่าวนั้นบนเกาะมอลตาถูกเรียกว่า St. Paul's Bay (อ่าวของเซนต์เปาโล) พวกเขาจึงเตรียมการที่จำเป็นเพื่อที่จะให้เรือเกยหาดในอ่าวนั้น อย่างไรก็ตาม พายุนั้นก็ทำให้พวกเขาเกยหาดบนสันทรายอันหนึ่ง หัวเรื่อนั้นก็ติดแน่นออกไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ส่วนท้ายของเรือก็ถูกคลื่นซัดเข้าไปจนทำให้เรือเริ่มแตกออก

กจ 27:42-44 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ 43 แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายไปหาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

พวกทหารซึ่งหวังชีวิตตัวเองจึงคิดที่จะฆ่าพวกนักโทษเสีย (พวกทหารโรมอาจถูกลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตหากนักโทษที่อยู่ภายใต้การดูแลของพวกเขาหลบหนีไปได้) กระนั้นพระเจ้าก็ทรงจัดเตรียมในการทำให้ นายร้อยมีความกรุณาต่อเปาโล และเพื่อเห็นแก่เขา นายร้อยจึงไม่ยอมให้ประหารชีวิตพวกนักโทษ นายร้อยจึงสั่งให้คนที่ว่ายน้ำเป็นกระโดดลงจากเรือและว่ายน้ำเข้าหาหาดซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไป พวกคนที่เหลือก็ถูกสั่งให้เกาะเศษซากเรือที่แตกออกและลอยคอเข้าหาฝั่ง “ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน”

*****

ภาพรวมของกิจการ 28: บทสุดท้ายของหนังสือกิจการนำเสนอการเดินทางช่วงสุดท้ายของเปาโลไปยังกรุงโรมพร้อมกับการพจญภัยต่างๆที่ตามมา จากนั้น ลูกาก็ทำให้บันทึกของเขา

สมบูรณโดยบันทึกสั้นๆเกี่ยวกับการรับใช้ของเปาโลในกรุงโรมขณะที่เขารอคอยการไต่ถามคดีของตนต่อหน้าจักรพรรดิ

กจ 28:1-2 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา 2 ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว

เกาะที่เรือที่เปาโลโดยสาร ไปถูกคลื่นซัดจนแตกนั้นมีชื่อว่า มอลตา ปัจจุบันมันก็คือเกาะเล็ก ๆ เกาะหนึ่งซึ่งอยู่ระหว่างซิซิลีและแอฟริกาเหนือ คำที่ลูกาใช้เรียก “ชาวปา” นั้นเป็นสำนวนหนึ่งในสมัยนั้นที่ใช้เรียกทุกคนที่ไม่ได้พูดภาษากรีก แม้ว่าคำนี้เคยมีความหมายในเชิงลบ แต่มันก็พัฒนามาจนมีความหมายแล้วว่า คนต่างประเทศ เชื่อกันว่าชาวเกาะมอลตาแต่เดิมเป็นชาวฟินิเซียซึ่งภาษาพื้นเมืองของพวกเขาคือ ภาษาพิวนิค (แอฟริกาเหนือ) ไม่ว่าในกรณีใด พวกเขาก็มีน้ำใจต่อคนเหล่านั้นที่ประสบภัยเรือแตกมาเกยหาดของพวกเขา เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นเป็นช่วงฤดูหนาว แม้จะมีความหลากหลายแบบเมดิเตอร์เรเนียนก็ตาม กระนั้น ฝนที่ยังตกไม่หยุดและลมเหนือก็ทำให้คนที่เปียกปอนนั้นหนาวจนแทบทนไม่ไหว ดังนั้น ชาวเกาะมอลตาเหล่านี้จึงช่วยเหลือบรรดาผู้รอดชีวิตโดยการก่อกองไฟเพื่อให้พวกเขาได้ผิงตัวให้อุ่น

กจ 28:3-6 เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ 4 เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า "คนนี่คงเป็นฆาตกรแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่วอนให้รอดตายไปได้" 5 แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่ 6 ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านาน มิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ

ขณะที่เปาโลช่วยเก็บกิ่งไม้มาทำเป็นไฟ งูพิษตัวหนึ่งก็กัดมือของเขาติดอยู่ พวกชาวเกาะนั้นคิดกันว่าเปาโลจะต้องเป็นอาชญากรคนหนึ่งแน่ๆ หรือถึงกับเป็นฆาตกรเลยด้วย และตอนนี้กรรมได้ตามทันเขาแล้ว เขารอดจากเหตุเรือล่มมาได้ แต่เขาไม่อาจหนีพ้นการตัดสินของชะตากรรม อย่างไรก็ตาม เปาโลแค่สะบัดงูให้ตกลงไปในกองไฟ กระนั้นพวกชาวเกาะก็คาดว่าเขาย่อมบวมขึ้นเพราะพิษงูและตาย อย่างไรก็ตาม หลังจากเฝ้าดูเขามาสักพักและไม่เห็นว่ามิอะไรผิดปกติเกิดขึ้น พวกเขาก็เปลี่ยนความคิดทันทีและคิดว่าเขาเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง (เราอาจหมายเหตุไว้ว่า ลูกาไม่ได้ระบุว่าตัวนั้นมีพิษ คำว่า พิษ ในข้อ 4 ถูกใส่เข้ามาโดยพวกนักแปล อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม หลักฐานแวดล้อมก็ถือว่า ฐนั้นมีพิษจริงๆ โดยสังเกตจากปฏิกิริยาของชาวเกาะ พวกเขาซึ่งรู้จักสัตว์ต่างๆบนเกาะของพวกเขาดีจึงเชื่อว่า ฐนั้นมีพิษ)

กจ 28:7-9 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูลิอัธ มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน 8 ต่อมาบิดาของปูลิอัธนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย 9 ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย

ลูกาบันทึกว่าบนพื้นที่ส่วนนั้นของเกาะมี “เจ้า” คนหนึ่งอาศัยอยู่นามว่า ปูลิอัธ ผู้ซึ่งให้ที่พักอาศัยแก่เปาโลและลูกาเป็นเวลาสามวัน บิดาของเขาป่วยเป็นไข้และเป็นบิด (วลี “บิด” แปลมาจากคำว่า *ดูเซ็นเตะเรีย* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *dysentery* ดังที่คำนี้สื่อ (bloody flux) มันคือ การที่ของเหลวเป็นเลือดไหลออกจากลำไส้และมักเป็นอันตรายถึงชีวิต)

เปาโลจึงใช้ของประทานด้านการรักษาโรคซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้โดยวางมือบนชายผู้นั้นและรักษาเขาให้หาย เช่นเดียวกับของประทานพิเศษอื่นๆของพระวิญญาณ การรักษาโรคเป็นหนึ่งในของประทานชั่วคราวต่างๆที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้ในขณะที่พระคัมภีร์ใหม่ยังไม่ครบสมบูรณ์เพื่อเป็นวิธีในการรับรองความเป็นของแท้ของผู้นำคริสตจักรยุคต้น เมื่อข่าวเรื่องนี้แพร่ไปทั่วเกาะ คนเจ็บป่วยอื่นๆก็ถูกพาตัวมาหาเปาโลและเขาก็รักษาคนเหล่านั้นให้หายเช่นกัน

กจ 28:10-12 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะเล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เรากำลังมาใส่เรือ 11 ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแพ่ล ชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์ เป็นเครื่องหมาย 12 พวกเราแะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน

เห็นได้ชัดว่าที่อาศัยอยู่ชั่วคราวถูกจัดแจงไว้สำหรับเปาโล ลูกา และผู้โดยสารเรือลำนั้น คนอื่นๆบนเกาะนั้นขณะที่พวกเขาขอให้สิ้นฤดูหนาว การเดินเรือบนทะเลเมดิเตอร์เรเนียนปกติแล้วกระทำต่อในกลางเดือนกุมภาพันธ์หรืออย่างช้าสุดก็ต้นเดือนมีนาคม ดังนั้น หลังจากใช้เวลาสามเดือนบนเกาะมอลตา พวกเขาก็ได้ขึ้นเรืออีกลำซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียซึ่งมุ่งหน้าไปยังประเทศอิตาลีซึ่งก็แวะพักช่วงฤดูหนาวที่เกาะมอลตาเช่นกัน เรือลำนี้น่าจะเป็นเรือขนข้าวเหมือนเรือลำแรกที่พวกเขาขึ้น ลูกาหมายเหตว่าเครื่องหมายของเรือลำนี้คือ “แคสเตอร์และพอลลักซ์”

คำที่ใช้ในภาษากรีก (คือ *สคออูรอย*) หมายถึงบุตรชายฝาแฝดของจูปีเตอร์และคนสมัยนั้นถือว่าเป็นเทพเจ้าแห่งพวงกะลาตี (สองชื่อนี้ยังเป็นชื่อที่ตั้งให้กับดวงดาวคู่หนึ่งด้วย) ไม่ว่าในกรณีใดชื่อสองชื่อนี้ น่าจะถูกเขียนบนตัวเรือ เช่นชื่อของเรือต่างๆในปัจจุบัน) เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นมีลมใต้พัดมาซึ่งเป็นใจต่อการเดินเรือ เพราะว่าพอออกจากเกาะมอลตา เรือลำนั้นก็ไปถึงเมืองไซราคิวส์ ประเทศซิซิลีเลย พวกเขาพักที่นั่นสามวัน โดยอาจเพื่อเอาของบรรทุกขึ้นที่ท่าเรือนั้นก็ได้อีก

กจ 28:13-15 เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรียมู ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองโปทิโอลี 14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม 15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น

ดูคำแนะนำฉบับที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเดินทางโดยทางทะเลในเรือโบสมัยนั้น เขาหมายความว่าหลังจากออกจากเมืองไซราคิวส์แล้ว พวกเขาก็อ้อมไป คำที่แปลเช่นนั้น (*เปรีเอระคอไม*) มีความหมายตรงตัวว่าพวกโซเซไปมาในการมุ่งหน้าสู่เมืองเรียมู กล่าวอย่างเจาะจงก็คือมันหมายความว่าเรือลำนั้นจำต้องแล่นเดี๋ยวก็นำหน้าเดี๋ยวก็นถอยหลังเพราะสวนทางลม (ในกรณีนี้คือ ลมจากทิศเหนือ เพราะว่าพวกเขากำลังมุ่งหน้าไปยังประเทศอิตาลีซึ่งอยู่ทางทิศเหนือ)

เมืองเรียมูเป็นเมืองท่าแห่งหนึ่งบนปลายแหลมของแหลมอิตาลีบนช่องแคบเมซซิना โดยแยกแผ่นดินใหญ่ของอิตาลีและเกาะซิซิลีออกจากกัน หลังจากใช้เวลาที่ท่าเรือที่นั่นหนึ่งวัน (อาจเพื่อเอาสัมภาระลงอีกหรือเพื่อรอให้ลมเป็นใจก็ได้) ลมใต้ก็พัดมา ซึ่งเหมาะยิ่งสำหรับการเดินทางขึ้นเหนือของพวกเขา พวกเขาจึงไปถึงจุดหมายปลายทางในที่สุด นั่นคือ เมืองท่าโปทิโอลีในวันเดียวซึ่งทำเวลาได้ดีเหลือเชื่อ เมืองโปทิโอลีเป็นเมืองท่าสำคัญซึ่งอยู่ห่างไปแปดไมล์จากเมืองเนออาปรี (เนเป็ลส์) และเป็นท่าเรือน้ำลึกแห่งสำคัญสำหรับการขนสัมภาระขึ้นเรือเพื่อมุ่งหน้าไปยังกรุงโรม (ขึ้นเหนือไปอีก 130 ไมล์)

ที่เมืองโปทิโอลี เปาโลและลูกาได้พบพวกพี่น้อง คนเหล่านี้ น่าจะเป็นยิวและเปาโลหาพวกเขาเจอผ่านทางธรรมศาลาประจำท้องถิ่น ไม่ว่าในกรณีใด เมื่อพวกพี่น้องทราบว่าแขกคนสำคัญในชุมชนของพวกเขาเป็นใคร คนเหล่านั้นก็ขอให้พวกเขาหยุดพักเป็นเวลาเจ็ดวัน เห็นได้ชัดว่านายร้อยยูเลียสซึ่งชาวซีเรียซึ่งสำหรับสิ่งที่เปาโลได้กระทำในการช่วยเขาให้รอดชีวิตจากเหตุ

เรือแตกอนุญาตให้เปาโลพักที่นั่นหนึ่งสัปดาห์ มันคงเป็นช่วงเวลาแห่งสามัคคีธรรมอันยอดเยี่ยม และเป็นการหยุดพักด้วยหลังจากการเดินทางอันยากลำบากในทะเล ถึงแม้ว่าลูกาไม่ได้บันทึกไว้ แต่เราอาจถามคำถามได้ว่า เปาโลได้นำวิญญูญาณเทียบสมาถึงพระคริสต์หรือไม่หลังจากได้ใช้เวลาอยู่กับเขามานาน แน่แน่นอนที่นายร้อยคนนี่แสดงความสุภาพและความกรุณาแก่เปาโลตลอดการเดินทางของพวกเขาด้วยกัน

ระหว่างเมืองโปทิโอลีและกรุงโรมนั้นมีเส้นทางอัปปีอัส (Appian Way) ซึ่งเป็นทางหลวงลาดยางของโรมซึ่งมีการค้า การติดต่อสื่อสาร และการสัญจรทางทหารเกิดขึ้นทุกวัน มันคงเปรียบได้กับทางหลวงข้ามรัฐในปัจจุบัน บางส่วนของทางหลวงสายนี้ยังมีอยู่ในประเทศอิตาลี ชาวได้ลือไปถึงกรุงโรมว่าเปาโลได้มาถึงบนแผ่นดินใหญ่ของอิตาลีแล้ว พวกเขาคนนำสารเดินทางบนเส้นทางที่เป็นจุดเส้นเลือดสายนี้ประจำ

ไม่ว่าผู้เสียดส่งคนไปแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาของเขาทราบในกรุงโรม หรือมีการส่งคนไปแจ้งข่าวด้วยตัวเอง คริสตจักรที่กรุงโรมก็ได้ทราบเรื่องการมาถึงของเปาโล ก่อนหน้านั้นหลายปี เปาโลได้เขียนจดหมายฝากมาหาพวกเขาแล้ว และพวกเขาที่รู้จักเขาเป็นอย่างดี พวกเขาพี่น้องจากคริสตจักรที่กรุงโรมพอได้ยินข่าวเรื่องการมาถึงของเปาโลจึงเดินทางมาพบเขาก่อนที่เขาจะไปถึงกรุงโรม พวกเขาจะมาพบเขาที่สถานที่สองแห่งซึ่งแตกต่างกัน ซึ่งสื่อว่ามีคนสองกลุ่มเดินทางมาพบเขา กลุ่มแรกมาเจอเขาที่ตลาดอัปปีอัส ซึ่งเป็นเมืองตลาดที่อยู่ติดกับถนนอัปปีอัส โดยอยู่ทางใต้ของกรุงโรมประมาณสี่สิบลไมล์

เห็นได้ชัดว่าคนอีกกลุ่มมาร่วมวงด้วยกับพวกเขาที่บ้านสามร้าน ซึ่งเป็นพื้นที่ข้างทางหลวงสายนั้นโดยอยู่ห่างจากกรุงโรมประมาณสามสิบลไมล์ แน่แน่นอนว่านั่นเป็นช่วงเวลาที่ยิ้มด้วยความยินดีปรีดา พวกเขาพี่น้องที่ร่อนรนจากคริสตจักรที่กรุงโรมได้มาหาอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ และพวกเขาพี่น้องที่รัก ลูกาเขียนว่าเมื่อเปาโลได้เห็นคนเหล่านั้น เขาก็ “ขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น”

กจ 28:16 ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้

พอไปถึงในกรุงโรม เปาโลก็ถูกส่งตัวให้กับ “ผู้บัญชาการของค่ายนั้น” ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลพวกนักโทษที่มีกำหนดแถลงคดีต่อจักรพรรดิ เห็นได้ชัดว่าผู้ดูแลเปาโลขณะเดินทาง นั้น

คือ นายร้อยยูเดียส กล่าวชื่นชมเปาโลอย่างมาก เขาจึงได้รับอนุญาตให้อาศัยในบ้านเช่าหลังหนึ่ง ซึ่งเขาเป็นผู้เช่า ถึงแม้จะต้องอยู่กับทหารนายหนึ่งซึ่งได้รับมอบหมายให้คอยเฝ้าเขาก็ตาม

กจ 28:17-20 ต่อมาครั้นล่วงไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมา ประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้า มิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูก มอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม 18 ครั้งพวกนั้นได้ ไปสอบสวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะตาย 19 แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะ พ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า 20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะ ได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติ อิสราเอล"

เปาโลไม่ได้เสียเวลาของเขาในกรุงโรมเลย หลังจากผ่านไปแค่สามวัน เขาก็เชิญพวกผู้นำ ของชุมชนยิวให้มาเยี่ยมเขา (เห็นได้ชัดว่าเขาไปหาคนเหล่านั้น ไม่ได้ เขาจึงเชิญให้พวกเขามาหา เขา) เขาเล่าย้อนสั้นๆถึงเหตุการณ์ต่างๆที่ทำให้เขายังกรุงโรมและการที่เขาถูกควบคุมตัวที่นั่น เขาหมายเหตูไว้ว่าเขาไม่ได้มีเหตุอะไรจะพ้องชนชาติของเขา (นั่นคือ พี่น้องร่วมชาติของเขา หรือพวกยิว)

เขาจึงบอกคนเหล่านั้นว่าด้วยเหตุนี้เองเขาจึงได้เชิญพวกเขามาโดยกล่าวว่า "เพราะที่ ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล" ความหวังของชนชาติอิสราเอล คือ พระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานานซึ่งก็คือ พระเยซูคริสต์ เปาโลตั้งใจที่จะเทศนาเรื่อง พระคริสต์แก่พวกเขาต่อไป เขาสังเกตว่าเป็นเพราะเหตุผลนี้เองเขาจึงเป็นนักโทษที่สวม กุญแจมืออย่างนี้

กจ 28:21-24 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า "พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดีย กล่าวถึงท่าน หรือหาว่ามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่ 22 แต่ข้าพเจ้า ทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่ พวกที่ถือ ลัทธินี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง" 23 เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาอยู่ที่อาศัย ของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้

เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ 24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

พวกผู้นำยิวยอมเคยได้ยินเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนมาแล้ว นั่นคือ “ลัทธินี้” และมันล้วนแต่เป็นแง่ลบ พวกเขาอาจเคยได้ยินเกี่ยวกับเปาโลและการรับใช้ของเขาด้วยซ้ำ กระนั้นไม่มีการสื่อสารแบบเป็นทางการมาถึงพวกเขาจากแคว้นยูเดียเกี่ยวกับการที่เขามาถึงในกรุงโรม อาจเป็นไปได้ว่าพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มไม่รู้ว่าเปาโลได้ออกมาจากเมืองซีซารียาแล้ว พวกเขาอาจเลิกสนใจเขาแล้วก็ได้ หรือข่าวอาจมาไม่ถึงพวกเขาเพราะคนส่งข่าวประสบปัญหาระหว่างทาง เหมือนกับที่เปาโลต้องเจอกับความยากลำบากในการเดินทางเช่นกัน ไม่ว่าในกรณีใด พวกผู้นำยิวที่กรุงโรมก็ไม่ได้ยินข่าวอะไรอย่างเฉพาะเจาะจงจากกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงอยากรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลจะกล่าว

พวกเขาจึงนัดหมายเวลากันโดยในวันนั้น “คนเป็นอันมากก็พากันมาหาอยู่ที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์” เช่นเดียวกับที่เขาทำมาตลอดการรับใช้ของเขา เปาโลยกข้อความจากพระคัมภีร์เดิม (พระราชบัญญัติของโมเสสและคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์) เพื่อสนับสนุนข้อเสนอของเขาเรื่องพระเมสสิยาห์ที่ทรงทนทุกข์ซึ่งฟื้นคืนพระชนม์แล้ว ด้วยเหตุนี้ “บางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ”

กจ 28:25-27 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว 26 ว่า 'จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต 27 เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เหนียวหู หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย'

เช่นเดียวกับที่เป็นมาบ่อยๆตลอดการรับใช้ของเขาท่ามกลางพวกยิว การโต้เถียงกันอย่างรุนแรงก็เกิดขึ้นตามมา เปาโลจึงปิดการประชุมโดยยกข้อความจากอิสยาห์ 6:9-10 และการแสวงหาฝ่าวิญญาณซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้ตกบนชนชาติอิสราเอลที่ใจแข็งกระด้างและไม่เชื่อ พวกเขาจะได้ยินพระวาทะของพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจมัน ความแข็งกระด้างแห่งจิตใจของคนเหล่านั้น

ได้ทำให้พวกเขาไม่เห็นความจริง นำเสรีที่ว่าการแข่งสาปนั้น (ผู้คลุมที่เปาโลเขียนถึงใน 2 โครินธ์ 3:14-16) ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้

กจ 28:28-29 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย" 29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่

ด้วยคำอวยพรที่ไม่ถูกกาลเทศะสักเท่าใด เปาโลแจ้งให้พวกผู้นำยิวที่ดื้อรั้นทราบว่า “ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย” พวกยิวเหล่านั้นจึงจากไป พร้อมกับได้เถียงกันเป็นการใหญ่ในหมู่พวกเขาเอง

กจ 28:30-31 เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน 31 ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

เวลาผ่านไปมากกว่าสองปีก่อนที่เปาโลจะได้แถลงคดีของตนต่อหน้าจักรพรรดิ ขณะเดียวกันเขาก็ได้รับอนุญาตให้อยู่ในบ้านเช่าในกรุงโรม ใครก็ตามที่อยากมาเยี่ยมเขาก็ได้รับอนุญาตให้มาเยี่ยมได้ เขาจึงใช้เวลาของตน “ประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง”

นอกจากมีโอกาที่จะเป็นพยานและเทศนาได้อย่างเสรีในกรุงโรมจาก “บ้านที่ท่านเช่า” แล้ว เปาโลยังง่วนอยู่กับการเขียนจดหมายฝากไปถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองโคโลสี เมืองฟิลิปปี ถึงฟีเลโมน และอาจเขียนถึงคริสเตียนชาวฮีบรูด้วย พระเจ้าทรงมีพระประสงค์สำหรับการที่เขาถูกกักบริเวณ พระคัมภีร์ใหม่ตอนสำคัญๆจำเป็นต้องถูกเขียนขึ้น หากเปาโลไม่ได้ถูกคุมตัวไว้ เขาก็คงไม่มีเวลาหรือโอกาสที่จะทำเช่นนั้นได้ แน่ใจว่าทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีสำหรับคนเหล่านั้นที่รักพระเจ้าและถูกเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์

นอกจากนี้ ในการเขียนจดหมายฝากของเขาถึงคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี เปาโลก็ออกความเห็นจากกรุงโรมว่าเขาสามารถเป็นพยานแก่คนสำคัญๆแห่งท้องพระโรงของซีซาร์ได้ (ฟิลิปปี 1:13) พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ข่าวประเสริฐทะลุทะลวงจิตใจของจักรวรรดิโรมผ่านทาง การอยู่ในกรุงโรมของเปาโล ลูกาเขียนว่าในการทำเช่นนั้น ไม่มีใครขัดขวางเขา

*****

บทส่งท้าย: พระวิญญูณบริสุทธีทรงเลือกที่จะไม่บันทึกเนื้อหาส่วนท้ายของการรับใช้ของเปาโลในรูปแบบอัตชีวประวัติเหมือนที่ลูคาได้กระทำ อย่างไรก็ตาม ระหว่างจดหมายฝากของเขาที่เขียนถึงศิษยาภิบาล คือ ถึงทิโมธีและทิตัส และประวัติศาสตร์คริสตจักรซึ่งไม่ได้รับการคลไจ เราก็สามารถทราบเกี่ยวกับการรับใช้ในตอนท้ายๆของเปาโลได้อย่างถูกต้องพอสมควร ดูเหมือนว่าเขาได้ขึ้นแท่นคตต่อหน้าเนโรหลังจากต้องรอเป็นเวลาสองปีที่กรุงโรม เขาได้รับการปล่อยตัว ไม่เคยมีข้อหาใดๆที่สมควรสำหรับการพิจารณาคดีของโรมเลย เห็นได้ชัดว่าในตอนนั้นหรือหลังจากนั้นไม่นาน เปาโลได้เขียนจดหมายฝากฉบับแรกถึงทิโมธีและถึงทิตัสด้วย เป็นไปได้ยิ่งที่ว่าจดหมายฝากสองฉบับนี้อาจถูกเขียนขึ้นกระท่งก่อนการที่เขาถูกปล่อยตัวเป็นครั้งสุดท้ายจากกรุงโรมด้วย มีเครื่องบ่งชี้บางอย่างว่าจากนั้นเปาโลก็เดินทางไปยังเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นทีที่ทิโมธีได้มาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่นั่นอย่างเห็นได้ชัด

แม้ว่าสิ่งต่อไปนี้มีพื้นฐานอยู่บนการคาดเดาอย่างมีการศึกษาของพวกนักประวัติศาสตร์ก็ตาม ดูเหมือนว่าในประมาณปี ค.ศ. 66 เนโรได้สั่งให้โรมมีการข่มเหงอย่างรุนแรงและเป็นทางการต่อคริสตจักรทั้งหลายที่อยู่ทั่วจักรวรรดิ เปาโลถูกจับกุมตัว (อาจที่เมืองเอเฟซัส) ถูกส่งตัวกลับไปกรุงโรมและถูกจำคุกมามาร์ไทน์ที่นั่น (Mamartine) ขณะรอการพิพากษาครั้งสุดท้ายที่นั่นเขาก็เขียนจดหมายฝากฉบับที่สองถึงทิโมธี หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ถูกพาไปตัดศีรษะ อาจในช่วงปลายปี ค.ศ. 66